

PREZES RADY MINISTRÓW

Warszawa /elektroniczny znacznik czasu/

DKPL.WK.0610.2.35.2021.ACY(13)

RM-0610-35-21

UC60

Pani Elżbieta WITEK

Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej.

Z poważaniem,

Mateusz Morawiecki

Prezes Rady Ministrów

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) uchyla się pkt 5a,

b) po pkt 22 dodaje się pkt 22a i 22b w brzmieniu:

„22a) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość – rozumie się przez to dostawę towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rzecz, w tym wtedy, gdy dostawca uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyłce towarów, z terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy, który jest:

a) podatnikiem podatku od towarów i usług lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9, lub

b) podatnikiem podatku od wartości dodanej lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od wartości dodanej, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów odpowiadającego wewnątrzwspólnotowemu nabyciu towarów, o którym mowa w art. 9, lub

c) każdym innym podmiotem niebędącym podatnikiem

---

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, str. 7 oraz Dz. Urz. UE L 244 z 20.07.2020, str. 3) oraz dyrektywy Rady (UE) 2019/1995 z dnia 21 listopada 2019 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących sprzedaży towarów na odległość oraz niektórych krajowych dostaw towarów (Dz. Urz. UE L 310 z 02.12.2019, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 244 z 20.07.2020, str. 3).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz ustawę z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 568, 1065, 1106, 1747, 2320 i 2419.

– pod warunkiem, że dostarczane towary nie są nowymi środkami transportu ani towarami, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2;

22b) sprzedaży na odległość towarów importowanych – rozumie się przez to dostawę towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rzecz, w tym wtedy, gdy dostawca uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyłce towarów, z terytorium państwa trzeciego do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego, który jest:

- a) podatnikiem podatku od towarów i usług lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9, lub
- b) podatnikiem podatku od wartości dodanej lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od wartości dodanej, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów odpowiadającego wewnątrzwspólnotowemu nabyciu towarów, o którym mowa w art. 9, lub
- c) każdym innym podmiotem niebędącym podatnikiem

– pod warunkiem, że dostarczane towary nie są nowymi środkami transportu ani towarami, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2;”;

c) uchyla się pkt 23 i 24,

d) w pkt 26 wyrazy „za pomocą środków komunikacji elektronicznej” zastępuje się wyrazami „drogą elektroniczną”;

2) w art. 3 w ust. 3:

a) we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyraz „podatników”;

b) pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) podatników:

- a) nieposiadających siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju,
- b) o których mowa w art. 109b,
- c) korzystających z procedur szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9,
- d) działających w charakterze pośredników na rzecz podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9

– właściwym organem podatkowym jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście, zwany dalej „naczelnikiem drugiego urzędu skarbowego;

3) podatników:

- a) o których mowa w art. 130a pkt 2 i art. 138b ust. 1 pkt 1–3, oraz podmiotów zagranicznych, o których mowa w art. 131 pkt 2, zidentyfikowanych na potrzeby procedury szczególnej rozliczania VAT, o której mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, dla których państwem członkowskim konsumpcji, o którym mowa w art. 130a pkt 2a, art. 131 pkt 3a i art. 138a pkt 4, jest Rzeczpospolita Polska,
- b) działających w charakterze pośredników na rzecz podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, dla których państwem członkowskim konsumpcji, o którym mowa w art. 130a pkt 2a, art. 131 pkt 3a i art. 138a pkt 4, jest Rzeczpospolita Polska

– właściwym organem podatkowym jest Naczelnik Łódzkiego Urzędu Skarbowego.”;

3) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. W przypadku gdy podatnik ułatwia, poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma, platforma handlowa, portal lub podobne środki, zwanego dalej „interfejsem elektronicznym”, sprzedaż na odległość towarów importowanych w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych odpowiadającej równowartości 150 euro, uznaje się, że podatnik ten samodzielnie otrzymał towary i dokonał ich dostawy.

2. W przypadku gdy podatnik ułatwia poprzez użycie interfejsu elektronicznego dokonanie na terytorium Unii Europejskiej przez podatnika nieposiadającego siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej:

- 1) wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość lub
- 2) dostawy towarów na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem

– uznaje się, że podatnik, który ułatwia tę dostawę, samodzielnie otrzymał towary i dokonał ich dostawy.

3. Przez ułatwianie, o którym mowa w ust. 1 i 2, rozumie się korzystanie z interfejsu elektronicznego w rozumieniu art. 5b rozporządzenia 282/2011.”;

- 4) w art. 12 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju” zastępuje się wyrazami „wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość”;
- 5) w art. 13 w ust. 4 w pkt 2 wyrazy „sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju” zastępuje się wyrazami „wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość”;
- 6) w art. 17 w ust. 1 w pkt 5 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) dostawa towarów nie jest dokonywana w ramach wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość lub sprzedaży na odległość towarów importowanych rozliczanej w procedurze importu, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, lub na zasadach odpowiadających tym regulacjom;”;
- 7) w art. 19a:
  - a) w ust. 1 wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 1a, 5 i 7–11, art. 14 ust. 6, art. 20 i art. 21 ust. 1” zastępuje się wyrazami „z zastrzeżeniem ust. 1a, 1b, 5 i 7–11, art. 14 ust. 6, art. 20, art. 21 ust. 1 i art. 138f”;
  - b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. W odniesieniu do dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, dokonywanych:

    - 1) na rzecz podatnika ułatwiającego dostawy towarów,
    - 2) przez podatnika ułatwiającego dostawy towarów

– obowiązek podatkowy powstaje w momencie zaakceptowania płatności w rozumieniu art. 41a rozporządzenia 282/2011.”;
  - c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do dostawy towarów, z wyjątkiem dostaw towarów, o których mowa w:

    - 1) art. 7 ust. 1 pkt 2;
    - 2) art. 7a ust. 1 i 2, dokonywanych na rzecz podatnika ułatwiającego dostawy towarów oraz przez tego podatnika.”;
  - d) w ust. 5 w pkt 3 w lit. b po wyrazach „– oraz gazet, czasopism i magazynów, drukowanych (CN 4902)” dodaje się wyrazy „, z wyjątkiem dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, dokonywanych na rzecz podatnika ułatwiającego dostawy towarów oraz przez tego podatnika”;
  - e) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Jeżeli przed dokonaniem dostawy towaru lub wykonaniem usługi otrzymano całość lub część zapłaty, w szczególności przedpłatę, zaliczkę, zadatek, ratę, wkład budowlany lub mieszkaniowy przed ustanowieniem spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego lub lokalu o innym przeznaczeniu, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą jej otrzymania w odniesieniu do otrzymanej kwoty, z wyjątkiem:

- 1) dostaw towarów, w stosunku do których obowiązek podatkowy powstaje w sposób, o którym mowa w ust. 1b;
  - 2) dostaw towarów i świadczenia usług, w stosunku do których obowiązek podatkowy powstaje w sposób, o którym mowa w ust. 5 pkt 4.”;
- 8) w art. 21 w ust. 6 w pkt 2 w lit. b kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu:
- „c) dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, dokonywanych na rzecz podatnika ułatwiającego dostawę towarów oraz przez tego podatnika.”;
- 9) w art. 22:
- a) w ust. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a–1c w brzmieniu:
    - „1a) wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość – miejsce, w którym towary znajdują się w momencie zakończenia wysyłki lub transportu do nabywcy;
    - 1b) sprzedaży na odległość towarów importowanych na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy – miejsce, w którym towary znajdują się w momencie zakończenia wysyłki lub transportu do nabywcy;
    - 1c) sprzedaży na odległość towarów importowanych na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy – terytorium tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że podatek lub podatek od wartości dodanej z tytułu dostawy tych towarów ma zostać zadeklarowany w procedurze importu, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, lub na zasadach odpowiadających tym regulacjom;”;
  - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Przepisów ust. 1 pkt 1a–1c nie stosuje się do towarów, o których mowa w art. 120 ust. 1:

- 1) podlegających opodatkowaniu podatkiem na zasadach określonych w art. 120 ust. 4 i 5;
- 2) podlegających opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej w państwie członkowskim rozpoczęcia transportu lub wysyłki na zasadach odpowiadających regulacjom zawartym w art. 120 ust. 4 i 5;
- 3) będących przedmiotem dostawy na aukcji (licytacji) w państwie członkowskim rozpoczęcia transportu lub wysyłki, jeżeli ich dostawa jest dokonywana przez organizatora aukcji (licytacji) oraz do dostawy tej zastosowano szczególne zasady opodatkowania podatkiem od wartości dodanej obowiązujące w państwie członkowskim rozpoczęcia transportu lub wysyłki, stosowane do dostaw towarów dokonywanych przez organizatora aukcji (licytacji), wyłączające uznanie dostawy towarów za czynność odpowiadającą wewnątrzwspólnotowej dostawie towarów.

1b. Przepis ust. 1a pkt 2 i 3 stosuje się pod warunkiem posiadania przez dostawcę dokumentów jednoznacznie potwierdzających dokonanie dostawy na zasadach określonych w tych przepisach.”,

- c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. W przypadku dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, wysyłka lub transport tych towarów są przyporządkowane dostawie towarów dokonanej przez podatnika, który ułatwia dostawę towarów.

3b. Przepisy ust. 2–2c nie mają zastosowania do dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, dokonywanych na rzecz podatnika ułatwiającego dostawę towarów oraz dokonywanych przez tego podatnika.”;

- 10) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Art. 22a. 1. Przepis art. 22 ust. 1 pkt 1a nie ma zastosowania, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:

- 1) dostawca posiada siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby – stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium jednego państwa członkowskiego;
- 2) towary są wysyłane lub transportowane na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1;
- 3) suma całkowitej wartości dostaw towarów wysyłanych lub transportowanych na terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 2, oraz całkowitej

wartości usług, o których mowa w art. 28k ust. 1, świadczonych na rzecz podmiotów, o których mowa w art. 28k ust. 2 pkt 2, pomniejszona o kwotę podatku lub podatku od wartości dodanej, nie przekroczyła w trakcie roku podatkowego ani w poprzednim roku podatkowym kwoty 10 000 euro lub jej równowartości wyrażonej w walucie krajowej państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1, przy czym w przypadku dostawcy posiadającego siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby – stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium kraju, wyrażona w złotych równowartość kwoty w euro wynosi 42 000 zł.

2. Jeżeli w trakcie roku podatkowego kwota, o której mowa w ust. 1 pkt 3, zostanie przekroczona, przepis art. 22 ust. 1 pkt 1a stosuje się począwszy od dostawy, w związku z którą przekroczono tę kwotę.

3. Dostawca, do którego ma zastosowanie przepis ust. 1, może wskazać jako miejsce dostawy miejsce, o którym mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1a. Dostawca, którego towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, wskazuje miejsce dostawy przez złożenie w terminie do 10. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano tego wyboru, zawiadomienia o takim wyborze, na zasadach określonych w art. 28p.

4. W terminie 30 dni od dnia dokonania pierwszej dostawy towarów po skorzystaniu z wyboru, o którym mowa w ust. 3, dostawca, z wyjątkiem dostawcy będącego podatnikiem zidentyfikowanym na potrzeby procedury unijnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a, jest obowiązany przedstawić naczelnikowi urzędu skarbowego dokument potwierdzający zawiadomienie właściwego organu podatkowego w innym państwie członkowskim o zamiarze rozliczania w tym państwie członkowskim podatku od wartości dodanej z tytułu wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, dostawca nie może zmienić miejsca dostawy towarów wcześniej niż po upływie 2 kolejnych lat, licząc od dnia dokonania pierwszej dostawy, dla której miejsce dostawy zostało określone zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 1a.

6. Dostawca, którego towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, może ponownie określić miejsce dostawy towarów, zgodnie z ust. 1, po uprzednim zawiadomieniu o rezygnacji z dokonanego wyboru, o którym mowa w ust. 3, przed początkiem miesiąca, w którym rezygnuje z określenia

miejsca dostawy towarów, zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 1a, na zasadach określonych w art. 28p.

7. Warunkiem uznania dostawy towarów w ramach wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość za dostawę dokonaną na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy, w przypadku gdy towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, jest otrzymanie przez dostawcę, przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za dany okres rozliczeniowy, dowodów, że towary zostały dostarczone do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów.

8. Dowodami, o których mowa w ust. 7, są dokumenty:

- 1) przewozowe otrzymane od przewoźnika (spedytora) odpowiedzialnego za wywóz towarów z terytorium kraju – w przypadku gdy przewóz towarów jest zlecany przez dostawcę przewoźnikowi,
  - 2) potwierdzające odbiór towarów poza terytorium kraju
- jeżeli dokumenty te łącznie potwierdzają dostarczenie towarów do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów.

9. W przypadku gdy dokumenty, o których mowa w ust. 8, nie potwierdzają jednoznacznie dostarczenia towarów do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów, dokumentami wskazującymi, że wystąpiła dostawa towarów na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów, mogą być również inne dokumenty otrzymywane przez dostawcę w tego rodzaju dostawie towarów, w szczególności:

- 1) korespondencja handlowa z nabywcą, w tym jego zamówienie;
- 2) dokument potwierdzający zapłatę za towar, z wyjątkiem przypadków, gdy dostawa ma charakter nieodpłatny lub zobowiązanie jest realizowane w innej formie – w takim przypadku inny dokument stwierdzający wygaśnięcie zobowiązania.

10. Jeżeli warunek, o którym mowa w ust. 7, nie został spełniony, dostawca nie wykazuje tej dostawy w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3, za dany okres rozliczeniowy. W tym przypadku dostawca wykazuje tę dostawę w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3, za następny okres rozliczeniowy jako dostawę towarów na terytorium kraju, jeżeli przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za ten następny okres rozliczeniowy dostawca nie otrzymał dokumentów wskazujących, że

wystąpiła dostawa towarów na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów.

11. Otrzymanie dokumentów wskazujących, że wystąpiła dostawa towarów na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów dla wysyłanych lub transportowanych towarów po terminie, o którym mowa w ust. 10, uprawnia dostawcę do dokonania korekty podatku należnego w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym dostawca otrzymał te dokumenty.”;

11) uchyla się art. 23 i art. 24;

12) w art. 28k:

a) w ust. 2 w pkt 3 wyrazy „całkowita wartość usług, o których mowa w ust. 1, świadczonych na rzecz podmiotów, o których mowa w pkt 2, pomniejszona o kwotę podatku” zastępuje się wyrazami „suma całkowitej wartości usług, o których mowa w ust. 1, świadczonych na rzecz podmiotów, o których mowa w pkt 2, oraz całkowitej wartości dostaw towarów, o których mowa w art. 22a ust. 1 pkt 3, pomniejszona o kwotę podatku lub podatku od wartości dodanej”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Podatnik, do którego ma zastosowanie przepis ust. 2, może wskazać jako miejsce świadczenia usług miejsce, o którym mowa w ust. 1. Podatnik posiadający siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby – stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium kraju, wskazuje miejsce świadczenia usług przez złożenie zawiadomienia o takim wyborze, w terminie do 10. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano tego wyboru, na zasadach określonych w art. 28p.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Podatnik posiadający siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby – stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium kraju, może ponownie określić miejsce świadczenia usług zgodnie z ust. 2, po uprzednim zawiadomieniu o rezygnacji z dokonanego wyboru, o którym mowa w ust. 4, przed początkiem miesiąca, w którym rezygnuje z określania miejsca świadczenia usług zgodnie z ust. 1, na zasadach określonych w art. 28p.”;

13) w dziale V dodaje się rozdział 4 w brzmieniu:

„Rozdział 4

Zawiadomienie o miejscu opodatkowania

Art. 28p. 1. Dostawca, o którym mowa w art. 22a ust. 3 i 6, oraz podatnik, o którym mowa w art. 28k ust. 4 i 6, składają za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do naczelnika urzędu skarbowego zawiadomienie o wyborze miejsca opodatkowania albo o rezygnacji z wyboru miejsca opodatkowania.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) miejsce i cel składania zawiadomienia;
- 2) dane dostawcy lub podatnika:
  - a) nazwę lub imię i nazwisko,
  - b) adres siedziby lub adres miejsca zamieszkania,
  - c) numer identyfikacji podatkowej;
- 3) informacje o wyborze miejsca opodatkowania lub o rezygnacji z wyboru tego miejsca, niezbędne do określenia momentu tego wyboru i rezygnacji z niego;
- 4) dane kontaktowe, w tym numer telefonu i adres poczty elektronicznej, dostawcy lub podatnika lub ich pełnomocnika.

3. Jeżeli zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, nie spełnia wymogów określonych w ust. 2, naczelnik urzędu skarbowego w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia wzywa do jego uzupełnienia.

Art. 28q. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych wzór zawiadomienia, o którym mowa w art. 28p ust. 1.”;

- 14) w art. 31a dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Na potrzeby stosowania art. 7a ust. 1, art. 45 ust. 1 pkt 11, art. 48 ust. 2, art. 52 ust. 3, art. 56 ust. 1 i 2, art. 138a pkt 2 i art. 138i ust. 1 kwotę wyrażoną w euro przelicza się przy zastosowaniu kursu wymiany obowiązującego w pierwszym dniu roboczym października poprzedniego roku podatkowego, opublikowanego przez Europejski Bank Centralny, przy czym wyrażone w złotych kwoty wynikające z przeliczenia zaokrągla się do pełnych złotych w ten sposób, że końcówki kwot wynoszące mniej niż 50 groszy pomija się, a końcówki kwot wynoszące 50 i więcej groszy podwyższa się do pełnych złotych.”;

- 15) w art. 33:

- a) w ust. 4 wyrazy „art. 33a–33c” zastępuje się wyrazami „art. 33a i art. 33b”,
  - b) w ust. 6 wyrazy „art. 33a i 33c” zastępuje się wyrazem „art. 33a”;
- 16) uchyla się art. 33c;
- 17) w art. 41:
- a) w ust. 2 po wyrazach „z zastrzeżeniem art. 114 ust. 1” dodaje się wyrazy „i art. 138i ust. 4”,
  - b) w ust. 2a po wyrazach „stawka podatku wynosi 5%” dodaje wyrazy „, , z zastrzeżeniem art. 138i ust. 4”;
- 18) w art. 45 w ust. 1 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:
- „11) towarów, z wyjątkiem towarów podlegających podatkowi akcyzowemu, w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 euro, pod warunkiem że:
- a) podatek albo podatek od wartości dodanej należny z tytułu sprzedaży na odległość towarów importowanych ma zostać zadeklarowany w procedurze importu, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, albo na zasadach odpowiadających tym regulacjom w innym państwie członkowskim,
  - b) w momencie importu towaru przekazano organowi celnemu ważny numer identyfikacyjny VAT, nadany zgodnie z art. 138e ust. 7 pkt 1 i 2 albo na zasadach odpowiadających tym regulacjom w innym państwie członkowskim.”;
- 19) w art. 46 uchyla się pkt 4;
- 20) uchyla się art. 51;
- 21) w art. 83 w ust. 1 w pkt 26 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 27 w brzmieniu:
- „27) dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 2, dokonywanych na rzecz podatnika, który ułatwia dostawę towarów.”;
- 22) w art. 89:
- a) w ust. 1 w pkt 4 wyrazy „6a i 7” zastępuje się wyrazami „6a, 7 i 9”,
  - b) w ust. 1m wyrazy „usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a” zastępuje się wyrazami „usług, wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość lub sprzedaży na odległość towarów importowanych”;

23) w art. 96 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Dostawca nieposiadający siedziby działalności gospodarczej na terytorium kraju dokonujący wewnątrzwspólnotowej sprzedaży na odległość towarów, które w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, składa zgłoszenie rejestracyjne do naczelnika urzędu skarbowego przed dniem dokonania dostawy.”;

24) w art. 99 w ust. 1 wyrazy „ust. 2–10, art. 130c i art. 133” zastępuje się wyrazami „ust. 2–10, art. 130c, art. 133 i art. 138g ust. 2”;

25) po art. 103a dodaje się art. 103b w brzmieniu:

„Art. 103b. 1. W przypadku gdy na podstawie art. 5c rozporządzenia 282/2011 podatnik ułatwiający dostawy towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, nie jest zobowiązany do zapłaty podatku w kwocie przekraczającej kwotę tego podatku, którą zadeklarował i zapłacił, naczelnik urzędu skarbowego lub naczelnik urzędu celno-skarbowego określa podmiotowi dokonującemu dostawy towarów na rzecz tego podatnika kwotę podatku do zapłaty.

2. Kwotę podatku do zapłaty, o której mowa w ust. 1, stanowi kwota, do zapłaty której, na podstawie art. 5c rozporządzenia 282/2011, nie jest zobowiązany podatnik ułatwiający dostawy towarów.”;

26) w art. 106a:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) sprzedaży, z wyjątkiem:

a) przypadków, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz ust. 1a, w których usługodawca lub dokonujący dostawy towarów nie rozlicza podatku należnego i faktura dokumentująca te transakcje nie jest wystawiana przez usługobiorcę lub nabywcę towarów w imieniu i na rzecz usługodawcy lub dokonującego dostawy towarów,

b) czynności rozliczanych w procedurach szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, dla których państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie inne niż Rzeczpospolita Polska;”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) dostawy towarów i świadczenia usług rozliczanych w procedurach szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a i 7, przez

podatników zidentyfikowanych na potrzeby tych procedur, dla których państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska;”,

c) dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) sprzedaży na odległość towarów importowanych, rozliczanej w procedurze szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, przez podatników zidentyfikowanych na potrzeby tej procedury, dla których państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska.”;

27) w art. 106b:

a) w ust. 1:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość, chyba że podatnik korzysta z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a;”,

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) otrzymanie przez niego całości lub części zapłaty przed dokonaniem czynności, o których mowa w pkt 1 i 2, z wyjątkiem przypadku, gdy zapłata dotyczy:

- a) wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów,
- b) czynności, dla których obowiązek podatkowy powstaje zgodnie z art. 19a ust. 5 pkt 4,
- c) dostaw towarów, dla których obowiązek podatkowy powstaje zgodnie z art. 19a ust. 1b.”,

b) w ust. 3:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, z wyjątkiem czynności, o których mowa w art. 19a ust. 5 pkt 4, oraz czynności, o których mowa w art. 106a ust. 3 i 4 – jeżeli obowiązek wystawienia faktury nie wynika z ust. 1,”,

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) otrzymanie całości lub części zapłaty przed wykonaniem czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, z wyjątkiem przypadku, gdy zapłata dotyczy czynności, o których mowa w art. 19a ust. 1b, art. 19a ust. 5 pkt 4 i art. 106a ust. 3 i 4, oraz wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów – jeżeli obowiązek wystawienia faktury nie wynika z ust. 1,”,

c) uchyla się ust. 4,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Podatnik korzystający z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, może wystawić fakturę dokumentującą czynności, o których mowa w art. 106a pkt 3 i 4.”;

28) w art. 106e:

a) w ust. 1 w pkt 12 po wyrazach „stawkę podatku” dodaje się wyrazy „albo stawkę podatku od wartości dodanej w przypadku korzystania z procedur szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9”,

b) w ust. 6 wyrazy „sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju i sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju” zastępuje się wyrazami „wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość, sprzedaży na odległość towarów importowanych”;

29) w art. 109 ust. 11a otrzymuje brzmienie:

„11a. Dostawcy, o których mowa w art. 22a ust. 1 pkt 1, których towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, oraz podatnicy, o których mowa w art. 28k ust. 2, posiadający siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby – stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium kraju, są obowiązani prowadzić ewidencję, na podstawie której można określić łączną wartość dostaw dokonywanych na rzecz podmiotów, o których mowa w art. 2 pkt 22a, oraz świadczonych usług, o których mowa w art. 28k ust. 1. Ewidencja powinna zapewnić również wskazanie dostawy lub usługi, w związku z którymi nastąpiło przekroczenie kwoty, o której mowa w art. 22a ust. 1 pkt 3 lub art. 28k ust. 2 pkt 3.”;

30) po art. 109a dodaje się art. 109b w brzmieniu:

„Art. 109b. 1. Podatnik ułatwiający poprzez użycie interfejsu elektronicznego dokonanie na terytorium Unii Europejskiej:

1) sprzedaży na odległość towarów importowanych innej niż dostawa towarów, o której mowa w art. 7a ust. 1, lub

2) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość lub dostawy towarów na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem innych niż dostawy towarów, o których mowa w art. 7a ust. 2, lub

3) świadczenia usług na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem innego niż świadczenie usług, w przypadku których przyjmuje się, że podatnik uczestniczący

w świadczeniu tych usług działa w imieniu własnym zgodnie z art. 9a rozporządzenia 282/2011

– jest obowiązany prowadzić ewidencję tych czynności w postaci elektronicznej, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 54c ust. 2 rozporządzenia 282/2011.

2. Przez ułatwianie, o którym mowa w ust. 1, rozumie się korzystanie z interfejsu elektronicznego w rozumieniu art. 54b rozporządzenia 282/2011.

3. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest prowadzona w sposób umożliwiający sprawdzenie prawidłowości rozliczenia podatku lub podatku od wartości dodanej oraz niezwłoczne jej udostępnienie drogą elektroniczną w odniesieniu do każdego towaru będącego przedmiotem dostawy lub każdej świadczonej usługi, o których mowa w ust. 1.

4. Podatnik jest obowiązany udostępnić drogą elektroniczną, w zakresie wskazanym w żądaniu właściwego organu podatkowego, ewidencję, o której mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego żądania, w odniesieniu do:

- 1) dostaw towarów, w przypadku których wysyłka lub transport towarów kończy się lub rozpoczyna na terytorium kraju;
- 2) świadczenia usług, w przypadku których miejsce świadczenia znajduje się na terytorium kraju.

5. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną zgodnie z ust. 4, ewidencję udostępnia się w sposób wskazany przez właściwy organ podatkowy w wezwaniu, w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego wezwania.

6. Elektroniczna kopia żądania, o którym mowa w ust. 4, lub wezwania, o którym mowa w ust. 5, może być przekazana na adres poczty elektronicznej:

- 1) wskazany w zgłoszeniu informującym o zamiarze skorzystania przez podatnika z procedur szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7, i 9 lub odpowiadających im regulacjach;
- 2) wskazany przez podatnika w inny sposób niż ten, o którym mowa w pkt 1, w przypadku gdy podatnik nie korzysta z procedur szczególnych, o których mowa w pkt 1;
- 3) podatnika, podany na stronie internetowej podatnika, w przypadku gdy adres poczty elektronicznej, o którym mowa w pkt 1 i 2, nie został wskazany.

7. Podatnik przechowuje ewidencję, o której mowa w ust. 1, przez okres 10 lat od zakończenia roku podatkowego, w którym została dokonana dostawa towarów bądź wykonana usługa podlegające obowiązkowi ewidencyjnemu.”;

31) w art. 112 wyrazy „z zastrzeżeniem art. 130d ust. 3 i art. 134 ust. 3” zastępuje się wyrazami „z zastrzeżeniem art. 109b ust. 7, art. 130d ust. 3, art. 134 ust. 3, art. 138h ust. 3 i art. 138i ust. 8”;

32) w art. 113 w ust. 2:

a) w pkt 1 wyrazy „sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju oraz sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju” zastępuje się wyrazami „wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość, która nie podlega opodatkowaniu na terytorium kraju”,

b) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) sprzedaży na odległość towarów importowanych, która nie podlega opodatkowaniu na terytorium kraju,”;

33) w dziale XII tytuł rozdziału 6a otrzymuje brzmienie:

„Procedura unijna dotycząca niektórych dostaw towarów oraz niektórych usług”;

34) w art. 130a:

a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) usługach – rozumie się przez to usługi świadczone na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji,”;

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) podatnikach – rozumie się przez to osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, które:

a) dokonują wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość lub

b) ułatwiają dostawę towarów zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem dostawy rozpoczyna się i kończy na terytorium tego samego państwa członkowskiego, lub

c) posiadają siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale nie posiadają siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa

członkowskiego konsumpcji oraz świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a;”,

c) po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu:

„2a) państwie członkowskim konsumpcji – rozumie się przez to:

- a) w przypadku wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość – państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy,
- b) w przypadku dostaw towarów dokonanych przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem takich dostaw rozpoczyna się i kończy na terytorium tego samego państwa członkowskiego – to państwo członkowskie,
- c) w przypadku świadczenia usług – państwo członkowskie, na terytorium którego ma miejsce świadczenie usług;

2b) państwie członkowskim identyfikacji – rozumie się przez to państwo członkowskie:

- a) w którym podatnik posiada siedzibę działalności gospodarczej albo
- b) w którym podatnik posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo
- c) w którym podatnik posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury unijnej, o której mowa w pkt 3, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo
- d) rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów, a w przypadku większej liczby takich państw członkowskich, państwo członkowskie, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury unijnej, o której mowa w pkt 3, pod warunkiem że nie posiada siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej;”,

d) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) procedurze unijnej – rozumie się przez to rozliczenie VAT należnego z tytułu czynności określonych w art. 130a pkt 2 lit. a–c państwu członkowskiemu konsumpcji za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji.”;

35) w art. 130b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podatnik może złożyć zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury unijnej w państwie członkowskim identyfikacji. Procedura unijna ma zastosowanie do wszystkich dostaw towarów lub usług objętych tą procedurą dokonywanych lub świadczonych przez podatnika na terytorium Unii Europejskiej.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) w ust. 3 wyrazy „W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3” zastępuje się wyrazami „W przypadkach, o których mowa w art. 130a pkt 2b lit. c i d”,

d) w ust. 4 wyrazy „naczelnika drugiego urzędu skarbowego” zastępuje się wyrazami „właściwego naczelnika urzędu skarbowego”,

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Właściwy naczelnik urzędu skarbowego dokonuje identyfikacji podatnika na potrzeby procedury unijnej i potwierdza zgłoszenie, wykorzystując numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku.”,

f) w ust. 6 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy podatnik nie spełnia warunków do korzystania z procedury unijnej, właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie.”,

g) w ust. 7:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury unijnej jest obowiązany do zawiadomienia właściwego naczelnika urzędu skarbowego za pomocą środków komunikacji elektronicznej o:”,

– w pkt 2 wyrazy „procedurą szczególną rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedurą unijną”,

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zaprzestaniu dokonywania dostaw towarów lub świadczenia usług objętych procedurą unijną”,

h) w ust. 8:

- we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „procedury szczególnej rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedury unijnej”,
  - pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
    - „1) zawiadomi właściwego naczelnika urzędu skarbowego o zaprzestaniu dokonywania dostaw towarów lub świadczenia usług objętych procedurą unijną lub
    - 2) nie istnieje lub mimo udokumentowanych prób nie ma możliwości skontaktowania się z nim albo jego pełnomocnikiem, albo przez okres dwóch lat nie świadczy usług ani nie dokonuje dostaw towarów objętych procedurą unijną, lub”,
  - w pkt 3 wyrazy „procedury szczególnej rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedury unijnej”,
  - w pkt 4 wyrazy „procedury szczególnej rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedury unijnej”,
  - w części wspólnej zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji tego podatnika na potrzeby procedury unijnej, na które służy zażalenie.”;
- 36) w art. 130c:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podatnicy zidentyfikowani na potrzeby procedury unijnej są obowiązani składać za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklaracje na potrzeby rozliczenia VAT, zwane dalej „deklaracjami VAT”, do właściwego urzędu skarbowego, niezależnie od tego, czy dostawy towarów i świadczenia usług objęte procedurą unijną miały miejsce.”,
  - b) w ust. 2 wyrazy „do 20. dnia miesiąca” zastępuje się wyrazami „do końca miesiąca”,
  - c) w ust. 4:
    - we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „powinna zawierać” zastępuje się wyrazem „zawiera”,
    - w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) całkowitą wartość, pomniejszoną o kwotę VAT, następujących transakcji mających miejsce w danym okresie rozliczeniowym:

      - wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość,

- dostawy towarów dokonywanych przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport tych towarów rozpoczyna się i kończy na terytorium kraju,
  - świadczenia usług,”
  - w pkt 2 w lit. b wyraz „usługi” zastępuje się wyrazem „transakcje”,
- d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
- „4a. W przypadku gdy towary są wysyłane lub transportowane z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji, deklaracja VAT oprócz informacji, o których mowa w ust. 4, zawiera:
- 1) dla każdego państwa członkowskiego, z którego towary są wysyłane lub transportowane:
    - a) całkowitą wartość, pomniejszoną o kwotę VAT, następujących dostaw towarów:
      - wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość innej niż dokonywana przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2,
      - wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość i dostawy towarów, jeżeli wysyłka lub transport tych towarów rozpoczyna się i kończy na terytorium państwa członkowskiego innym niż państwo członkowskie identyfikacji, dokonanej przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2,
    - b) całkowitą kwotę podatku należnego przypadającą na transakcje, o których mowa w lit. a, wraz z jej podziałem na kwoty odpowiadające poszczególnym stawkom VAT,
    - c) stawki VAT;
  - 2) w przypadku dostaw, o których mowa w pkt 1 lit. a tiret pierwsze – numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od wartości dodanej, a w przypadku jego braku – numer, za pomocą którego ten podatnik jest zidentyfikowany dla celów podatkowych w państwie członkowskim, z którego towary są wysyłane lub transportowane;
  - 3) w przypadku dostaw, o których mowa w pkt 1 lit. a tiret drugie – numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od wartości dodanej, a w przypadku jego braku – numer, za pomocą którego ten

podatnik jest zidentyfikowany dla celów podatkowych w państwie członkowskim, z którego towary są wysyłane lub transportowane, o ile jest dostępny.”,

e) w ust. 5:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy poza stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim identyfikacji podatnik świadczący usługi objęte procedurą unijną ma również inne stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej znajdujące się w innym państwie członkowskim, z którego świadczone są te usługi, deklaracja VAT, oprócz informacji, o których mowa w ust. 4, zawiera:”,

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) całkowitą wartość tych usług, wraz z jej podziałem na państwa członkowskie konsumpcji dla każdego państwa członkowskiego, w którym podatnik ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej,”,

– w pkt 2 wyrazy „jakikolwiek numer, za pomocą którego ten podatnik jest zidentyfikowany w państwie członkowskim” zastępuje się wyrazami „numer, za pomocą którego ten podatnik jest zidentyfikowany dla celów podatkowych w państwie członkowskim”,

f) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. W przypadku stwierdzenia błędów w złożonej deklaracji VAT ich korekta dokonywana jest w deklaracji VAT składanej za bieżący okres rozliczeniowy, nie później jednak niż w ciągu 3 lat, licząc od dnia upływu terminu do złożenia deklaracji, w której stwierdzono błędy. W deklaracji VAT, w której dokonuje się korekty, należy wskazać właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta.”,

g) w ust. 7 wyrazy „świadczenia usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych” zastępuje się wyrazami „dostaw towarów lub świadczenia usług”,

h) w ust. 8 wyraz „drugiego” zastępuje się wyrazem „właściwego”;

37) w art. 130d:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Podatnicy zidentyfikowani na potrzeby procedury unijnej są obowiązani prowadzić w postaci elektronicznej ewidencję transakcji objętych procedurą unijną, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 63c rozporządzenia 282/2011.

2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest udostępniana przez podatnika drogą elektroniczną na każde żądanie państwa członkowskiego identyfikacji oraz państwa członkowskiego konsumpcji. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną ewidencję udostępnia się w sposób i w terminie wskazanych przez właściwy organ podatkowy.”

- b) w ust. 3 wyrazy „świadczenia usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych” zastępuje się wyrazami „dostaw towarów lub świadczenia usług objętych procedurą unijną”;

38) w dziale XII tytuł rozdziału 7 otrzymuje brzmienie:

„Procedura nieunijna dotycząca niektórych usług”;

39) w art. 131:

- a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) usługach – rozumie się przez to usługi świadczone na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji;”

- b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) państwie członkowskim konsumpcji – rozumie się przez to państwo członkowskie, na terytorium którego ma miejsce świadczenie usług;”

- c) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) państwie członkowskim identyfikacji – rozumie się przez to państwo członkowskie, które podmiot zagraniczny wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury nieunijnej, jeżeli jego działalność w zakresie świadczenia usług jako podatnika VAT na terytorium Unii Europejskiej zostanie rozpoczęta zgodnie z postanowieniami niniejszego rozdziału;”

- d) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) procedurze nieunijnej – rozumie się przez to rozliczenie VAT należnego z tytułu świadczenia usług państwu członkowskiemu konsumpcji za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji.”;

40) w art. 132:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty zagraniczne świadczące usługi mogą złożyć w państwie członkowskim identyfikacji zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury nieunijnej.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Procedura nieunijna ma zastosowanie do wszystkich usług świadczonych na terytorium Unii Europejskiej.”,

c) w ust. 3 wyrazy „naczelnika drugiego urzędu skarbowego” zastępuje się wyrazami „właściwego naczelnika urzędu skarbowego”,

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Właściwy naczelnik urzędu skarbowego, potwierdzając zgłoszenie, nadaje z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej podmiotowi zagranicznemu numer identyfikacyjny na potrzeby rozliczania świadczonych przez niego usług.”,

e) w ust. 5a zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy podmiot zagraniczny nie spełnia warunków do korzystania z procedury nieunijnej, właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie.”,

f) w ust. 6:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Podmiot zagraniczny zidentyfikowany na potrzeby procedury nieunijnej jest obowiązany do zawiadomienia właściwego naczelnika urzędu skarbowego za pomocą środków komunikacji elektronicznej o:”,

– w pkt 2 wyrazy „procedurą szczególną rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedurą nieunijną”,

– w pkt 3 skreśla się wyrazy „telekomunikacyjnych, usług nadawczych i usług elektronicznych”,

g) w ust. 7:

– pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1) podmiot zagraniczny zidentyfikowany na potrzeby procedury nieunijnej zawiadomi właściwego naczelnika urzędu skarbowego o zaprzestaniu świadczenia usług lub
  - 2) mimo udokumentowanych prób nie ma możliwości skontaktowania się z podmiotem zagranicznym zidentyfikowanym na potrzeby procedury nieunijnej albo jego pełnomocnikiem, albo przez okres dwóch lat podmiot ten nie świadczy usług objętych procedurą nieunijną, lub”
  - w pkt 3 i 4 wyrazy „procedury szczególnej rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedury nieunijnej”
  - w części wspólnej zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji tego podmiotu na potrzeby procedury nieunijnej, na które służy zażalenie.”;
- 41) w art. 133:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Podmioty zagraniczne zidentyfikowane na potrzeby procedury nieunijnej są obowiązane składać za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklaracje VAT do właściwego urzędu skarbowego niezależnie od tego, czy usługi objęte procedurą nieunijną były świadczone.”
  - b) w ust. 2 wyrazy „do 20. dnia miesiąca” zastępuje się wyrazami „do końca miesiąca”
  - c) w ust. 4:
    - we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „powinna zawierać” zastępuje się wyrazem „zawiera”
    - w pkt 2 w lit. a skreśla się wyrazy „telekomunikacyjnych, usług nadawczych oraz usług elektronicznych”
  - d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
„4a. W przypadku stwierdzenia błędów w złożonej deklaracji VAT ich korekta dokonywana jest w deklaracji VAT składanej za bieżący okres rozliczeniowy, nie później jednak niż w ciągu 3 lat, licząc od dnia upływu terminu do złożenia deklaracji, w której stwierdzono błędy. W deklaracji VAT, w której dokonuje się korekty, należy wskazać właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta.”

- e) w ust. 6 skreśla się wyrazy „telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych”,
  - f) w ust. 8 wyraz „drugiego” zastępuje się wyrazem „właściwego”;
- 42) w art. 134:
- a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
    - „1. Podmioty zagraniczne zidentyfikowane na potrzeby procedury nieunijnej są obowiązane prowadzić w postaci elektronicznej ewidencję transakcji objętych procedurą nieunijną, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 63c rozporządzenia 282/2011.
    - 2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest udostępniana przez podatnika drogą elektroniczną na każde żądanie państwa członkowskiego identyfikacji oraz państwa członkowskiego konsumpcji. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną ewidencję udostępnia się w sposób i w terminie wskazanych przez właściwy organ podatkowy.”,
  - b) w ust. 3 wyrazy „świadczenia usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych” zastępuje się wyrazami „świadczenia usług objętych procedurą nieunijną”;
- 43) w dziale XII dodaje się rozdziały 9 i 10 w brzmieniu:

„Rozdział 9

Szczególna procedura dotycząca sprzedaży na odległość towarów importowanych

Art. 138a. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) VAT – rozumie się przez to podatek i podatek od wartości dodanej;
- 2) sprzedaży na odległość towarów importowanych – rozumie się przez to sprzedaż na odległość towarów importowanych, o której mowa w art. 2 pkt 22b, z wyjątkiem towarów podlegających podatkowi akcyzowemu, w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 euro;
- 3) podatniku niemającym siedziby na terytorium Unii Europejskiej – rozumie się przez to podatnika, który nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej;

- 4) państwie członkowskim konsumpcji – rozumie się przez to państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy;
- 5) państwie członkowskim identyfikacji – rozumie się przez to państwo członkowskie:
  - a) które podatnik niemający siedziby na terytorium Unii Europejskiej wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury importu,
  - b) w którym podatnik posiada:
    - siedzibę działalności gospodarczej albo
    - stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo
    - stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania ze szczególnej procedury importu, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej,
  - c) w którym pośrednik posiada:
    - siedzibę działalności gospodarczej albo
    - stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo
    - stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania ze szczególnej procedury importu, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej;
  - 6) procedurze importu – rozumie się przez to rozliczenie VAT należnego z tytułu sprzedaży na odległość towarów importowanych państwu członkowskiemu konsumpcji, za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji.

Art. 138b. 1. Z procedury importu może korzystać podatnik dokonujący sprzedaży na odległość towarów importowanych:

- 1) posiadający siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej;

- 2) posiadający siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej albo niemający siedziby na terytorium Unii Europejskiej reprezentowany przez pośrednika;
- 3) posiadający siedzibę działalności gospodarczej na terytorium państwa trzeciego, z którym Unia Europejska zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy o zakresie zbliżonym do zakresu dyrektywy Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz. Urz. UE L 84 z 31.03.2010, str. 1) oraz rozporządzenia (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.⁴⁾).

2. Podatnik korzystający z procedury importu stosuje ją do wszystkich transakcji sprzedaży na odległość towarów importowanych.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, podatnik może korzystać z procedury importu, jeżeli dokonuje sprzedaży na odległość towarów importowanych z państwa trzeciego, na terytorium którego posiada siedzibę.

Art. 138c. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2, podatnik nie może jednocześnie ustanowić więcej niż jednego pośrednika.

2. Pośrednikiem może być osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej ustanowiona przez podatnika dokonującego sprzedaży na odległość towarów importowanych, jako osoba zobowiązana do zapłaty VAT i wypełnienia obowiązków określonych w niniejszym rozdziale w imieniu i na rzecz tego podatnika, jeżeli łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) jest zarejestrowana jako podatnik VAT czynny;
- 2) posiada siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia, o którym mowa w art. 138e ust. 3;
- 3) przez ostatnie 24 miesiące nie zalegała z wpłatami poszczególnych podatków stanowiących dochód budżetu państwa, przekraczającymi odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych

---

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, str.1, Dz. Urz. UE L 259 z 16.10.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 311 z 07.12.2018, str. 1.

w poszczególnych podatkach; udział zaległości w kwocie podatku ustala się w stosunku do kwoty należnych wpłat za okres rozliczeniowy, którego dotyczy zaległość;

- 4) przez ostatnie 24 miesiące osoba fizyczna będąca podatnikiem, a w przypadku podatników niebędących osobami fizycznymi – osoba będąca wspólnikiem spółki cywilnej lub handlowej niemającej osobowości prawnej, członkiem władz zarządzających, głównym księgowym, nie została prawomocnie skazana na podstawie ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy za popełnienie przestępstwa skarbowego;
- 5) jest uprawniona do zawodowego wykonywania doradztwa podatkowego zgodnie z przepisami o doradztwie podatkowym lub do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych zgodnie z przepisami o rachunkowości.

3. Wymóg, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, uznaje się również za spełniony, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:

- 1) podmiot uregulował, wraz z odsetkami za zwłokę, zaległości przekraczające odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach, w terminie 30 dni od dnia powstania tych zaległości;
- 2) uregulowanie zaległości zgodnie z pkt 1 w ostatnich 24 miesiącach nie dotyczyło więcej niż dwóch okresów rozliczeniowych odrębnie w każdym podatku.

4. Pośrednika ustanawia się w drodze pisemnej umowy, która zawiera:

- 1) nazwy stron umowy oraz ich adresy i dane identyfikacyjne na potrzeby odpowiednio podatku, podatku od wartości dodanej lub podatku o podobnym charakterze;
- 2) adres, pod którym będzie prowadzona i przechowywana dokumentacja na potrzeby VAT;
- 3) oświadczenie podmiotu, który jest ustanawiany pośrednikiem, o spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 2.

Art. 138d. 1. Pośrednik wykonuje w imieniu i na rzecz podatnika, dla którego został ustanowiony, obowiązki tego podatnika w zakresie rozliczania VAT w procedurze importu, w tym w zakresie sporządzania deklaracji podatkowych i zapłaty VAT, prowadzenia i przechowywania dokumentacji, w tym ewidencji, jej udostępniania, a także inne czynności wynikające z przepisów niniejszego rozdziału, w tym złożenie zgłoszenia o zamiarze skorzystania z procedury importu przez podatnika.

2. Pośrednik odpowiada solidarnie z podatnikiem za zobowiązanie podatkowe, które pośrednik rozlicza w imieniu i na rzecz tego podatnika.

Art. 138e. 1. Podatnik, o którym mowa w art. 138b ust. 1, może złożyć zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury importu w państwie członkowskim identyfikacji.

2. W imieniu podatnika, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2, zgłoszenia dokonuje ustanowiony przez podatnika pośrednik.

3. Podatnik, który zamierza działać w charakterze pośrednika na rzecz podatników, o których mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2, składa zgłoszenie informujące o zamiarze działania w takim charakterze w państwie członkowskim identyfikacji.

4. Podatnik, dla którego państwem członkowskim identyfikacji jest państwo, o którym mowa w art. 138a pkt 5 lit. b tiret trzecie, lub pośrednik, dla którego państwem członkowskim identyfikacji jest państwo, o którym mowa w art. 138a pkt 5 lit. c tiret trzecie, nie może zmienić tego państwa wcześniej niż po upływie dwóch kolejnych lat, licząc od końca roku podatkowego, w którym rozpoczął korzystanie z procedury importu.

5. W przypadku gdy państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska zgłoszenia dokonuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej do właściwego naczelnika urzędu skarbowego.

6. W przypadku gdy państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska:

- 1) zgłoszenie dokonywane przez podatnika, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 1 i 3, zawiera:
  - a) nazwę podatnika,
  - b) adres wraz z kodem pocztowym,
  - c) adres poczty elektronicznej,
  - d) adresy stron internetowych należących do podatnika,
  - e) numer identyfikacji podatkowej przyznany w Rzeczypospolitej Polskiej lub numer identyfikacji podatkowej przyznany w innym państwie siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli jest tam nadawany;
- 2) zgłoszenie podatnika, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2, dokonywane przez pośrednika zawiera:
  - a) nazwę podatnika,

- b) adres wraz z kodem pocztowym,
  - c) adres poczty elektronicznej,
  - d) adresy stron internetowych należących do podatnika,
  - e) numer identyfikacji podatkowej przyznany w Rzeczypospolitej Polskiej lub numer identyfikacji podatkowej przyznany w innym państwie siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli jest tam nadawany,
  - f) indywidualny numer identyfikacyjny na potrzeby działania jako pośrednik, nadany pośrednikowi zgodnie z ust. 7;
- 3) zgłoszenie pośrednika, o którym mowa w ust. 3, zawiera:
- a) nazwę pośrednika,
  - b) adres wraz z kodem pocztowym,
  - c) adres poczty elektronicznej,
  - d) numer identyfikacji podatkowej przyznany w Rzeczypospolitej Polskiej.

7. Właściwy naczelnik urzędu skarbowego, potwierdzając zgłoszenie, o którym mowa w ust. 6:

- 1) pkt 1, nadaje podatnikowi numer identyfikacyjny VAT na potrzeby korzystania z procedury importu;
- 2) pkt 2, nadaje pośrednikowi, dla każdego podatnika, dla którego został wyznaczony, numer identyfikacyjny VAT na potrzeby korzystania z procedury importu;
- 3) pkt 3, nadaje pośrednikowi indywidualny numer identyfikacyjny na potrzeby działania jako pośrednik, w imieniu i na rzecz podatników korzystających z procedury importu.

8. Numery identyfikacyjne, o których mowa w ust. 7, są nadawane z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej.

9. Numery identyfikacyjne, o których mowa w ust. 7, są stosowane wyłącznie do celów procedury importu.

10. W przypadku gdy podatnik nie spełnia warunków koniecznych do korzystania z procedury importu, właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie. Podatnik lub jego pośrednik jest powiadamiany o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

11. W przypadku gdy pośrednik nie spełnia warunków koniecznych do działania w charakterze pośrednika na rzecz podatników korzystających z procedury importu, właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie. Pośrednik jest powiadamiany o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

12. Podatnik albo pośrednik działający na rzecz podatnika są obowiązani do zawiadomienia właściwego naczelnika urzędu skarbowego za pomocą środków komunikacji elektronicznej o:

- 1) zmianach danych objętych zgłoszeniami, o których mowa w ust. 6 pkt 1–3, z wyjątkiem tych, których aktualizacji podatnik dokonał na podstawie art. 96 ust. 12 lub ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników,
- 2) zmianach działalności objętej procedurą importu, w wyniku których podatnik przestał spełniać warunki do korzystania z niej,
- 3) zaprzestaniu przez podatnika dokonywania sprzedaży na odległość towarów importowanych

– nie później niż do 10. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpiła okoliczność wymagająca zawiadomienia.

13. W przypadku gdy:

- 1) podatnik albo pośrednik działający na rzecz podatnika zawiadomi naczelnika właściwego urzędu skarbowego o zaprzestaniu dokonywania sprzedaży na odległość towarów importowanych lub
- 2) podatnik nie istnieje lub mimo udokumentowanych prób nie ma możliwości skontaktowania się z nim, albo przez okres dwóch lat podatnik nie dokonuje sprzedaży na odległość towarów importowanych, lub
- 3) podatnik nie spełnia warunków koniecznych do korzystania z procedury importu, lub
- 4) podatnik systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących procedury importu, lub
- 5) pośrednik zawiadomi naczelnika właściwego urzędu skarbowego, że nie reprezentuje już podatnika – w przypadku podatnika, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2

– właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wykluczeniu podatnika z procedury importu, na które służy zażalenie. Podatnik, a w przypadku podatnika,

o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2, również pośrednik, jest powiadamiany o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

14. W przypadku gdy pośrednik:

- 1) przez okres dwóch kolejnych kwartałów nie działał w charakterze pośrednika na rzecz podatnika korzystającego z procedury importu lub
- 2) nie spełnia warunków określonych w art. 138c, lub
- 3) systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących procedury importu

– właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wykreśleniu tego pośrednika z rejestru i wykluczeniu podatników reprezentowanych przez niego z procedury importu, na które służy zażalenie. Pośrednik oraz wszyscy podatnicy reprezentowani przez tego pośrednika są powiadamiani o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 138f. Obowiązek podatkowy z tytułu sprzedaży na odległość towarów importowanych objętych procedurą importu powstaje w momencie dokonania dostawy towarów. Dostawę towarów uważa się za dokonaną w momencie zaakceptowania płatności w rozumieniu art. 61b rozporządzenia 282/2011.

Art. 138g. 1. Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury importu albo pośrednik działający na rzecz podatnika są obowiązani składać za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklaracje VAT do właściwego urzędu skarbowego, niezależnie od tego, czy sprzedaż na odległość towarów importowanych objęta procedurą importu miała miejsce.

2. Deklaracje VAT składa się za okresy miesięczne, w terminie do końca miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu.

3. Termin, o którym mowa w ust. 2, upływa również, gdy ostatni dzień terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy.

4. Deklaracja VAT zawiera:

- 1) numer identyfikacyjny VAT za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby procedury importu zgodnie z art. 138e ust. 7 pkt 1 i 2, a w przypadku podatnika, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2, także indywidualny numer identyfikacyjny pośrednika, o którym mowa w art. 138e ust. 7 pkt 3;
- 2) dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w którym VAT jest należny:

- a) całkowitą wartość sprzedaży na odległość towarów importowanych, pomniejszoną o kwotę VAT, w odniesieniu do której powstał obowiązek podatkowy w okresie rozliczeniowym, za który jest składana deklaracja VAT,
  - b) całkowitą kwotę należnego VAT przypadającą na sprzedaż na odległość towarów importowanych, o której mowa w lit. a, wraz z jej podziałem na kwoty odpowiadające poszczególnym stawkom VAT,
  - c) stawki VAT;
- 3) kwotę należnego VAT ogółem.

5. W przypadku stwierdzenia błędów w złożonej deklaracji VAT ich korekta dokonywana jest w deklaracji VAT składanej za bieżący okres rozliczeniowy, nie później jednak niż w ciągu 3 lat, licząc od dnia upływu terminu do złożenia deklaracji, w której stwierdzono błędy. W deklaracji VAT, w której dokonuje się korekty, należy wskazać właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta.

6. Kwoty w deklaracji VAT wyrażane są w euro.

7. W przypadku gdy płatności z tytułu sprzedaży na odległość towarów importowanych dokonywano w innych walutach niż euro, do ich przeliczenia na euro stosuje się kurs wymiany opublikowany przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu danego okresu rozliczeniowego, a jeżeli nie zostanie opublikowany w tym dniu – kurs wymiany opublikowany następnego dnia.

8. Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury importu albo pośrednik działający na rzecz podatnika są obowiązani do wpłacania kwot VAT w euro, wskazując deklarację VAT, której dotyczy wpłata, w terminie, o którym mowa w ust. 2, na rachunek bankowy właściwego urzędu skarbowego.

Art. 138h. 1. Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury importu albo pośrednik działający na rzecz podatnika są obowiązani prowadzić w postaci elektronicznej ewidencję transakcji objętych procedurą importu, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 63c ust. 2 rozporządzenia 282/2011. Pośrednik prowadzi odrębną ewidencję dla każdego z podatników, których reprezentuje.

2. Ewidencja jest udostępniana przez podatnika albo pośrednika działającego na rzecz podatnika drogą elektroniczną na każde żądanie państwa członkowskiego identyfikacji oraz państwa członkowskiego konsumpcji. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą

elektroniczną ewidencję udostępnia się w sposób i w terminie wskazanych przez właściwy organ podatkowy.

3. Ewidencję przechowuje się przez okres 10 lat od zakończenia roku podatkowego, w którym dokonano sprzedaży na odległość towarów importowanych.

Rozdział 10

Szczególna procedura dotycząca deklarowania i zapłaty podatku z tytułu importu towarów

Art. 138i. 1. W przypadku importu towarów, z wyjątkiem towarów podlegających podatkowi akcyzowemu, będących przedmiotem sprzedaży na odległość towarów importowanych umieszczonych w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 euro, których wysyłka lub transport kończy się na terytorium kraju, osoby zgłaszające towary organom celnym na terytorium kraju w imieniu własnym i na rzecz osoby, dla której towary są przeznaczone, mogą wykazywać podatek pobrany z tytułu importu towarów w deklaracjach składanych za okresy miesięczne, zwanych dalej „deklaracjami miesięcznymi”.

2. Przepis ust. 1 stosuje się pod warunkiem, że:

- 1) do towarów nie stosuje się procedury importu, o której mowa w rozdziale 9, ani zasad odpowiadających tym regulacjom w innym państwie członkowskim;
- 2) osoba zgłaszająca towary organom celnym, zwana dalej „osobą odpowiedzialną za pobór podatku”, jest operatorem pocztowym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe lub podatnikiem posiadającym status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego.

3. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku oblicza i pobiera podatek w prawidłowej wysokości od osoby, dla której towary są przeznaczone, nie później niż w momencie doręczenia tej osobie przesyłki i dokonuje płatności tego podatku. Osoba, dla której towary są przeznaczone jest zobowiązana do zapłaty podatku.

4. Dla importu towarów, o którym mowa w ust. 1, stawka podatku wynosi 22%.

5. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku jest obowiązana składać za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklarację miesięczną. Za deklarację miesięczną uznaje się sumę zgłoszeń celnych, dokonywanych według miejsca przedstawienia

towarów organom celnym, zawierających całkowitą kwotę podatku pobranego w miesiącu, za który składane są te zgłoszenia celne.

6. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku jest obowiązana do wpłacenia pobranego podatku w terminie do 16. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym podatek został pobrany.

7. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku jest obowiązana prowadzić w postaci elektronicznej ewidencję towarów importowanych objętych niniejszą procedurą w sposób pozwalający na prawidłowe obliczenie i pobór podatku oraz wykazanie całkowitej kwoty pobranego podatku w deklaracji miesięcznej, a także sprawdzenie przez organ celny prawidłowości pobieranego i wykazanego podatku. Ewidencja zawiera dane w odniesieniu do każdego towaru będącego przedmiotem importu, w tym kwotę obliczonego podatku, datę doręczenia towaru i datę pobrania podatku.

8. Ewidencja jest przechowywana przez okres 10 lat licząc od końca roku podatkowego, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu towarów, i jest udostępniana przez osobę odpowiedzialną za pobór podatku drogą elektroniczną na każde żądanie organu celnego.

9. Jeżeli organ celny stwierdzi, że w deklaracji miesięcznej kwota podatku została wykazana w wysokości innej niż całkowita kwota podatku wynikająca z ewidencji, o której mowa w ust. 7, w odniesieniu do przesyłek, od których podatek został pobrany lub powinien zostać pobrany ze względu na doręczenie przesyłki, naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję określającą podatek w prawidłowej wysokości.

10. Po złożeniu deklaracji miesięcznej osoba odpowiedzialna za pobór podatku może wystąpić z wnioskiem do naczelnika urzędu celno-skarbowego o wydanie decyzji określającej podatek w prawidłowej wysokości.

11. Jeżeli osoba odpowiedzialna za pobór podatku nie złoży deklaracji miesięcznej, kwotę podatku określa naczelnik urzędu celno-skarbowego w drodze decyzji.

12. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 33 ust. 6 stosuje się odpowiednio.

13. W przypadkach, o których mowa w ust. 9–11, przepisy art. 33 ust. 6, art. 34 ust. 3 i 4 i art. 37 stosuje się odpowiednio.

14. W przypadku gdy:

- 1) organ celny wyda decyzję, o której mowa w ust. 9, w której określi podatek w wysokości wyższej niż podatek wykazany w deklaracji miesięcznej albo wyda decyzję, o której mowa w ust. 11, lub
- 2) podatek wykazany w deklaracji miesięcznej nie został wpłacony w terminie, o którym mowa w ust. 6

– osoba odpowiedzialna za pobór podatku może dokonywać importu towarów zgodnie z ust. 1, pod warunkiem złożenia zabezpieczenia kwoty podatku, który ma być wykazany w deklaracji miesięcznej, w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów celnych.

15. Zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 14, stosuje się przez 12 miesięcy, do towarów wpisywanych do ewidencji, począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu:

- 1) doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 14 pkt 1, lub
- 2) w którym podatek nie został wpłacony w terminie, o którym mowa w ust. 6.

16. Przepisu ust. 14 pkt 1 nie stosuje się, gdy całkowita kwota podatku niewykazanego w deklaracji miesięcznej nie przekracza 1% kwoty podatku określonego w decyzji, o której mowa w ust. 9.

Art. 138j. 1. Jeżeli organ celny stwierdzi, że osoba odpowiedzialna za pobór podatku obliczyła i pobrała podatek w nieprawidłowej wysokości, naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję określającą podatek w prawidłowej wysokości. Obowiązana do zapłaty podatku jest osoba, dla której towary były przeznaczone.

2. W przypadku stwierdzenia, że osoba odpowiedzialna za pobór podatku pobrała podatek w nieprawidłowej wysokości, naczelnik urzędu celno-skarbowego ustala tej osobie dodatkowe zobowiązanie podatkowe w wysokości odpowiadającej 20% kwoty zaniżenia kwoty podatku, jeżeli osoba odpowiedzialna za pobór podatku wiedziała lub miała uzasadnione podstawy do tego, aby przypuszczać, że kwota podatku powinna być w innej wysokości niż określona na podstawie informacji towarzyszących przesyłce. W stosunku do osób fizycznych, które za ten sam czyn ponoszą odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe albo za przestępstwo skarbowe, dodatkowego zobowiązania podatkowego nie ustala się.

3. Naczelnik urzędu celno-skarbowego nie ustala dodatkowego zobowiązania podatkowego, o którym mowa w ust. 2, jeżeli osoba odpowiedzialna za pobór podatku

posiadała informacje potwierdzające, że wartość importowanego towaru jest taka sama jak wartość wynikająca z informacji towarzyszących przesyłce.

4. Osoba, dla której towary są przeznaczone, może wystąpić z wnioskiem do naczelnika urzędu celno-skarbowego o wydanie decyzji określającej podatek w prawidłowej wysokości.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, 2 i 4, przepisy art. 33 ust. 6, art. 34 ust. 3 i 4, art. 37 i art. 38 ust. 2 stosuje się odpowiednio.”;

44) w art. 146aa w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) stawka podatku, o której mowa w art. 41 ust. 1 i 13, art. 109 ust. 2, art. 110 i art. 138i ust. 4 wynosi 23%”.

Art. 2. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2020 r. poz. 170) w art. 2 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Obowiązkowi ewidencyjnemu nie podlegają podatnicy, którzy posiadają numer identyfikacyjny nadany na podstawie art. 132 ust. 5, art. 134a ust. 4 oraz art. 138e ust. 7 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106, z późn. zm.⁵⁾”).

Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.⁶⁾) w art. 87 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Obowiązek wystawienia rachunku, o którym mowa w § 1, nie dotyczy:

- 1) rolników sprzedających produkty roślinne i zwierzęce pochodzące z własnej uprawy, hodowli lub chowu, nieprzerobione lub nieprzetworzone sposobem przemysłowym, chyba że sprzedaż jest dokonywana w ich odrębnych, stałych miejscach sprzedaży poza obrębem uprawy, hodowli lub chowu, z wyjątkiem sprzedaży na targowiskach, o których mowa w art. 20 ust. 1c pkt 3 lit. b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych;
- 2) podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.”.

---

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 568, 1065, 1106, 1747, 2320 i 2419 oraz z 2021 r. poz. ... .

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 1423, 2122, 2123 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 72.

Art. 4. W ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) uchyla się art. 65a i art. 65b;
- 2) po art. 77 dodaje się art. 77a w brzmieniu:

„Art. 77a. W przypadkach o których mowa w art. 143a rozporządzenia delegowanego, osobę dokonującą zgłoszenia celnego w imieniu własnym, lecz na rzecz odbiorcy przesyłki, uważa się za upoważnioną do dokonania zgłoszenia, jeżeli odbiorca przesyłki, poinformowany o możliwości samodzielnego dokonania zgłoszenia celnego lub wyboru innego przedstawiciela celnego, nie zgłosił zamiaru skorzystania z tej możliwości.”.

Art. 5. Do towarów będących przedmiotem sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju i na terytorium kraju, o której mowa w art. 2 pkt 23 i 24 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, których wysyłka lub transport rozpoczęły się przed dniem 1 lipca 2021 r., dostarczonych do nabywcy po dniu 30 czerwca 2021 r. stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 6. W przypadku stwierdzenia błędów w deklaracjach, o których mowa w art. 130c ust. 1 i art. 133 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, złożonych za okresy rozliczeniowe przypadające przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przepisów art. 130c ust. 5a i art. 133 ust. 4a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się.

Art. 7. 1. Do deklaracji, o której mowa w art. 130c ustawy zmienianej w art. 1, składanej za okres rozliczeniowy bezpośrednio przypadający przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 130c ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

2. Do deklaracji, o której mowa w art. 133 ustawy zmienianej w art. 1, składanej za okres rozliczeniowy bezpośrednio przypadający przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 133 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 8. 1. Osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna, która:

- 1) posiada:
  - a) siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo

- b) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo
- c) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od wartości dodanej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej

– oraz

2) zamierza od dnia 1 lipca 2021 r.:

- a) świadczyć na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a ustawy zmienianej w art. 1, usługi, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na terytorium którego nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, lub
- b) dokonywać dostaw towarów wysyłanych lub transportowanych z terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy, który jest:
  - podatnikiem podatku od towarów i usług lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9 ustawy zmienianej w art. 1, lub
  - podatnikiem podatku od wartości dodanej lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od wartości dodanej, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów odpowiadającego wewnątrzwspólnotowemu nabyciu towarów, o którym mowa w art. 9 ustawy zmienianej w art. 1, lub
  - każdym innym niż wymieniony w tiret pierwszym i drugim podmiotem niebędącym podatnikiem podatku od towarów i usług lub podatnikiem podatku od wartości dodanej
  - i dokonuje sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju, o której mowa w art. 2 pkt 23 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, a suma całkowitej

wartości towarów wysyłanych lub transportowanych, pomniejszona o kwotę podatku od towarów i usług, przekroczyła w trakcie roku podatkowego, w którym jest składane zgłoszenie lub w poprzednim roku podatkowym kwotę 42 000 zł

– może do dnia 30 czerwca 2021 r. złożyć, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od wartości dodanej należnego z tytułu czynności określonych w pkt 2 lit. a lub b.

2. Zgłoszenie może także złożyć osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna:

- 1) o której mowa w ust. 1 pkt 1, dokonująca czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b, jeżeli suma całkowitej wartości towarów wysyłanych lub transportowanych, pomniejszona o kwotę podatku od towarów i usług, nie przekroczyła w trakcie roku podatkowego 2021 ani w poprzednim roku podatkowym kwoty 42 000 zł, pod warunkiem złożenia na piśmie, do dnia 30 czerwca 2021 r., zawiadomienia o wyborze, od dnia 1 lipca 2021 r., miejsca opodatkowania na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) która nie posiada siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej i zamierza dokonywać od dnia 1 lipca 2021 r. dostaw towarów wysyłanych lub transportowanych z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do nabywcy, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b.

3. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, powinno zawierać:

- 1) nazwę lub imię i nazwisko;
- 2) adres siedziby działalności gospodarczej lub adres miejsca zamieszkania;
- 3) numer identyfikacji podatkowej;
- 4) informacje o wyborze miejsca opodatkowania niezbędne do określenia momentu tego wyboru;
- 5) dane kontaktowe, w tym numer telefonu i adres poczty elektronicznej.

4. Zgłoszenie zawiera dane, o których mowa w załączniku numer I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/194 z dnia 12 lutego 2020 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do procedur szczególnych dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami,

prowadzą sprzedaż towarów na odległość i dokonują niektórych krajowych dostaw towarów (Dz. Urz. UE L 40 z 13.02.2020, str. 114, z późn. zm.⁷⁾).

5. Do zgłoszenia stosuje się przepisy art. 130b ust. 5, 6, ust. 7 pkt 1 i 2 i ust. 8 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

6. Do dnia 30 czerwca 2021 r. osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, o których mowa w ust. 1 i 2, są obowiązane do niezwłocznego zawiadomienia Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście za pomocą środków komunikacji elektronicznej o rezygnacji z zamiaru skorzystania z procedury, o której mowa w ust. 1, za pośrednictwem Rzeczypospolitej Polskiej.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście wydaje postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji na potrzeby procedury, o której mowa w ust. 1, na które służy zażalenie. O wydaniu postanowienia powiadamia się również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 9. 1. Osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna nieposiadająca siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, wykonująca czynności podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług lub podatkiem od wartości dodanej na terytorium Unii Europejskiej, która od dnia 1 lipca 2021 r. zamierza świadczyć na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a ustawy zmienianej w art. 1, usługi, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego, może do dnia 30 czerwca 2021 r. złożyć, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, należnego z tytułu świadczenia tych usług.

2. Zgłoszenie zawiera dane, o których mowa w załączniku numer I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/194 z dnia 12 lutego 2020 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do procedur szczególnych dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, prowadzą sprzedaż towarów na odległość i dokonują niektórych krajowych dostaw towarów .

---

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia wykonawczego zostały ogłoszone Dz. Urz. UE L 309 z 23.09.2020, str. 4.

3. Do zgłoszenia stosuje się przepisy art. 132 ust. 5, 5a, ust. 6 pkt 1 i 2 i ust. 7 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

4. Do dnia 30 czerwca 2021 r. osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, o których mowa w ust. 1, są obowiązane do niezwłocznego zawiadomienia Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście za pomocą środków komunikacji elektronicznej o rezygnacji z zamiaru skorzystania z procedury, o której mowa w ust. 1, za pośrednictwem Rzeczypospolitej Polskiej.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście wydaje postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji na potrzeby procedury, o której mowa w ust. 1, na które służy zażalenie. O wydaniu postanowienia powiadamia się również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 10. Podmiot, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 2, przed złożeniem zgłoszenia, o którym mowa w art. 8 ust. 1, składa do właściwego naczelnika urzędu skarbowego zgłoszenie rejestracyjne, o którym mowa w art. 96 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 11. 1. Osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna, która:

1) posiada:

- a) siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo
- b) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo
- c) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które wybiera w celu przedłożenia zgłoszenia, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo
- d) siedzibę działalności gospodarczej na terytorium państwa trzeciego, z którym Unia Europejska zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy o zakresie zbliżonym do zakresu dyrektywy Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz. Urz. UE L 84 z 31.03.2010, str. 1) oraz rozporządzenia (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej

oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.⁸⁾), która zamierza dokonywać dostaw towarów, o których mowa w pkt 2, z tego państwa trzeciego

– oraz

2) zamierza dokonywać od dnia 1 lipca 2021 r. dostaw towarów z wyjątkiem towarów podlegających podatkowi akcyzowemu, w tym wtedy, gdy uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyłce towarów, wysyłanych lub transportowanych z terytorium państwa trzeciego, w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 euro, do nabywcy, który jest:

- a) podatnikiem podatku od towarów i usług lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9 ustawy zmienianej w art. 1, lub
- b) podatnikiem podatku od wartości dodanej lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od wartości dodanej, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów odpowiadającego wewnątrzwspólnotowemu nabyciu towarów, o którym mowa w art. 9 ustawy zmienianej w art. 1, lub
- c) każdym innym niż wymieniony w lit. a i b podmiotem niebędącym podatnikiem podatku od towarów i usług lub podatnikiem podatku od wartości dodanej

– przy czym dostarczane towary nie są nowymi środkami transportu ani towarami, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1

– może do dnia 30 czerwca 2021 r. złożyć, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej należnego z tytułu dokonania tych dostaw.

2. Osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna, która:

1) posiada:

- a) siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo

---

⁸⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 259 z 16.10.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 311 z 07.12.2018, str. 1.

- b) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo
  - c) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które wybiera w celu przedłożenia zgłoszenia, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej;
- 2) spełnia łącznie następujące warunki:
- a) jest zarejestrowana jako podatnik VAT czynny,
  - b) przez ostatnie 24 miesiące nie zalegała z wpłatami poszczególnych podatków stanowiących dochód budżetu państwa, przekraczającymi odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach, przy czym udział zaległości w kwocie podatku ustala się w stosunku do kwoty należnych wpłat za okres rozliczeniowy, którego dotyczy zaległość; wymóg, uznaje się również za spełniony, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:
    - podmiot uregulował, wraz z odsetkami za zwłokę, zaległości przekraczające odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach, w terminie 30 dni od dnia powstania tych zaległości,
    - uregulowanie zaległości zgodnie z pkt 1 w ostatnich 24 miesiącach nie dotyczyło więcej niż dwóch okresów rozliczeniowych odrębnie w każdym podatku,
  - c) przez ostatnie 24 miesiące osoba fizyczna będąca podatnikiem, a w przypadku podatników niebędących osobami fizycznymi – osoba będąca współnikiem spółki cywilnej lub handlowej niemającej osobowości prawnej, członkiem władz zarządzających, głównym księgowym, nie została prawomocnie skazana na podstawie ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2021 r. poz. 408) za popełnienie przestępstwa skarbowego,
  - d) jest uprawniona do zawodowego wykonywania doradztwa podatkowego zgodnie z przepisami o doradztwie podatkowym lub do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych zgodnie z przepisami o rachunkowości

- 3) zamierza od dnia 1 lipca 2021 r. działać w charakterze pośrednika na rzecz podatników korzystających z procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej należnego z tytułu dokonania dostaw, o których mowa w ust. 1 pkt 2

– może do dnia 30 czerwca 2021 r. złożyć, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenie informujące o zamiarze działania w takim charakterze.

3. Pośrednik, o którym mowa w ust. 2, może złożyć zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, w imieniu i na rzecz osoby prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej oraz osoby fizycznej:

- 1) która nie posiada siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej i zamierza dokonywać od dnia 1 lipca 2021 r. dostaw towarów, o których mowa w ust. 1 pkt 2,
- 2) o której mowa w ust. 1

– pod warunkiem jego ustanowienia w drodze pisemnej umowy, zawierającej nazwy stron umowy, ich adresy i dane identyfikacyjne na potrzeby odpowiednio podatku od towarów i usług, podatku od wartości dodanej lub podatku o podobnym charakterze, adres, pod którym będzie prowadzona i przechowywana dokumentacja na potrzeby podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, oraz oświadczenie podmiotu, który jest ustanawiany pośrednikiem, o spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 2.

4. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 138e ust. 6 pkt 1, ust. 7 pkt 1, ust. 8, 10, ust. 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 ustawy zmienianej w art. 1.

5. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 2, stosuje się przepisy art. 138e ust. 6 pkt 3, ust. 7 pkt 3, ust. 8, 11, ust. 12 pkt 1 i ust. 13 pkt 5 ustawy zmienianej w art. 1.

6. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 3, stosuje się przepisy art. 138e ust. 6 pkt 2, ust. 7 pkt 2, ust. 8, 10, ust. 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 ustawy zmienianej w art. 1.

7. Do dnia 30 czerwca 2021 r. osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej lub osoby fizyczne zidentyfikowane na potrzeby procedury, o której mowa w ust. 1, albo pośrednik, o którym mowa w ust. 2, działający na rzecz podatnika są obowiązani do niezwłocznego zawiadomienia Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o rezygnacji z zamiaru skorzystania z procedury, o której mowa w ust. 1, za pośrednictwem Rzeczypospolitej Polskiej.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 7, Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście wydaje postanowienie o wykreśleniu tego podatnika albo pośrednika z rejestru i wykluczeniu podatników reprezentowanych przez tego pośrednika z procedury importu, na które służy zażalenie. Podatnik albo pośrednik oraz wszyscy podatnicy reprezentowani przez tego pośrednika są powiadamiani o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 12. Zgłoszenia, o których mowa w art. 8, art. 9 i art. 11, złożone przed dniem wejścia w życie tych przepisów, uznaje się za złożone w dniu ich wejścia w życie. Przepisy art. 8, art. 9 i art. 11 stosuje się odpowiednio.

Art. 13. Do dnia 30 czerwca 2021 r. do zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, o którym mowa w:

- 1) art. 130b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy art. 130b ust. 5 i 6, ust. 7 pkt 2 i ust. 8 pkt 3 tej ustawy, w brzmieniu dotychczasowym;
- 2) art. 132 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy art. 132 ust. 5 i 5a, ust. 6 pkt 2 i ust. 7 pkt 3 tej ustawy, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 14. Podatników, o których mowa w art. 130a pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, którzy zostali zidentyfikowani na potrzeby procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej zgodnie z art. 130b ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, uznaje się za zidentyfikowanych na potrzeby procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 15. Podmioty zagraniczne, o których mowa w art. 132 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, które zostały zidentyfikowane na potrzeby procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej zgodnie z art. 132 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, uznaje się za zidentyfikowane na potrzeby procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 7 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2021 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 2 lit. a i b w zakresie pkt 2 lit. c i d, pkt 23, pkt 35 lit. e, f, lit. g tiret pierwszego i drugiego oraz lit. h tiret pierwszego, trzeciego i piątego, pkt 40 lit. d, e, lit. f tiret pierwszego i drugiego oraz lit. g tiret drugiego w zakresie pkt 3 i tiret trzeciego, pkt 43 w zakresie art. 138e ust. 6–8, 10, 11, ust. 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 oraz art. 8–13, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Potrzeba i cel wydania ustawy

Zmiany w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o VAT” są konsekwencją prac Komisji Europejskiej, zwanej dalej również „KE”, która dąży do uproszczenia obowiązków związanych z podatkiem VAT dla przedsiębiorstw prowadzących transgraniczną sprzedaż towarów lub usług (głównie przez Internet) konsumentom końcowym oraz do zapewnienia, aby podatek VAT od takich dostaw był prawidłowo płacony na rzecz państwa członkowskiego nabywcy lub usługobiorcy zgodnie z zasadą opodatkowania w państwie członkowskim przeznaczenia.

KE zaproponowała przyjęcie stosownej legislacji unijnej w tej dziedzinie w dwóch etapach.

Pierwsze środki weszły w życie w 2015 r. i obejmowały usługi telekomunikacyjne, nadawcze i elektroniczne. Drugi pakiet środków został przyjęty przez Radę w grudniu 2017 r. i obejmował nowe zasady sprzedaży towarów na odległość, a także usług świadczonych klientom końcowym w Unii Europejskiej, zwanej dalej również „UE”. Te ostatnie środki, zwane również „Pakiem VAT e-commerce”, miały obowiązywać od 1 stycznia 2021 r.

W dniu 20 lipca 2020 r., mając na względzie praktyczne trudności wynikające ze środków podjętych w celu powstrzymania pandemii koronawirusa, Rada przyjęła wniosek KE i odroczyła wprowadzenie nowych przepisów dotyczących podatku VAT w handlu elektronicznym o sześć miesięcy. Decyzja Rady (UE) 2020/1109 z dnia 20 lipca 2020 r. zmieniająca dyrektywy (UE) 2017/2455 i (UE) 2019/1995 w odniesieniu do terminu transpozycji i daty rozpoczęcia stosowania w związku z pandemią COVID-19 (Dz. Urz. UE L 244 z 29.07.2020, str. 3), stanowi, że termin wdrożenia pakietu VAT e-commerce został określony na 1 lipca 2021 r.

Przepisy te zaczną obowiązywać od 1 lipca 2021 r. zamiast 1 stycznia 2021 r., zapewniając państwom członkowskim i przedsiębiorstwom dodatkowy czas na przygotowanie się do ich stosowania.

Pakiet VAT e-commerce

W dniu 5 grudnia 2017 r. Rada przyjęła pakiet VAT e-commerce obejmujący:

- dyrektywę Rady (UE) 2017/2455 zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, str. 7), zwaną dalej „dyrektywą 2017/2455”,
- rozporządzenie Rady (UE) 2017/2454 zmieniające rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w sprawie współpracy administracyjnej i zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, str. 1),
- rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2017/2459 zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, str. 1).

W dniu 21 listopada 2019 r. Rada przyjęła kolejne środki dotyczące pakietu VAT e-commerce, składające się z:

- dyrektywy Rady (UE) 2019/1995 zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących sprzedaży towarów na odległość i niektórych krajowych dostaw towarów (Dz. Urz. UE L 310 z 02.12.2019, str. 1), zwaną dalej „dyrektywą 2019/1995”,
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/2026 zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług ułatwianych przez interfejsy elektroniczne oraz specjalnych procedur dla podatników świadczących usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, dokonujących sprzedaży towarów na odległość oraz niektóre krajowe dostawy towarów (Dz. Urz. UE L 313 z 04.12.2019, str. 14), zwane dalej „rozporządzeniem wykonawczym 2019/2026”.

W dniu 12 lutego 2020 r. KE przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2020/194 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do procedur szczególnych dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, prowadzą sprzedaż towarów na odległość i dokonują niektórych krajowych dostaw towarów (Dz. Urz. UE L 40 z 13.02.2020, s. 114), zwane dalej „rozporządzeniem wykonawczym 2020/194”, ustanawiające szczegółowe informacje na temat funkcjonowania punktu kompleksowej obsługi VAT.

Wskazane wyżej akty prawne funkcjonują łącznie pod nazwą tzw. pakietu VAT e-commerce.

Państwa Członkowskie UE, w tym Polska, zobowiązane są do zaimplementowania w krajowych przepisach podatkowych rozwiązań przewidzianych w pakiecie VAT e-commerce, których celem jest pokonanie barier, w tym uszczelnienie VAT, w transgranicznym handlu elektronicznym **pomiędzy przedsiębiorcami i konsumentami (B2C)**¹⁾, w szczególności poprzez rozszerzenie mechanizmu pojedynczego punktu kontaktowego na internetową sprzedaż towarów wewnątrz UE i z państw trzecich na rzecz nabywców/odbiorców końcowych (konsumentów).

Działanie to ma na celu objęcie transakcji dokonywanych pomiędzy przedsiębiorstwami a konsumentami (B2C). Podatnicy powinni mieć możliwość rozliczania dla celów VAT tych transakcji dokonywanych na rzecz podmiotów niebędących podatnikami VAT (konsumentów) w wielu krajach UE za pośrednictwem deklaracji VAT składanej tylko w jednym państwie członkowskim (tzw. państwie członkowskim identyfikacji).

Pakiet dotyczący handlu elektronicznego VAT był jednym z priorytetów strategii jednolitego rynku cyfrowego.

Główne rozwiązania ujęte w pakiecie VAT e-commerce mają wejść w życie od 1 lipca 2021 r. (termin ich implementacji upływa 30 czerwca 2021 r.) i obejmują one:

- zdefiniowanie pojęcia wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość i sprzedaży na odległość towarów importowanych z państw trzecich;
- rozszerzenie i modyfikację procedury szczególnej dla usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług świadczonych drogą elektroniczną (funkcjonującej do 30 czerwca 2021 r. jako mały punkt kompleksowej obsługi, tzw. Mini One Stop Shop, zwany dalej „MOSS”)²⁾ w One Stop Shop, zwany dalej „OSS” na:

---

¹⁾ Jak ogłoszono m.in. w komunikacie Komisji z 2015 r. „Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy” oraz w komunikacie w sprawie planu działania w sprawie podatku VAT „W kierunku jednolitego obszaru VAT w UE – Czas na decyzję”.

²⁾ Ta procedura umożliwia deklarowanie i rozliczanie VAT z tytułu określonych transakcji o charakterze transgranicznym, co do zasady, w państwie członkowskim siedziby (identyfikacji) usługodawcy za pośrednictwem dedykowanego portalu internetowego, bez konieczności rejestrowania się i wykonywania obowiązków sprawozdawczo-ewidencyjnych w kraju usługobiorcy.

- (i) niektóre usługi świadczone na rzecz konsumentów, których miejsce świadczenia uregulowane zostało w sposób szczególny (usługi, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji),
- (ii) wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość,
- (iii) niektóre dostawy towarów w państwie członkowskim dokonywane przez interfejsy elektroniczne ułatwiające te dostawy,
  - całość procedury od 1 lipca 2021 r. funkcjonować będzie jako punkt kompleksowej obsługi (OSS),
- (iv) sprzedaż na rzecz konsumentów w UE towarów importowanych z państw trzecich w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 euro (w tym zakresie procedura funkcjonować będzie jako importowy OSS, tzw. Import One Stop Shop (IOSS), zwany dalej również „**IOSS**”);
  - wprowadzenie zwolnienia z VAT dla importu towarów w przesyłkach o wartości nieprzekraczającej 150 euro, jeżeli VAT będzie deklarowany i rozliczany w IOSS;
  - jeżeli nie jest stosowany IOSS (choć mógłby być), dostępny będzie drugi mechanizm uproszczenia dla importu towarów w przesyłkach o wartości nieprzekraczającej 150 euro. VAT importowy zostanie pobrany od osoby dla której towary są przeznaczone (odbiorcy) przez osobę dokonującą zgłoszenia celnego (np. operatora pocztowego, firmę kurierską, agencję celną), która wpłaci ten pobrany od odbiorcy VAT organom celnym, poprzez dokonanie płatności miesięcznej;
  - usunięcie w całej UE zwolnienia z VAT dla importu towarów w przesyłkach o wartości nieprzekraczającej 22 euro;
  - nałożenie obowiązku zapłaty VAT na podatników ułatwiających dostawy towarów przy użyciu interfejsu elektronicznego (np. platformy handlowej).

Jednym z celów zmian wprowadzonych dyrektywą 2017/2455 było zmniejszenie kosztów i uciążliwości związanych z rozliczaniem podatku VAT od usług telekomunikacyjnych, nadawczych i elektronicznych, zwanych dalej zbiorczo „usługami TBE”, świadczonych na rzecz podmiotów niebędących podatnikami (konsumentów) zlokalizowanych w państwach członkowskich, w których usługodawcy (z państw

członkowskich UE lub z państw trzecich) nie posiadają – co do zasady – siedziby działalności gospodarczej.

Cele te, określone w art. 1 ww. dyrektywy, zostały już zaimplementowane do krajowego porządku prawnego – ustawą z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. poz. 2433) i weszły w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

Przedstawione w obecnym projekcie przepisy stanowią implementację w szczególności art. 2 dyrektywy 2017/2455 oraz doprecyzowujących ich przepisów dyrektywy 2019/1995 i dotyczą przede wszystkim:

- (i) zdefiniowania pojęcia wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość oraz wprowadzenia odpowiednich zmian (także o charakterze uchylającym obecne regulacje) do dotychczasowych przepisów dotyczących tzw. sprzedaży wysyłkowej oraz
- (ii) rozszerzenia i modyfikacji procedury szczególnej dla usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług świadczonych drogą elektroniczną (MOSS) na:
  - niektóre usługi świadczone na rzecz konsumentów, których miejsce świadczenia uregulowane zostało w sposób szczególny (usługi, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji) – procedura unijna i procedura nieunijna,
  - wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość – wyłącznie procedura unijna, oraz
  - niektóre dostawy towarów w państwie członkowskim dokonywane przez interfejsy elektroniczne ułatwiające te dostawy – wyłącznie procedura unijna (OSS),
- (iii) likwidacji zwolnienia z podatku VAT od importu towarów w przesyłkach o niskiej wartości do 22 EUR,
- (iv) zdefiniowania pojęcia sprzedaży na odległość towarów importowanych, zwanej dalej „**SOTI**”,
- (v) wprowadzenia nowej procedury importu (IOSS) dla SOTI z krajów trzecich do konsumentów w UE, w przesyłkach o wartości rzeczywistej do 150 EUR,
- (vi) wprowadzenia kolejnej (w przypadkach gdy nie stosuje się IOSS), uproszczonej procedury w zakresie deklarowania i odroczenia płatności podatku z tytułu importu towarów, w przesyłkach o wartości nieprzekraczającej 150 euro (tzw. uregulowanie

szczególne, dalej zwane „USZ”), która będzie dostępna dla osób przedstawiających towary organom celnym (np. kurierów, pocztę, agencję celną) w imieniu własnym i na rzecz osoby dla której towary są przeznaczone w państwie, w którym ma miejsce import.

Wdrożenie powyższych rozwiązań ma przyczynić się do:

- wyrównania szans unijnych przedsiębiorców w konkutowaniu w obszarze e-handlu z podmiotami z krajów trzecich poprzez m.in.:
  - (i) zniesienie zwolnienia z VAT dla importu towarów w tzw. małych przesyłkach o wartości do 22 EUR we wszystkich państwach członkowskich oraz
  - (ii) objęcie interfejsów elektronicznych (np. platformy handlowej) obowiązkiem zapłaty VAT od określonych transakcji realizowanych za ich pośrednictwem;
- pełniejszego odwzorowania zasady opodatkowania towarów/usług w miejscu ich konsumpcji, co oznacza, że przychody z VAT zasilać będą budżet państwa ostatecznego odbiorcy danego towaru/usługi;
- zmniejszenia obciążeń i kosztów związanych z wypełnianiem obowiązków podatkowych poprzez uproszczenie i modernizację systemu VAT w zakresie transgranicznego handlu elektronicznego.

Projekt ustawy zawiera zmiany do ustawy o VAT, których celem jest implementacja do przepisów o podatku od towarów i usług zmian wprowadzonych:

- a) dyrektywą 2017/2455,
- b) dyrektywą 2019/1995.

Ponadto projekt ustawy przewiduje dostosowanie przepisów ustawy o VAT do zmian wynikających z rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zwane dalej „rozporządzeniem 282/2011”). Rozporządzenie to zostało zmienione rozporządzeniem wykonawczym 2019/2026.

Zaznaczyć należy, że przedmiotowe rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich, nie wymaga zatem implementacji do przepisów prawa poszczególnych państw członkowskich.

Ponadto w związku ze zmianami wprowadzonymi w ustawie o VAT projekt ustawy przewiduje również zmiany w:

- ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2020 r. poz. 170), zwanej dalej „ustawą o NIP”,
- ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.), zwanej dalej „Ordynacją podatkową”,
- ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382).

Projekt ten zawiera środki, które będą miały wpływ na handel elektroniczny od 1 lipca 2021 r. Środki te mają przede wszystkim na celu zwalczanie oszustw związanych z VAT w tym obszarze a także wprowadzenie ułatwień w rozliczaniu VAT w związku z prowadzeniem transgranicznej sprzedaży towarów lub usług na rzecz konsumentów w UE.

I. CZĘŚĆ OGÓLNA

Zmiany zasad dotyczących niektórych dostaw ułatwianych przez interfejsy elektroniczne

Znacząca część sprzedaży towarów do konsumentów w UE, zarówno w ramach obrotu pomiędzy państwami członkowskimi, jak i w odniesieniu do towarów sprowadzanych do Unii z państw trzecich, dokonywana jest za pośrednictwem interfejsów elektronicznych, takich jak platforma, platforma handlowa, portal lub inne podobne środki (tj. urządzenie lub oprogramowanie), dalej: „interfejsy elektroniczne”, często z wykorzystaniem zlokalizowanych na terytorium UE magazynów zapewniających kompleksową obsługę logistyczną (tzw. magazyny typu *fulfilment warehouse*). Głównym problemem jest efektywność poboru VAT, a przy tym relatywnie duże obciążenia administracyjne i koszty ciężące na przedsiębiorcach oraz administracji skarbowej w związku z rozliczaniem podatku należnego od ww. transakcji i weryfikowaniem prawidłowości tego rozliczania. Wynika to w szczególności z faktu, że w znacznej mierze tego rodzaju sprzedaż jest prowadzona przez bardzo liczną grupę przedsiębiorców nieposiadających siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w UE.

W celu rozwiązania tego problemu, aby zwiększyć efektywność poboru VAT, przy jednoczesnym zmniejszeniu obciążeń administracyjnych i kosztów po stronie

przedsiębiorców oraz administracji skarbowej, powiązanych z wypełnianiem obowiązków podatkowych, rozwiązania ujęte w pakiecie VAT e-commerce, obejmują m.in. nałożenie obowiązku zapłaty VAT na podatników ułatwiających, przy użyciu interfejsu elektronicznego:

- (i) sprzedaż na rzecz unijnych konsumentów towarów importowanych z państw trzecich w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 euro, lub
- (ii) dostawę towarów na terytorium UE dokonywaną przez przedsiębiorcę niemającego siedziby w UE na rzecz konsumentów (B2C).

Projektowana nowelizacja wprowadza swego rodzaju fikcję prawną, która w istocie prowadzi do przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązanie VAT z tytułu określonych dostaw B2C na podatników prowadzących działalność gospodarczą związaną z zarządzaniem interfejsami elektronicznymi, zwanych dalej również: „operatorami interfejsu elektronicznego” lub „operatorami IE”. Należy podkreślić, że ta fikcja prawna została przyjęta jedynie na potrzeby przepisów o VAT i nie ma zastosowania do innych dziedzin prawa, w tym regulujących stosunki cywilnoprawne.

Oczekuje się, że wprowadzenie takiego rozwiązania spełni zakładane rezultaty, ponieważ ciężar wykonania obowiązków określonych w przepisach VAT w związku z ww. dostawami towarów zostanie przeniesiony z bardzo dużej grupy przedsiębiorców (tzw. dostawców bazowych), spośród których wielu nie ma siedziby działalności gospodarczej w UE (co dodatkowo utrudnia egzekucję obowiązków podatkowych), na znacznie mniej liczną grupę operatorów interfejsów elektronicznych, którzy zwykle dysponują znacznie większymi zasobami niż dostawcy bazowi, dzięki czemu łatwiej im będzie wypełniać obowiązki przewidziane w regulacjach VAT.

Ponadto, aby umożliwić administracji skarbowej efektywniejszy monitoring w zakresie wykonywania obowiązków przewidzianych w przepisach VAT, określone operatorzy interfejsów elektronicznych, za pośrednictwem których świadczone są usługi oraz dokonywane są dostawy towarów na terytorium UE zasadniczo na rzecz konsumentów, będą obowiązani do prowadzenia ewidencji tych transakcji w postaci elektronicznej. W odniesieniu do dostaw towarów, których wysyłka lub transport rozpoczyna się bądź kończy terytorium Polski oraz usług, których miejsce świadczenia znajduje się w Polsce, ewidencja ta będzie udostępniana drogą elektroniczną na żądanie właściwego organu podatkowego.

Wewnątrzwspólnotowa sprzedaż towarów na odległość (WSTO)

Stan faktyczny do momentu wejścia w życie dyrektywy 2017/2455 oraz dyrektywy 2019/1995

Funkcjonująca w krajowych przepisach (do momentu wejścia w życie ww. dyrektyw) sprzedaż wysyłkowa to instytucja unijnego prawa podatkowego znajdująca swoje oparcie w przepisach dyrektywy VAT (art. 33–art. 35). W polskim systemie podatku VAT funkcjonuje od 2004 r. Jej wprowadzenie wiązało się z wejściem Polski do UE i potrzebą odpowiedniego dostosowania funkcjonujących do tego momentu przepisów lub powołania do życia nowych form opodatkowania czynności prowadzonych w ramach działalności gospodarczej w rzeczywistości rynku wewnętrznego. Przepisy dotyczące sprzedaży wysyłkowej wówczas skonstruowane – co do zasady – nie uległy zmianie do chwili obecnej.

Sprzedaż wysyłkowa w ustawie o podatku od towarów i usług została odrębnie skonstruowana w zależności od tego czy towary są wysyłane lub transportowane z terytorium Polski, czy też na terytorium Polski. Taka dychotomiczna konstrukcja nie była znana dyrektywie VAT. Podkreślić jednak należy, że dyrektywa nie wprowadziła, do uchwalenia zmieniającego ją aktu prawnego (dyrektywy 2017/2455), definicji sprzedaży wysyłkowej. Wskazany zabieg ustawodawcy krajowego, w obliczu braku unijnej definicji, zwiększał w związku z tym pewność prawną przedsiębiorców, którzy – w zależności od swojego statusu: podatnicy krajowi lub podatnicy unijni – posiadali odrębnie zgrupowane przepisy.

Sprzedaż wysyłkowa w ustawie o VAT została zasadniczo uregulowana w art. 2 pkt 23 i 24 (definicja sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju) oraz art. 23 i 24 (zasady opodatkowania sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju).

Zgodnie z definicją, określoną w art. 2 pkt 23 ustawy o VAT, w brzmieniu obowiązującym do końca czerwca 2021 r. sprzedaż wysyłkowa z terytorium kraju to dostawa towarów wysyłanych lub transportowanych przez podatnika podatku od towarów i usług lub na jego rzecz z terytorium kraju na terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium kraju, które jest państwem przeznaczenia dla wysyłanego lub transportowanego towaru, pod warunkiem że dostawa dokonywana była na rzecz: (i) podatnika podatku od wartości dodanej lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem podatku od wartości dodanej niemającymi obowiązku rozliczania

wewnątrzspółnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9, lub (ii) innego podmiotu niebędącego podatnikiem podatku od wartości dodanej. Definicja sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju, określona w art. 2 pkt 24, to, co do zasady, lustrzane odbicie definicji „sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju”.

Na podobnej zasadzie, na co wskazano już wyżej, skonstruowane zostały przepisy zawierające zasady opodatkowania sprzedaży wysyłkowej – podzielono je w zależności od tego, czy dostawa towarów dokonywana była z terytorium kraju (art. 23 ustawy o VAT), czy na terytorium kraju (art. 24 ustawy o VAT).

Zmiany związane z implementacją dyrektywy 2017/2455 oraz dyrektywy 2019/1995

W związku z wprowadzeniem do dyrektywy VAT definicji „wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość” (zwanej dalej „**WSTO**”) oraz jednolitego progu na terytorium całej UE (10.000 EUR) dla podatników dostarczających towary w ramach WSTO oraz świadczących usługi telekomunikacyjne, nadawcze i elektroniczne, jak również z powodu modyfikacji powiązanych z WSTO regulacji, dotyczących m.in. określenia miejsca dostawy, konieczne jest dokonanie stosownych zmian w ustawie o VAT. Polegają one przede wszystkim na wykreśleniu art. 2 pkt 23 i 24 (definicja sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju) oraz art. 23 i 24 (sprzedaż wysyłkowa z i na terytorium kraju), zmianie art. 22 (zasady ogólne dotyczące miejsca dostawy) oraz wprowadzeniu art. 22a w ustawie o VAT. Dodatkowo konieczne jest zmodyfikowanie innych przepisów, ściśle powiązanych z wewnątrzspółnotową sprzedażą towarów na odległość.

WSTO – Wyłączenia

Podobnie jak w przypadku sprzedaży wysyłkowej, przepisów dotyczących WSTO nie stosuje się w odniesieniu do kilku grup towarów, a mianowicie w stosunku do: (i) nowych środków transportu, (ii) towarów, które są instalowane lub montowane, z próbnym uruchomieniem lub bez niego, przez dokonującego ich dostawy lub przez podmiot działający na jego rzecz, (iii) dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich, antyków, towarów używanych – jednak tylko wówczas, gdy podstawę opodatkowania ustala się zgodnie z procedurami szczególnymi określonymi w art. 120 ust. 4 lub 5 ustawy o VAT (oddzielnie uregulowano kwestię towarów będących przedmiotem dostawy na aukcji (licytacji) w państwie członkowskim rozpoczęcia wysyłki lub transportu) oraz pod

warunkiem posiadania przez podatnika dokonującego dostawy dokumentów potwierdzających dokonanie dostawy na tych szczególnych zasadach.

W ramach WSTO, w przeciwieństwie do sprzedaży wysyłkowej, można dokonywać dostaw wyrobów akcyzowych (skreślenie art. 34 dyrektywy VAT, który wyłączał tę kategorię towarów ze sprzedaży wysyłkowej).

Uchyleniu uległy również przepisy, zgodnie z którymi sprzedaż wysyłkowa występuje, gdy dla jej dokonania wysyłane lub transportowane z terytorium państwa trzeciego towary zostały sprowadzone na terytorium kraju lub innego państwa członkowskiego w ramach importu towarów (nowe brzmienie art. 33 dyrektywy VAT po jej zmianie dyrektywami 2017/2455 oraz 2019/1995). Należy przy tym wyjaśnić, że dostawa w ramach WSTO dotyczy towarów, które znajdują się na terytorium UE (mogą być to towary wyprodukowane w UE lub towary, które zostały już dopuszczone do swobodnego obrotu w UE i które znajdują się na jej terytorium i są dostarczane nabywcom w UE. Towary w składach celnych muszą najpierw zostać dopuszczone do swobodnego obrotu w UE, zanim nastąpi ich jakakolwiek późniejsza sprzedaż w UE).

Procedura szczególna OSS

Stan faktyczny do momentu wejścia w życie dyrektyw 2017/2455 oraz 2019/1995

Obecnie obowiązujące przepisy dotyczące MOSS (zasadniczo rozdział 6a i 7 w dziale XII ustawy o VAT) umożliwiają podatnikom rozliczenie VAT należnego z tytułu świadczenia usług TBE na rzecz konsumentów w państwach członkowskich, w których nie mają oni, co do zasady, siedziby działalności gospodarczej, za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji. MOSS stanowi środek upraszczający wprowadzony w następstwie zmiany przepisów dotyczących miejsca świadczenia trzech rodzajów usług (usług TBE), w wyniku której miejscem opodatkowania tych usług stało się państwo członkowskie usługobiorcy (zmiana w art. 28k ustawy o VAT). Dzięki MOSS podatnicy mogą uniknąć rejestracji oraz obowiązków ewidencyjno-sprawozdawczych w każdym państwie członkowskim, w którym znajdują się ich usługobiorcy (tzw. państwa członkowskie konsumpcji).

W praktyce podatnik zarejestrowany w MOSS w danym państwie członkowskim (państwo członkowskie identyfikacji) składa drogą elektroniczną kwartalną deklarację VAT z wyszczególnieniem poszczególnych usług TBE świadczonych na rzecz konsumentów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich, w której wykazuje

należną za nie kwotę VAT. Następnie państwo członkowskie identyfikacji przekazuje zapłacony VAT do odpowiednich państw członkowskich konsumpcji. Deklaracje VAT składane w systemie MOSS stanowią niezależne deklaracje w stosunku do deklaracji podatkowych, które podatnicy składają w swoich państwach członkowskich, w ramach krajowych obowiązków w zakresie VAT.

MOSS dostępny jest dla podatników posiadających siedzibę działalności gospodarczej w UE (tzw. procedura unijna) oraz dla podatników niemających siedziby w UE (tzw. procedura nieunijna). System MOSS jest fakultatywny dla podatników. Decydując się na korzystanie z niego, podatnik musi go jednak stosować w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich konsumpcji. Z MOSS nie można zatem korzystać w odniesieniu tylko do określonych państw członkowskich albo tylko do określonych, wybranych z dostępnych trzech typów usług (telekomunikacyjnych, nadawczych i elektronicznych).

Organami podatkowymi, właściwymi dla podatników podatku od towarów i usług oraz podatku od wartości dodanej, korzystających z procedury MOSS są Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście (właściwy dla podatników, dla których Polska jest państwem członkowskim identyfikacji) oraz Naczelnik Łódzkiego Urzędu Skarbowego (właściwy dla podatników, dla których Polska jest państwem członkowskim konsumpcji).

Biorąc pod uwagę fakt, że procedura MOSS, która umożliwia dostawcom usług TBE rejestrację dla potrzeb podatku VAT w jednym państwie członkowskim, w ramach której podatnik rozlicza podatek VAT należny w innych państwach członkowskich, została oceniona jako pozytywne narzędzie służące właściwej alokacji wpływów budżetowych zgodnie z zasadą opodatkowania w miejscu konsumpcji, zdecydowano, że system ten zostanie rozszerzony na inne usługi, WSTO, a także na niektóre krajowe dostawy towarów, stając się tym samym punktem kompleksowej obsługi (OSS).

Zmiany związane z implementacją dyrektyw 2017/2455 oraz 2019/1995

Jak wskazano powyżej, celem dyrektyw 2017/2455 oraz 2019/1995 było m.in. rozszerzenie i modyfikacja obecnej procedury MOSS na inne usługi, WSTO, a także niektóre krajowe dostawy towarów, powodując tym samym przekształcenie małego punktu kompleksowej obsługi w punkt kompleksowej obsługi (OSS).

Z założenia OSS (podobnie jak MOSS) ma na celu uproszczenie obowiązków w zakresie podatku VAT nałożonych na podatników dokonujących dostaw towarów i świadczących

usługi osobom niebędącym podatnikami (konsumentom) na terytorium UE, poprzez umożliwienie im:

- elektronicznej rejestracji dla celów podatku VAT w jednym państwie członkowskim;
- deklarowania i płacenia należnego podatku VAT w ramach jednej elektronicznej kwartalnej deklaracji;
- współpracy z administracją podatkową państwa członkowskiego siedziby działalności gospodarczej, nawet jeśli dokonywane dostawy/świadczenie usług mają charakter transgraniczny.

Aby osiągnąć ten cel, konieczne jest dokonanie stosownych zmian w ustawie o VAT. Polegają one przede wszystkim na modyfikacjach rozdziałów 6a (procedura unijna) i 7 (procedura nieunijna) w dziale XII ustawy o VAT, jak również innych przepisów, ściśle z nimi powiązanych.

Rozszerzenie i modyfikacja procedury unijnej, uregulowanej w rozdziale 6a działu XII ustawy o VAT

1) Zakres przedmiotowy procedury unijnej

Nowe przepisy rozszerzają zakres przedmiotowy procedury unijnej, która od 1 lipca 2021 r. będzie oznaczała procedurę szczególną dla:

- a) WSTO;
- b) dostaw towarów w państwie członkowskim (dostawy krajowe) dokonywanych przez interfejsy elektroniczne ułatwiające takie dostawy w rozumieniu projektowanego art. 7a;
- c) określonych usług świadczonych przez podatników mających siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, ale nieposiadających takiej siedziby w państwie członkowskim konsumpcji.

Należy doprecyzować, że poprzez „usługi” należy rozumieć usługi świadczone na rzecz konsumentów których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi do których nie ma zastosowania ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o VAT (zgodnie z którą miejscem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej). Oznacza to, że procedurą unijną będą mogły

być objęte np. usługi, o których mowa w art. 28e, art. 28f ust. 1, 2, 3, art. 28g ust. 2 i art. 28h–28k.

2) Zakres podmiotowy procedury unijnej

Nowe przepisy rozszerzają zakres podmiotowy procedury unijnej, z której od 1 lipca 2021 r. będzie mógł korzystać:

- a) podatnik posiadający siedzibę działalności gospodarczej na terytorium UE w celu deklarowania i płacenia podatku VAT za: (i) świadczone przez niego usługi na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem w państwie członkowskim, w którym usługodawca nie ma siedziby, (ii) dokonywane przez niego dostawy w ramach WSTO. Należy podkreślić, że usługi świadczone na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem w państwie członkowskim, w którym usługodawca ma siedzibę, muszą zostać zadeklarowane w krajowej deklaracji podatkowej właściwej dla danego państwa członkowskiego;
- b) podatnik nieposiadający siedziby działalności gospodarczej w UE w celu deklarowania i płacenia podatku VAT za dokonywane przez niego dostawy w ramach WSTO;
- c) podatnik ułatwiający dostawy zgodnie z projektowanym art. 7a ust. 2 (niezależnie od tego, czy posiada siedzibę działalności gospodarczej na terytorium UE, czy w kraju trzecim) dla: (i) dokonywanych przez niego dostaw w ramach WSTO oraz (ii) krajowych dostaw towarów. Należy podkreślić, że dokonywanie krajowych dostaw (tzn. dostaw, w przypadku których towar i jego nabywca, niebędący podatnikiem, znajdują się w tym samym państwie członkowskim) może być rozliczane w OSS wyłącznie przez podatników uznanych za ułatwiających takie dostawy, zgodnie z art. 7a ust. 2 (operatorzy interfejsów elektronicznych).

Podsumowując, od 1 lipca 2021 r. podatnicy, wskazani wyżej, świadczący usługi lub dokonujący dostaw na rzecz konsumentów w UE, nie muszą rejestrować się do celów podatku VAT we wszystkich państwach członkowskich, w których świadczone są te usługi lub dokonywane są dostawy. Zamiast tego podatek VAT należny od tych transakcji mogą zadeklarować i zapłacić w jednym państwie członkowskim (państwie członkowskim identyfikacji) za pośrednictwem OSS. Korzystanie z tej procedury ma charakter fakultatywny. Co istotne, jeżeli podatnik zdecyduje się zarejestrować na potrzeby procedury unijnej musi deklarować i płacić podatek VAT w ramach OSS dla

wszystkich usług lub dostaw mogących być przedmiotem tej procedury. Nie może on deklarować i rozliczać ich wybiórczo, tzn. część w deklaracji VAT właściwej dla OSS, a część w krajowych deklaracjach podatkowych państw członkowskich konsumpcji.

Trzeba również podkreślić, że nowe przepisy nie zmieniają dotychczasowych zasad ustalania miejsca świadczenia tych usług, a jedynie wprowadzają uproszczoną procedurę deklarowania podatku VAT należnego w innych państwach członkowskich UE.

Rozszerzenie i modyfikacja procedury nieunijnej, uregulowanej w rozdziale 7 działu XII ustawy o VAT

1) Zakres podmiotowy procedury nieunijnej

Z procedury nieunijnej mogą i nadal (również po zmianach ustawy o VAT) będą mogli korzystać wyłącznie podatnicy niemający siedziby ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE. Należy jednak podkreślić, że jeżeli tego typu podmioty są jedynie zarejestrowane dla celów VAT w państwie/państwach członkowskich lub są zobowiązane do takiej rejestracji, przykładowo z uwagi na świadczenie przez nich usług, innych niż usługi B2C, mogą oni korzystać z procedury nieunijnej (jest to zmiana, która weszła w życie od 1 lipca 2019 r. wraz z implementacją art. 1 dyrektywy 2017/2455).

2) Zakres przedmiotowy procedury nieunijnej

Od 1 lipca 2021 r. procedura nieunijna będzie obejmować określone usługi (w tym usługi TBE) świadczone przez wskazanych wyżej podatników na rzecz konsumentów w UE. Należy doprecyzować, że poprzez „usługi” należy rozumieć usługi świadczone na rzecz konsumentów których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi do których nie ma zastosowania ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o VAT (zgodnie z którą miejscem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej). Oznacza to, że procedurą nieunijną będą mogły być objęte np. usługi, o których mowa w art. 28e, art. 28f ust. 1, 2, 3, art. 28g ust. 2 i art. 28h–28k ustawy o VAT.

Podsumowując, nowe przepisy rozszerzają zakres procedury nieunijnej, przewidzianej dla podatników niemających siedziby w UE, na określone usługi świadczone przez nich na rzecz osób niebędących podatnikami w UE. Oznacza to, że od 1 lipca 2021 r.

podatnicy, niemający siedziby w UE, świadczący usługi na rzecz konsumentów w UE, nie muszą rejestrować się do celów podatku VAT we wszystkich państwach członkowskich, w których świadczone są te usługi. Zamiast tego podatek VAT należny od tych transakcji mogą zadeklarować i zapłacić w jednym państwie członkowskim (państwie członkowskim identyfikacji) za pośrednictwem OSS. Korzystanie z tej procedury ma charakter fakultatywny.

Co istotne, jeżeli podatnik zdecyduje się zarejestrować na potrzeby procedury nieunijnej, musi deklorować i płacić podatek VAT w ramach OSS dla wszystkich usług, kwalifikujących się do tej procedury. Nie może on deklorować i rozliczać ich wybiórczo, tzn. część w deklaracji VAT właściwej dla OSS, a część w krajowych deklaracjach podatkowych państw członkowskich konsumpcji. Trzeba również podkreślić, że nowe przepisy nie zmieniają dotychczasowych zasad ustalania miejsca świadczenia tych usług, a jedynie wprowadzają uproszczoną procedurę deklarowania podatku VAT należnego w innych państwach członkowskich UE.

Końcowo należy wskazać, że jeżeli podatnik kwalifikuje się do skorzystania zarówno z procedury unijnej (z uwagi na WSTO), jak i nieunijnej (z uwagi na świadczone usługi), to powinien zarejestrować się odrębnie do obu tych procedur.

Sprzedaż na odległość towarów importowanych (SOTI)

Zmiany związane z implementacją dyrektyw 2017/2455 oraz 2019/1995

Urzeczywistnienie rynku wewnętrznego, globalizacja i postęp technologiczny doprowadziły do gwałtownego wzrostu handlu elektronicznego, a co za tym idzie sprzedaży towarów na odległość – zarówno towarów dostarczanych z jednego państwa członkowskiego do innego, jak i z terytoriów trzecich lub państw trzecich do UE. Należało zatem dostosować do tych zmian stosowne przepisy dyrektyw VAT i 2009/132/WE, uwzględniając zasadę opodatkowania w miejscu przeznaczenia, konieczność ochrony dochodów podatkowych państw członkowskich, stworzenia równych warunków działania dla zainteresowanych przedsiębiorstw i zminimalizowania ciężących na nich obciążeń.

Dyrektywa 2017/2455 wprowadza nowe regulacje dotyczące SOTI. Wprowadza definicję SOTI oraz powiązane z tą instytucją regulacje, dotyczące m.in. określenia miejsca dostawy. Dla uproszczenia rozliczania VAT z tytułu SOTI dla towarów (z wyjątkiem wyrobów akcyzowych) umieszczonych w przesyłce o wartości rzeczywistej

do 150 euro, dyrektywa ta wprowadza nową szczególną procedurę importu (IOSS) a także nowe uregulowanie szczególne dotyczące deklarowania i płatności VAT (USZ), jeśli procedura szczególna importu (IOSS) nie jest stosowana (choć można byłoby ją stosować).

W praktyce od 1 lipca 2021 r. konsument będzie płacić podatek VAT od towarów o niewielkiej wartości (do 150 euro) w następujący sposób:

- płatność na rzecz sprzedającego/interfejsu elektronicznego, który decyduje się na korzystanie z IOSS, przy czym import towarów ww. towarów jest zwolniony z VAT,
- płatność przy imporcie do UE, jeśli sprzedawca/interfejs elektroniczny nie zdecyduje się na korzystanie z IOSS:
  - pobór podatku VAT z tytułu importu towarów od odbiorcy (konsumenta) przez osobę przedstawiającą towary organom celnym, jeżeli ta osoba postanowi skorzystać ze uregulowania szczególnego lub
  - stosowanie normalnych procedur celnych.

SOTI charakteryzuje się tym, że towary (inne niż nowe pojazdy lub towary zmontowane i zainstalowane) są wysyłane lub transportowane przez sprzedającego lub w jego imieniu z państwa trzeciego (spoza UE) do państwa członkowskiego, co do zasady, osobom niebędącym podatnikami (konsumentom) – B2C (*ang. business-to-consumer*).

Należy podkreślić, że art. 14 ust. 4 dyrektywy VAT definiujący sprzedaż towarów na odległość ustanawia jednak warunek, który musi być spełniony po stronie konsumenta. Zarówno pkt 1 (dla WSTO) i pkt 2 (dla SOTI) stanowią między innymi, że dostawa towarów musi zostać dokonana na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem, której wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów nie podlega podatkowi VAT zgodnie z art. 3 ust. 1 lub każdej innej osoby niebędącej podatnikiem. Art. 3 ust. 1 dyrektywy VAT wskazuje, w których przypadkach wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów nie podlega podatkowi VAT.

Art. 14 ust. 4 dyrektywy VAT obejmuje podatników i osoby prawne niebędące podatnikami stosujące wspólny system ryczałtowy dla rolników, podatników korzystających ze zwolnienia dla małych przedsiębiorstw oraz podatników, którzy tylko dostarczają towary i usługi zwolnione z VAT bez prawa do odliczenia podatku VAT.

Dla kompletności należy dodać, że ww. art. 14 ust. 4 oprócz osób niebędących podatnikami obejmuje:

- dostawy towarów (w tym wyrobów akcyzowych) na rzecz podatników lub osób prawnych niebędących podatnikami wymienionych w art. 151 dyrektywy VAT (porozumienia dyplomatyczne, organy międzynarodowe, NATO itp.) oraz
- dostawy towarów (z wyjątkiem wyrobów akcyzowych) na rzecz podatników dokonujących wyłącznie dostawy towarów lub świadczenia usług, w odniesieniu do których VAT nie podlega odliczeniu, podatników objętych wspólnym systemem ryczałtowym dla rolników, podatników objętych procedurą marży i osób prawnych niebędących podatnikami).

Dyrektywa 2017/2455 (w art. 143 ust. 1 lit. ca) wprowadza nowe zwolnienie od podatku VAT z tytułu importu, które ma zastosowanie tylko do towarów umieszczonych w przesyłkach o wartości rzeczywistej do 150 euro (z wyjątkiem towarów podlegających podatkowi akcyzowemu), dla których podatek należny z tytułu SOTI ma zostać zadeklarowany w ramach procedury importu IOSS.

Należy podkreślić, że dla SOTI istotne jest miejsce, w którym znajdują się towary w momencie ich sprzedaży (dostawy) – towary muszą znajdować się poza terytorium UE, skąd są następnie wysyłane lub transportowane do konsumenta na terytorium UE. Bez znaczenia pozostaje czy dostawca prowadzący SOTI posiada siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE, czy na terytorium państwa trzeciego.

Jeżeli towary w momencie sprzedaży (dostawy) znajdują się na terytorium UE, to nie ma SOTI a jest WSTO.

Miejsce dostawy – zasada ogólna

W art. 33 dyrektywa 2017/2455 określa miejsce dostawy przy SOTI. Za miejsce dostawy SOTI z państwa trzeciego do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów (analogicznie jak przy WSTO), uznaje się miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy. Natomiast gdy SOTI następuje do państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów, za miejsce dostawy uznaje się to państwo, pod warunkiem że VAT ma być zadeklarowany w IOSS. Zasada ta stanowi wyjątek od

zasady ogólnej opodatkowania dostaw (zgodnie z którą w przypadku towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub nabywcę lub też osobę trzecią, za miejsce dostawy uznaje się miejsce, w którym znajdują się towary w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu do nabywcy).

Procedura szczególna importu (IOSS)

Jak wskazano powyżej, celem dyrektyw 2017/2455 oraz 2019/1995 jest m.in. rozszerzenie i modyfikacja obecnej procedury MOSS (poza innymi niż TBE usługami, WSTO, niektórymi krajowymi dostawami towarów) również na SOTI, efektem czego jest przekształcenie (rozszerzenie) małego punktu kompleksowej obsługi (MOSS) na importowy OSS (IOSS).

Procedura importu została uregulowana w art. 369l–369x dyrektywy VAT oraz art. 57a–63c rozporządzenia 282/2011.

Należy mieć na względzie, że szereg istotnych regulacji odnoszących się do procedury importu objętych zakresem art. 369l–369x dyrektywy VAT zostało zawartych w rozporządzeniu 282/2011, które jako rozporządzenie unijne obowiązuje bezpośrednio państwa UE i nie wymaga implementacji do porządków prawnych państw członkowskich.

Ponieważ od 1 lipca 2021 r. import wszystkich towarów o niskiej wartości będzie podlegał podatkowi VAT, w celu zadeklarowania i zapłaty VAT utworzono szczególną procedurą importu – importowy One Stop Shop (IOSS), zwaną dalej także „**IOSS**” dla sprzedawców dokonujących SOTI z krajów trzecich lub terytoriów trzecich do UE.

Nowy IOSS to procedura szczególna, która pozwala na rozliczenie VAT należnego z tytułu SOTI, państwu członkowskiemu konsumpcji, za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji.

W przeciwieństwie zatem do obowiązujących dziś przepisów dotyczących importu towarów, w których podatek VAT jest pobierany w momencie importu towarów przez organy celne, gdy stosuje się IOSS, dostawca sprzedający towary o niskiej wartości znajdujące się w państwie trzecim lub terytorium trzecim konsumentom w UE, naliczy podatek VAT w momencie sprzedaży towarów oraz zadeklaruje i zapłaci ten podatek globalnie za pośrednictwem IOSS w państwie członkowskim identyfikacji. Towary te

będą następnie korzystać ze zwolnienia z podatku VAT przy imporcie, co pozwoli na szybkie ich zwolnienie w urzędzie celnym.

W przypadku zastosowania IOSS, import towarów o niskiej wartości do UE będzie zwolniony z podatku VAT, ponieważ VAT jest już zapłacony w momencie sprzedaży.

Dostawy towarów są objęte procedurą importu, gdy:

- towary znajdują się na terytorium trzecim lub w kraju trzecim w momencie ich sprzedaży,
- towary te są wysyłane w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej 150 euro, i
- towary są transportowane lub wysyłane przez dostawcę lub w jego imieniu/na jego rzecz do konsumenta w państwie członkowskim, oraz
- towary nie podlegają podatkowi akcyzowemu (zazwyczaj alkohol lub wyroby tytoniowe).

Następujący podatnicy mogą korzystać z procedury importu:

- sprzedawcy mający siedzibę w UE, sprzedający towary o niskiej wartości zlokalizowane w państwie/terytorium trzecim konsumentowi w UE. Zazwyczaj sprzedają towary przez własny sklep internetowy,
- sprzedawcy niemający siedziby w UE, sprzedający towary o niskiej wartości zlokalizowane w państwie/terytorium trzecim konsumentowi w UE. Zazwyczaj sprzedają towary przez własny sklep internetowy
- tacy sprzedawcy mogą korzystać z ww. procedury w następujący sposób:
  - bezpośrednio (tj. bez obowiązku wyznaczania pośrednika), jeżeli mają siedzibę w kraju trzecim, z którym UE zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy w sprawie VAT, o ile prowadzą sprzedaż towarów z tego państwa trzeciego,
  - pośrednio, za pośrednictwem pośrednika mającego siedzibę w UE,
- interfejsy elektroniczne ułatwiające SOTI o niskiej wartości (do 150 euro) dostawcom bazowych działającym na ich interfejsach elektronicznych (tzw. uznany dostawca). Jeżeli interfejs elektroniczny nie ma siedziby w UE, będzie musiał wyznaczyć pośrednika, aby być uprawnionym do korzystania z procedury importu.

Zatem podatnicy niemający siedziby w UE muszą wyznaczyć pośrednika do korzystania z procedury importu. Inni podatnicy mogą wyznaczyć pośrednika, ale nie są do tego zobowiązani.

Pośrednikiem musi być podatnik mający siedzibę lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w UE. Jest on odpowiedzialny za zapłatę podatku VAT od SOTI o niskiej wartości i musi wypełniać wszystkie obowiązki określone w procedurze importu, w tym składanie deklaracji i zapłatę podatku VAT od tych towarów o niskiej wartości. Jednak dostawca lub uznany dostawca nie jest zwolniony z obowiązków związanych z podatkiem VAT i pozostaje odpowiedzialny za zapłatę podatku VAT wraz z pośrednikiem.

Przed zarejestrowaniem podatnika w IOSS, pośrednik musi najpierw sam zarejestrować się jako pośrednik w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, aby korzystać z IOSS w celu reprezentowania dostawców dokonujących SOTI. Otrzyma on numer identyfikacyjny umożliwiający mu działanie jako pośrednik w procedurze importu. Ten numer identyfikacyjny pośrednika nie jest numerem VAT i nie może być wykorzystywany przez pośrednika do deklarowania podatku VAT od transakcji podlegających opodatkowaniu. Następnie pośrednik rejestruje każdego podatnika, którego reprezentuje i otrzyma numer identyfikacyjny VAT IOSS w odniesieniu do każdego podatnika, dla którego został wyznaczony.

Z założenia IOSS ma na celu uproszczenie obowiązków w zakresie podatku VAT dla podatników dokonujących SOTI, poprzez umożliwienie im:

- elektronicznej rejestracji dla celów podatku VAT w jednym państwie członkowskim będącym państwem członkowskim identyfikacji;
- deklarowania i płacenia należnego podatku VAT w ramach jednej elektronicznej miesięcznej deklaracji w państwie członkowskim identyfikacji.

Dzięki IOSS podatnicy mogą, analogicznie jak obecnie w MOSS, uniknąć rejestracji oraz obowiązków ewidencyjno-sprawozdawczych w każdym państwie członkowskim, w którym znajdują się nabywcy towarów (tzw. państwa członkowskie konsumpcji).

W praktyce bowiem podatnik zarejestrowany w IOSS w danym państwie członkowskim (państwo członkowskie identyfikacji, zwane dalej „PCZI”) składać będzie drogą elektroniczną miesięczną deklarację VAT z wyszczególnieniem SOTI dokonanej

konsumentom w innych państwach członkowskich, w której wykazuje należną za SOTI kwotę VAT. Przykładowo w deklaracji będzie wskazany niemiecki VAT z tamtejszymi stawkami VAT należny od sprzedaży dokonanej niemieckim konsumentom, francuski VAT z tamtejszymi stawkami VAT należny od sprzedaży dokonanej francuskim konsumentom itd. Następnie państwo członkowskie identyfikacji przekazuje zapłacony VAT do odpowiednich państw członkowskich konsumpcji (przykładowo Niemiec, Francji). W przypadku deklaracji VAT złożonej w IOSS nie będzie już należny podatek VAT przy imporcie towarów – art. 143 ust. 1 lit. c) dyrektywy VAT wymaga jedynie przedstawienia organom celnym w momencie importu ważnego numeru identyfikacyjnego VAT podatnika stosującego IOSS.

Wprowadzenie procedury importu idzie w parze ze zniesieniem obecnego zwolnienia z VAT dla towarów w małych przesyłkach o wartości do 22 EUR.

Jest to również zgodne ze zobowiązaniem do stosowania zasady miejsca dostawy dla podatku VAT, którym zawsze ma być państwo przeznaczenia (konsumpcji) towarów.

Gdy sprzedawca/interfejs elektroniczny korzystający z procedury importu dostarcza towary znajdujące się poza UE konsumentom w UE, miejsce dostawy towarów znajduje się w UE, a dokładniej w państwie członkowskim UE, w którym dostarczane są zamówione towary. Oznacza to, że sprzedawca/interfejs elektroniczny korzystający z procedury importu będzie musiał naliczyć podatek VAT przy sprzedaży tych towarów do UE konsumentom w UE.

Sprzedawca/interfejs elektroniczny musi zastosować prawidłową stawkę VAT do wszystkich kwalifikujących się towarów w momencie dostawy do klienta. Moment dostawy to czas, w którym płatność została zaakceptowana.

Prawidłowa stawka VAT jest stosowana w odniesieniu do danego towaru w państwie członkowskim UE, w którym dostawa ma miejsce (w praktyce, nabywca wskazuje, gdzie towary mają zostać dostarczone). Większość towarów podlega standardowej stawce VAT, jednak niektóre towary podlegają obniżonej stawce VAT w zależności od towarów i państwa członkowskiego UE, do którego są transportowane.

➤ Zasady funkcjonowania IOSS

Przedsiębiorcy, którzy dokonują SOTI – czyli inaczej mówiąc sprzedaży towarów z państw trzecich na terytorium UE do nabywców w UE, którzy, co do zasady, są podmiotami niebędącymi przedsiębiorcami czyli są konsumentami (w relacjach B2C),

mogą pod pewnymi warunkami, zdecydować się na rejestrację tylko w jednym państwie członkowskim oraz na deklarowanie i na zapłacenie tam podatku za pośrednictwem importowego punktu kompleksowej obsługi (ang. *Import One Stop Shop*- (IOSS)). Podatek od sprzedaży jest przekazywany za pośrednictwem IOSS do odpowiednich państw członkowskich, w których podatek jest należny czyli do odpowiedniego państwa członkowskiego konsumpcji, zwanego dalej „**PCZK**”. Dotyczy to SOTI, jeżeli wartość rzeczywista przesyłki nie przekracza 150 euro. Jest to zatem szczególna procedura importu umożliwiająca rejestrację, składanie deklaracji i rozliczanie VAT należnego poszczególnym PCZK (opodatkowania) z tytułu SOTI z terytoriów trzecich lub państw trzecich, za pomocą „jednego okienka” tylko w jednym państwie członkowskim (tzw. państwie członkowskim identyfikacji zwanego dalej „**PCZI**”).

Dokonujący SOTI przedsiębiorca (dostawca) samodzielnie transportuje lub wysyła towary lub przynajmniej pośrednio bierze udział w transporcie lub wysyłce.

Pośredni udział (zob. art. 5a rozporządzenia 282/2011) przedsiębiorcy dokonującego SOTI istnieje przykładowo jeśli:

- zlecił stronie trzeciej podwykonawstwo wysyłki lub transportu towaru nabywcy,
- jest przynajmniej częściowo odpowiedzialny za wysyłkę lub transport towarów, nawet jeśli faktyczny transport jest realizowany przez stronę trzecią,
- obciąża nabywcę kosztami transportu przesyłki, pobiera je i przekazuje stronie trzeciej, która wykonuje transport lub
- reklamuje usługi dostawcy dla nabywcy lub nawiązuje z nim kontakt lub w inny sposób przekazuje informacje stronie trzeciej, że ta ostatnia musi dostarczyć towary do nabywcy.

Z drugiej strony przedsiębiorca dostarczający towary (dostawca) nie bierze udziału pośredniego, jeżeli nabywca sam transportuje lub wysyła towary, a dostawca nawet bezpośrednio lub pośrednio nie przejmuje organizacji transportu lub wysyłki.

Korzystanie z IOSS jest opcjonalne.

Jeśli przedsiębiorca zdecyduje się zapłacić podatek za pośrednictwem IOSS, import przedmiotowych towarów jest zwolniony z podatku z tytułu importu tych towarów. Jeżeli przedsiębiorca zdecyduje się zarejestrować do IOSS, to wszystkie jego transakcje SOTI, w przypadku gdy wartość rzeczywista towarów w wysyłce nie przekracza 150 euro,

należy zadeklarować za pośrednictwem IOSS. IOSS nie może być ograniczony do poszczególnych państw członkowskich.

Dla możliwości zastosowania IOSS nie ma znaczenia gdzie przedsiębiorca/podmiot ułatwiający poprzez interfejs elektroniczny ma siedzibę. Jedynym istotnym kryterium jest miejsce, w którym znajdują się towary w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy, które musi znajdować się poza UE.

IOSS jest dostępny, co do zasady, dla przedsiębiorców, którzy:

- mają siedzibę lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w UE, lub
- są reprezentowani przez przedsiębiorcę (pośrednika) mającego siedzibę (lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej) w UE.

Państwo członkowskie identyfikacji (PCZI), to państwo, w którym przedsiębiorca (lub pośrednik) jest zarejestrowany w IOSS. Jest to państwo, w którym przedsiębiorca ma siedzibę działalności gospodarczej. Jeśli znajduje się w państwie trzecim, przedsiębiorca (lub pośrednik) może wybrać państwo jako PCZI, w którym ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej. Jeśli ma kilka takich miejsc w różnych państwach członkowskich, może wybrać jedno z tych państw jako PCZI. Przedsiębiorca (lub pośrednik) jest związany wyborem PCZI na dany rok i dwa kolejne lata kalendarzowe. Aby skorzystać z IOSS należy wystąpić ze zgłoszeniem o zamiarze korzystania z IOSS za pomocą środków komunikacji elektronicznej do właściwego urzędu skarbowego. Jeśli zgłoszenie zostanie przyjęte, przedsiębiorca otrzyma nr identyfikacyjny IOSS (np. IM0451234567).

➤ Deklaracja

Przedsiębiorca ma obowiązek złożenia deklaracji podatkowej w PCZI. W deklaracji znajduje się jego nr IOSS i cała zaewidencjonowana SOTI, która podlega przepisom dotyczącym IOSS (w tym ta SOTI, która kończy się w PCZI). W deklaracji SOTI musi być uwzględniona w podziale na każde państwo członkowskie konsumpcji (PCZK) a także podana obowiązująca stawka VAT w każdym PCZK i należny podatek. Nie można zawierać w deklaracji sprzedaży zwolnionej z podatku. Okres deklaracji to miesiąc kalendarzowy. Deklarację należy składać co miesiąc, od momentu wydania numeru identyfikacyjnego IOSS. Jeśli przedsiębiorca nie dokonał żadnej sprzedaży w ciągu miesiąca, musi złożyć deklarację „zerową”. Jeśli przedsiębiorca przestanie korzystać z IOSS, jest wykluczony z IOSS lub zmienia PCZI musi złożyć ostateczną deklarację IOSS.

Jeżeli przedsiębiorca, który jest czynnym podatnikiem VAT zarejestrowanym w Polsce dokonuje SOTI, tym również w Polsce, którą deklaruje za pośrednictwem IOSS, nie należy takiej sprzedaży wykazywać w „zwykłej” deklaracji, o której mowa w art. 99 ustawy o VAT.

Należy podkreślić, że jeżeli podatnik zdecyduje się zarejestrować na potrzeby procedury importu to musi deklarować i płacić podatek VAT w ramach IOSS dla wszystkich dostaw (sprzedaży) towarów w związku z dokonywaniem SOTI mogącej być przedmiotem tej procedury. Nie może on deklarować i rozliczać ich wybiórczo, tzn. część w deklaracji VAT właściwej dla IOSS, a część w krajowych deklaracjach podatkowych państw członkowskich konsumpcji.

➤ Wykluczenie z IOSS

Przedsiębiorca może w dowolnym momencie dobrowolnie zakończyć korzystanie z IOSS. Jeśli wypowiedzenie zostanie zgłoszone do PCZI co najmniej piętnaście dni przed końcem miesiąca kalendarzowego, wypowiedzenie staje się skuteczne pierwszego dnia następnego miesiąca kalendarzowego (zob. art. 57g ust. 2 rozporządzenia 282/2011).

Przedsiębiorca zostanie wykluczony z możliwości korzystania z IOSS, jeżeli:

- poinformuje, że nie będzie już dokonywać sprzedaży objętej IOSS;
- nie dokonuje takiej sprzedaży przez 2 lata;
- nie spełnia już wymagań dotyczących korzystania z IOSS lub
- wielokrotnie narusza zasady IOSS.

Powtarzające się (systematyczne) naruszenie zasad IOSS ma miejsce w każdym przypadku wskazanym w art. 58b ust. 2 rozporządzenia 282/2011. W przypadku wykluczenia z powodu powtarzających się naruszeń przedsiębiorca nie może korzystać z IOSS przez 24 miesiące, chyba że jest to powtarzające się naruszenie pośrednika, o którym przedsiębiorca nie wiedział lub nie mógł wiedzieć.

Nie ma natomiast okresu blokowania w przypadku dobrowolnego wypowiedzenia lub wykluczenia, innego niż wynikającego z powtarzającego się naruszenia.

Wykluczenie obowiązuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po wydaniu postanowienia o wykluczeniu. W drodze odstępstwa od tej zasady, obowiązują następujące zasady (zob. art. 58 ust. 3 rozporządzenia 282/2011):

- jeżeli wykluczenie jest spowodowane zmianą siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, wykluczenie staje się skuteczne od dnia tej zmiany.
- jeżeli wykluczenia dokonano z powodu powtarzającego się naruszenia przepisów IOSS, wykluczenie staje się skuteczne od następnego dnia, w którym postanowienie o wykluczeniu zostało przesłane podatnikowi drogą elektroniczną.

Jeżeli przedsiębiorca zakończy korzystanie z IOSS lub zostanie wykluczony z IOSS (z wyjątkiem przypadku wykluczenia z powodu powtarzających się naruszeń), numer identyfikacyjny IOSS pozostaje ważny przez dwa tygodnie po tym, jak wypowiedzenie lub wykluczenie stanie się skuteczne. Na wniosek przedsiębiorcy okres ten może zostać przedłużony do dwóch miesięcy, jeżeli przedsiębiorca może wykazać, że na import towarów sprzedanych przed wejściem w życie wykluczenia konieczny jest dłuższy okres (zob. art. 58 ust. 4 rozporządzenia 282/2011).

➤ Obowiązek podatkowy

Zobowiązanie podatkowe z tytułu dostaw towarów objętych IOSS powstaje z chwilą zaakceptowania (otrzymania) płatności. Kiedy rzeczywista płatność jest dokonywana, nie ma znaczenia dla ustalenia, kiedy otrzymano płatność. Jako moment zaakceptowania (otrzymania) płatności (zob. art. 61b rozporządzenia 282/2011) – uznaje się czas gdy:

- potwierdzenie płatności, lub
  - powiadomienie o autoryzacji płatności lub
  - zobowiązanie płatności (obietnica zapłaty np. przy odbiorze towaru) od nabywcy na rzecz podatnika, który korzysta z IOSS
- zostało otrzymane, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.

Podatek jest płatny nie później niż ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po okresie, za który składana jest deklaracja.

➤ Wymagania sprawozdawcze

- Przedsiębiorca musi powiadomić swoje PCZI o wszelkich zmianach, które mają wpływ na korzystanie z IOSS tj. że:
  - nie będzie już dokonywać sprzedaży objętej IOSS;
  - nastąpiły zmiany dotyczące prowadzenia działalności objętej IOSS i nie spełnia już wymagań dotyczących korzystania z IOSS lub

- nastąpiły zmiany danych w jego formularzu o zamiarze skorzystania z IOSS (zob. art. 57h rozporządzenia 282/2011).

Przedsiębiorca (lub pośrednik, w stosownych przypadkach) musi ewidencjonować sprzedaż objętą IOSS, odrębnie dla każdego państwa członkowskiego, dla których sprzedaż została dokonana (PCZK). Ewidencję należy przechowywać przez dziesięć lat i udostępniać za pomocą środków komunikacji elektronicznej na żądanie organów podatkowych. W przeciwnym razie możliwe jest wykluczenie z IOSS. Ewidencja zgodnie z art. 63c ust. 2 rozporządzenia 282/2011 zawiera wymienione poniżej informacje:

- a. państwo członkowskie konsumpcji, do którego towary są dostarczane;
  - b. opis i ilość dostarczonych towarów;
  - c. data dostawy (sprzedaży) towarów;
  - d. podstawa opodatkowania wraz z zastosowaną walutą;
  - e. wszelkie kolejne kwoty zwiększające lub zmniejszające podstawę opodatkowania;
  - f. obowiązująca stawka podatkowa;
  - g. kwota podatku do zapłaty wraz z zastosowaną walutą;
  - h. data i kwota otrzymanych płatności;
  - i. jeżeli faktura została wystawiona, informacje w niej zawarte;
  - j. informacje wykorzystane do ustalenia miejsca rozpoczęcia i zakończenia wysyłki lub transportu towarów do kupującego;
  - k. dowody każdego zwrotu towarów, w tym podstawa opodatkowania i obowiązująca stawka podatkowa;
  - l. numer zamówienia lub unikalny numer transakcji oraz
  - m. niepowtarzalny numer śledzenia przesyłki, jeżeli przedsiębiorca jest bezpośrednio zaangażowany w dostawę.
- Przedsiębiorca (lub w stosownych przypadkach pośrednik) musi zapisać te informacje w taki sposób, aby można je było udostępnić natychmiast za pomocą środków komunikacji elektronicznej, dla każdej dostawy (dla każdego pojedynczego towaru) (zob. art. 63c ust. 2 rozporządzenia 282/2011). Zatem w Polsce, jako wnioskującemu PCZK, ewidencja zostanie przekazana niezwłocznie, jeżeli zostanie to dokonane w ciągu 20 dni. Jeżeli przedsiębiorca korzysta z IOSS za pośrednictwem pośrednika, nie zwalnia to go z obowiązku dostarczenia tych informacji, jeśli nie nastąpi to za pośrednictwem pośrednika. Zmiany (korekty) w podstawie

opodatkowania sprzedaży, które podlegają IOSS, muszą zostać uwzględnione w późniejszej deklaracji w ciągu trzech lat od daty złożenia pierwotnej deklaracji. Należy podać okres podatkowy i kwotę podatku, dla której wymagane są zmiany.

Od 1 lipca 2021 r. przedsiębiorcy zarejestrowani do IOSS będą wystawiać faktury za SOTI zgodnie z przepisami określonymi przez państwo członkowskie identyfikacji.

➤ Korzystanie z IOSS przez pośrednika:

Przedsiębiorca może również korzystać z IOSS za pośrednictwem ustanowionego pośrednika. W przypadku przedsiębiorców z państw trzecich, którzy nie mają siedziby w żadnym państwie członkowskim, a ich stałe miejsce prowadzenia działalności również nie znajduje się w państwie na terytorium UE, ustanowienie pośrednika jest jedynym sposobem na skorzystanie z IOSS. W takim przypadku wszystkie dostawy importowe/wysyłkowe należy zadeklarować i opłacić za pośrednictwem pośrednika w IOSS. Wyłącznie podatnicy, którzy mają siedzibę lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE i zostali wyznaczeni przez innego przedsiębiorcę do celów rozliczenia SOTI jako pośrednicy oraz wypełnienia obowiązków wynikających z IOSS w imieniu i na rachunek tego drugiego przedsiębiorcy, mogą zostać pośrednikami. Ustalenie PCZI pośrednika (a zatem także PCZI wszystkich reprezentowanych przez niego osób) opiera się na tych samych zasadach, jak w przypadku przedsiębiorców, którzy bezpośrednio korzystają z IOSS.

Prawo do reprezentacji jest odbierane pośrednikowi w następujących przypadkach (wykreślenie pośrednika):

- pośrednik nie działał jako pośrednik w imieniu podatnika korzystającego z procedury importu przez okres sześciu kolejnych miesięcy kalendarzowych;
- pośrednik nie spełnia już wymogów dotyczących działania w charakterze pośrednika;
- pośrednik wielokrotnie narusza zasady IOSS.

Postanowienie o wykreśleniu podatnika jako pośrednika musi zostać przesłane drogą elektroniczną do tej osoby i osób, które reprezentuje. Wykreślenie staje się skuteczne od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po przekazaniu postanowienia o wykreśleniu.

Wykreślenie w przypadku przeniesienia siedziby lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej jest skuteczne od dnia tej zmiany. Jeżeli jednak wykreślenie wynika z powtarzających się naruszeń, jest ono skuteczne od następnego dnia po dniu, w którym postanowienie o wykreśleniu zostało przekazane drogą elektroniczną pośrednikowi i reprezentowanym przez niego przedsiębiorcom. Powtarzające się (systematyczne) naruszenie zasad IOSS ma miejsce w każdym przypadku wskazanym w art. 58b ust. 2 rozporządzenia 282/2011. Jeżeli pośrednik zostanie wykreślony z powodu powtarzających się naruszeń, pośrednik nie może występować w charakterze pośrednika przez dwa lata po miesiącu, w którym wykreślenie miało miejsce. Ten okres blokowania zasadniczo dotyczy tylko pośrednika i nie ma wpływu na przedsiębiorcę, jeśli ten nie wiedział lub mógł wiedzieć o powtarzającym się naruszeniu, które go dotyczy. W innych przypadkach wykreślenia nie ma okresu blokowania. Jeżeli pośrednik zostanie wykreślony, wszyscy reprezentowani przez niego przedsiębiorcy zostaną również wykreśleni z IOSS. Data wejścia w życie wykreślenia dla reprezentowanych przedsiębiorców zależy od skuteczności wykreślenia pośrednika. Reprezentowany przedsiębiorca może zarejestrować się w IOSS po wykreśleniu swojego pośrednika poprzez nowego pośrednika lub, jeśli spełnia wymagania, samodzielnie.

Wprowadzenie nowej procedury importu, uregulowanej w rozdziale 9 działu XII ustawy o VAT

1) Zakres przedmiotowy procedury importu

Nowe przepisy wprowadzają zakres przedmiotowy nowej procedury importu, która po 1 lipca 2021 r. będzie oznaczała procedurę szczególną dla rozliczenia VAT należnego z tytułu SOTI, państwu członkowskiemu konsumpcji, za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji.

2) Zakres podmiotowy procedury importu

Nowe przepisy wprowadzają zakres podmiotowy procedury importu, z której po 1 lipca 2021 r. będzie mógł korzystać każdy podatnik, który dokonuje SOTI:

- a) posiadający siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej,

- b) posiadający siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, na terytorium Unii Europejskiej albo niemający siedziby na terytorium Unii Europejskiej, który jest reprezentowany przez pośrednika,
- c) posiadający siedzibę działalności gospodarczej na terytorium państwa trzeciego, z którym Unia Europejska zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy o zakresie zbliżonym do zakresu dyrektywy Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz. Urz. UE L. 84 z 31.03.2010, str. 1,) oraz rozporządzenia (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L. 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.), zwane dalej „porozumieniem o wzajemnej pomocy, którego zakres jest podobny do dyrektywy 2010/24 i rozporządzenia 904/2010”, jeżeli dokonuje SOTI z tego państwa trzeciego (obecnie tylko Norwegia).

Podsumowując, od 1 lipca 2021 r. podatnicy, wskazani powyżej, dokonujący SOTI, co do zasady, na rzecz konsumentów w UE, nie muszą rejestrować się do celów podatku VAT we wszystkich państwach członkowskich, w których dokonują SOTI. Zamiast tego podatek VAT należny od tych dostaw mogą zadeklarować i zapłacić w jednym państwie członkowskim (państwie członkowskim identyfikacji) za pośrednictwem szczególnej procedury importu (IOSS).

Końcowo należy wskazać, że jeżeli podatnik chce korzystać zarówno z procedury unijnej (z uwagi na WSTO), jak i nieunijnej (z uwagi na świadczone usługi) oraz procedury importu (z uwagi na SOTI), to powinien zarejestrować się odrębnie do każdej z tych procedur.

Aby osiągnąć ten cel, konieczne jest dokonanie stosownych zmian w ustawie o VAT. Polegają one przede wszystkim na dodaniu rozdziału 9 (procedura importu) w dziale XII ustawy o VAT, jak również modyfikacja innych przepisów, ściśle z nimi powiązanych.

Uregulowanie szczególne dotyczące deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu (USZ)

Od 1 lipca 2021 r., co do zasady, wszystkie towary importowane do UE będą podlegać podatkowi VAT.

W związku z gwałtownym rozwojem handlu elektronicznego i wynikającym z tego wzrostem liczby przesyłek o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 euro, importowanych do UE, państwa członkowskie powinny zezwolić osobom przedstawiającym towary organom celnym na korzystanie z uregulowań szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu tych towarów.

Jeżeli nie jest stosowany importowy OSS (IOSS), chociaż mógłby być, ale np. dostawca nie zdecydował się na korzystanie z IOSS, dostępny jest drugi mechanizm uproszczenia dla importu towarów. Podatek VAT z tytułu importu towarów zostanie pobrany od konsumentów przez osobę dokonującą zgłaszającego celnego (np. operatora pocztowego, firmę kurierską, agencję celną), która wpłaci go organom celnym w formie płatności miesięcznej.

Podobnie jak w przypadku IOSS, stosowanie USZ nie jest obowiązkowe.

USZ zawarte jest w nowym rozdziale 10 tytułu XII dyrektywy VAT

Art. 369y dyrektywy VAT odnosi się do importu towarów w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej 150 EUR i stanowi, że państwa członkowskie mogą zezwolić na stosowanie tych uregulowań, w przypadku gdy nie zastosowano procedury szczególnej określonej w sekcji 4 rozdziału 6 (IOSS). Z tego przepisu wynika zatem, że przewiduje się stosowanie USZ w przypadkach, gdy nie stosuje się IOSS.

Art. 369y i następne dyrektywy VAT (stanowią, że w przypadku takiego importu państwa członkowskie zezwalają osobie przedstawiającej towary organom celnym w UE (zazwyczaj operatorom pocztowym, kurierom, lub agencjom celnym) zadeklarowanie i płacenie podatku VAT od importu, należnego od tych przesyłek, drogą elektroniczną na podstawie miesięcznej deklaracji (art. 369zb dyrektywy VAT), w imieniu osoby dla której towary są przeznaczone (art. 369z dyrektywy VAT). Aby dodatkowo uprościć deklarację, towary te mogą podlegać standardowej stawce VAT (art. 369za dyrektywy VAT). Do państw członkowskich należy decyzja stosowania w USZ jednej standardowej stawki VAT.

USZ, jak wskazano powyżej ma zastosowanie do transakcji, do których można stosować IOSS, jednak IOSS (z różnych przyczyn) nie jest stosowany. Oznacza to, że USZ mogą być objęte wyłącznie towary, które są przedmiotem SOTI (zdefiniowanej w art. 14 ust. 4 dyrektywy VAT). USZ, podobnie zatem jak IOSS dotyczy jedynie towarów o wartości do 150 euro umieszczonych w przesyłkach oraz z uwagi na powiązanie z SOTI, która w

swej definicji odnosi się konkretnych nabywców, którzy, co do zasady, nie są podatnikami VAT a są ostatecznymi konsumentami (B2C) – nie ma ono również zastosowania do transakcji B2B.

Aby wdrożyć te rozwiązania konieczne jest dokonanie stosownych zmian w ustawie o VAT, polegających na wprowadzeniu nowego art. 138i oraz innych przepisów ściśle z nim powiązanych.

USZ może być stosowane tylko wtedy, gdy import towarów odbywa się w państwie członkowskim, w którym towary w przesyłkach (do 150 euro) zostaną dostarczone do odbiorcy, będącego jednocześnie importerem tych towarów.

Podatek VAT z tytułu importu towarów nadal jest należny od odbiorcy, dla którego towary są przeznaczone. Jednocześnie przepisy dyrektywy VAT wprowadzają następujące ułatwienia:

- osoba przedstawiająca towary organom celnym, dokonując zgłoszenia celnego o objęcie towaru procedurą dopuszczenia do obrotu w imieniu własnym lecz na rzecz innej osoby (odbiorcy towaru), musi zadeklarować i wpłacić podatek VAT faktycznie pobrany od odbiorcy towarów – importera. Uproszczenie to pozwala uniknąć sytuacji, w której w przypadku towarów, które nie zostały dostarczone lub nie zostały przyjęte przez odbiorcę – importera, zgłaszający jako osoba przedstawiająca towary organom celnym jest nadal zobowiązany do zapłaty podatku VAT powiązanego z tym niedoręczonym towarem. Zgłaszający powinien przechowywać dowód niedostarczenia lub nieprzyjęcia towarów przez odbiorcę – importera, aby uzasadnić brak poboru podatku VAT z tytułu importu nieodebranych przesyłek. Oznacza to zatem obowiązek wykazania w deklaracji miesięcznej tylko faktycznie pobranego VAT.
- USZ wprowadza odroczenie terminu płatności VAT (faktycznie pobranego), który jest zbieżny (spójny) z odroczonym terminem płatności należności celnych, określonym w art. 111 UKC.
- Państwa członkowskie UE mogą zezwolić na kolejne uproszczenie polegające na stosowaniu standardowej stawki VAT na towary zgłoszone organom celnym w ramach USZ. Ułatwia to proces składania zgłoszeń celnych podmiotom zgłaszającym, które mogą napotkać trudności w stosowaniu prawidłowych stawek VAT względem dużej liczby przesyłek o niewielkiej wartości.

Stosowanie USZ umożliwia także państwom członkowskim odstąpienie od wymagania od osoby przedstawiającej towary organom celnym upoważnienia od każdego odbiorcy – importera do przedstawienia towarów organom celnym w jego imieniu poprzez złożenie stosownego oświadczenia. To rozwiązanie jest fakultatywne, zatem jest to decyzja danego państwa członkowskiego.

USZ nie zmienia istniejących zasad odprawy celnej.

Przejsie na dane elektroniczne pozyskiwane bezpośrednio od sprzedawców lub platform handlu elektronicznego znacznie zwiększy efektywność odprawy celnej.

➤ Ogólne zasady USZ:

Od 1 lipca 2021 r. obowiązywać będzie odroczenie terminu płatności podatku z tytułu importu, który będzie zbieżny z odroczonym terminem płatności należności celnych (zob. art. 111 UKC). Od tego dnia będzie istniała możliwość skorzystania uproszczonego importu towarów z wykorzystaniem USZ. USZ może być stosowane tylko wtedy, gdy rzeczywista wartość towarów w przesyłce nie przekracza 150 euro, a do towarów nie stosuje się procedury IOSS nie można zgłosić organom celnym w ramach IOSS, przedstawiając w momencie takiego zgłoszenia celnego jedynie ważny numer IOSS.

Jeżeli towary są zgłaszane organom celnym w ramach USZ, to gdy państwo członkowskie skorzystało z opcji stosowania stawki podstawowej to obowiązkowa jest podstawowa stawka podatkowa. Jeżeli odbiorca chce opodatkować towary według obniżonej stawki podatkowej, musi złożyć standardowe zgłoszenie celne. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku powinna podjąć odpowiednie środki, aby zapewnić zapłacenie właściwej (prawidłowej) kwoty podatku (zob. art. 15 UKC). Przykładowo osoba odpowiedzialna za pobór podatku może zażądać oryginalnej faktury od osoby, dla której towary są przeznaczone. Ponadto osoba odpowiedzialna za pobór podatku musi prowadzić ewidencję importu towarów, który podlega USZ. Ewidencja musi umożliwiać weryfikację poprawności wykazanego podatku, i przesyłana drogą elektroniczną na żądanie odpowiedniego organu celnego lub podatkowego.

Należy podkreślić, że podobnie jak przy IOSS, jeżeli zakupu towaru do 150 euro (będącego przedmiotem SOTI) dokonuje przedsiębiorca na potrzeby prowadzenia swojej działalności gospodarczej (czyli nabyte towary są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych), powinien on powiadomić sprzedawcę o tym fakcie i wówczas towary nie mogą być importowane z wykorzystaniem USZ (ani IOSS), gdyż te

uproszczenia są dedykowane tylko dla ostatecznych konsumentów a nie podatników VAT. Do importu takich towarów zastosowanie mają tylko zasady ogólne – w momencie importu powinno być złożone standardowe zgłoszenie celne.

Niepowiadomienie sprzedawcy o statusie nabywcy jako podatnika VAT, skutkować będzie potraktowaniem go przez sprzedawcę jako ostatecznego konsumenta (B2C).

Usunięcie progu dla zwolnienia z VAT dla importu towarów w przesyłkach

Przesyłki dostarczane bezpośrednio konsumentom o wartości poniżej 10/22 EUR mogą obecnie korzystać ze zwolnienia z podatku VAT tzn. są dostarczane bez VAT bezpośrednio konsumentom w UE. Środek ten został opracowany w momencie jego przyjęcia w 1983 r. jako środek upraszczający, aby uniknąć sytuacji, w której administracja celna i podmioty gospodarcze poświęcają zbyt dużo czasu na odprawę celną towarów o niskiej wartości.

Wraz z rozwojem handlu elektronicznego przekształciło się to w kosztowną i rosnącą ulgę podatkową z korzyścią dla sprzedawców spoza UE i powodującą przeniesienie przedsiębiorstw z UE do państw trzecich lub terytoriów trzecich.

Ponadto zwolnienie to jest źródłem ciągłych skarg ze strony przedsiębiorstw z UE, ponieważ słusznie twierdzą, że są w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej wobec dostawców spoza UE. Istnieją również dowody na to, że zwolnienie jest przedmiotem nadużycia, w wyniku czego wartość przesyłek jest zaniżona, aby utrzymać się w ramach kwoty zwolnienia, co wskazuje, że straty w podatku VAT mogą być jeszcze wyższe.

Państwa członkowskie mają możliwość zniesienia progu dla zamówień wysyłkowych, w tym transakcji e-commerce, którego dokonała tylko Polska i Francja.

Dyrektywa 2017/2455 uchyla zwolnienie z VAT dla importu towarów w przesyłkach o wartości nieprzekraczającej 22 euro poprzez usunięcie tytułu IV dyrektywy Rady 2009/132/WE z dnia 19 października 2009 r. i wprowadza nowe zwolnienie z VAT dla importu towarów w przesyłkach o wartości nieprzekraczającej 150 euro, uzależniając to zwolnienie od zadeklarowania VAT w ramach IOSS.

II. Część szczególna

1) Art. 2 ustawy o VAT

Art. 2 pkt 5a ustawy o VAT – implementacja art. 358a pkt 3 oraz art. 369a pkt 3 dyrektywy VAT

Definicja „państwa członkowskiego konsumpcji” wskazana w obecnie obowiązującym art. 2 pkt 5a ustawy o VAT dotyczy procedur unijnej oraz nieunijnej, uregulowanych odpowiednio w rozdziałach 6a i 7 w dziale XII ustawy o VAT. Definicja ta jest wspólna dla obu tych procedur. Definicja „państwa członkowskiego konsumpcji” w brzmieniu proponowanym w przedmiotowym projekcie, przede wszystkim ze względu na odmienny zakres przedmiotowy tych procedur, różni się w zależności od tego, czy powiązana jest z procedurą unijną, czy też nieunijną. W związku z tym konieczne było usunięcie wspólnej definicji „państwa członkowskiego konsumpcji” z art. 2 ust. 5a ustawy o VAT oraz wprowadzenie odrębnych definicji „państwa członkowskiego konsumpcji” dla procedury unijnej (projektowany art. 130a pkt 2a) oraz nieunijnej (projektowany art. 131 pkt 3a).

Art. 2 pkt 22a (wykreślenie pkt 23 i 24) ustawy o VAT – implementacja art. 14 ust. 4 pkt 1 dyrektywy VAT

Z uwagi na fakt, że dyrektywa 2017/2455 wprowadza definicję WSTO, zasadne jest: (i) wykreślenie obecnych definicji sprzedaży wysyłkowej, dzielących ją na sprzedaż z i na terytorium kraju oraz (ii) wprowadzenie nowej definicji WSTO w art. 2 pkt 22a ustawy o VAT. Definicja ta zasadniczo będzie odpowiadać uchylanym definicjom sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju.

Wprowadzenie jednej bezwariantowej definicji WSTO w ustawie o VAT jest podyktowane przede wszystkim przyjęciem takiej konstrukcji w zmienianej dyrektywie VAT. Jednocześnie znajduje to uzasadnienie z uwagi na możliwość rozliczania dostaw dokonywanych w ramach WSTO w rozszerzonym punkcie kompleksowej obsługi OSS. Ze względu na możliwość występowania różnych konfiguracji podmiotowo – przedmiotowych (towar wysyłany przez podatnika polskiego/unijnego/zagranicznego z lub na terytorium Polski) oraz powiązanego z nimi statusu Polski jako państwa członkowskiego identyfikacji (Polska jako państwo, gdzie rozpoczyna się wysyłka/transport towarów albo jako państwo siedziby podatnika) lub państwa członkowskiego konsumpcji, czego nie przewidywały dotychczasowe regulacje, obecny

podział sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju mógłby okazać się niespójny lub co najmniej trudny do uwzględnienia w rozszerzonym systemie OSS.

Zgodnie z nowo wprowadzoną definicją unijną, WSTO jest rodzajem dostawy o określonym zakresie podmiotowym i przedmiotowym. W tym miejscu istotne jest podkreślenie, że pomimo iż sama definicja stanowi swego rodzaju *novum* w dyrektywie, to wiele istotnych cech opisywanej transakcji w porównaniu do poprzedniej wersji przepisów nie uległo zmianie. Zgodnie z projektowanym art. 2 pkt 22a ustawy o VAT przez WSTO rozumieć się będzie zatem dostawę towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rzecz, w tym wtedy, gdy dostawca uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyłce towarów – z terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy, który jest:

- a) podatnikiem podatku od towarów i usług lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9 ustawy o VAT, lub
- b) podatnikiem podatku od wartości dodanej lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od wartości dodanej, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów odpowiadającego wewnątrzwspólnotowemu nabyciu towarów, o którym mowa w art. 9 ustawy o VAT, lub
- c) każdym innym podmiotem niebędącym podatnikiem
– przy czym dostarczane towary nie są nowymi środkami transportu ani towarami, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT.

Definicja ta, zasadniczo będzie odpowiadać uchylanym definicjom sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju. Należy jednak podkreślić, że znajdzie się w niej doprecyzowanie, że dostawa towarów obejmować będzie także przypadki, gdy dostawca pośrednio uczestniczy w transporcie lub wysyłce tych towarów. Aby zapewnić prawidłowe i jednolite stosowanie pojęcia „pośrednio” we wszystkich państwach członkowskich oraz zwiększyć pewność prawa zarówno dla podmiotów gospodarczych, jak i administracji podatkowych zostało ono zdefiniowane i wyjaśnione w art. 5a rozporządzenia 282/2011. Zgodnie z tym przepisem uznaje się, że towary zostały wysłane

lub przetransportowane przez dostawcę lub na jego rzecz, w tym gdy dostawca uczestniczy pośrednio w wysyłce lub transporcie towarów, w szczególności w następujących przypadkach:

- a) w przypadku gdy dostawca zleca podwykonanie wysyłki lub transportu towarów osobie trzeciej, która dostarcza towary nabywcy;
- b) w przypadku gdy wysyłka lub transport towarów dokonywane są przez osobę trzecią, ale dostawca ponosi całkowitą lub częściową odpowiedzialność za dostarczenie towarów nabywcy;
- c) w przypadku gdy dostawca wystawia fakturę i pobiera od nabywcy opłaty za transport lub wysyłkę, a następnie przekazuje je osobie trzeciej, która organizuje wysyłkę lub transport towarów;
- d) w przypadku gdy dostawca zachęca nabywcę w dowolny sposób do skorzystania z usług w zakresie dostarczania towarów świadczonych przez osobę trzecią, umożliwia kontakt nabywcy i osoby trzeciej lub przekazuje w inny sposób tej osobie informacje niezbędne do dostarczenia towarów nabywcy.

Towarów nie uważa się jednak za wysłane lub przetransportowane przez dostawcę lub na jego rzecz, w przypadku gdy nabywca transportuje te towary samodzielnie lub z udziałem osoby trzeciej organizuje dostarczanie tych towarów, a dostawca nie bierze udziału bezpośrednio ani pośrednio w organizacji lub pomocy w organizacji wysyłki lub transportu tych towarów. Katalog wskazanych w tym przepisie czynności uznawanych za „pośrednie” uczestnictwo podatnika w wysyłce lub transporcie towarów pozostaje otwarty, zatem kwestia oceny, czy podatnik jest zaangażowany „pośrednio”, czy też nie, powinna podlegać indywidualnej weryfikacji, w odniesieniu do każdej transakcji z osobna.

Należy ponadto zwrócić uwagę, że aby dana dostawa została uznana za WSTO, transakcja musi być dokonana albo na rzecz osoby niebędącej podatnikiem VAT (konsumenta), albo na rzecz nabywcy (będącego podatnikiem lub osobą prawną niebędącą podatnikiem), w przypadku którego wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu. Katalog podmiotów mogących być nabywcami w transakcjach WSTO nie uległ przy tym zmianie w porównaniu do instytucji sprzedaży wysyłkowej sprzed zmiany dyrektywy VAT w tym zakresie. Zmiana dyrektywy VAT w analizowanym obszarze ma charakter techniczny i jest związana z wprowadzeniem do

dyrektywy VAT w art. 14 ust. 4 definicji WSTO (przeniesienie części przepisów z art. 33 dyrektywy VAT do nowej jednostki redakcyjnej, jaką jest ust. 4 pkt 1 w art. 14). Zakres podmiotowy WSTO, po stronie nabywcy, w dalszym ciągu zatem obejmuje podatnika lub osobę prawną niebędącą podatnikiem, w przypadku których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy VAT, lub osobę niebędącą podatnikiem. Już do chwili obecnej transpozycja tego przepisu do polskiej ustawy o VAT realizowana była poprzez odwołanie do art. 9 ustawy o VAT i nie ulegnie to zmianie. Ponieważ jednak w praktyce mogą wystąpić sytuacje, w których WSTO będzie dokonywane (zakończenie wysyłki lub transportu) na rzecz nabywcy na terytorium Polski (podobnie jak obecnie przy sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju), jak i na terytorium innego państwa członkowskiego UE (podobnie jak obecnie przy sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju), należało wskazać, że nabywcą może być: (i) podatnik lub osoba prawna niebędąca podatnikiem polskiego podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w ustawie o VAT (art. 2 pkt 22a lit a), oraz (ii) podatnik lub osoba prawna niebędąca podatnikiem również unijnego podatku od wartości dodanej (art. 2 pkt 22a lit. b), którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, na zasadach odpowiadających polskim regulacjom w tym zakresie.

Art. 2 pkt 22b ustawy o VAT ustawy o VAT – implementacja art. 14 ust. 4 pkt 2 dyrektywy VAT

Projektowany przepis zawiera definicję SOTI. Przez SOTI rozumie się dostawę towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rzecz, w tym wtedy, gdy dostawca uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyłce towarów, z terytorium państwa trzeciego do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego, który jest:

- a) podatnikiem podatku od towarów i usług lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9, lub
- b) podatnikiem podatku od wartości dodanej lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od wartości dodanej, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów odpowiadającego wewnątrzwspólnotowemu nabyciu towarów, o którym mowa w art. 9, lub
- c) każdą inną osobą niebędącą podatnikiem.

Dostarczane towary nie mogą być nowymi środkami transportu ani towarami, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT (montowanymi lub instalowanymi).

SOTI obejmować będzie także przypadki, gdy dostawca pośrednio uczestniczy w transporcie lub wysyłce tych towarów. Pojęcie pośredniej interwencji jest zdefiniowane w art. 5a rozporządzenia 282/2011 i jest to przykładowo dostawca, który w jakikolwiek sposób promuje usługi dostawy (transportu lub wysyłki) strony trzeciej kupującemu, kontaktuje kupującego z osobą trzecią lub przekazuje stronie trzeciej informacje niezbędne dla dokonania dostawy (transportu lub wysyłki) towaru do kupującego. Pośrednie uczestnictwo dostawcy jest tak samo rozumiane jak przy WSTO.

Należy ponadto zwrócić uwagę, że aby dana dostawa towarów została uznana za SOTI, transakcja musi być dokonana albo na rzecz osoby niebędącej podatnikiem VAT (konsumenta), albo na rzecz nabywcy (będącego podatnikiem lub osobą prawną niebędącą podatnikiem), w przypadku którego wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu.

Zakres podmiotowy SOTI, po stronie nabywcy, określony w art. 14 ust. 4 pkt 2 dyrektywy VAT, obejmuje podatnika lub osobę prawną niebędącą podatnikiem, w przypadku których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy VAT, lub podmiot niebędący podatnikiem. Transpozycja tego przepisu do polskiej ustawy o VAT realizowana jest poprzez odwołanie do art. 9 ustawy o VAT. Ponieważ jednak w praktyce mogą wystąpić sytuacje, w których SOTI będzie dokonywane na rzecz nabywcy z Polski, jak i do innego państwa członkowskiego UE, należało wskazać, że nabywca: (i) może być podatnikiem/osobą prawną niebędącą podatnikiem polskiego podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycie towarów, o którym mowa w ustawie o VAT (projektowany art. 2 pkt 22b lit a), oraz (ii) może być podatnikiem/osobą prawną niebędącą podatnikiem również unijnego podatku od wartości dodanej (projektowany art. 2 pkt 22b lit. b) którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, na zasadach odpowiadających polskim regulacjom w tym zakresie. Powyższe oznacza w praktyce, że osoba nabywająca towary jako podatek VAT, w tym podatek stosujący procedurę szczególną VAT – marża do dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich, antyków, towarów używanych, w tym używanych środków transportu (zatem inny niż podatek lub osoba prawna niebędąca

podatnikiem, w przypadku których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 9 ustawy o VAT), powinien poinformować o swoim statusie jako podatnika przed dokonaniem nabycia towarów, dostawcę sprzedającego te towary. Jeśli nie poinformuje sprzedawcy, to uważa się że jest on konsumentem ostatecznym a nie podatnikiem.

Art. 2 pkt 26 ustawy o VAT – dostosowanie definicji usług elektronicznych do nomenklatury stosowanej w ustawie o VAT

W projektowanym przepisie art. 2 pkt 26 ustawy o VAT proponuje się dostosowanie definicji usług elektronicznych do nomenklatury stosowanej w ustawie o VAT. Wykładnia tej definicji może powodować wątpliwości interpretacyjne co do sposobu wykonywania usług elektronicznych, w kontekście wykorzystanych dla potrzeb tej definicji pojęć. Zgodnie z jej obecnym brzmieniem, usługami elektronicznymi są usługi świadczone przy pomocy środków komunikacji elektronicznej. Na gruncie przepisów prawa podatkowego interpretacja pojęcia środków komunikacji elektronicznej jest zawężana do wyspecjalizowanych środków spełniających określone standardy i przygotowanych do otrzymywania i przesyłania danych w określonej formie. Środkami komunikacji elektronicznej są w szczególności zdefiniowany w ustawie Ordynacja podatkowa portal podatkowy, ePUAP lub określone oprogramowanie (np. aplikacja e-mikrofirma przeznaczona do generowania i przesyłania JPK). Z tego powodu brzmienie definicji usług elektronicznych może nasuwać wątpliwości co do dopuszczalnych sposobów świadczenia usług elektronicznych. W związku z tym w obecnie obowiązującej definicji usług elektronicznych proponuje się zastąpić pojęcie środków komunikacji elektronicznej, pojęciem drogi elektronicznej. Na gruncie przepisów prawa podatkowego, pojęcie drogi elektronicznej jest znacznie szersze od pojęcia środków komunikacji elektronicznej.

Należy zwrócić przy tym uwagę, że w przepisie art. 7 rozporządzenia 282/2011, do którego stosowania odsyła przepis art. 2 pkt 26 ustawy o VAT, również jest mowa o usługach świadczonych drogą elektroniczną, a nie o usługach świadczonych przy pomocy środków komunikacji elektronicznej.

2) Art. 3 ust. 3 pkt 2 i 3 ustawy o VAT

Organami podatkowymi, właściwymi dla podatników podatku od towarów i usług oraz podatku od wartości dodanej, korzystających z procedury MOSS, są odpowiednio

Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście oraz Naczelnik Łódzkiego Urzędu Skarbowego (art. 3 ust. 3 pkt 3 ustawy o VAT oraz odpowiednie przepisy rozdziałów 6a i 7 działu XII ustawy o VAT – art. 130b ust. 4–8, art. 130c ust. 1, ust. 8, art. 132 ust. 3, ust. 5–7, art. 133 ust. 1, ust. 8).

Zmiany wprowadzane w **art. 3 ust. 3 pkt 2 ustawy o VAT** mają na celu określenie właściwości organu podatkowego zarówno dla obecnie obowiązującej grupy podatników, tj. nieposiadających siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju, jak również dla trzech nowych grup podatników, a mianowicie: (a) podatników, o których mowa w art. 109b, (b) podatników korzystających z procedur szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, oraz (c) podatników działających w charakterze pośredników na rzecz podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9. Projekt przewiduje, że organem podatkowym właściwym w tych sprawach będzie Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.

Należy zwrócić przy tym uwagę, że art. 109b ust. 1 nakłada na podatników ułatwiających poprzez interfejs elektroniczny – taki jak platforma (*ang. platform*), platforma handlowa (*ang. marketplace*), portal lub inne podobne środki – dokonanie na terytorium UE określonych w tym przepisie dostaw towarów i usług, zasadniczo na rzecz podmiotów niebędących podatnikami, obowiązek prowadzenia ewidencji zawierającej określone informacje na temat tych czynności (transakcji) i wykonujących je podatników. W myśl projektowanego art. 109b ust. 4 ustawy o VAT wskazaną ewidencję udostępnia się nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia żądania właściwego organu podatkowego (tj. Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście), w odniesieniu do (i) dostaw towarów, w przypadku których wysyłka lub transport towarów kończy lub rozpoczyna się na terytorium kraju oraz (ii) świadczenia usług, w przypadku których miejsce świadczenia znajduje się na terytorium kraju. Należy mieć na względzie, że obowiązkiem prowadzenia i udostępniania tej ewidencji będą objęci podatnicy (operatorzy interfejsów elektronicznych) bez względu na to w jakim państwie znajduje się ich siedziba działalności gospodarczej. W praktyce obowiązek ten będzie zatem spoczywał również na podatnikach zagranicznych, tj. takich, których siedziba działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej zlokalizowane są w innych niż Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej bądź w państwach trzecich, które nie należą do tej organizacji. W związku z tym zasadne jest,

aby to właśnie Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście, który jest właściwym organem podatkowym dla podatników nieposiadających siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju, pełnił rolę właściwego organu podatkowego również w przypadku podatników, o których mowa w art. 109b, w zakresie spraw związanych z ewidencją, o której mowa w tym artykule.

W związku z rozwiązaniami wprowadzanymi projektem ustawy należy również nadać nowe brzmienie **art. 3 ust. 3 pkt 3** ustawy o VAT które wskazuje, że Naczelnik Łódzkiego Urzędu Skarbowego jest właściwym organem podatkowym dla podatników o których mowa w art. 130a pkt 2, podmiotów zagranicznych, o których mowa w art. 131 pkt 2, podatników, o których mowa w 138b ust. 1 pkt 1–3, zidentyfikowanych na potrzeby procedury szczególnej rozliczania VAT, o której mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, oraz działających w charakterze pośredników na rzecz podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, dla których państwem członkowskim konsumpcji jest Rzeczpospolita Polska.

3) **Art. 7a ustawy o VAT**

Art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT stanowi implementację art. 14a dyrektywy VAT Jak wskazano w motywie 7 preambuły implementowanej dyrektywy 2017/2455, znacząca część sprzedaży towarów do konsumentów w UE, zarówno w ramach obrotu pomiędzy państwami członkowskimi, jak i w odniesieniu do towarów sprowadzanych do Unii z państw trzecich, dokonywana jest za pośrednictwem interfejsów elektronicznych, takich jak platforma (ang. *platform*), platforma handlowa (ang. *marketplace*), portal lub inne podobne środki (tj. urządzenie lub oprogramowanie), zwanych dalej „interfejsami elektronicznymi”, często z wykorzystaniem zlokalizowanych na terytorium UE magazynów zapewniających kompleksową obsługę logistyczną (tzw. magazyny typu *fulfilment warehouse*). Aby zwiększyć efektywność poboru VAT, przy jednoczesnym zmniejszeniu obciążeń administracyjnych i kosztów po stronie przedsiębiorców oraz administracji skarbowej wynikających z wykonywania i egzekucji obowiązków związanych z rozliczaniem podatku należnego od tego rodzaju transakcji, proponowany **art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT** wprowadza swego rodzaju fikcję prawną, wyłącznie dla celów systemu VAT, która w istocie prowadzi do przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązanie VAT z tytułu tych transakcji na podatników prowadzących działalność

gospodarczą związaną z zarządzaniem interfejsami elektronicznymi. Projektowane regulacje obejmują swoim zakresem operatorów interfejsów elektronicznych, którzy ułatwiają dokonywanie określonych dostaw towarów, niezależnie od tego czy posiadają oni siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE, czy na terytorium państwa trzeciego.

Należy podkreślić, że ta fikcja prawna została przyjęta jedynie na potrzeby przepisów o VAT i nie ma zastosowania do innych dziedzin prawa, w tym regulujących stosunki cywilnoprawne.

Przez interfejs elektroniczny należy rozumieć dowolne urządzenie lub oprogramowanie pozwalające na nawiązanie kontaktu pomiędzy użytkownikiem będącym sprzedawcą a użytkownikiem dokonującym zakupu. Pojęcie to ma szeroki zakres i obejmuje m.in. strony internetowe, portale, portale elektroniczne, platformy, platformy handlowe, interfejsy oprogramowania aplikacji (API). Wyliczenie użyte w art. 7a ust. 1 ustawy o VAT ma charakter przykładowy, ponieważ przepis ma w założeniu objąć swoim zakresem przyszłe zmiany technologiczne w rozwijającym się dynamicznie obszarze handlu elektronicznego (e-handlu/e-commerce).

Zgodnie z projektowanym art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT przyjmuje się, że podatnik ułatwiający za pomocą interfejsu elektronicznego ściśle określone w ust. 1 i 2 tego artykułu dostawy towarów na rzecz zasadniczo podmiotów niebędących podatnikami VAT na terytorium UE, dokonywane przez tzw. dostawców bazowych (ang. *underlying supplier*), samodzielnie (i) otrzymał (nabył) te towary (fikcja prawna w postaci przyjęcia, że ma miejsce dostawa towarów B2B pomiędzy dostawcą bazowym a operatorem interfejsu elektronicznego) oraz (ii) dokonał dostawy tych towarów (fikcja prawna polegająca na przyjęciu, że dochodzi do dostawy towarów B2C pomiędzy operatorem interfejsu elektronicznego a ostatecznym nabywcą tych towarów, tj. konsumentem, który faktycznie nabywa te towary). Pojęcie „ułatwia”, którym dla określenia sposobu używania interfejsu elektronicznego posługuje się ust. 1 i 2, zdefiniowane zostało w art. 5b rozporządzenia 282/2011, do którego odsyła proponowany **art. 7a ust. 3 ustawy o VAT** (kwestia ta została szerzej omówiona w dalszej części niniejszego uzasadnienia).

W konsekwencji powyższe oznacza, że dla celów systemu VAT dochodzi do fikcyjnego podzielenia jednej dostawy towarów – tzw. dostawy bazowej (ang. *underlying supply*) – dokonywanej przez dostawcę bazowego, który prowadzi sprzedaż za pośrednictwem

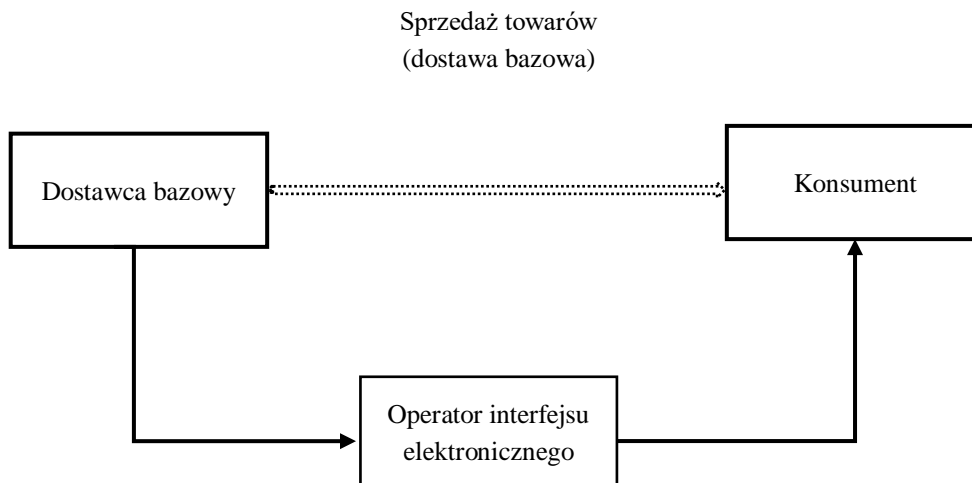
interfejsu elektronicznego do ostatecznego nabywcy tych towarów, na dwie odrębne dostawy, tj.:

- a. dostawę pomiędzy dostawcą bazowym a operatorem interfejsu elektronicznego, która ma charakter transakcji B2B, ponieważ jest dokonywana pomiędzy przedsiębiorcami (podatnikami VAT),
- b. dostawę pomiędzy operatorem interfejsu elektronicznego a finalnym nabywcą towarów, która co do zasady ma charakter transakcji B2C, ponieważ występuje między podatnikiem VAT (operatorem interfejsu elektronicznego) i podmiotem niebędącym podatnikiem VAT.

W rezultacie, dostawa bazowa jest transparentna z punktu widzenia systemu VAT (nie wywołuje skutków na gruncie przepisów o VAT). Z kolei konsekwencje na gruncie regulacji VAT „fikcyjnych” dostaw B2B i B2C należy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do tych dwóch odrębnych dostaw (m.in. w zakresie ustalenia miejsca dostawy i skorelowanych z nim obowiązków dotyczących rozliczenia, zadeklarowania i udokumentowania transakcji dla celów VAT).

Co istotne, w takich przypadkach wysyłka lub transport towarów będą zawsze przypisane „fikcyjnej” dostawie dokonywanej przez podatnika ułatwiającego dostawę towarów poprzez użycie interfejsu elektronicznego na rzecz ostatecznego nabywcy towarów, tj. z reguły podmiotu niebędącego podatnikiem VAT (będzie to zatem tzw. dostawa ruchoma, co wynika z projektowanego art. 22 ust. 3a ustawy o VAT).

Uproszczony schemat dostaw towarów, o których mowa w projektowanym art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT

„Fikcyjna” dostawa
towarów B2B

„Fikcyjna” dostawa
towarów B2C

Podkreślenia wymaga, że w rezultacie przyjętej fikcji prawnej operator interfejsu elektronicznego jest traktowany jako podatnik VAT dokonujący dostawy towarów na rzecz ostatecznego (faktycznego) nabywcy tych towarów, ze wszystkimi tego konsekwencjami w zakresie m.in. rozliczenia, zadeklarowania i udokumentowania takiej transakcji, wynikającymi z obowiązujących przepisów o VAT (jeżeli miejsce dostawy towarów znajduje się na terytorium państwa członkowskiego, np. Polski). Podobnie na dostawcy bazowym mogą ciążyć obowiązki na gruncie polskich regulacji VAT w odniesieniu do dokonywanej przez niego „fikcyjnej” dostawy towarów na rzecz operatora interfejsu elektronicznego, jeżeli miejscem tej dostawy będzie terytorium kraju (np. obowiązki w zakresie rejestracji, deklarowania, dokumentowania itp.). W praktyce taka sytuacja może wystąpić w przypadku dostawców bazowych nieposiadających siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w UE, dokonujących dostawy towarów, których wysyłka lub transport rozpoczyna się w Polsce (np. odpłatna dostawa towarów na terytorium kraju i wewnątrzwspólnotowa sprzedaż towarów na odległość objęte zakresem stosowania projektowanego art. 7a ust. 2 ustawy o VAT).

W myśl proponowanego **art. 7a ust. 1 ustawy o VAT** w przypadku gdy podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego – SOTI w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych odpowiadającej równowartości 150 euro, uznaje się, że podatnik, który ułatwia tę dostawę, samodzielnie otrzymał i dokonał dostawy tych towarów. Dla zastosowania tego przepisu nie ma znaczenia czy dostawca bazowy ma siedzibę w UE czy też na terytorium państwa trzeciego. Natomiast nie obejmuje on swoim zakresem przypadków SOTI w przesyłkach o wartości przekraczającej wyrażoną w złotych równowartość 150 euro.

Dostawy towarów objęte zakresem projektowanego art. 7a ust. 1 ustawy o VAT

Interfejs elektroniczny z siedzibą działalności gospodarczej /stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej (SMPD) w UE (w tym w PL) lub poza UE		
Miejsce siedziby Dostawa B2C	Dostawca bazowy z siedzibą /SMPD w UE	Dostawca bazowy z państwa trzeciego (brak siedziby /SMPD w UE)
SOTI ³⁾ w przesyłkach o rzeczywistej wartości ≤ 150 euro	Art. 7a ust. 1 ustawy o VAT ma zastosowanie	Art. 7a ust. 1 ustawy o VAT ma zastosowanie
SOTI w przesyłkach o rzeczywistej wartości > 150 euro	Art. 7a ust. 1 ustawy o VAT nie ma zastosowania	Art. 7a ust. 1 ustawy o VAT nie ma zastosowania

Operator interfejsu elektronicznego, jako podatnik VAT dokonujący sprzedaży na odległość towarów importowanych w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych odpowiadającej równowartości 150 euro, na podstawie fikcji prawnej przyjętej w projektowanym art. 7a ust. 1 ustawy VAT, w celu rozliczania VAT od takich dostaw, będzie mógł skorzystać z uproszczenia w postaci procedury szczególnej dotyczącej SOTI (rozdział 9 w dziale XII ustawy o VAT), na takich samym zasadach jak pozostali podatnicy dokonujący tego rodzaju transakcji. Należy przy tym podkreślić, że operator interfejsu elektronicznego objęty projektowanym art. 7a ust. 1 ustawy o VAT będzie uznany za podatnika z tytułu dokonania ułatwianej przez niego sprzedaży na odległość towarów importowanych (w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej wyrażonej w złotych równowartości 150 euro) niezależnie od tego, czy będzie korzystał z procedury szczególnej dotyczącej SOTI. Fakt korzystania albo niekorzystania z tej procedury nie ma wpływu na to czy operator interfejsu elektronicznego będzie uznany za podatnika na podstawie proponowanego art. 7a ust. 1 ustawy o VAT czy też nie. Jest to bowiem niezależna fakultatywna procedura szczególna, z której dobrowolnie mogą korzystać podatnicy określani w rozdziale 9 dziale XII ustawy o VAT, w tym operatorzy interfejsów elektronicznych, do których zastosowanie znajdzie projektowany art. 7a ust. 1 ustawy o VAT.

³⁾ Sprzedaż na odległość towarów importowanych, o której mowa w projektowanym art. 2 pkt 22b ustawy o VAT.

Zgodnie z proponowanym **art. 7a ust. 2 ustawy o VAT** w przypadku gdy podatnik ułatwia poprzez użycie interfejsu elektronicznego dokonanie na terytorium UE przez podatnika nieposiadającego siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE:

- a. wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość (WSTO), lub
- b. (innej niż WSTO) dostawy towarów na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem (w praktyce będzie to najczęściej dostawa na terytorium państwa członkowskiego, w tym odpłatna dostawa towarów na terytorium kraju, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT)
  - uważa się, że podatnik ułatwiający tę dostawę (tj. operator IE), sam otrzymał (nabył) i dokonał dostawy tych towarów.

Dla zastosowania tej regulacji muszą zatem kumulatywnie wystąpić następujące przesłanki dotyczące dostawcy bazowego i dokonywanej przez niego dostawy bazowej:

- a. nieposiadanie przez dostawcę bazowego siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE (w tym Polski),
- b. dokonywanie dostawy bazowej na rzecz podmiotu, co do zasady, niebędącego podatnikiem VAT (w przypadku WSTO nabywcą towarów może być w pewnych przypadkach podmiot posiadający status podatnika VAT),
- c. dostawa bazowa ma miejsce na terytorium UE (będące jej przedmiotem towary zostały uprzednio dopuszczone do swobodnego obrotu w UE).

Warto nadmienić, że dokonywana na terytorium państwa członkowskiego przez dostawcę bazowego „fikcyjna” dostawa towarów na rzecz operatora interfejsu elektronicznego będzie podlegała zwolnieniu z prawem do odliczenia. Do dostawy towarów na terytorium kraju, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT zastosowanie znajdzie stawka 0% (projektowany art. 83 ust. 1 pkt 27 ustawy o VAT).

Przykładowe dostawy towarów objęte zakresem projektowanego art. 7a ust. 2 ustawy o VAT

Interfejs elektroniczny z siedzibą działalności gospodarczej /stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej (SMPD) w UE (w tym w PL) lub poza UE		
Miejsce siedziby Dostawa B2C	Dostawca bazowy z siedzibą /SMPD w UE	Dostawca bazowy z państwa trzeciego (brak siedziby /SMPD w UE)
Dostawa towarów na terytorium państwa członkowskiego	Brak zastosowania art. 7a ust. 2 ustawy o VAT	Art. 7a ust. 2 ustawy o VAT ma zastosowanie
Wewnątrzwspólnotowa sprzedaż towarów na odległość	Brak zastosowania art. 7a ust. 2 ustawy o VAT	Art. 7a ust. 2 ustawy o VAT ma zastosowanie

Operator interfejsu elektronicznego, jako podatnik VAT dokonujący WSTO na podstawie fikcji prawnej przyjętej w projektowanym art. 7a ust. 2 ustawy VAT, w celu rozliczenia VAT od takich dostaw będzie mógł skorzystać z uproszczenia w postaci procedury szczególnej określonej w rozdziale 6a działu XII ustawy o VAT (tzw. procedura unijna), na takich samych zasadach jak pozostali podatnicy dokonujący tego rodzaju transakcji. Ponadto, wyłącznie dla takich operatorów, będzie dostępna możliwość rozliczenia w procedurze unijnej VAT od „fikcyjnych” (krajowych) dostaw towarów dokonywanych na rzecz podmiotów niebędących podatnikami VAT na terytorium danego państwa członkowskiego, w tym odpłatnej dostawy towarów na terytorium kraju (Polski).

Należy mieć na względzie, że szereg istotnych regulacji odnoszących się do operatorów interfejsów elektronicznych, objętych zakresem projektowanego art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT, zostało zawartych w rozporządzeniu 282/2011. Rozporządzenie to obowiązuje bezpośrednio w państwach UE i nie wymaga implementacji do ich porządków prawnych.

Unijny prawodawca mając świadomość, że prawidłowe rozliczenie i zadeklarowanie VAT przez operatora interfejsu elektronicznego, uznanego na podstawie omówionej wyżej fikcji prawnej za podatnika, może być uzależnione od rzetelności informacji dostarczonych mu przez dostawców bazowych, wprowadził w **art. 5c rozporządzenia 282/2011** normę, której celem jest zapewnienie proporcjonalności rozwiązania przyjętego w proponowanym art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT. Zgodnie z tym przepisem

operator interfejsu elektronicznego, działający w dobrej wierze, nie może być zobowiązany do zapłaty VAT w kwocie przekraczającej kwotę tego podatku, którą zadeklarował i zapłacił z tytułu ułatwianych przez niego dostaw, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a. podatek ten jest zależny od informacji przekazanych przez dostawców sprzedających towary poprzez interfejs elektroniczny lub przez inne osoby trzecie, aby prawidłowo zadeklarować i zapłacić kwotę należnego VAT z tytułu tych dostaw;
- b. informacje, o których mowa w lit. a, są błędne;
- c. podatek jest w stanie wykazać, że nie wiedział o nieprawidłowości tych informacji oraz że, racjonalnie rzecz biorąc, nie mógł o tym wiedzieć.

Zaznaczyć trzeba, że ciężar udowodnienia kumulatywnego wystąpienia powyższych przesłanek spoczywa na operatorze interfejsu elektronicznego. Niezwykle istotne znaczenie może mieć w praktyce ocena czy dany operator, działając w dobrej wierze, zachował należyta staranność przy prowadzeniu swojej działalności w zakresie ułatwiania dostaw towarów przy użyciu interfejsu elektronicznego. Przykładowo, wskazówką przy analizowaniu czy w tym kontekście została dochowana należyta staranność, może być kwestia stosowania przez operatora wiarygodnej procedury weryfikacji rzetelności informacji pochodzących od dostawców bazowych lub podmiotów trzecich, potrzebnych do ustalenia prawidłowej wysokości zobowiązania VAT z tytułu ułatwianych dostaw towarów.

Ponadto, również celem zapewnienia proporcjonalności rozwiązania przyjętego w proponowanym art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT, **art. 5d rozporządzenia 282/2011** przewiduje domniemanie wzruszalne, zgodnie z którym operator interfejsu elektronicznego, o ile nie posiada odmiennych informacji, uznaje:

- a. osobę sprzedającą towary poprzez interfejs elektroniczny za podatnika;
- b. osobę nabywającą te towary za osobę niebędącą podatnikiem.

Dla ustalenia czy dany operator interfejsu elektronicznego jest objęty projektowanym art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT, kluczowe jest zbadanie czy ułatwia on dostawy towarów określonych w tych przepisach. Pojęcie „ułatwia” zostało zdefiniowane w **art. 5b akapit pierwszy i drugi rozporządzenia 282/2011**, zgodnie z którym przez ten termin należy rozumieć korzystanie z interfejsu elektronicznego w celu umożliwienia nawiązania

kontaktu pomiędzy nabywcą i dostawcą, który oferuje towary na sprzedaż poprzez interfejs elektroniczny, co skutkuje dostawą towarów poprzez ten interfejs. Jednakże podatnik nie ułatwia dostawy towarów, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a. podatnik ten nie określa, bezpośrednio ani pośrednio, żadnych warunków, na których dokonywana jest dostawa towarów;
- b. podatnik ten nie bierze, bezpośrednio ani pośrednio, udziału w zatwierdzaniu obciążenia nabywcy w związku z dokonywaną płatnością;
- c. podatnik ten nie bierze, bezpośrednio ani pośrednio, udziału w procesie zamawiania lub dostarczania towarów.

Odnosząc się do wskazanego w art. 5b akapit drugi rozporządzenia 282/2011 katalogu przesłanek, podkreślić trzeba, że aby dana czynność nie została uznana za ułatwianie dostawy, należy kumulatywnie spełnić wszystkie przesłanki tam wymienione. W przypadku zaś wystąpienia przynajmniej jednej z tych przesłanek, operator interfejsu elektronicznego zostanie, co do zasady, uznany za podatnika ułatwiającego dostawy towarów na mocy art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT (a więc do uznania go za podatnika VAT zasadniczo wystarczy, że operator interfejsu elektronicznego będzie wykonywał choć jedną z powyższych funkcji).

Jednocześnie należy mieć na względzie, że w myśl **art. 5b akapit trzeci rozporządzenia 282/2011** projektowany art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT nie będzie miał zastosowania do operatora interfejsu elektronicznego, który wykonuje tylko jedną z następujących funkcji:

- przetwarzanie płatności w związku z dostawą towarów;
- oferowanie lub reklamowanie towarów;
- przekierowywanie lub przenoszenie nabywców do innych interfejsów elektronicznych, poprzez które towary są oferowane na sprzedaż, bez jakiegokolwiek dalszego udziału w dostawie tych towarów.

Z **art. 5b akapit drugi lit. a rozporządzenia 282/2011** wynika, że za ułatwianie uznać należy sytuację, w której podatnik określa, bezpośrednio albo pośrednio, jakiegokolwiek warunki, na których dokonywana jest bazowa dostawa towarów. Użyte sformułowania („bezpośrednio ani pośrednio”, „żadnych warunków”) pozwalają na szeroką interpretację tej przesłanki, gdyż jej celem jest objęcie wielu zróżnicowanych (zarówno istniejących,

jak i przyszłych) modeli biznesowych, w oparciu o jakie operatorzy interfejsów elektronicznych prowadzą swoją działalność w ewoluującym sektorze e-commerce. Przesłanka ta ma przeciwdziałać potencjalnym próbom obejścia rozwiązań przyjętych w implementowanej dyrektywie 2017/2455, np. poprzez odpowiednie zapisy umowne odnoszące się do relacji prawnych pomiędzy operatorem interfejsu elektronicznego a jego użytkownikami. Przykładowo samo istnienie postanowień (klauzul) umownych mogących mieć istotne znaczenie na płaszczyźnie stosunków cywilnoprawnych, zgodnie z którymi dostawca bazowy jest odpowiedzialny za towary sprzedawane za pośrednictwem interfejsu elektronicznego, a umowa sprzedaży tych towarów jest zawierana pomiędzy ich nabywcą (konsumentem) i dostawcą bazowym, nie są wystarczające do wyłączenia zastosowania fikcji prawnej określonej w projektowanym art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT. Pomimo istnienia takich klauzul umownych, operator interfejsu elektronicznego nadal może być uznany za podatnika od ułatwianych przez niego dostaw towarów, gdyż w systemie VAT, który cechuje się autonomią prawną, rzeczywistość gospodarcza ma kluczowe znaczenie dla prawidłowego ustalenia skutków danej transakcji na gruncie VAT.

Natomiast przesłankę dotyczącą określania „warunków, na których dokonywana jest dostawa towarów” należy interpretować jako ustalenie wpływu operatora interfejsu elektronicznego – bezpośredniego lub pośredniego – na (i) obowiązki i prawa przysługujące użytkownikom (tj. sprzedawcom i kupującym) oraz (ii) na inne istotne elementy (*essentialia negotii*) treści czynności cywilnoprawnej (np. umowy sprzedaży), taki jak m.in. cena, rodzaj towaru, sposoby (opcje) płatności i dostarczenia towaru, kwestia udzielania gwarancji, a także zasady przeprowadzania transakcji sprzedaży na interfejsie elektronicznym (np. wymóg posiadania konta przez użytkowników, itp.).

Poniżej znajduje się przykładowa lista przesłanek, których wystąpienie może sugerować, że operator interfejsu elektronicznego określa, bezpośrednio lub pośrednio, jakiejkolwiek warunki, na których dokonywana jest bazowa dostawa towarów:

- posiadanie lub zarządzanie interfejsem elektronicznym;
- ustalanie zasad oferowania (wystawiania) do sprzedaży lub zasad sprzedaży towarów za pośrednictwem interfejsu elektronicznego;
- posiadanie prawa do dysponowania (rozporządzania) danymi nabywcy związanymi z dokonywaną za pośrednictwem interfejsu elektronicznego sprzedażą towarów;

- zapewnianie technicznych rozwiązań umożliwiających m.in.. zaoferowanie towarów na sprzedaż, złożenie zamówienia, dokonanie płatności za towar nabyty za pośrednictwem interfejsu elektronicznego (np. funkcjonalność „koszyka” zakupów i opcje/sposoby płatności);
- ustalanie zasad na jakich odbywają się zwroty towarów sprzedanych za pośrednictwem interfejsu elektronicznego, w tym podmiotu odpowiedzialnego za pokrycie kosztów takich zwrotów;
- ustalanie wymogów dotyczących składowania towarów należących do użytkowników interfejsu elektronicznego, sposobów transportu lub wysyłki tych towarów do nabywców oraz płatności za tego rodzaju usługi;
- dysponowanie prawem do pobrania (potrącenia) czy zabezpieczenia zapłaty za świadczone przez siebie usługi na rzecz użytkowników interfejsu elektronicznego od płatności uiszczonych przez nabywcę do sprzedawcy za towar sprzedany za pośrednictwem tego interfejsu;
- zapewnianie wsparcia użytkownikom związanego z transakcją realizowaną za pośrednictwem interfejsu elektronicznego czy obsługiwanie procesu związanego ze zwrotami bądź wymianą towarów nabytych za pośrednictwem tego interfejsu;
- wpływanie, poprzez przyznawanie zniżek, rabatów, itp., na cenę towarów sprzedawanych za pośrednictwem interfejsu elektronicznego (np. karty lojalnościowe, itp.).

W myśl **art. 5b akapit 2 lit. b rozporządzenia 282/2011** ułatwienie wystąpi również w przypadku, gdy operator interfejsu elektronicznego bierze udział, bezpośrednio albo pośrednio, w zatwierdzaniu obciążenia nabywcy w związku z dokonywaną płatnością. Przesłanka ta odnosi się do sytuacji, w której interfejs elektroniczny może wpływać na to czy, kiedy i na jakich warunkach realizowana jest płatność za towary nabywane za pośrednictwem interfejsu elektronicznego. Przykładowo przesłanka ta zostanie spełniona, jeżeli operator interfejsu elektronicznego w istocie decyduje bądź wpływa na decyzję o obciążeniu konta bankowego, karty płatniczej lub podobnych instrumentów a także jeżeli w jakikolwiek sposób jest zaangażowany w przekazywanie komunikatu dotyczącego potwierdzenia płatności albo zobowiązania do zapłaty z tytułu nabycia towaru. Podkreślić trzeba, że do wystąpienia tej przesłanki nie jest konieczne aby operator interfejsu elektronicznego faktycznie otrzymywał lub przekazywał płatność (sumę pieniężną) lub też uczestniczył w każdym etapie przetwarzania płatności.

Poniżej znajduje się przykładowa lista przesłanek, których wystąpienie może sugerować, że operator interfejsu elektronicznego bierze, bezpośrednio lub pośrednio, udział w zatwierdzaniu obciążenia nabywcy w związku z dokonywaną płatnością:

- informowanie nabywcy o szczegółach płatności takich jak cena, jej składowe, dodatkowe koszty, termin płatności, sposoby zapłaty itp.;
- inicjowanie procesu zapłaty;
- posiadanie dostępu bądź otrzymywanie od użytkowników interfejsu elektronicznego informacji dotyczących płatności związanych z zakupem, takich jak numer karty płatniczej/kredytowej, ważność tej karty, kod bezpieczeństwa, dane personalne posiadacza rachunku, informacje o portfelu elektronicznym itp.;
- otrzymywanie płatności z tytułu sprzedaży towaru za pośrednictwem interfejsu elektronicznego i transferowanie jej do dostawcy bazowego;
- łączenie nabywcy z podmiotem trzecim, który przetwarza płatność z wykorzystaniem informacji (danych) uzyskanych od operatora interfejsu elektronicznego (przy czym, należy mieć na względzie, że na podstawie art. 5b akapit trzeci rozporządzenia 282/2011) do operatora interfejsu elektronicznego, który jedynie przetwarza płatność związaną z dostawą towarów, nie będzie miał zastosowania projektowany art. 7a ust.1 i 2 ustawy o VAT).

Zgodnie z **art. 5b akapit 2 lit. c rozporządzenia 282/2011** ułatwienie ma miejsce także wtedy, gdy operator interfejsu elektronicznego bierze udział (bezpośrednio albo pośrednio) w procesie zamawiania lub dostarczania towarów. Udział w procesie zamawiania towarów nie musi oznaczać zaangażowania w generowanie zamówienia, lecz odnosi się do możliwości wpływania w jakikolwiek sposób na zamawianie towaru. Z kolei przesłanka udziału w procesie dostarczania towarów nie ogranicza się wyłącznie do fizycznego dostarczenia towaru przez operatora interfejsu elektronicznego lub na jego rzecz. Udział ten może bowiem obejmować również jakikolwiek inny wpływ tego operatora na dostarczenie towaru.

Poniżej wymieniono przykładową listę czynności, których wystąpienie może sugerować, że operator interfejsu elektronicznego bierze, bezpośrednio lub pośrednio, udział w procesie zamawiania lub dostarczania towarów:

- organizowanie wysyłki lub transportu towarów nabytych za pośrednictwem

- interfejsu elektronicznego do miejsca przeznaczenia;
- zapewnianie usług typu *fulfilment* bądź usług w zakresie przechowywania towarów sprzedawanych za pośrednictwem interfejsu elektronicznego;
  - zapewnianie technicznych rozwiązań umożliwiających użytkownikom interfejsu elektronicznego złożenie zamówienia (np. za pomocą tzw. wirtualnego „koszyka” zakupów bądź elektronicznego formularza zakupu);
  - przekazywanie dostawcy bazowemu i nabywcy potwierdzenia złożenia zamówienia oraz informacji o szczegółach tego zamówienia, zwłaszcza w zakresie sposobu i miejsca dostarczenia towaru nabytego za pośrednictwem interfejsu elektronicznego;
  - obciążanie dostawcy bazowego kosztami prowizji uzależnionej od wartości zamówienia dokonanego za pośrednictwem interfejsu elektronicznego;
  - wyrażanie akceptacji dostawcy bazowemu bądź podmiotowi trzeciemu dla rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów nabytych za pośrednictwem interfejsu elektronicznego;
  - instruowanie dostawcy bazowego lub podmiotu trzeciego w zakresie sposobu dostarczenia towarów nabytych za pośrednictwem interfejsu elektronicznego.

Należy pamiętać, że ocena czy dany podatnik ułatwia dokonanie dostawy towarów poprzez użycie interfejsu elektronicznego, w rozumieniu omawianych przepisów o VAT, powinna być przeprowadzana indywidualnie w odniesieniu do każdej transakcji z osobna. W toku działalności gospodarczej może bowiem zdarzać się, że dany operator interfejsu elektronicznego w odniesieniu do części dostaw towarów będzie objęty reżimem prawnym określonym w projektowanym art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT, zaś jednocześnie w stosunku do niektórych dostaw, realizowanych za jego pośrednictwem, ten reżim nie będzie miał zastosowania.

4) Art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT

Zmiana w tym przepisie mają charakter techniczny; jej celem jest dostosowanie regulacji do nowej definicji WSTO, zastępującej definicję sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju.

5) Art. 13 ust. 4 pkt 2 ustawy o VAT

Zmiany w tym przepisie mają charakter techniczny; ich celem jest dostosowanie regulacji

do nowej definicji WSTO, zastępującej definicje sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju.

6) Art. 17 ust. 1 pkt 5 lit. c ustawy o VAT

Zmiany w tym przepisie mają charakter techniczny; ich celem jest dostosowanie regulacji do nowej definicji WSTO, zastępującej definicje sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju.

Ponadto rozszerzono wyłączenie również na SOTI. Proponowana zmiana wyłącza możliwość stosowania mechanizmu odwróconego obciążenia w przypadku, gdy SOTI dokonywana byłaby do nabywcy w Polsce przez dostawcę spoza UE, który rozlicza VAT w IOSS. Dostawa taka powinna być rozliczona wyłącznie w IOSS.

7) Art. 19a ustawy o VAT

Art. 19a ust. 1b ustawy o VAT stanowi implementację art. 66a oraz art. 369n dyrektywy VAT

Zmiany w art. 19a ustawy o VAT dotyczą kwestii momentu powstania obowiązku podatkowego w przypadku dostaw towarów ułatwianych przez podatników poprzez użycie interfejsu elektronicznego. Proponowany **art. 19a ust. 1b ustawy o VAT** wprowadza szczególną regułę, zgodnie z którą obowiązek podatkowy w odniesieniu do dostaw towarów, o których mowa w projektowanym art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT, powstaje w momencie zaakceptowania płatności w rozumieniu **art. 41a rozporządzenia 282/2011**. W myśl tego przepisu moment zaakceptowania płatności oznacza moment, w którym dostawca sprzedający towary poprzez interfejs elektroniczny lub osoba działająca na jego rzecz otrzymują: (i) potwierdzenie płatności, (ii) wiadomość o autoryzacji płatności lub (iii) zobowiązanie nabywcy do dokonania płatności, w zależności od tego, które z tych zdarzeń nastąpi najwcześniej oraz bez względu na to, kiedy dojdzie do faktycznej zapłaty kwoty pieniężnej. Podkreślenia wymaga, że omawiana szczególna reguła powstawania obowiązku podatkowego ma zastosowanie zarówno do „fikcyjnej” dostawy towarów B2B dokonywanej przez dostawcę bazowego na rzecz operatora interfejsu elektronicznego, jak i „fikcyjnej” dostawy B2C dokonywanej przez operatora interfejsu elektronicznego do ostatecznego nabywcy towarów.

Zmiany w art. 19a ust. 1 mają charakter techniczny i ich celem jest wskazanie, że zasada ogólna dotycząca powstania obowiązku podatkowego określona w art. 19a ust. 1 nie

będzie mieć zastosowania do wyjątku wprowadzonego w ust. 1b tego artykułu.

Modyfikacje proponowane w **art. 19a ust. 4, ust. 5 pkt 3 lit. b i ust. 8 ustawy o VAT** mają na celu wyłączenie stosowania innych specyficznych zasad powstawania obowiązku podatkowego do dostaw towarów objętych zakresem projektowanego art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT. Wyłączenie to wynika z faktu, że te, określone w implementowanej dyrektywie szczególne zasady dotyczące powstawania obowiązku podatkowego (tj. w momencie zaakceptowania płatności), odnoszą się do wszystkich kategorii towarów będących przedmiotem dostaw ułatwianych przez operatorów interfejsów elektronicznych w rozumieniu proponowanego art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT. W konsekwencji należy wyłączyć zastosowanie specyficznych reguł powstawania obowiązku podatkowego dotyczących niektórych dostaw towarów przewidzianych w przepisach ustawy o VAT, w przypadku gdy dostawy te będą ułatwiane przez operatora IE. Podobne wyłączenie należało wprowadzić również w odniesieniu do art. 138f, który odnosi się do powstania obowiązku podatkowego dla SOTI, który podobnie jak ma to miejsce w przypadku dostaw towarów objętych zakresem projektowanego art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT, powstaje w momencie dokonania dostawy towarów. Dostawę towarów uważa się za dokonaną w momencie zaakceptowania płatności w rozumieniu art. 61b rozporządzenia 282/2011.

8) Art. 21 ustawy o VAT

Proponowany art. 21 ust. 6 pkt 2 ustawy o VAT wyłącza możliwość stosowania tzw. metody kasowej do dostaw towarów objętych zakresem projektowanego art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT. To wyłączenie dotyczy zarówno „fikcyjnej” dostawy pomiędzy dostawcą bazowym i operatorem interfejsu elektronicznego, jak i „fikcyjnej” dostawy dokonywanej przez operatora interfejsu elektronicznego na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem VAT, będącym jednocześnie finalnym nabywcą towarów (konsumentem). Zmiana ta wynika z przyjęcia szczególnej reguły dotyczącej momentu powstawania obowiązku podatkowego w odniesieniu do takich transakcji przewidzianej w projektowanym art. 19a ust. 1b ustawy o VAT.

9) Art. 22 ustawy o VAT

Art. 22 ust. 1 pkt 1a ustawy o VAT – implementacja art. 33 lit. a dyrektywy VAT

Zmiany dokonane w art. 33 dyrektywy VAT nie wprowadzają odmiennego podejścia w zakresie WSTO (odmiennej zasady miejsca opodatkowania). Celem tych zmian,

związanych z wprowadzeniem do dyrektywy VAT w art. 14 nowego ust. 4, definiującego w pkt 1 WSTO, było uporządkowanie dotychczasowych regulacji i ujednoczenie określonych instytucji (np. kwestia progu) w ramach wewnętrznego rynku unijnego. Sytuacja taka ma miejsce jedynie w przypadku WSTO, bowiem wprowadzenie definicji sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich (art. 14 ust. 4 pkt 2 dyrektywy VAT) stanowi nowość terminologiczną i merytoryczną w ramach podatku VAT, a zatem nie wynika z potrzeb jedynie porządkujących czy ujednoczających dotychczasowe regulacje.

Zmieniona dyrektywa VAT, w art. 33 wskazuje, że za miejsce dostawy WSTO uznaje się miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy. Zasada ta obowiązuje również w obecnych uregulowaniach dotyczących sprzedaży wysyłkowej – w obecnym ust. 1 art. 33 dyrektywy VAT (w krajowej ustawie o VAT – art. 23 ust. 1 i art. 24 ust. 1). Nowe brzmienie art. 33 dyrektywy VAT skonstruowane jest w ten sposób, że za określeniem zasady miejsca dostawy dla sprzedaży wysyłkowej prawodawca unijny wprowadza warunki określające jej zakres. Po wprowadzeniu odrębnej definicji WSTO w art. 14 ust. 4 dyrektywy VAT taki układ stracił rację bytu, w związku z czym nowe brzmienie art. 33 ogranicza się wyłącznie do wskazania reguły w zakresie miejsca dostawy dla WSTO (oraz – o czym niżej – sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich). Sama reguła dotycząca miejsca opodatkowania sprzedaży wysyłkowej (obecnie WSTO) nie uległa zmianie.

Zasada miejsca dostawy przy WSTO stanowi wyjątek od zasady ogólnej opodatkowania dostaw (zgodnie z którą w przypadku towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub nabywcę lub też osobę trzecią, za miejsce dostawy uznaje się miejsce, w którym towary znajdują się w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu do nabywcy). W związku z powyższym ustawodawca postanowił przenieść wyrażoną dotychczas w oddzielnym artykule regulację i uzupełnić o nią art. 22 ust. 1 ustawy o VAT, który wskazuje – w podziale na różne przypadki – miejsce świadczenia przy dostawie towarów. Ustęp 1 pkt 1 tego artykułu zawiera ogólną zasadę opodatkowania dostaw, które wiążą się z ich transportem lub wysyłką (dostawy ruchome).

Z uwagi na fakt, że miejsce dostawy WSTO stanowi wyjątek od reguły ogólnej (celem wprowadzenia WSTO jest pełniejsza realizacja zasady opodatkowania w miejscu

konsumpcji towarów), proponuje się wprowadzenie w **art. 22 ust. 1 punktu 1a**, w którym wskaże się, że miejscem dostawy towarów w przypadku WSTO jest miejsce, w którym towary znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu. Podobny porządek przyjęty jest w dyrektywie VAT (art. 32 tej dyrektywy zawiera zasadę ogólną opodatkowania dostaw, zaś art. 33 reguluje wyjątki od tej zasady).

Obecnie miejsce opodatkowania sprzedaży wysyłkowej (które co do zasady nie uległo zmianie) jest uregulowane w art. 23 ust. 1 i art. 24 ust. 1 ustawy o VAT. Z uwagi na wprowadzenie pojedynczej definicji WSTO nie jest zasadne utrzymanie tego podziału.

Jednocześnie nie uległ zasadniczym zmianom warunek, że w przypadku gdy towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, dostawę towarów w ramach WSTO można uznać za dokonaną na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów, jeżeli dostawca otrzyma określone dokumenty przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za dany okres rozliczeniowy.

Art. 22 ust. 1 pkt 1b i 1c ustawy o VAT – implementacja art. 33 lit. b i c dyrektywy VAT

Proponowane przepisy wprowadzają regulacje określające miejsce dostawy towarów przy SOTI.

Do SOTI mają zastosowanie trzy zasady (ogólna i dwa wyjątki).

Zgodnie z projektowanym przepisem art. 22 ust. 1 pkt 1b za miejsce dostawy przy SOTI z państwa trzeciego do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów, uznaje się miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy.

Natomiast w przypadku, gdy SOTI następuje do państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów, za miejsce dostawy uznaje się to państwo, pod warunkiem, że VAT ma być zadeklarowany w IOSS (projektowany art. 22 ust. 1 pkt 1c).

W pozostałych przypadkach nieobjętych projektowanymi regulacjami, do ustalenia miejsca dostawy przy SOTI zastosowanie będzie miała zasada ogólna (art. 22 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT).

Zatem przy ustalaniu miejsca dostawy przy SOTI istotne znaczenie ma fakt, w którym państwie członkowskim nastąpi import towarów będących przedmiotem SOTI.

Jeżeli państwem członkowskim importu towarów będących przedmiotem SOTI, nie jest państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu tych towarów, to miejscem dostawy w ramach SOTI będzie zawsze miejsce, w którym towary będą w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy. Przykładowo nabywca z Polski zamawia u dostawcy z Chin towary. Towary te dostawca wysyła nie bezpośrednio do Polski (kraju zakończenia wysyłki do nabywcy) ale przez terytorium Niemiec, gdzie odbywa się import tych towarów i dopuszczenie do obrotu na terytorium UE. W tym przypadku miejscem dostawy dla SOTI będzie jednak Polska. Nie ma znaczenia dla opodatkowania SOTI, że towary zostały zaimportowane na terytorium Niemiec. Istotne jest miejsce, w którym transport tej przesyłki do nabywcy się kończy czyli Polska. Należy podkreślić, że w tym przypadku nie ma znaczenia też, jaka jest wartość towarów sprzedanych w ramach SOTI. Dotyczyć to będzie również towarów o wartości powyżej 150 euro.

W przypadku natomiast gdy nabywca z Polski zamawia u dostawcy z Chin towary i towary te są wysyłane lub transportowane bezpośrednio do Polski (importowane z państwa trzeciego do państwa zakończenia wysyłki lub transportu do nabywcy), miejsce dostawy uzależnione jest od tego czy VAT od SOTI będzie zadeklarowany w IOSS czy też nie. Jeżeli VAT będzie zadeklarowany w IOSS, miejscem dostawy przy SOTI będzie państwo, w którym kończy się wysyłka lub transport do nabywcy. W przedstawionym przykładzie będzie to terytorium Polski. Import takiego towaru w Polsce, jeżeli w momencie odprawy celnej zostanie przekazany ważny numer VAT IOSS tego dostawcy, będzie zwolniony z VAT od importu, ponieważ VAT od dostawy towarów w ramach SOTI został już naliczony i ma zostać zadeklarowany i zapłacony przez dostawcę.

W sytuacji natomiast gdy VAT od SOTI nie będzie zadeklarowany w IOSS przez dostawcę, do ustalenia miejsca dostawy zastosowanie będzie miała ogólna zasada, zgodnie z którą w przypadku towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub nabywcę lub też osobę trzecią, za miejsce dostawy uznaje się miejsce, w którym znajdują się towary w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy. Oznacza to, że taka sprzedaż towarów w ramach SOTI nie będzie podlegała opodatkowaniu w żadnym z państw członkowskich UE (w powyższym przykładzie w Polsce), gdyż miejsce dostawy znajduje się w państwie trzecim (Chinach).

Art. 22 ust. 1a i 1b ustawy o VAT – implementacja art. 35 dyrektywy VAT

Podobnie jak w przypadku sprzedaży wysyłkowej (obecnie obowiązujące art. 23 ust. 13 i art. 24 ust. 10 ustawy o VAT), zgodnie z projektowanym **art. 22 ust. 1a ustawy o VAT** przepisów dotyczących WSTO nie stosuje się w odniesieniu do dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich, antyków, towarów używanych, w tym używanych środków transportu – jednak tylko wówczas, gdy podstawę opodatkowania ustala się zgodnie z odpowiednimi procedurami szczególnymi (w Polsce określonymi w art. 120 ust. 4 lub 5 ustawy o VAT).

Ponieważ w praktyce mogą wystąpić sytuacje, w których te szczególne towary będą podlegać dostawie zarówno z terytorium kraju, jak i na terytorium kraju, należało wskazać, że będą one wyłączone z WSTO jeżeli: (i) będą podlegać opodatkowaniu polskim podatkiem od towarów i usług oraz, w związku z tym, zasadom określonym w art. 120 ust. 4 i 5 ustawy o VAT, albo (ii) będą podlegać opodatkowaniu unijnym podatkiem od wartości dodanej oraz, w związku z tym, zasadom odpowiadającym regulacjom art. 120 ust. 4 i 5.

Ponadto, mimo że Polska nie wprowadziła szczególnej procedury związanej z dostawami w ramach aukcji (licytacji), z uwagi na konieczność prawidłowej implementacji art. 35 dyrektywy VAT (który nie wyklucza tej procedury szczególnej oraz z uwagi na fakt, że inne państwa członkowskie mogą ją stosować), należało wskazać, że z WSTO będą wyłączone towary będące przedmiotem dostawy na aukcji (licytacji) w państwie członkowskim rozpoczęcia transportu lub wysyłki, jeżeli ich dostawa jest dokonywana przez organizatora aukcji (licytacji) oraz do dostawy tej zastosowano szczególne zasady opodatkowania podatkiem od wartości dodanej obowiązujące w państwie członkowskim rozpoczęcia transportu lub wysyłki, stosowane do dostaw towarów dokonywanych przez organizatora aukcji (licytacji), wyłączające uznanie dostawy towarów za czynność odpowiadającą wewnątrzspółnotowej dostawie towarów.

Zgodnie z projektowanym **art. 22 ust. 1b ustawy o VAT** warunkiem stosowania art. 22 ust. 1a pkt 2–3 jest konieczność posiadania przez dostawcę dokumentów jednoznacznie potwierdzających dokonanie tej dostawy na zasadach określonych w tych przepisach. Obecnie, zgodnie z brzmieniem art. 24 ust. 11 ustawy o VAT wymóg ten dotyczy jedynie podatnika podatku od wartości dodanej, dokonującego sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju. Z uwagi na konieczność uszczelnienia systemu oraz zapobiegania oszustwom, wymóg ten będzie dotyczył wszystkich dostawców, korzystających z

procedur szczególnych określonych w art. 120 ust. 4 lub 5 ustawy o VAT lub odpowiadającym im przepisom w innych państwach członkowskich. Jednocześnie należy zauważyć, że dostawa towarów, o której mowa w art. 22 ust. 1a pkt 1, jest opodatkowana na zasadach marży w kraju, w którym rozpoczyna się wysyłka lub transport (czyli w Polsce, a nie w państwie członkowskim nabywcy) i z tego względu, w tym przypadku, dostawca nie musi posiadać omawianych dokumentów.

Projektowane powyżej wyłączenia dotyczą również SOTI.

Procedura szczególna (procedura marży) mająca zastosowanie do dostaw towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich i antyków dotyczy sprzedaży w UE i nie może być stosowana do podatku VAT należnego przy imporcie. Zasadniczo, jeśli towary są dostarczane spoza UE konsumentowi w UE, zastosowanie mają zasady VAT dotyczące SOTI. Jeżeli IOSS jest używany do SOTI, procedura marży nie ma zastosowania.

Jeśli podatnik-pośrednik importuje dzieła sztuki, przedmioty kolekcjonerskie i antyki (nie towary używane), może zdecydować się na zastosowanie procedury marży dla sprzedaży tych importowanych towarów. Podatnik-pośrednik samodzielnie importuje towary, a następnie realizuje dostawę krajową. Podatnik-pośrednik może następnie zastosować procedurę marży do tych kolejnych dostaw (z wyjątkiem dostaw towarów używanych), w wyniku czego nie będzie mógł odliczyć VAT od importu. Tak więc, jeśli podlegający opodatkowaniu pośrednik chce zastosować procedurę marży przy sprzedaży, będzie musiał samodzielnie importować towary i zastosować procedurę marży do kolejnych dostaw.

Dostawca towarów używanych importowanych spoza UE do nabywcy w UE może zastosować zasady SOTI. W takim przypadku procedura marży nie miałaby zastosowania, ponieważ warunki nie byłyby spełnione. Jeżeli zasady SOTI nie będą stosowane, zastosowanie będą miały zwykłe zasady importu towarów. Dostawca sam importuje towary, a procedura marży nie będzie miała zastosowania do importowanych towarów używanych.

Art. 22 ust. 3a i 3b ustawy o VAT stanowią implementację art. 36a ust. 4 i art. 36b dyrektywy VAT

Zgodnie z proponowanym **art. 22 ust. 3a ustawy o VAT** w przypadku dostaw towarów, o których mowa w projektowanym art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT, wysyłka lub transport

tych towarów są przyporządkowane dostawie towarów dokonanej przez podatnika, który ułatwia poprzez użycie interfejsu elektronicznego dostawę towarów. Oznacza to, że tzw. dostawa ruchoma będzie przypisana do „fikcyjnej” dostawy dokonywanej przez operatora interfejsu elektronicznego na rzecz finalnego odbiorcy towarów. W konsekwencji „fikcyjna” dostawa dokonywana przez dostawcę bazowego na rzecz operatora interfejsu elektronicznego będzie dostawą „nieruchomą”, która zasadniczo podlega opodatkowaniu w miejscu, w którym towary znajdują się w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy.

Natomiast zmiana w **art. 22 ust. 3b ustawy o VAT** precyzuje, że szczególne regulacje w zakresie tzw. dostaw łańcuchowych nie będą mieć zastosowania do dostaw towarów, o których mowa w projektowanym art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT, dokonywanych przy udziale podatnika ułatwiającego przy użyciu interfejsu elektronicznego wymienione tam dostawy.

Dodatkowo, należy zwrócić uwagę, że ustawa z dnia 28 maja 2020 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy o podatku od towarów i usług, ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1106), w której dokonano transpozycji dyrektywy Rady (UE) 2018/1910 z dnia 4 grudnia 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do harmonizacji i uproszczenia niektórych przepisów w systemie podatku od wartości dodanej dotyczących opodatkowania handlu między państwami członkowskimi (dalej: dyrektywa 2018/1910) nie implementowała do polskiej ustawy o VAT art. 36a ust. 4 wprowadzonego tą dyrektywą. Przepis ten wskazuje, że art. 36a dyrektywy VAT nie ma zastosowania do sytuacji objętych art. 14a. Tymczasem art. 14a dyrektywy VAT, do którego odnosi się wspomniany art. 36a ust. 4, został wprowadzony w drodze wchodzącej w skład tzw. pakietu VAT e-commerce dyrektywy 2017/2455. Oznacza to, że transpozycja art. 36a ust. 4 dyrektywy VAT jest warunkowana transpozycją przepisów art. 14a dyrektywy VAT. Wskazana zależność pomiędzy dyrektywą 2018/1910 a dyrektywą 2017/2455 powoduje zatem, że państwa członkowskie nie są w stanie zapewnić wdrożenia art. 36a ust. 4 dyrektywy VAT, bez jednoczesnej transpozycji art. 14a (art. 14a jest transponowany w art. 7a ustawy o VAT). Polska dokonuje zatem transpozycji art. 36a ust. 4 dyrektywy VAT, wprowadzonego dyrektywą 2018/1910, łącznie z wdrożeniem dyrektywy 2017/2455 i tzw. pakietu VAT e-commerce w 22 ust. 3b ustawy o VAT.

10) Art. 22a ustawy o VAT

Art. 22a ustawy o VAT (wykreślenie art. 23 i 24 ustawy o VAT) – implementacja art. 59c dyrektywy VAT

Z uwagi na: (i) wprowadzenie do ustawy o VAT pojedynczej definicji WSTO, (ii) wskazanie w projektowanym art. 22 ust. 1 pkt 1a, miejsca dostawy towarów dla WSTO, oraz (iii) wprowadzenie jednolitego progu na terytorium całej UE dla podatników dostarczających towary w ramach WSTO oraz świadczących usługi TBE, zasadne okazało się wykreślenie obecnie obowiązujących, szczególnych przepisów dotyczących sprzedaży wysyłkowej (art. 23 i art. 24 ustawy o VAT) i wprowadzenie nowego przepisu art. 22a.

Miejsce dostawy przy WSTO – wyjątek

Zgodnie z nowym **art. 22a ust. 1 ustawy o VAT** zasada miejsca opodatkowania WSTO (miejsce, w którym towary znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy) nie znajdzie zastosowania w przypadku, gdy łącznie spełnione zostaną następujące przesłanki: (i) dostawca posiada siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby – stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium jednego państwa członkowskiego, (ii) towary są wysyłane lub transportowane do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie siedziby/stałego miejsca zamieszkania/zwykłego miejsca pobytu dostawcy oraz (iii) całkowita wartość tych dostaw oraz całkowita wartość usług TBE świadczonych na rzecz konsumentów, o których mowa w art. 28k ust. 2 pkt 2, pomniejszona o kwotę podatku lub podatku od wartości dodanej, nie przekroczyła w trakcie roku podatkowego ani w poprzednim roku podatkowym kwoty 10.000 euro lub jej równowartości wyrażonej w walucie krajowej państwa członkowskiego siedziby/stałego miejsca zamieszkania/zwykłego miejsca pobytu dostawcy. W przypadku dostawcy posiadającego siedzibę/stałe miejsce zamieszkania/zwykłe miejsce pobytu tylko w Polsce próg ten (liczony łącznie dla dostaw oraz usług) wynosi 42 000 zł.

Należy podkreślić, że z uwagi na fakt, że od 1 lipca 2021 r. omawiany wyżej próg 10.000 EUR dotyczyć będzie łącznej sumy zarówno całkowitej wartości dostaw towarów dokonywanych w ramach WSTO, jak i usług TBE świadczonych na rzecz konsumentów, o których mowa w art. 28k ust. 2 pkt 2, odpowiednie zmiany wprowadzono również w art. 28k ustawy o VAT.

Zgodnie z projektowanym **art. 22a ust. 2 ustawy o VAT**, jeżeli w trakcie roku podatkowego omawiany próg zostanie przekroczony, zasada ogólna określona w art. 22 ust. 1 pkt 1a ustawy o VAT znajdzie zastosowanie począwszy od dostawy, w związku z którą przekroczono tę kwotę (art. 59c ust. 2 dyrektywy VAT).

Z powyższego wynika, że dotychczasowe regulacje odnoszące się do progu (art. 34 w dyrektywie VAT w brzmieniu do czasu wejścia w życie dyrektywy 2017/2455, w związku z którą uległ on skreśleniu) znacząco obniżyły ww. próg, jak również zlikwidowały pewnego rodzaju elastyczność w ramach dyrektywy VAT, jaką w tym zakresie miały państwa członkowskie (co do zasady w dyrektywie VAT próg ustalony był na 100 000 EUR, przy czym państwa członkowskie mogły go ograniczyć do kwoty 35 000 EUR, z czego skorzystała m.in. Polska). Jak wskazuje motyw szósty dyrektywy 2017/2455, obok potrzeby zminimalizowania ciężących na podatnikach obciążeń, powyższe powodowane było koniecznością ochrony dochodów podatkowych państw członkowskich. Pamiętać bowiem należy, że opodatkowanie dostaw towarów poniżej progu stanowi odstępstwo od zasady podstawowej opodatkowania WSTO w państwie członkowskim przeznaczenia (miejsce, gdzie kończy się transport lub wysyłka towarów), przenosząc je do państwa członkowskiego rozpoczęcia wysyłki lub transportu. Konsekwencją takiego podejścia jest ułatwienie – co do zasady – prowadzenia tego typu działalności przez zainteresowanych przedsiębiorców, którzy – w przypadku, gdy będą prowadzić ją na małą skalę – nie będą musieli opodatkowywać się w państwie członkowskim innym niż miejsce, z którego towary zostały wysłane lub przetransportowane (w praktyce najczęściej miejsce, w którym mają siedzibę działalności gospodarczej lub inną podatkową obecność – np. stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej). O czym jednak nie należy zapominać, to fakt, iż każde przeniesienie miejsca dostawy powoduje odpowiednią alokację wpływów budżetowych z jednego państwa członkowskiego do drugiego państwa członkowskiego. Wskazane jest zatem, aby uproszczenie tego typu było ograniczone zaaprobowaną przez wszystkie państwa UE kwotą maksymalną, ponad którą następuje automatyczny powrót do zasady ogólnej opodatkowania w miejscu zakończenia wysyłki lub transportu.

Możliwość wyboru miejsca dostawy

Tak jak jest to obecnie, w przypadku sprzedaży wysyłkowej, dostawcy, do których ma zastosowanie opisany wyżej wyjątek, mogą wybrać opodatkowanie zgodnie z regułą

określoną w art. 22 ust. 1 pkt 1a (zmiany projektowane w art. 22a ust. 3–6 ustawy o VAT), tzw. prawo wyboru (opcja). Zmiany w tym zakresie wynikają z fakultatywnego charakteru rozwiązania w zakresie ww. progu.

Zgodnie z projektowanym **art. 22a ust. 3 ustawy o VAT**, dostawca, którego towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, w stosunku do którego ma zastosowanie ust. 1 (miejscem opodatkowania sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju jest Polska), będzie mógł dobrowolnie zdecydować o wyborze jako miejsca dostawy państwa członkowskiego, do którego realizowane są dostawy w ramach WSTO. Wybór ten będzie następował poprzez złożenie naczelnikowi urzędu skarbowego, w terminie do 10. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano tego wyboru stosownego zawiadomienia o takim wyborze. Powyższy termin jest spójny z terminem na zarejestrowanie się przez dostawcę do systemu OSS (dla tych podatników, którzy dokonując WSTO, jednocześnie będą chcieli skorzystać z procedury szczególnej, projektowana kompatybilność tych dat może być istotna).

Termin na złożenie zawiadomienia (do 10. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym podatek dokonał wyboru) stanowi zmianę jakościową w stosunku do obecnej regulacji zawartej w art. 23 ust. 6 ustawy o VAT (odpowiednio art. 24 ust. 5 ustawy o VAT). W dobie postępu teleinformatycznego nie wydaje się zasadne, aby podatek zgłaszał organowi podatkowemu zawiadomienie, o którym mowa wyżej, na 30 dni przed dokonaniem dostawy. Obecnie decyzje gospodarcze, w tym co do zawarcia określonej transakcji, są – szczególnie w obszarze e-commerce – podejmowane nieporównywalnie szybciej niż miało to miejsce w 2004 r., w którym konstruowane były przepisy dotyczące sprzedaży wysyłkowej. Oczekiwanie, że podatek każdorazowo na 30 dni przed dokonaniem danej transakcji prowadzonej w realiach handlu internetowego będzie wiedział, że taka czynność, np. wysyłka towaru w ramach UE za pośrednictwem platformy internetowej, w ogóle faktycznie zaistnieje, może nie odpowiadać realiom prowadzonej w taki sposób działalności gospodarczej. Uwarunkowanie możliwości skorzystania z prawa wyboru co do miejsca dostawy w ramach WSTO od złożenia naczelnikowi urzędu skarbowego zawiadomienia ex post, tj. do 10. dnia miesiąca po miesiącu, w którym dokonano wyboru, stanowi wyjście naprzeciw rozwijających się metod prowadzenia e-handlu, jak również uwzględnia potrzebę przekazywania organowi podatkowemu informacji o dokonywanych przez podatnika, zgodnie z prawem, wyborach.

Jednocześnie, w terminie 30 dni od pierwszej dostawy towarów po skorzystaniu z omawianej opcji, dostawca będzie zobowiązany przedstawić naczelnikowi urzędu skarbowego dokument potwierdzający zawiadomienie właściwego organu podatkowego w innym państwie członkowskim o zamiarze rozliczania w tym państwie członkowskim podatku od WSTO (dodany **art. 22a ust. 4 ustawy o VAT**). Regulacja ta, podobnie jak obecnie obowiązująca, ma umożliwić organom podatkowym kontrolę, czy WSTO faktycznie została opodatkowana w innym państwie. Wymóg ten nie dotyczy jednak dostawcy, dla którego Polska jest państwem członkowskim identyfikacji dla celów procedury unijnej (procedura szczególna, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a ustawy o VAT). Oczywiście jest, że jeżeli dostawcy w ramach OSS składają deklarację i przekazują podatek państwu/państwom, gdzie dokonują dostaw (państwo/państwa członkowskie konsumpcji), to właściwe organy podatkowe państwa członkowskiego identyfikacji są niejako automatycznie „zawiadomione” o rozliczaniu podatku VAT na ich terytoriach (same de facto przetwarzają informację o opodatkowaniu WSTO danego dostawcy w innym państwie członkowskim). Nie byłoby zatem zasadne obciążanie takich dostawców dodatkowym obowiązkiem.

Decyzja o wyborze jako miejsca opodatkowania państwa członkowskiego, w którym towary znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy, będzie wiązała dostawcę przez okres dwóch kolejnych lat, licząc od dnia dokonania pierwszej dostawy w tym trybie. Powrót do rozliczania VAT od tych dostaw w Polsce (przy spełnieniu kryterium progu) będzie zatem możliwy najwcześniej po dwóch latach, po uprzednim zawiadomieniu naczelnika urzędu skarbowego, przed początkiem miesiąca, w którym następuje rezygnacja, o rezygnacji z dokonanego wyboru (dodany **art. 22a ust. 5 i 6 ustawy o VAT**).

Regulacje w zakresie WSTO pozostają analogiczne, jeżeli chodzi o ujęcie systemowe, do regulacji dotyczących wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów (WDT) i eksportu (różnice polegają na ostatecznym odbiorcy takich towarów) i generalnie te same regulacje powinny być stosowane.

Projektowane w dodanym **art. 22a ust. 7–11 ustawy o VAT** zasadniczo powielają regulacje uchylonych ustępów 14–15b w art. 23 ustawy o VAT dotyczące konieczności posiadania przez podatnika dowodów na dokonanie sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju. Dokumentami tymi, zgodnie z projektowanym **art. 22a ust. 8 ustawy o VAT** są:

(i) dokumenty przewozowe otrzymane od przewoźnika (spedytora) odpowiedzialnego za wywóz towarów z terytorium kraju – w przypadku gdy przewóz towarów jest zlecany przez dostawcę przewoźnikowi; (ii) dokumenty potwierdzające odbiór towarów poza terytorium kraju. Dokumenty te łącznie muszą potwierdzać dostarczenie towarów do nabywcy znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów (państwo członkowskie przeznaczenia dla wysyłanych lub transportowanych towarów).

Zgodnie z projektowanym **art. 22a ust. 9 ustawy o VAT**, gdy dokumenty te nie potwierdzają jednoznacznie dostarczenia towarów do nabywcy znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego przeznaczenia, dokumentami wskazującymi, że wystąpiła dostawa towarów, mogą być również inne dokumenty otrzymywane przez dostawcę.

Brak spełnienia warunku, o którym mowa w art. 22a ust. 7 ustawy o VAT, nie skutkuje koniecznością wykazania takiej dostawy w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3 za dany okres rozliczeniowy. W tym przypadku dostawca wykazuje tę dostawę w ewidencji za następny okres rozliczeniowy jako dostawę towarów na terytorium kraju, jeżeli przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za ten następny okres rozliczeniowy nie otrzymał ww. dokumentów (projektowany **art. 22a ust. 10 ustawy o VAT**). Jeżeli dostawca otrzyma omawiane dokumenty po upływie terminu do złożenia deklaracji podatkowej za ten następny okres rozliczeniowy, jest on uprawniony do dokonania korekty podatku należnego w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym otrzymał te dokumenty (projektowany **art. 22a ust. 11 ustawy o VAT**).

Utrzymanie, co do zasady, przepisów dotyczących dowodów przy sprzedaży wysyłkowej również w realiach wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość jest powodowane potrzebą zapewnienia organom administracji podatkowej odpowiedniego narzędzia do sprawowania kontroli nad ruchem towarów w ramach UE. Jeżeli towary są zlokalizowane w Polsce, bez względu na to, do kogo należą (czy do podatnika z siedzibą w Polsce, z siedzibą w innym państwie członkowskim UE czy w państwie trzecim), to istotne jest zapewnienie, że ich dostawy zostaną opodatkowane, tj. że nie dojdzie do braku opodatkowania, ale również podwójnego opodatkowania. Dostawy towarów, niezależnie od tego, czy dokonywane w ramach WSTO (tak jak w analizowanym przykładzie), czy też w ramach innych dostaw transgranicznych (np. dostawy B2B, gdzie nabywca rozlicza

wewnątrzspółnotowe nabycie towarów), czy też w zakresie obrotu krajowego podlegają szczególnym warunkom mającym na celu zagwarantowanie ich opodatkowania. Jednym z takich warunków jest konieczność gromadzenia dowodów potwierdzających przemieszczenie towarów, co jest szczególnie często wykorzystywane w obrocie między państwami członkowskimi czy też między tymi krajami a krajami trzecimi. W przypadku obrotu transgranicznego organ podatkowy musi mieć bowiem pewność, że towar opuścił terytorium kraju/wjechał na terytorium kraju, co jest warunkiem *sine qua non* podstawowych w ramach UE transakcji, jak np. wewnątrzspółnotowa dostaw towarów/wewnątrzspółnotowe nabycie towarów. Posiadanie dokumentów przewozowych jak również dokumentów potwierdzających odbiór towarów poza terytorium kraju będzie warunkiem uznania dostawy towarów w ramach wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość za dostawę dokonaną na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy (podobnie jak obecnie przy sprzedaży wysyłkowej). Brak wskazanych dokumentów spowoduje, że dostawa będzie musiała zostać rozliczona jako dostawa krajowa, podlegać zaewidencjonowaniu zgodnie z art. 109 ust. 3 ustawy o VAT oraz wykazaniu w deklaracji podatkowej. Tak jak wskazano wyżej, dotyczyć to będzie każdej sytuacji, gdy towary będą położone na terytorium kraju, niezależnie od statusu podatkowego (rezydencji podatkowej) dostawcy. Powyższe oznaczać będzie w praktyce, iż dostawcy, których towary będą zlokalizowane na terytorium kraju, posiadający siedzibę w Polsce bądź takiej siedziby nieposiadający, będą obowiązani do rejestracji na VAT (podatnik VAT czynny). Wymóg ten będzie dotyczył wszystkich dostawców, również takich, których WSTO podlegać będzie opodatkowaniu w państwie członkowskim innym niż terytorium kraju (co oznacza, że czynność opodatkowana będzie miała miejsce poza Polską). Elementem decydującym będzie natomiast okoliczność posiadania na terytorium Polski towarów podlegających dostawie. W związku z tym konieczna była zmiana w art. 96 ustawy o VAT poprzez dodanie nowego ust. 1a, zgodnie z którym w przypadku WSTO dokonywanej przez dostawcę (nieposiadającego siedziby działalności gospodarczej na terytorium kraju), którego towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, zgłoszenie rejestracyjne składać się będzie do naczelnika urzędu skarbowego przed dniem dokonania dostawy. Istotne jest tutaj także to, że obowiązek taki nie będzie nałożony na przykład na podatników zwolnionych podmiotowo z art. 113 ust. 1 i 9 ustawy

o VAT, którzy będą mogli wybrać rejestrację na VAT (status podatnika zwolnionego) lub brak rejestracji. Ze względu na brzmienie przepisu art. 113 ust. 13 pkt 3 ustawy o VAT, który wyłącza możliwość zastosowania zwolnienia podmiotowego do podatników nieposiadających siedziby działalności gospodarczej na terytorium kraju, z możliwości takiej nie skorzystają podatnicy z siedzibą w innym państwie członkowskim lub w kraju trzecim, którzy posiadają swoje towary na terytorium Polski. Tacy podatnicy będą musieli każdorazowo złożyć zgłoszenie rejestracyjne do właściwego naczelnika urzędu skarbowego, czyli w analizowanym przypadku – do naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście. Obowiązek będzie dotyczył również podatników, którzy wybiorą rozliczenie WSTO w ramach procedury unijnej OSS (przy założeniu, że ich towary znajdować będą się na terytorium kraju). W tym przypadku obowiązek rejestracji, poza koniecznością gromadzenia dowodów dotyczących przemieszczenia (wysyłka lub transport) towarów z jednego państwa członkowskiego do drugiego w celu ustalenia, czy dostawa może zostać rozliczona jako WSTO z miejscem dostawy na terytorium zakończenia wysyłki lub transportu, czy też jako dostawa krajowa, wynika również z brzmienia projektowanego art. 130c ust. 4a pkt 2 i 3 ustawy o VAT (implementowany art. 369g ust. 2 dyrektywy VAT). Zgodnie z tym przepisem w przypadku WSTO, gdy towary są wysyłane lub transportowane z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji podatnika, deklaracja VAT zawiera numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany w państwie członkowskim, z którego towary są wysyłane lub transportowane. Z tego wynika, że uzyskanie takiego numeru identyfikacyjnego (w drodze rejestracji) jest konieczne również z uwagi na wynikające z dyrektywy wymogi dotyczące obligatoryjnej zawartości danych w deklaracji VAT.

Ponadto należy zwrócić uwagę, iż fakt, że dostawa ma miejsce na terytorium innego państwa nie oznacza, że Polska nie będzie zaangażowana w rozliczenie VAT z tytułu takich transakcji. W szczególności bowiem w myśl art. 86 ust. 8 pkt 1 ustawy o VAT podatnikowi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego (prawo do odliczenia podatku naliczonego), jeżeli importowane lub nabyte towary i usługi dotyczą dostawy towarów lub świadczenia usług przez podatnika poza terytorium kraju, jeżeli kwoty te mogłyby być odliczone, gdyby czynności te były wykonywane na terytorium kraju, a podatnik posiada dokumenty, z których wynika związek odliczonego podatku z tymi czynnościami.

11) Art. 23 i art. 24 ustawy o VAT

Uzasadnienie zostało zawarte w pkt 10.

12) Art. 28k ustawy o VAT

Art. 28k ust. 2 pkt 3, ust. 4 i 6 ustawy o VAT – implementacja art. 59c dyrektywy VAT

Od 1 lipca 2021 r. próg 10.000 EUR określony w art. 22a ust.1 oraz w art. 28k ust. 2 pkt 3 ustawy o VAT będzie dotyczył łącznej sumy całkowitej wartości dostaw towarów dokonywanych w ramach WSTO jak i usług TBE świadczonych na rzecz konsumentów, o których mowa w art. 28k ust. 2 pkt 2 ustawy o VAT. W związku z powyższym należało odpowiednio zmienić brzmienie **art. 28k ust. 2 pkt 3 ustawy o VAT**. Doprecyzowano również, że całkowita wartość usług oraz całkowita wartość dostaw powinna być pomniejszona o kwotę podatku lub podatku od wartości dodanej (w przypadku podatnika unijnego).

W art. 28k ust. 4 ustawy o VAT wskazano, że podatnik, który spełnia warunki określone w ust. 2, ale wybiera opodatkowanie na zasadach określonych w ust. 1 (tj. opodatkowanie w miejscu, gdzie zlokalizowani są konsumenci) wskazuje miejsce świadczenia usług przez złożenie zawiadomienia naczelnikowi urzędu skarbowego o tym wyborze. **W ust. 6** przewidziano, że rezygnacja z omawianego wyboru następuje również przez uprzednie zawiadomienie naczelnika urzędu skarbowego. Należy zwrócić uwagę, że od dnia 1 lipca 2021 r. próg określony w art. 22a ust.1 pkt 3 oraz w art. 28k ust. 2 pkt 3, od którego zależy możliwość dokonania przez podatnika omawianego wyboru, będzie dotyczył łącznej sumy całkowitej wartości dostaw towarów dokonywanych w ramach WSTO jak i usług TBE świadczonych na rzecz konsumentów. W związku z tym zasadne jest aby podmiot, niezależnie od tego czy jest podatnikiem świadczącym usługi TBE na rzecz konsumentów czy też dostawcą dokonującym dostaw w ramach WSTO, albo jednym i drugim, dokonywał jednego zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego o wyborze miejsca opodatkowania lub o rezygnacji z tego wyboru. Wprowadzono więc zapis, że zgłoszenia tego dokonuje się na zasadach określonych w art. 28p ustawy o VAT. Podkreślenia wymaga, że dokonując wyboru miejsca opodatkowania w państwie członkowskim konsumpcji, wyboru tego należy dokonać zarówno w przypadku usług TBE, jak i WSTO.

13) Art. 28p i art. 28q ustawy o VAT

Art. 28p ustawy o VAT

W dziale V ustawy o VAT proponuje się dodać nowy rozdział 4 „Zawiadomienie o miejscu opodatkowania”, który będzie regulował kwestię składania zawiadomienia o wyborze miejsca opodatkowania lub o rezygnacji z wyboru miejsca opodatkowania. Konieczność uregulowania tej kwestii w nowym rozdziale w dziale V ustawy o VAT wynika z faktu, że zawiadomienie będzie obejmowało kwestie uregulowane w dwóch rozdziałach działu V: w rozdziale 1 „Miejsce dostawy towarów” oraz w rozdziale 3 „Miejsce świadczenia usług”, a jego wzór zostanie udostępniony na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Zawiadomienie naczelnika urzędu skarbowego o wyborze lub rezygnacji z wyboru miejsca opodatkowania w przypadku sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju (VAT-21) funkcjonuje w przepisach ustawy o VAT do dnia 30 czerwca 2021 r., na mocy rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego o wyborze lub rezygnacji z wyboru miejsca opodatkowania w przypadku sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju (Dz. U. z 2019 r. poz. 1021). Zawiadomienie, o którym mowa w art. 23 ust. 5 i ust. 9 ustawy o VAT służy informowaniu organu podatkowego o wykonanym prawie wyboru i o rezygnacji z prawa wyboru (wskazuje na wybór lub rezygnację z opcji opodatkowania sprzedaży wysyłkowej w państwie lokalizacji nabywcy przy sprzedaży poniżej progu, jak również zawiera informację o państwie członkowskim opodatkowania takiej sprzedaży).

W celu umożliwienia podatnikom realizacji obowiązku złożenia zawiadomienia, o którym mowa w projektowanym art. 22a ust. 3 i 6 oraz w art. 28k ust. 4 i 6 ustawy o VAT, do ustawy o VAT wprowadzono **art. 28p ust. 1**, zgodnie z którym dostawca, o którym mowa w art. 22a ust. 3 i 6, oraz podatnik, o którym mowa w art. 28k ust. 4, i 6, składa zawiadomienie, za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Zmiana ta jest podyktowana przede wszystkim tym, że od dnia 1 lipca 2021 r. próg określony w art. 22a ust. 1 pkt 3 oraz w art. 28k ust. 2 pkt 3, od którego zależy możliwość dokonania przez podatnika omawianego wyboru, będzie dotyczył łącznej sumy całkowitej wartości dostaw towarów dokonywanych w ramach WSTO, jak i usług TBE świadczonych na rzecz konsumentów. W związku z tym zasadne jest, aby podmiot, niezależnie od tego, czy jest podatnikiem świadczącym usługi TBE na rzecz

konsumentów, czy też dostawcą dokonującym dostaw w ramach WSTO, albo jednym i drugim dokonywał jednego zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego o wyborze miejsca opodatkowania lub jednej rezygnacji z tego wyboru. Wprowadzono więc zapis, że zgłoszenia tego dokonuje się na zasadach określonych w art. 28p ustawy o VAT. Podkreślenia wymaga, że dokonując wyboru miejsca opodatkowania w państwie członkowskim konsumpcji, wyboru tego należy dokonać zarówno w przypadku usług TBE, jak i WSTO.

Zawiadomienie zgodnie z dodawanym **art. 28p ust. 2 ustawy o VAT**, będzie zawierało następujące dane:

- 1) miejsce i cel składania zawiadomienia (urząd skarbowy właściwy do złożenia zawiadomienia, wybór miejsca opodatkowania/rezygnacja z wyboru);
- 2) dane dostawcy lub podatnika, w tym nazwę lub imię i nazwisko, adres siedziby lub adres miejsca zamieszkania i numer identyfikacji podatkowej;
- 3) informacje o wyborze miejsca opodatkowania lub o rezygnacji z wyboru miejsca opodatkowania, niezbędne do określenia momentu tego wyboru i rezygnacji z niego;
- 4) dane kontaktowe, w tym numer telefonu i adres poczty elektronicznej dostawcy lub podatnika, lub ich pełnomocnika.

Jeżeli zawiadomienie nie będzie spełniało wymogów określonych powyżej, wówczas naczelnik urzędu skarbowego, w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, wezwie do jego uzupełnienia (dodany **art. 28p ust. 3 ustawy o VAT**). W przepisie tym nie wskazano terminu, w jakim należy uzupełnić zawiadomienie. Nieuregulowanie w przepisach terminu do uzupełniania braków zawiadomienia nie stoi w sprzeczności z przepisami Ordynacji podatkowej, gdyż przepis art. 159 wspomnianej ustawy wskazując, jakie informacje powinno zawierać wezwanie, w pkt 5 odnosi się do terminu, pozostawiając praktyce organów podatkowych jego określenie. W wezwaniu do uzupełnienia braków zawiadomienia naczelnik urzędu skarbowego określa termin, do którego uzupełnienie to powinno nastąpić (art. 159 § 1 pkt 5 Ordynacji podatkowej w zw. z projektowanym art. 28p ust. 3 ustawy o VAT). Organ podatkowy, wyznaczając termin na uzupełnienie braków zawiadomienia, będzie musiał uwzględnić czas niezbędny do wykonania tej czynności, ważny interes publiczny oraz słuszny interes zawiadamiającego zgodnie z art. 30 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162).

Art. 28q ustawy o VAT

Projektowany **art. 28q ustawy o VAT** zawiera obligatoryjne upoważnienie ustawowe dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do udostępnienia na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych wzoru zawiadomienia o wyborze miejsca opodatkowania lub o rezygnacji z wyboru miejsca opodatkowania. Na podstawie tego upoważnienia zostanie udostępniony wzór zawiadomienia, który będzie stosowany od dnia wejścia w życie ustawy implementującej dyrektywę 2017/2455 i dyrektywę 2019/1995. Nie ma przy tym uzasadnienia do wprowadzania w tym zakresie wzoru formularza zawiadomienia w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Biorąc pod uwagę, że zawiadomienie będzie składane przy pomocy środków komunikacji elektronicznej, właściwe będzie udostępnienie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych wzoru dokumentu elektronicznego umożliwiającego złożenie zawiadomienia.

14) Art. 31a ustawy o VAT

Art. 31a ust. 5 ustawy o VAT – implementacja art. 369zc dyrektywy VAT

Zgodnie z projektowanym **art. 31a ust. 5 ustawy o VAT**, na potrzeby stosowania art. 7a ust. 1, art. 45 ust. 1 pkt 11, art. 48 ust. 2, art. 52 ust. 3, art. 56 ust. 1 i 2, art. 138a pkt 2 oraz art. 138i ust. 1, kwotę wyrażoną w euro, przelicza się przy zastosowaniu kursu obowiązującego w pierwszym dniu roboczym października poprzedniego roku podatkowego, opublikowanego przez Europejski Bank Centralny. Wyrażone w złotych kwoty wynikające z przeliczenia zaokrągla się do pełnych złotych w ten sposób, że końcówki kwot wynoszące mniej niż 50 groszy pomijają się, a końcówki kwot wynoszące 50 i więcej groszy podwyższa się do pełnych złotych.

15) Art. 33 ust. 4 i 6 ustawy o VAT

Zmiana o charakterze dostosowawczym, w związku z uchyceniem art. 33c ustawy o VAT.

16) Art. 33c ustawy o VAT

Art. 33c ustawy o VAT uchyla się.

Uchylenie art. 33c w projekcie ustawy jest konsekwencją uchycenia art. 65a w ustawie Prawo celne oraz zmian w modelu odpraw celnych przesyłek pocztowych, polegających na przyjęciu przez operatora wyznaczonego w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo

pocztowe, tj. Poczta Polska S.A. roli zgłaszającego i tym samym dłużnika celnego. (zob. uzasadnienie do art. 4 niniejszego projektu).

17) Art. 41 ustawy o VAT

Zmiana w projektowanym **art. 41 ust. 2 i 2a ustawy o VAT** ustawy o VAT ma charakter dostosowawczy, w związku z propozycją stosowania jednej, podstawowej stawki podatku (która obecnie wynosi 23%), dla importu wszystkich towarów, jeżeli osoba dokonuje zgłoszenia celnego towarów organom celnym w ramach USZ, o którym mowa w projektowanym art. 138i ust. 4. ustawy o VAT. Zatem do importu towarów w takim przypadku nie będą miały zastosowania stawki obniżone.

18) Art. 45 ustawy o VAT

Art. 45 ustawy o VAT – implementacja art. 143 ust. 1 lit. ca dyrektywy VAT

W projektowanym **art. 45 ust. 1 pkt 11 ustawy o VAT** wprowadza się nowe zwolnienie. Zwalnia się od podatku import towarów umieszczonych w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 euro. Zwolnienie to nie dotyczy towarów podlegającego podatkowi akcyzowemu.

Zwolnienie to jest możliwe, jeżeli VAT należny od SOTI ma zostać zadeklarowany w procedurze importu (IOSS) i w momencie importu towarów przekazany zostanie organom celnym ważny numer identyfikacyjny VAT, nadany podatnikowi zidentyfikowanemu w państwie członkowskim identyfikacji na potrzeby stosowania procedury importu (IOSS).

Podkreślić należy, że podatnik nie musi być zidentyfikowany na potrzeby stosowania procedury importu (IOSS) w państwie, w którym jest dokonany import towarów.

Nieprzekazanie ważnego numeru identyfikacyjnego VAT w momencie importu, uniemożliwi skorzystanie z tego zwolnienia i konieczne będzie pobranie podatku VAT od importu przez organy celne. W takiej sytuacji nabywca, który zechce przyjąć ten towar, będzie musiał zapłacić VAT od importu, pomimo że już dokonał zapłaty VAT w ramach SOTI dostawcy (jeśli dostawca jest zarejestrowany w IOSS) w momencie sprzedaży. Nabywca może w takim przypadku żądać od dostawcy zwrotu uprzednio zapłaconego VAT od SOTI. Po przekazaniu przez nabywcę dowodu odprawy celnej,

dostawca musi zachować go w ewidencji i dokonać odpowiedniej korekty deklaracji VAT dla IOSS.

Należy podkreślić, że to zwolnienie może być stosowane tylko dla SOTI, która ma być rozliczona w IOSS, czyli jak wcześniej wyjaśniono, dla pewnej kwalifikowalnej kategorii towarów umieszczonych w przesyłkach o wartości rzeczywistej do 150 euro oraz tylko dla konkretnej grupy nabywców, – co do zasady, konsumentów.

Przykładowo:

Polski przedsiębiorca sprzedaje odzież osobom prywatnym w różnych państwach członkowskich za pośrednictwem swojej strony internetowej (sklepu online). Odzież jest wysyłana do osób prywatnych bezpośrednio z jego zakładu produkcyjnego w kraju trzecim. Przedsiębiorca jest zarejestrowany w IOSS w PL. Wartość rzeczywista przesyłek nie przekracza 150 euro.

Miejsce dostawy przesyłek jest w odpowiednim państwie członkowskim przeznaczenia (zakończenia wysyłki lub transportu towarów). Polski sprzedawca wykazuje podatek od sprzedaży dla poszczególnych państw członkowskich w swojej miesięcznej deklaracji IOSS, składanej do właściwego urzędu skarbowego i dokonuje przelewu zadeklarowanej kwoty VAT na konto IOSS, do ostatniego dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu.

Odpowiednio import tych towarów jest zwolniony od podatku z tytułu importu, jeżeli wszystkie warunki są spełnione. W tym celu sprzedawca musi poinformować przewoźnika, któremu zlecił transport, o swoim numerze identyfikacyjnym nadanym mu w procedurze IOSS, aby ten mógł powiadomić właściwy urząd celny w momencie importu. Jeżeli odzież nabyła osoba prywatna np. z Polski wówczas taki towar będzie zwolniony z VAT w momencie importu.

Analogicznie, takie zwolnienie będzie stosowane zawsze w przypadku importu towarów, które są nabyte od sprzedawcy/interfejsu elektronicznego, który jest zarejestrowany w IOSS w innym PCZI.

19) Art. 46 ustawy o VAT

W art. 46 ustawy o VAT uchyla się pkt 4. Projektowana zmiana ma charakter porządkujący. Regulacje związane z przeliczaniem walut zostały przeniesione do projektowanego art. 31a ust. 5.

20) Art. 51 ustawy o VAT

Art. 51 ustawy o VAT – implementacja art. 3 dyrektywy VAT

Projektowana zmiana uchyla art. 51 ustawy o VAT, w którym obecnie zawarte jest zwolnienie od podatku importu towarów w przesyłkach o wartości nieprzekraczającej 22 euro, z wyłączeniem towarów importowanych w drodze zamówienia wysyłkowego. Jest to konsekwencja usunięcia zwolnienia dla importu towarów w małych przesyłkach o niskiej wartości, przewidzianego w tytule IV dyrektywy 2009/132/WE.

Celem powyższej zmiany jest unikanie zakłócenia konkurencji pomiędzy dostawcami z UE i spoza niej oraz unikanie uszczuplenia dochodów podatkowych.

21) Art. 83 ustawy o VAT

Art. 83 ust. 1 pkt 27 ustawy o VAT stanowi implementację art. 136a dyrektywy VAT

Projektowany **art. 83 ust. 1 pkt 27 ustawy o VAT** przewiduje objęcie stawką podatku w wysokości 0% (tzw. zwolnieniem z prawem do odliczenia) dostaw towarów, o których mowa w projektowanym art. 7a ust. 2 ustawy o VAT, dokonywanych na rzecz podatnika ułatwiającego – poprzez użycie interfejsu elektronicznego – te dostawy. Chodzi zatem wyłącznie o „fikcyjne” dostawy towarów B2B dokonywane na terytorium kraju przez dostawcę bazowego nieposiadającego siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego na rzecz operatora interfejsu elektronicznego. W praktyce taka sytuacja może wystąpić w przypadku ułatwiania przez operatora interfejsu elektronicznego dokonywanych przez dostawcę bazowego spoza UE: (i) krajowych dostaw towarów B2C oraz (ii) WSTO, w odniesieniu do której wysyłka lub transport towarów do konsumenta rozpoczyna się na terytorium Polski. Należy zaznaczyć, że w szczególności stawka 0%, o której mowa w projektowanym przepisie, nie będzie mieć zastosowania do „fikcyjnych” dostaw towarów B2C dokonywanych przez operatorów interfejsów elektronicznych na rzecz konsumentów.

Jak wynika z motywu 2 preambuły dyrektywy 2019/1995, celem tego rozwiązania było wyeliminowanie ryzyka jakie mogłoby wystąpić z uwagi na fakt, że dostawcom bazowym spoza UE będzie przysługiwało prawo do odliczenia nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w związku z dokonywaniem przez nich „fikcyjnych” dostaw towarów B2B objętych zakresem projektowanego art. 7a ust. 2 ustawy o VAT na rzecz

operatorów interfejsów elektronicznych na terytoriach państw członkowskich (w tym Polski).

22) Art. 89 ustawy o VAT

Art. 89 ustawy o VAT – implementacja art. 368, 369j, 369w dyrektywy VAT

Należy zauważyć, że co do zasady podatnik korzystający z procedur szczególnych określonych w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9 ustawy o VAT nie może, w związku z podlegającą opodatkowaniu działalnością objętą tymi procedurami szczególnymi, odliczać VAT poniesionego w państwie członkowskim konsumpcji. Podatnik ten jest uprawniony do otrzymania zwrotu podatku. Jednak jeżeli podatnik, który korzysta z procedur szczególnych, jest objęty wymogiem rejestracji w państwie członkowskim konsumpcji (w związku z działalnością nieobjętą procedurami szczególnymi) odlicza on w deklaracji VAT podatek poniesiony w tym państwie członkowskim w związku z działalnością podlegającą opodatkowaniu objętą procedurami szczególnymi.

Powyżej opisane zasady, porównując je do stanu prawnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2021 r., nie ulegną istotnym modyfikacjom. Jednak w związku ze zmianą terminologii, modyfikacją procedur unijnej oraz nieunijnej w OSS a także wprowadzeniem kolejnej procedury szczególnej (IOSS) należało odpowiednio znowelizować ust. 1 pkt 4 oraz ust. 1m w art. 89 ustawy o VAT.

Nowelizacja **art. 89 ust. 1 pkt 4 ustawy o VAT** polega na dodaniu w nim zapisu odnoszącego się do nowej procedury szczególnej określonej w rozdziale 9 działu XII ustawy o VAT. Zgodnie z tak projektowanym przepisem, procedura zwrotu podatku określona w art. 89 ustawy o VAT obejmie podatników i podmioty zagraniczne, zidentyfikowanych na potrzeby procedury szczególnej rozliczania VAT, o której mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i w dodawanym rozdziale 9.

Zgodnie z projektowanym **art. 89 ust. 1m ustawy o VAT** przepisy ust. 1a–1g stosuje się odpowiednio do podatników i podmiotów zagranicznych, o których mowa w ust. 1 pkt 4, z tym że mogą się oni również ubiegać o zwrot podatku w odniesieniu do nabytych przez nich na terytorium kraju towarów i usług lub w odniesieniu do towarów, które były przedmiotem importu na terytorium kraju, jeżeli te towary i usługi były przez nich wykorzystywane do świadczenia na terytorium kraju usług, WSTO lub SOTI.

23) Art. 96 ust. 1a ustawy o VAT

W dodanym ustępie 1a w art. 96 ustawy o VAT wskazuje się, iż w przypadku WSTO dokonywanej przez dostawcę, nieposiadającego siedziby działalności gospodarczej na terytorium kraju, którego towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, zgłoszenie rejestracyjne składa się do naczelnika urzędu skarbowego przed dniem dokonania dostawy.

Zatem w sytuacji, w której zagraniczny dostawca dokonujący WSTO posiada towary na terytorium Polski, powinien być on zawsze zobowiązany do rejestracji na VAT, niezależnie od swojego statusu, oraz niezależnie od tego czy jest on zgłoszony do procedury OSS. Jest to konieczne z uwagi na fakt, że organy skarbowe powinny mieć wiedzę na temat tego, kto i jakie towary posiada w Polsce i gdzie je wysyła.

W przypadku dostawców, którzy zdecydowali się na procedurę OSS, należy zauważyć, że mogą oni rozliczać WSTO tylko w procedurze unijnej. Zgodnie z art. 57e rozporządzenia 2019/2026 państwo członkowskie identyfikacji identyfikuje podatnika stosującego procedurę unijną za pomocą jego numeru identyfikacyjnego VAT – oznacza to, że przed skorzystaniem z procedury unijnej konieczna jest rejestracja dostawcy, ponieważ tylko w ten sposób może on uzyskać numer niezbędny do zgłoszenia do procedury unijnej. Ponadto należy wskazać, że deklaracja VAT składana w OSS, jeżeli towary są wysyłane lub transportowane z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji, powinna zawierać m.in. indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej nadany przez państwo członkowskie, z którego takie towary są wysyłane lub transportowane (art. 369g ust. 2 dyrektywy VAT). Zatem nawet w przypadku, gdy podatnik nieposiadający siedziby w danym państwie członkowskim będzie z jego terytorium wysyłać towary, to wówczas to państwo członkowskie ma prawo wymagać od takiego podatnika rejestracji (nawet jeżeli podatnik rozlicza się w OSS).

W związku z powyższym należało dodać ust. 1a w art. 96 ustawy o VAT.

24) Art. 99 ustawy o VAT

Zmiana o charakterze dostosowawczym. Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury IOSS lub pośrednik działający na rzecz podatnika, dla każdego z podatników, których reprezentuje, jest obowiązany składać deklaracje VAT za okresy miesięczne, w terminie do końca miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu. W związku z

tym istnieje potrzeba wprowadzenia zastrzeżenia dotyczącego projektowanego art. 138g ust. 2.

25) Art. 103b ustawy o VAT

Projektowany **art. 103b ustawy o VAT** przewiduje odpowiedzialność dostawcy bazowego w zakresie w jakim, w związku z art. 5c rozporządzenia 282/2011, nie jest zobowiązany do zapłaty VAT podatnik (operator interfejsu elektronicznego) ułatwiający dostawę towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT.

Zgodnie z projektowanym **art. 103b ust. 1 ustawy o VAT** w przypadku gdy na podstawie art. 5c rozporządzenia 282/2011 podatnik ułatwiający dostawę towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, nie jest zobowiązany do zapłaty podatku w kwocie przekraczającej kwotę tego podatku, którą zadeklarował i zapłacił, naczelnik urzędu skarbowego lub naczelnik urzędu celno-skarbowego określa podmiotowi dokonującemu dostawy towarów na rzecz tego podatnika, kwotę podatku do zapłaty. Zatem z tego przepisu wynika, że właściwy organ podatkowy – w ramach prowadzonego postępowania – może określić podmiotowi (tzw. dostawcy bazowemu) dokonującemu dostawy towarów na rzecz operatora interfejsu elektronicznego kwotę podatku VAT do zapłaty.

Kwotę podatku do zapłaty, o której mowa w ust. 1, stanowi kwota, do zapłaty której, na mocy art. 5c rozporządzenia 282/2011, nie jest zobowiązany podatnik ułatwiający te dostawy (projektowany **art. 103b ust. 2 ustawy o VAT**).

Przedmiotowa regulacja dotyczy sytuacji określonych w projektowanym art. 7a ustawy o VAT, gdy uznaje się, że podatnik (operator interfejsu elektronicznego) ułatwiający pewne dostawy towarów na terytorium UE poprzez użycie interfejsu elektronicznego otrzymał (nabył) i dokonał dostawy tych towarów samodzielnie i w związku z tym jest zobowiązany do zapłaty VAT od tych dostaw. Taki podatnik może być zależny od rzetelności informacji przekazanych przez dostawców bazowych sprzedających towary poprzez ten interfejs elektroniczny, aby prawidłowo zadeklarować i zapłacić kwotę należnego VAT. W związku z tym, w przypadkach, gdy otrzymane przez niego informacje są błędne, na mocy art. 5c rozporządzenia 282/2011, taki podatnik nie będzie zobowiązany do zapłaty kwoty VAT przekraczającej kwotę tego podatku, którą zadeklarował i zapłacił za te dostawy, jeżeli może on wykazać, że nie wiedział o tym, że otrzymane informacje są nieprawidłowe i racjonalnie rzecz biorąc nie mógł o tym wiedzieć. Powyższa regulacja powoduje jednak, że z uwagi na błędnie przekazywane

informacje przez dostawcę bazowego, część podatku VAT może nie zostać zapłacona w prawidłowej wysokości przez podatnika ułatwiającego tą sprzedaż za pomocą interfejsu elektronicznego. Proponowana regulacja ma na celu niejako „domknięcie” mechanizmu zapłaty podatku związanego z dostawami za pośrednictwem interfejsów elektronicznych, zobowiązując do zapłaty podatku podmiot dokonujący dostawy towarów za pośrednictwem tych interfejsów.

26) Art. 106a ustawy o VAT

Zmiana zaproponowana w **art. 106a pkt 1 i 3 ustawy o VAT** jest konsekwencją rozwiązania przewidzianego w art. 219a ust. 2 lit. b dyrektywy 2017/2455, zgodnie z którym, w drodze odstępstwa, fakturowanie podlega przepisom mającym zastosowanie w państwie członkowskim, w którym jest zidentyfikowany usługodawca oraz dostawca korzystający z jednej z procedur szczególnych OSS.

Przepis art.106a pkt 1 ustawy o VAT ma na celu wyłączenie z obowiązku fakturowania na zasadach obowiązujących w Polsce czynności rozliczanych w procedurach szczególnych OSS i IOSS w sytuacji gdy podmiot zarejestrowany jest do tych procedur w innym państwie członkowskim niż Polska.

Przepis art. 106a pkt 3 w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2021 r. dotyczy jedynie podatników świadczących usługi TBE, rozliczanych w systemie MOSS (ponieważ do tej pory jedynie te usługi mogły być rozliczane w tej procedurze szczególnej). Od dnia 1 lipca 2021 r. przepis ten, w związku z rozszerzeniem procedury OSS, będzie obejmować także inne usługi oraz dostawy rozliczane w tej procedurze. Zatem zmiana w art. 106a pkt 3 ustawy o VAT przewiduje, że podatnicy zarejestrowani w OSS do procedury unijnej oraz procedury nieunijnej, dla których państwem identyfikacji jest Polska, będą stosowali przepisy obowiązujące w Polsce do wystawiania faktur dokumentujących dostawy oraz usługi rozliczane dla celów VAT w OSS. Jest to zatem kontynuacja dotychczasowego podejścia.

Analogicznie w przypadku podatników zarejestrowanych w IOSS, dla których państwem identyfikacji jest Polska, do faktur dokumentujących dokonanie SOTI, rozliczanych dla celów VAT w IOSS, zastosowanie będą miały polskie przepisy w zakresie wystawiania faktur (projektowany art.106a pkt 4 ustawy o VAT).

27) Art. 106b ust. 1 pkt 2 i pkt 4, ust. 3 pkt 1 oraz ust. 4 i 4a ustawy o VAT

Zasadniczo zmiana w **art. 106b ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT** ma charakter dostosowawczy (zmiana pojęcia sprzedaży wysyłkowej na wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość). Jednocześnie wskazano, że obowiązek wystawiania faktury nie dotyczy dostawcy korzystającego z procedury unijnej (procedura, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a). Należy zwrócić uwagę, że dyrektywa VAT (art. 220 ust. 1 pkt 2) stanowi, że jeżeli dostawca dokonujący WSTO zgłosił się do procedury unijnej, to nie musi on wystawiać faktury za te dostawy. Jeżeli jednak zdecyduje się wystawić fakturę, zastosowanie będą miały przepisy dotyczące fakturowania w państwie członkowskim identyfikacji tego dostawcy (art. 106a pkt 3 ustawy o VAT). Zmiana ta ma na celu zminimalizowanie obciążenia dla przedsiębiorstw związanych z różnymi zasadami fakturowania w poszczególnych państwach członkowskich.

Na podstawie zmienionego art. 106b ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT przy WSTO rozliczanej poza OSS występuje obligatoryjnie obowiązek wystawienia faktury dla tych czynności. Jednocześnie przy rozliczaniu WSTO w procedurze OSS taki obowiązek nie istnieje. Ponadto projekt nie nakłada obowiązku wystawiania faktur na inne czynności rozliczane w OSS. Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami podatnik korzystający z MOSS jest zobligowany do wystawienia faktury dopiero na żądanie nabywcy – ale wyłącznie w odniesieniu do świadczenia usług telekomunikacyjnych, nadawczych i elektronicznych.

W zmienionym **art. 106b ust. 1 pkt 4 ustawy o VAT** uzupełniono katalog przypadków, co do których nie powstaje obowiązek wystawienia faktury dokumentującej otrzymanie całości lub części zapłaty przed dokonaniem czynności udokumentowanych fakturą. Zgodnie z wprowadzaną zasadą, taki obowiązek nie będzie powstawał również w sytuacji, gdy zapłata dotyczy dostaw, dla których obowiązek podatkowy powstaje zgodnie z projektowanym art. 19a ust. 1b.

W **art. 106b ust. 3 ustawy o VAT** uzupełniono katalog czynności, w stosunku do których podatnik nie ma obowiązku wystawienia faktury na żądanie nabywcy, o czynności, o których mowa w projektowanym art. 19a ust. 1b oraz art. 106a pkt 3 i 4.

Na mocy projektowanych przepisów **art. 106b ust. 4a ustawy o VAT** podatnikowi korzystającemu z OSS albo IOSS zostawia się swobodę wyboru w zakresie fakturowania tych czynności. Zatem to podatnik sam zdecyduje czy będzie wystawiał faktury czy też nie. W konsekwencji tej zmiany należy uchylić ust. 4 w art. 106b.

28) Art. 106e ustawy o VAT

Zgodnie z art. 106e ust. 1 pkt 12 ustawy o VAT faktura zawiera stawkę podatku. W przypadku gdy Polska jest państwem członkowskim identyfikacji dla podatnika korzystającego z OSS/IOSS faktura jest wystawiana zgodnie z przepisami polskimi, jednak może zdarzyć się, że nie będzie na niej wykazywany polski podatek, a podatek od wartości dodanej i stawka innego państwa członkowskiego. W związku z tym należało doprecyzować, że na fakturze może znaleźć się również stawka podatku od wartości dodanej w przypadku gdy podatnik korzysta z ww. procedur szczególnych (projektowana zmiana **art. 106e ust. 1 pkt 12**).

Zmiana w **art. 106e ust. 6 ustawy o VAT** polega na zmianie pojęcia sprzedaży wysyłkowej na wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość.

Dodatkowo proponuje się analogicznie jak przy WSTO, wyłączyć ze stosowania przepisu art. 106e ust. 5 pkt 3 ustawy o VAT również przypadek, gdy dokonywana jest SOTI.

29) Art. 109 ust. 11a ustawy o VAT – implementacja art. 59c ust. 4 dyrektywy VAT

Art. 109 ust. 11a ustawy o VAT ma na celu zobowiązanie podatników świadczących usługi TBE do prowadzenia ewidencji, na podstawie której można określić wartość świadczonych przez nich usług i monitorowanie progu, o którym mowa w art. 28k ust. 2 pkt 3 ustawy o VAT. Od 1 lipca 2021 r. próg ten (10.000 euro lub, w przypadku dostawcy posiadającego siedzibę/stałe miejsce zamieszkania/zwykłe miejsce pobytu tylko w Polsce, 42 000 zł) będzie liczony również dla całkowitej wartości dostaw dokonywanych w ramach WSTO, pomniejszonych o kwotę podatku lub podatku od wartości dodanej (art. 22a ust. 1 pkt 3). Zatem, z uwagi na fakt, że od 1 lipca 2021 r. omawiany wyżej próg będzie dotyczył łącznej sumy zarówno całkowitej wartości dostaw towarów dokonywanych w ramach WSTO, jak i usług TBE świadczonych na rzecz konsumentów, o których mowa w art. 28k ust. 2 pkt 2, odpowiednie zmiany należało wprowadzić również w art. 109 ust. 11a ustawy o VAT – obowiązek prowadzenia ewidencji będzie więc również nałożony na podmioty dokonujące WSTO, a próg dla WSTO i usług TBE będzie liczony wspólnie.

Ponadto, należy podkreślić, że Polska, w sytuacji gdy towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na jej terytorium, jak również gdy podatnicy świadczący usługi TBE mają tu siedzibę, przyznaje prawo wyboru, aby miejsce dostawy towarów lub świadczenia usług było określane zgodnie z art. 22a ust. 1 oraz 28k ust. 2

ustawy o VAT. Polska ma obowiązek monitorowania czy podatnik spełnia te warunki (art. 59c ust. 3 i 4 dyrektywy VAT). W związku z powyższym konieczne okazało się nałożenie na podatników obowiązku prowadzenia omawianej ewidencji.

Co istotne, należało również doprecyzować, że nawet gdy dostawca/podatnik przekroczy próg, o którym mowa w art. 22a ust. 1 pkt 3 i art. 28k ust. 2 pkt 3 ustawy o VAT będzie on obowiązany nadal prowadzić ewidencję. Wynika to z faktu, że Polska ma obowiązek cały czas monitorować przekroczenie tego progu. Wartość WSTO oraz usług TBE u danego dostawcy/podatnika może ulegać zmianom w czasie, w związku z czym przekroczenie progu nie zwalnia go automatycznie z obowiązku prowadzenia ww. ewidencji. Po jakimś bowiem czasie wartość ta może znowu spaść poniżej progu, zaś aby ponownie wystąpiła możliwość opodatkowania w Polsce sprzedaży poniżej tego progu konieczne jest, aby wartość tej sprzedaży nie przekroczyła w trakcie roku podatkowego ani w poprzednim roku podatkowym kwoty 10 000 euro lub jej równowartości (proponowany art. 22a ust. 1 pkt 3 ustawy o VAT). Zatem informacja o fakcie przekroczenia progu sprzedaży wynikać będzie z prowadzonej ewidencji jedynie pomocniczo – przekroczenie tego progu nie będzie bowiem zwalniać dostawcy/podatnika z obowiązku dalszego prowadzenia tej ewidencji. Doprecyzowano zatem, że ewidencja powinna zapewnić **również** wskazanie usługi oraz dostawy w związku z którymi nastąpiło przekroczenie kwoty, o której mowa w art. 22a ust. 1 pkt 3 lub art. 28k ust. 2 pkt 3 ustawy o VAT.

W ocenie projektodawcy przyjęte środki są proporcjonalne w celu monitorowania warunków wynikających z art. 59c ust 1–3 dyrektywy VAT.

30) Art. 109b ustawy o VAT

Art. 109b ustawy o VAT stanowi implementację art. 242a dyrektywy VAT

Zgodnie z projektowanym **art. 109b ust. 1 ustawy o VAT** podatnik ułatwiający, poprzez użycie interfejsu elektronicznego dokonanie na terytorium UE:

- 1) SOTI, innej niż dostawa towarów, o której mowa w art. 7a ust. 1, lub
- 2) WSTO lub dostawy towarów na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem VAT, innych niż dostawy towarów, o których mowa w art. 7a ust. 2, lub
- 3) świadczenia usług na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem innego niż świadczenie usług, w przypadku których przyjmuje się, że podatnik uczestniczący w

świadczeniu tych usług działa w imieniu własnym zgodnie z art. 9a rozporządzenia 282/2011

- jest obowiązany prowadzić ewidencję tych czynności w postaci elektronicznej, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 54c ust. 2 rozporządzenia 282/2011.

Proponowany przepis nakłada na podatników (operatorów interfejsów elektronicznych) obowiązek prowadzenia specjalnej ewidencji ułatwianych przez nich dostaw towarów i świadczenia usług dokonywanych na terytorium UE, w odniesieniu do których nie są oni podatnikami VAT na mocy art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT oraz art. 9a rozporządzenia 282/2011 w zw. z art. 28 dyrektywy VAT.

Dla ustalenia, czy dany operator interfejsu elektronicznego jest objęty wskazanym obowiązkiem, w pierwszej kolejności należy ocenić czy ułatwia on dostawy towarów oraz świadczenie usług o jakich mowa w tym przepisie. Przez ułatwianie, o którym mowa w projektowanym art. 109b ust. 1, rozumie się korzystanie z interfejsu elektronicznego w rozumieniu **art. 54b rozporządzenia 282/2011**.

Pojęcie „ułatwia” zostało zdefiniowane w **art. 54b akapit pierwszy i drugi rozporządzenia 282/2011**, zgodnie z którym przez ten termin należy rozumieć korzystanie z interfejsu elektronicznego w celu umożliwienia nawiązania kontaktu pomiędzy nabywcą lub usługodawcą a dostawcą, który oferuje towary lub usługi na sprzedaż poprzez interfejs elektroniczny, co skutkuje dostawą towarów lub świadczeniem usług poprzez ten interfejs. Jednakże termin „ułatwia” nie obejmuje dostawy towarów lub świadczenia usług, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a. podatnik ten nie określa, bezpośrednio ani pośrednio, żadnych warunków, na których dokonywane są dostawa towarów lub świadczenie usług;
- b. podatnik ten nie bierze, bezpośrednio ani pośrednio, udziału w zatwierdzaniu obciążenia nabywcy lub usługobiorcy w związku z dokonywaną płatnością;
- c. podatnik ten nie bierze, bezpośrednio ani pośrednio, udziału w procesie zamawiania lub dostarczania towarów lub w świadczeniu usług.

Odnosząc się do wskazanego w art. 54b akapit drugi rozporządzenia 282/2011 katalogu przesłanek podkreślić trzeba, że aby dana czynność nie została uznana za ułatwianie dostawy, należy kumulatywnie spełnić wszystkie przesłanki tam wymienione. W przypadku zaś wystąpienia przynajmniej jednej z tych przesłanek, operator interfejsu elektronicznego zostanie, co do zasady, objęty obowiązkiem prowadzenia ewidencji, o

której mowa w proponowanym art. 109b ust. 1 ustawy o VAT (a więc do powstania tego obowiązku zasadniczo wystarczy, że operator interfejsu elektronicznego będzie wykonywał choć jedną z powyższych funkcji).

Jednocześnie należy mieć na względzie, że w myśl **art. 54b ust. 2 rozporządzenia 282/2011** powyższy obowiązek ewidencyjny nie będzie miał zastosowania do operatora interfejsu elektronicznego, który wykonuje tylko jedną z następujących funkcji:

- a. przetwarzanie płatności związanych z dostawą towarów lub świadczeniem usług;
- b. oferowanie lub reklamowanie towarów bądź usług;
- c. przekierowywanie lub przenoszenie nabywców lub usługobiorców do innych interfejsów elektronicznych, poprzez które towary lub usługi są oferowane na sprzedaż, bez jakiegokolwiek dalszego udziału w dostawie tych towarów lub świadczeniu tych usług.

Zakres terminu „ułatwia” jest zatem analogiczny do zakresu tego pojęcia uregulowanego w art. 5b rozporządzenia 282/2011. Różnica polega na tym, że wskazany obowiązek ewidencyjny dotyczy również ułatwiania świadczenia usług (realizowanych przez tzw. usługodawców bazowych) na terytorium UE na rzecz podmiotów niebędących podatnikami (konsumentów). Dlatego wskazane wyżej wyjaśnienia i przykłady czynności (funkcji) wykonywanych przez operatorów interfejsów elektronicznych odnoszące się do art. 5b rozporządzenia 282/2011 pozostają aktualne w stosunku do art. 54b tego aktu prawnego.

Projektowany **art. 109b ust. 1 ustawy o VAT** przewiduje, że ewidencja prowadzona przez operatorów interfejsów elektronicznych dotycząca sprzedawanych za ich pośrednictwem towarów i usług, w odniesieniu do których nie są oni uznani za podatników VAT, powinna zawierać informacje określone w **art. 54c ust. 2 rozporządzenia 282/2011**, a mianowicie:

- a. nazwę/imię i nazwisko, adres pocztowy i adres elektroniczny lub stronę internetową dostawcy lub usługodawcy, którego dostawy towarów lub świadczenie usług są ułatwane poprzez użycie interfejsu elektronicznego, a także – o ile są dostępne – następujące informacje:
  - i. numer identyfikacyjny VAT lub krajowy numer identyfikacji podatkowej dostawcy lub usługodawcy;

- ii. numer rachunku bankowego lub numer rachunku wirtualnego dostawcy lub usługodawcy;
- b. opis towarów, ich wartość, miejsce zakończenia wysyłki lub transportu towarów wraz z datą dostawy oraz, o ile jest dostępny, numer zamówienia lub niepowtarzalny numer transakcji;
- c. opis usług, ich wartość, informacje umożliwiające ustalenie miejsca i daty ich świadczenia oraz, o ile jest dostępny, numer zamówienia lub niepowtarzalny numer transakcji.

W świetle powyższego, operator interfejsu elektronicznego będzie obowiązany do ewidencjonowania informacji określonych w art. 54c ust. 2 rozporządzenia 282/2011 (do którego referuje projektowany art. 109b ust. 1 ustawy o VAT), w szczególności, w odniesieniu do ułatwianych przez niego następujących transakcji (dokonywanych przez dostawców lub usługodawców bazowych):

- SOTI w przesyłkach o rzeczywistej wartości przekraczającej 150 euro, dokonywana na terytorium UE przez podatnika (dostawcę bazowego) posiadającego siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w UE lub poza UE;
- WSTO dokonywana przez podatnika (dostawcę bazowego) posiadającego siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w UE;
- dostawa towarów na terytorium państwa członkowskiego (w tym na terytorium kraju) dokonywana przez podatnika (dostawcę bazowego) posiadającego siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w UE na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem;
- świadczenie usług, których miejsce opodatkowania znajduje się na terytorium UE, przez podatnika posiadającego siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w UE lub poza UE, na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem (z wyłączeniem usług elektronicznych, w odniesieniu do których przyjmuje się, że podatnik działa we własnym imieniu zgodnie z art. 9a rozporządzenia 282/2011).

Zestawienie przykładowych transakcji objętych obowiązkiem ewidencjonowania na podstawie projektowanego art. 109b ust. 1 ustawy o VAT

Interfejs elektroniczny z siedzibą działalności gospodarczej /stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej (SMPD) w UE (w tym w Polsce) lub poza UE		
Miejsce siedziby Transakcja B2C	Dostawca (usługodawca) bazowy z siedzibą /SMPD w UE	Dostawca (usługodawca) bazowy z państwa trzeciego (brak siedziby /SMPD w UE)
Dostawa towarów na terytorium państwa członkowskiego (w tym Polski)	Obowiązek prowadzenia ewidencji zgodnie z art. 109b ust. 1 ustawy o VAT ma zastosowanie	Obowiązek prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 54c ust. 1 lit. a albo lit. b rozporządzenia 282/2011
Wewnątrzwspólnotowa sprzedaż towarów na odległość	Obowiązek prowadzenia ewidencji zgodnie z art. 109b ust. 1 ustawy o VAT ma zastosowanie	Obowiązek prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 54c ust. 1 lit. a albo lit. b rozporządzenia 282/2011
SOTI ⁴⁾ w przesyłkach o rzeczywistej wartości > 150 euro	Obowiązek prowadzenia ewidencji zgodnie z art. 109b ust. 1 ustawy o VAT ma zastosowanie	Obowiązek prowadzenia ewidencji zgodnie z art. 109b ust. 1 ustawy o VAT ma zastosowanie
SOTI w przesyłkach o rzeczywistej wartości ≤ 150 euro	Obowiązek prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 54c ust. 1 lit. a albo lit. b rozporządzenia 282/2011	Obowiązek prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 54c ust. 1 lit. a albo lit. b rozporządzenia 282/2011

⁴⁾ Sprzedaż na odległość towarów importowanych, o której mowa w projektowanym art. 2 pkt 22b ustawy o VAT.

Świadczenie usług B2C	Obowiązek prowadzenia ewidencji zgodnie z art. 109b ust. 1 ustawy o VAT ma zastosowanie	Obowiązek prowadzenia ewidencji zgodnie z art. 109b ust. 1 ustawy o VAT ma zastosowanie
Świadczenie usług B2C, w przypadku o którym mowa w art. 9a rozporządzenia 282/2011	Obowiązek prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 54c ust. 1 lit. a albo lit. b rozporządzenia 282/2011	Obowiązek prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 54c ust. 1 lit. a albo lit. b rozporządzenia 282/2011

Proponowany **art. 109b ust. 3 ustawy o VAT** przewiduje, iż ewidencja, o której mowa w art. 109b ust. 1 ustawy o VAT, jest prowadzona w sposób umożliwiający (i) sprawdzenie prawidłowości rozliczenia podatku lub podatku od wartości dodanej oraz (ii) niezwłoczne udostępnienie tej ewidencji drogą elektroniczną w odniesieniu do każdego towaru będącego przedmiotem dostawy lub każdej świadczonej usługi, o których mowa w art. 109b ust. 1. Regulacja ta ma na celu uporządkować oraz wskazać ogólne warunki prowadzenia tej ewidencji. Powyższa propozycja jest zbieżna z zasadami prowadzenia ewidencji dla potrzeb procedur szczególnych OSS/IOSS (w tym zakresie ewidencji OSS/IOSS dotyczy stosowany bezpośrednio art. 63c ust. 3 rozporządzenia 282/2011).

Zgodnie z proponowanym **art. 109b ust. 4 ustawy o VAT** podatnik (operator interfejsu elektronicznego) jest obowiązany udostępnić drogą elektroniczną, na żądanie właściwego organu podatkowego (tj. Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście), ewidencję, o której mowa w art. 109b ust. 1 ustawy o VAT (ewidencja ułatwianych transakcji), nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego żądania, w odniesieniu do (i) dostaw towarów, w przypadku których wysyłka lub transport towarów kończy lub rozpoczyna się na terytorium kraju oraz (ii) świadczenia usług, w przypadku których miejsce świadczenia znajduje się na terytorium kraju. W żądaniu tym organ podatkowy wskazuje zakres ewidencji podlegającej udostępnieniu. Chodzi na przykład o wskazanie okresu czasu (zakres dat) w jakim dokonywane były ewidencjonowane transakcje, danych konkretnych podatników dokonujących dostaw towarów bądź świadczących usługi ułatwiane przez operatora interfejsu elektronicznego,

czy też danych dotyczących konkretnych dostaw towarów lub świadczeń usług objętych obowiązkiem ewidencjonowania.

W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających podatnikowi udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną, zgodnie z ust. 4, ewidencję udostępnia się w sposób wskazany w wezwaniu przez właściwy organ podatkowy, w terminie 14 dni od doręczenia tego wezwania (projektowany **art. 109b ust. 5 ustawy o VAT**). Przykładowo, organ podatkowy może wskazać, że ewidencja ta powinna zostać udostępniona przez podatnika na informatycznym nośniku danych. Jest to swego rodzaju rozwiązanie zabezpieczające, dzięki któremu będzie możliwe uzyskanie dostępu do ewidencji w postaci elektronicznej gdy, ze względu na zaistniałe przeszkody techniczne, nie będzie możliwości udostępnienia jej przez podatnika w sposób wskazany przez organ podatkowy w pierwotnym żądaniu, o którym mowa w ust. 4. W takiej sytuacji organ podatkowy wskazuje w wezwaniu w jaki sposób ewidencja ma być udostępniona (np. za pomocą informatycznego nośnika danych).

W myśl proponowanego **art. 109b ust. 6 ustawy o VAT** elektroniczna kopia żądania, o którym mowa w art. 109b ust. 4 ustawy o VAT, lub wezwania, o którym mowa w ust. 5 tego przepisu, może być przekazana na adres poczty elektronicznej:

- 1) wskazany w zgłoszeniu informującym o zamiarze skorzystania przez podatnika z procedur szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9 lub odpowiadających im regulacjom (rozwiązanie to wynika z faktu, że w praktyce w toku prowadzenia działalności gospodarczej może wystąpić sytuacja, w której operator interfejsu elektronicznego, obowiązany do wypełniania omawianych obowiązków ewidencjonowania transakcji, równolegle będzie stosował procedury OSS lub IOSS i wówczas można założyć, że administracja skarbową będzie już dysponować adresem poczty elektronicznej tego podatnika, ponieważ należy go podać w zgłoszeniu informującym o zamiarze skorzystania z tych procedur szczególnych);
- 2) wskazany przez podatnika w inny sposób niż w pkt 1, w sytuacji gdy podatnik nie korzysta ze wskazanych procedur szczególnych i w związku z tym w ogóle nie składał zgłoszenia informującego;

- 3) podatnika podany na stronie internetowej podatnika, w przypadku gdy podatnik nie stosuje jakiegokolwiek z ww. procedur szczególnych ani nie wskazał on adresu poczty elektronicznej organowi podatkowemu w inny sposób.

Wyjaśnić należy, że co do zasady, żądanie udostępnienia ewidencji na mocy ustępu 4 jest doręczane zgodnie z uregulowaniami przewidzianymi w Ordynacji podatkowej (art. 144 i n.). Projektowany art. 109b ustawy o VAT nie modyfikuje tych reguł. W terminie 14 dni od dnia doręczenia żądania operator interfejsu elektronicznego będzie więc obowiązany udostępnić drogą elektroniczną ewidencję.

Zatem regulacja zawarta w art. 109b ust. 6 ustawy o VAT, która przewiduje możliwość równoległego przekazania na adres poczty elektronicznej podatnika elektronicznej kopii żądania, o którym mowa w art. 109b ust. 4 ustawy o VAT, będzie miała wyłącznie wymiar informacyjny, że zostało skierowane żądanie udostępnienia ewidencji. Ta elektroniczna kopia będzie miała postać np. skanu oryginału pisma wysłanego za pośrednictwem operatora pocztowego na adres siedziby podatnika. Należy podkreślić, że przekazanie tej elektronicznej kopii nie jest równoznaczne z dokonaniem doręczenia żądania. Doręczenie tego żądania następuje bowiem zgodnie z regułami określonymi w przepisach Ordynacji podatkowej. Projektowane przepisy potwierdzają możliwość (fakultatywnego) wysyłania przez organy podatkowe pocztą elektroniczną (e-mailem) elektronicznej kopii pisma z żądaniem (które powinno zostać doręczone zgodnie z regułami wynikającymi z Ordynacji Podatkowej). Jest to informacja o piśmie, a nie doręczanie pisma. Należy mieć na względzie, że w praktyce wiele podmiotów, do których kierowane będą żądania na podstawie projektowanego art. 109b ust. 4, będzie mieć siedzibę zagranicą. Przepis ten ma ułatwić nawiązanie kontaktu z podatnikiem, szczególnie tym, który nie ma siedziby w Polsce. Dzięki wysłaniu pocztą elektroniczną elektronicznej kopii żądania podatnik wcześniej się dowie, że organ podatkowy doręczy mu wezwanie do udostępnienia ewidencji.

Zgodnie z projektowanym art. 109b ust. 7 ustawy o VAT ewidencję prowadzoną na podstawie proponowanego art. 109b ust. 1 ustawy o VAT należy przechowywać przez okres 10 lat od zakończenia roku, w którym dokonana została podlegająca obowiązkowi ewidencyjnemu dostawa towarów lub usług. Przepis ten stanowi transpozycję art. 242a ust. 2 dyrektywy VAT, który w zdaniu drugim wprost reguluje zharmonizowany w całej Unii Europejskiej okres przechowywania wskazanej ewidencji.

31) Art. 112 ustawy o VAT

Zmiana dostosowawcza związana z wprowadzeniem szczególnego 10-letniego terminu na przechowywanie przez operatorów interfejsów elektronicznych ewidencji, o której mowa w proponowanym art. 109b ust. 1, oraz przechowywania ewidencji prowadzonej w procedurze IOSS, o której mowa w art. 138h ust. 1 i ewidencji prowadzonej w procedurze USZ, o której 138i ust. 7 ustawy o VAT.

32) Art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy o VAT

W art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy o VAT dokonano zmiany dostosowawczej w związku z zastąpieniem pojęcia sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju – pojęciem WSTO. Jednocześnie, z uwagi na pojawiające się w praktyce⁵⁾ wątpliwości co do prawidłowości wliczania do wartości sprzedaży, sprzedaży wysyłkowej podlegającej opodatkowaniu na terytorium Polski, w przepisie tym wprost wskazano, że do wartości sprzedaży, o której mowa w art. 113 ust. 1 ustawy o VAT (200 000 zł) nie wlicza się WSTO, która nie podlega opodatkowaniu na terytorium kraju. Przepis ten ma na celu doprecyzowanie, że wyłączeniu z omawianego limitu, powinna podlegać wyłącznie sprzedaż, która jest opodatkowana poza terytorium kraju. Natomiast WSTO, która podlega opodatkowaniu w PL, będzie wliczana do tego limitu.

Ponadto projektowany przepis wyłącza z wartości sprzedaży, o której mowa w art. 113 ust. 1 ustawy o VAT również SOTI, która nie podlega opodatkowaniu na terytorium kraju. Zmiana ta ma na celu dostosowanie przepisów ustawy o VAT do art. 288 pkt 1 dyrektywy VAT, zgodnie z którym kwota obrotu dla procedury szczególnej dotyczącej drobnych przedsiębiorców obejmuje wartość dostawy towarów i świadczenie usług, o ile są one opodatkowane. Zatem do wartości sprzedaży (200 000 zł) powinna być wliczana tylko wartość SOTI, która podlega opodatkowaniu na terytorium kraju.

33) Tytuł rozdziału 6a działu XII ustawy o VAT

Z uwagi na rozszerzenie procedury unijnej MOSS, która od 1 lipca 2021 r. będzie oznaczała procedurę szczególną (OSS) również dla: WSTO, dostaw towarów w państwie członkowskim dokonywanych przez interfejsy elektroniczne ułatwiające te dostawy w rozumieniu projektowanego art. 7a ust. 2 ustawy o VAT oraz usług świadczonych przez

---

⁵⁾ Przykładowo wyrok WSA w Gliwicach z dnia 1 marca 2018 r., sygn. III SA/GI 1091/17, interpretacja z dnia 8 lipca 2019 r. nr 0113-KDIPT1-2.4012.240.2019.2.KW.

podatników mających siedzibę lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE, ale nieposiadających siedziby w państwie członkowskim konsumpcji, należało uwzględnić tę zmianę w tytule rozdziału 6a działu XII ustawy o VAT.

Mając na uwadze powyższe, w projekcie ustawy proponuje się następujące brzmienie tego tytułu: „Procedura unijna dotycząca niektórych dostaw towarów oraz niektórych usług”.

Procedura ta będzie zwana dalej „**procedurą unijną**”.

34) Art. 130a ustawy o VAT

Art. 130a pkt 1a ustawy o VAT

Pomimo, że dyrektywa VAT nie zawiera definicji usług, które mogą być objęte zakresem procedury unijnej, dla większej klarowności w projekcie ustawy w art. 130a ustawy o VAT dodaje się pkt 1a, który dla potrzeb rozdziału regulującego omawianą procedurę (rozdział 6a w dziale XII ustawy o VAT) wprowadza taką definicję. Zgodnie z omawianym przepisem przez „usługi” należy rozumieć usługi świadczone na rzecz konsumentów, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi do których nie ma zastosowania ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o VAT, zgodnie z którą miejscem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej.

Należy zauważyć, że dla procedur szczególnych istotny jest potencjalny aspekt transgraniczny – usługa jest rozliczana w miejscu innym niż miejsce, w którym usługodawca ma siedzibę – czyli na terytorium innego państwa członkowskiego. Oznacza to, że procedurą unijną będą mogły być objęte np. usługi, o których mowa w art. 28e, art. 28f ust. 1, 2, 3, art. 28g ust. 2 i art. 28h–28k ustawy o VAT.

Przykładowo polski podatnik świadczy usługi związane z nieruchomościami położonymi w Niemczech na rzecz francuskich konsumentów. Podatnik decyduje się na skorzystanie z procedury unijnej, Polska jest państwem członkowskim identyfikacji. Wówczas polski podatnik deklaruje i płaci podatek VAT za pośrednictwem OSS w Polsce do Niemiec (zgodnie z art. 28e ustawy o VAT miejsce świadczenia usługi związanej z nieruchomościami to miejsce położenia nieruchomości – w tym wypadku Niemcy).

Należy podkreślić, że nowe reguły nie zmieniają przepisów dotyczących miejsca świadczenia usług.

Art. 130a pkt 2 ustawy o VAT – implementacja art. 369a i 369b dyrektywy VAT

Nowe brzmienie art. 130a pkt 2 ustawy o VAT ma na celu rozszerzenie zakresu podmiotowego procedury unijnej, z której od 1 lipca 2021 r. będzie mógł korzystać:

- podatnik dokonujący WSTO lub
- podatnik ułatwiający dostawę towarów zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem dostawy rozpoczyna się i kończy na terytorium tego samego państwa członkowskiego lub
- podatnik posiadający siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale nie posiadają siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego konsumpcji oraz świadczący usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a.

Należy podkreślić, że dokonywanie krajowych dostaw (tzn. dostaw w przypadku gdy towar i jego nabywca, niebędący podatnikiem, znajdują się w tym samym państwie członkowskim), może być rozliczane w OSS wyłącznie przez podatników uznanych za ułatwiających takie dostawy, zgodnie z projektowanym art. 7a ustawy o VAT. Możliwość rozliczania dostaw krajowych w procedurze unijnej wynika z tego, że dostawcy niemający siedziby na terytorium UE, którzy korzystają z interfejsu elektronicznego, aby sprzedawać towary, mogą posiadać składy w kilku państwach członkowskich oraz mogą, oprócz WSTO, dokonywać dostaw towarów z tych składów do nabywców w tym samym państwie członkowskim. W celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych, podatnikom ułatwiającym dostawy w rozumieniu projektowanego art. 7a ust. 2 ustawy o VAT umożliwiono również stosowanie tej procedury szczególnej celem zadeklarowania i zapłacenia VAT należnego od tych dostaw.

Art. 130a pkt 2a i 2b ustawy o VAT – implementacja art. 369a pkt 2 i 3 dyrektywy VAT

Do dnia 30 czerwca 2021 r. obowiązuje definicja „państwa członkowskiego konsumpcji” zawarta w art. 2 pkt 5a ustawy o VAT, która jest wspólna dla procedur unijnej i nieunijnej

(uregulowana w rozdziale 7 działu XII ustawy o VAT). Definicja ta, w brzmieniu zaproponowanym w niniejszym projekcie, różni się w zależności od tego, czy powiązana jest z procedurą unijną czy też nieunijną. W związku z tym konieczne było usunięcie wspólnej definicji „państwa członkowskiego konsumpcji” z art. 2 pkt. 5a ustawy o VAT oraz wprowadzenie odrębnych definicji „państwa członkowskiego konsumpcji” dla procedury unijnej (art. 130a pkt 2a projektowanej ustawy o VAT) oraz nieunijnej (art. 131 pkt 3a projektowanej ustawy o VAT).

Definicja państwa członkowskiego konsumpcji w procedurze unijnej, z uwagi na jej rozszerzenie na inne usługi, WSTO oraz niektóre dostawy krajowe, musiała zostać odpowiednio zmodyfikowana i rozbudowana. Status państwa członkowskiego konsumpcji będzie uzależniony od rodzaju transakcji, jaka ma być rozliczana w procedurze unijnej. I tak, państwem członkowskim konsumpcji będzie:

- w przypadku świadczenia usług – państwo członkowskie, które uznaje się za miejsce świadczenia usług,
- w przypadku WSTO – państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy,
- w przypadku dostawy towarów dokonanej przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2 ustawy o VAT, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem tej dostawy rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim – to państwo członkowskie.

Do słowniczka zawartego w art. 130a ustawy o VAT w dodawanym pkt 2b, należało także wprowadzić definicję „państwa członkowskiego identyfikacji”. Proponowana definicja „państwa członkowskiego identyfikacji”, podobnie jak w przypadku definicji „państwa członkowskiego konsumpcji”, różni się w zależności od tego, czy powiązana jest z procedurą unijną czy też nieunijną. Obecnie podmioty świadczące usługi TBE, posiadające siedzibę lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE korzystają z procedury unijnej (państwo członkowskie siedziby/stałego miejsca prowadzenia działalności jest dla nich państwem członkowskim identyfikacji), z kolei podmioty zagraniczne korzystają z procedury nieunijnej (wybierają one państwo, które ma być dla nich państwem członkowskim identyfikacji). Reguły te ulegną modyfikacjom – WSTO i niektóre dostawy krajowe dokonywane przez interfejsy elektroniczne będą mogły być rozliczane wyłącznie w procedurze unijnej, niezależnie od

tego czy podmioty je dokonujące będą miały siedzibę/stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w UE czy też poza nią. W związku z tym należało dokładnie zdefiniować „państwo członkowskie identyfikacji” dla procedury unijnej. Zgodnie z nowo wprowadzoną definicją jest to co do zasady państwo członkowskie, w którym podatnik posiada siedzibę działalności gospodarczej. Jeżeli podatnik nie ma siedziby działalności gospodarczej na terenie UE będzie to państwo jego stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej. W przypadku gdy podatnik posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE może on wybrać jedno z państw członkowskich, gdzie prowadzi taką działalność jako państwo członkowskie identyfikacji. Jeżeli podatnik nie posiada ani siedziby ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE wybiera jako państwo członkowskie identyfikacji państwo członkowskie rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów, a w przypadku większej liczby takich państw członkowskich, państwo członkowskie, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury unijnej.

W związku z wprowadzeniem tej definicji należało wykreślić art. 130b ust. 2 ustawy o VAT, który wskazywał, że państwo członkowskie, w którym podatnik złożył zgłoszenie, uznaje się za państwo członkowskie identyfikacji oraz zmodyfikować art. 130b ust. 3 ustawy o VAT (wyjaśnienie zmian dokonanych w tym przepisie znajduje się z dalszej części uzasadnienia).

Art. 130a pkt 3 ustawy o VAT

Obecnie słowniczki procedur szczególnych określonych w rozdziałach 6a i 7 w dziale XII ustawy o VAT (art. 130a pkt 3, art. 131 pkt 6) zawierają definicje „procedur szczególnych rozliczania VAT”. Z uwagi na powszechne stosowanie terminów „procedura unijna” (dla procedury określonej w rozdziale 6a oraz „procedura nieunijna” (dla procedury określonej w rozdziale 7) oraz z uwagi na fakt, że takimi terminami posługuje się rozporządzenie 282/2011 (art. 57a), zastąpiono pojęcie „procedur szczególnych rozliczania VAT” odpowiednio definicją „procedury unijnej” oraz „procedury nieunijnej”. „Procedura unijna” oznacza więc rozliczenie VAT należnego państwu członkowskiemu konsumpcji za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji z tytułu: (i) WSTO, (ii) dostaw towarów ułatwianych poprzez użycie interfejsu elektronicznego (zgodnie z art. 7a ust. 2 projektowanej ustawy o VAT), jeżeli

wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem dostawy rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, (iii) świadczenia usług, o których mowa w dodawanym do art. 130a ustawy o VAT pkt 1a, przez podmioty, które posiadają siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE, ale nie posiadają siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego konsumpcji.

W związku z powyższym zmianie uległy też kolejne przepisy, w których „procedurę szczególną rozliczania VAT” zastąpiono „procedurą unijną” – art. 130b ust. 1, ust. 5–8, art. 130c ust. 1, ust. 4–4a, 130d ust. 1 ustawy o VAT.

35) Art. 130b ustawy o VAT

Art. 130b ust. 1 ustawy o VAT – implementacja art. 369b i art. 369c dyrektywy VAT

Brzmienie przepisu art. 130b ust. 1 ustawy o VAT zostało dostosowane do rozszerzonego zakresu podmiotowego i przedmiotowego procedury unijnej. W przepisie doprecyzowano również, że procedura unijna ma zastosowanie do dostaw wszystkich towarów lub usług objętych tą procedurą, dokonywanych lub świadczonych na terytorium Unii Europejskiej przez podatnika (art. 369b dyrektywy VAT). Oznacza to, że jeżeli dostawca/usługodawca zdecyduje się zarejestrować w procedurze unijnej, to będzie zobowiązany zadeklarować i zapłacić podatek VAT od wszystkich czynności objętych tą procedurą. Nie może zadeklarować ich w deklaracji VAT składanej bezpośrednio w państwie członkowskim, w którym ma miejsce opodatkowanie transakcji.

Art. 130b ust. 3–8 ustawy o VAT – implementacja art. 369c dyrektywy VAT

Zmiany dokonane w przepisach art. 130b ust. 3–8 ustawy o VAT mają charakter techniczny i dostosowawczy i zostały wprowadzone ze względów legislacyjnych. Zmiany te wynikają z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT” definicją „procedury unijnej” oraz z rozszerzenia zakresu podmiotowo-przedmiotowego procedury unijnej (wskazanie, że procedura dotyczy nie tylko usług TBE, ale również innych usług oraz dostaw towarów), Ponadto zmiany wynikają ze zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury unijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.

Ponadto, w związku ze zmianą wprowadzoną w art. 130a ustawy o VAT, odpowiednio zmianie uległ również art. 130b ust. 3 ustawy o VAT. Zgodnie z tym przepisem, podatnik, który nie posiada siedziby ale ma więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE, może wybrać jako państwo członkowskie identyfikacji jedno z państw, gdzie ma to stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej – jednocześnie zmiana wybranego państwa członkowskiego identyfikacji nie może nastąpić wcześniej niż po upływie dwóch kolejnych lat, licząc od końca roku, w którym podatnik rozpoczął korzystanie z procedury szczególnej. Zgodnie z proponowanym nowym brzmieniem tego przepisu, podatnik będzie mógł dokonać wyboru państwa członkowskiego identyfikacji nie tylko w tym przypadku (obecny art. 130a pkt 2b lit. c ustawy o VAT), ale również w sytuacji określonej w dodanym w art. 130a ustawy o VAT pkt 2b lit. d. Zatem gdy podatnik, który nie posiada siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE, dokonuje WSTO, które w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, wówczas może on wybrać jako państwo członkowskie identyfikacji jedno z tych państw, jednakże zmiana wybranego państwa jako państwa członkowskiego identyfikacji nie będzie mogła nastąpić wcześniej niż po upływie dwóch kolejnych lat, licząc od końca roku, w którym podatnik rozpoczął korzystanie z procedury szczególnej. W związku z powyższym należało zmodyfikować brzmienie przepisu art. 130b ust. 3 ustawy o VAT i wskazać, że dotyczy on wyboru, o którym mowa w dodanym art. 130a ustawy o VAT pkt 2b lit. c i d.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 130b ust. 5 właściwy naczelnik urzędu skarbowego dokonuje identyfikacji podatnika na potrzeby procedury unijnej i potwierdza zgłoszenie, wykorzystując numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku. Jest to kontynuacja poprzedniego podejścia. Zatem aby móc się zgłosić do procedury unijnej każdy podatnik, nawet będący drobnym przedsiębiorcą, powinien dokonać rejestracji w Polsce. Zapis ten jest zgodny z brzmieniem art. 57e rozporządzenia 282/2011, zgodnie z którym państwo członkowskie identyfikacji identyfikuje podatnika stosującego procedurę unijną za pomocą jego numeru identyfikacyjnego VAT.

Ponadto w art. 130b ust. 8 pkt 2 ustawy o VAT, poza zmianami dostosowawczymi opisanymi wyżej, dokonano zmiany polegającej na wskazaniu, że naczelnik właściwego urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji podatnika na potrzeby procedury unijnej, w przypadku gdy przez okres dwóch lat (a nie jak jest obecnie

przez okres 8 kolejnych kwartałów kalendarzowych) nie świadczy usług ani nie dokonuje dostaw towarów objętych procedurą unijną. Zmiana brzmienia tego przepisu jest związana ze zmianą art. 58a rozporządzenia 282/2011, który stanowi, że w przypadku podatnika stosującego procedurę szczególną, który przez okres dwóch lat nie dokonuje dostawy towarów ani nie świadczy usług objętych tą procedurą w żadnym państwie członkowskim konsumpcji, uznaje się, że zaprzestał on prowadzenia swojej działalności podlegającej opodatkowaniu.

36) Art. 130c ustawy o VAT

Art. 130c ust. 1–2 ustawy o VAT – implementacja art. 369f dyrektywy VAT

Obecnie obowiązujące przepisy art. 130c ust. 1 i 2 ustawy o VAT nakładają na podatników zidentyfikowanych na potrzeby procedury szczególnej obowiązek składania za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklaracji kwartalnych do Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa Śródmieście, w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale. W projekcie ustawy w art. 130c ust. 1 dokonano zmian o charakterze dostosowawczym wynikających z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT” definicją „procedury unijnej” oraz zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury unijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście. Ponadto powyższy obowiązek składania deklaracji dotyczy również tzw. deklaracji zerowych, czyli takich, w których podatnik nie wykazuje żadnych dostaw i usług i wynika on z art. 369f dyrektywy VAT, a także art. 59a rozporządzenia 282/2011. Kwestia ta została doprecyzowana w ust. 1 art. 130c ustawy o VAT poprzez wskazanie, że deklaracje należy składać niezależnie od tego, czy dostawy towarów i świadczenia usług objęte niniejszą procedurą miały miejsce.

Dodatkowo, w art. 130c ust. 2 ustawy o VAT, dokonano zmiany terminu, w jakim podatnik będzie obowiązany złożyć przedmiotową deklarację. Zgodnie z nowym brzmieniem tego przepisu, deklaracje VAT należy składać w terminie do końca miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale.

Art. 130c ust. 4–9 ustawy o VAT – implementacja art. 369g–369i dyrektywy VAT

Przepisy art. 130c ust. 4–9 ustawy o VAT zawierają regulacje dotyczące wymogów jakie powinny spełniać deklaracje VAT składane w procedurze unijnej. Przepisy te zostały

odpowiednio rozbudowane i zmodyfikowane z uwagi na rozszerzony zakres podmiotowo-przedmiotowy procedury unijnej (w ust. 4 wskazano co zawiera każda deklaracja VAT, w tym dodatkowo w celu ujednoczenia, we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „powinna zawierać” zastąpiono wyrazem „zawiera”, w dodanym ust. 4a wskazano jakie dodatkowe elementy ma zawierać deklaracja w przypadku gdy towary są wysyłane lub transportowane z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji, a w ust. 5 jakie dodatkowe elementy ma zawierać deklaracja w przypadku, gdy poza stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim identyfikacji usługodawca ma również inne stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej znajdujące się w innym państwie członkowskim, z którego świadczone są te usługi).

Zasadniczo ust. 4 i 5 odpowiadają obecnie obowiązującym przepisom w zakresie informacji jakie ma zawierać deklaracja VAT składana w tej procedurze szczególnej. Nowość stanowi ust. 4a, zgodnie z którym w przypadku, gdy towary są wysyłane lub transportowane z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji, deklaracja VAT zawiera również, dla każdego państwa członkowskiego, z którego towary są wysyłane lub transportowane, dodatkowe informacje, wskazane w tym ustępie. Wprowadzenie tego przepisu jest podyktowane faktem, iż procedura unijna została rozszerzona na dostawy towarów dokonywane w ramach WSTO. W związku z tym, konieczne było zmodyfikowanie przepisów dotyczących informacji jakie podaje się w deklaracji VAT dla tych transakcji, tak aby uwzględnić specyfikę obrotu towarami (do tej pory procedura unijna dotyczyła wyłącznie usług TBE).

Co istotne, aby ograniczyć skutki o charakterze informatycznym wynikające ze zmian w sposobie dokonywania korekty wcześniejszych deklaracji VAT w ramach tej procedury szczególnej, korekty te będą musiały zostać dokonane w ramach kolejnej deklaracji dotyczącej kolejnych okresów rozliczeniowych. W związku z tym, dodany ust. 5a w art. 130c ustawy o VAT wprowadza zasadę, że jeżeli po złożeniu deklaracji w ramach procedury unijnej, wymagane są jakiegokolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiegokolwiek zmiany.

W kwestii art. 130c ust. 8 należy zauważyć, że stanowi on transpozycję art. 369i dyrektywy VAT. Przepis ten, zmieniony dyrektywą 2017/2455, nie uległ istotnym zmianom – zastąpiono jedynie zwrot „podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim konsumpcji” zwrotem „podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej”. Zmiana ta była konieczna z uwagi na fakt, że wymóg braku siedziby w państwie członkowskim konsumpcji nie dotyczy nowej kategorii transakcji, którą można rozliczyć w procedurze unijnej – WSTO. Jednak w związku z tą zmianą nie było potrzeby zmiany art. 130c ust. 8 – artykuł ten posługuje się ogólnym sformułowaniem: „podatnicy”, których definicję zawiera art. 130a pkt 2 ustawy o VAT i artykuł ten uległ odpowiednim modyfikacjom. Zatem, ponieważ art. 130c ust. 8, w przeciwieństwie do art. 369i dyrektywy VAT w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2021 r., posługuje się terminem „podatnik” a nie „podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim konsumpcji” czy „podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej”, przepis ten nie uległ zmianom wynikającym z modyfikacji art. 369i.

37) Art. 130d ustawy o VAT – implementacja art. 369k ust. 1 dyrektywy VAT

W projekcie ustawy w art. 130d ustawy o VAT dokonano zmian dostosowawczych wynikających z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT” definicją „procedury unijnej” (ust. 1 omawianego przepisu) , a także z rozszerzenia zakresu podmiotowo-przedmiotowego procedury unijnej (procedura dotyczy nie tylko usług TBE, ale również innych usług oraz dostaw towarów) (ust. 3 omawianego przepisu).

Ponadto w art. 130d ust. 2 ustawy o VAT uregulowano, iż ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest udostępniana przez podatnika drogą elektroniczną na każde żądanie państwa członkowskiego identyfikacji oraz państwa członkowskiego konsumpcji. Wyjaśnić należy, że co do zasady, żądanie udostępnienia ewidencji na mocy ustępu 2 jest doręczane zgodnie z zasadami uregulowanymi w Ordynacji podatkowej (art. 144 i n.).

Powyższe uzupełniono o regulację, iż w przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną, ewidencję udostępnia się w sposób i w terminie wskazanym przez właściwy organ podatkowy. Przykładowo, organ podatkowy może wskazać, że ewidencja ta powinna zostać udostępniona przez podatnika na informatycznym nośniku danych. Jest to swego rodzaju rozwiązanie zabezpieczające, dzięki któremu będzie możliwe uzyskanie dostępu do ewidencji w postaci elektronicznej gdy, ze względu na zaistniałe przeszkody techniczne, nie będzie

możliwości udostępnienia jej przez podatnika w sposób wskazany przez organ podatkowy w pierwotnym żądaniu. W takiej sytuacji organ podatkowy wskazuje w jaki sposób ewidencja ma być udostępniona (np. za pomocą informatycznego nośnika danych), a także wyznacza termin, przed upływem którego podatnik będzie obowiązany do udostępnienia ewidencji w ten sposób.

38) Tytuł rozdziału 7 w dziale XII ustawy o VAT

Z uwagi na rozszerzenie procedury nieunijnej MOSS, która od 1 lipca 2021 r. będzie stanowiła procedurę szczególną OSS nie tylko jak obecnie dla usług TBE, ale również dla innych usług świadczonych przez podatników nieposiadających siedziby lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE, na rzecz konsumentów, należało uwzględnić tę zmianę w tytule rozdziału 7 działu XII ustawy o VAT.

Mając na uwadze powyższe, w projekcie ustawy proponuje się następujące brzmienie tego tytułu: „Procedura nieunijna dotycząca niektórych usług”.

Procedura ta będzie zwana dalej „**procedurą nieunijną**”.

39) Art. 131 ustawy o VAT

Art. 131 pkt 1a ustawy o VAT

Pomimo, że dyrektywa VAT nie zawiera definicji usług, które mogą być objęte zakresem procedury nieunijnej, dla większej klarowności w projekcie ustawy w art. 131 ustawy o VAT dodaje się pkt 1a, który dla potrzeb rozdziału regulującego omawianą procedurę (rozdział 7 w dziale XII ustawy o VAT) wprowadza taką definicję. Zgodnie z omawianym przepisem przez „usługi” należy rozumieć usługi świadczone na rzecz konsumentów, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi, do których nie ma zastosowania ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o VAT, zgodnie z którą miejscem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej).

Należy zauważyć, że dla procedur szczególnych istotny jest potencjalny aspekt transgraniczny – usługa jest rozliczana w miejscu innym niż miejsce, w którym usługodawca ma siedzibę – czyli na terytorium innego państwa członkowskiego. Oznacza

to, że procedurą nieunijną będą mogły być objęte usługi, o których mowa w art. 28d, art. 28e, art. 28f ust. 1, 2, 3, art. 28g ust. 2 i art. 28h–28k ustawy o VAT.

Należy podkreślić, że nowe reguły nie zmieniają przepisów dotyczących miejsca świadczenia usług.

Art. 131 pkt 3a i 4 ustawy o VAT – implementacja art. 358a dyrektywy VAT

Do 30 czerwca 2021 r. obowiązuje definicja „państwa członkowskiego konsumpcji” zawarta w art. 2 pkt 5a ustawy o VAT, która jest wspólna dla procedury unijnej i nieunijnej. Definicja ta, w brzmieniu zaproponowanym w niniejszym projekcie, różni się w zależności od tego, czy powiązana jest z procedurą unijną czy też nieunijną. W związku z tym konieczne było usunięcie wspólnej definicji „państwa członkowskiego konsumpcji” z art. 2 ust. 5a ustawy o VAT oraz wprowadzenie odrębnych definicji „państwa członkowskiego konsumpcji” dla procedury unijnej oraz nieunijnej.

Definicja państwa członkowskiego konsumpcji dla procedury nieunijnej, z uwagi na jej rozszerzenie na inne usługi, musiała zostać odpowiednio zmodyfikowana. I tak, państwem członkowskim konsumpcji, zgodnie z dodanym w art. 131 ustawy o VAT ust. 3a, będzie państwo członkowskie, na terytorium którego ma miejsce świadczenie usług.

Dodatkowo w projektowanej ustawie zmianie uległa definicja „państwa członkowskiego identyfikacji” zawarta w art. 131 pkt 4 ustawy o VAT. Powyższa zmiana ma charakter jedynie dostosowawczy i wynika z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT”, w tym wypadku, „procedurą nieunijną” (uzasadnienie w tym zakresie zostało przedstawione poniżej) jak również z rozszerzenia tej procedury na inne usługi.

Art. 131 pkt 6 ustawy o VAT

Obecnie słowniczki procedur szczególnych określonych w rozdziałach 6a i 7 w dziale XII ustawy o VAT (art. 130a pkt 3, art. 131 pkt 6) zawierają definicje „procedur szczególnych rozliczania VAT”. Z uwagi na powszechne stosowanie terminów „procedura unijna” (dla procedury określonej w rozdziale 6a) oraz „procedura nieunijna” (dla procedury określonej w rozdziale 7) oraz z uwagi na fakt, że takimi terminami posługuje się rozporządzenie 282/2011, zastąpiono pojęcie „procedur szczególnych rozliczania VAT” odpowiednio definicją „procedury unijnej” oraz „procedury nieunijnej”. Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 131 ust. 6 ustawy o VAT

„procedura nieunijna” oznacza rozliczenie VAT należnego państwu członkowskiemu konsumpcji za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji, z tytułu świadczenia usług, o których mowa w pkt 1a dodanym do art. 131 ustawy o VAT, przez podmioty, które nie posiadają siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE.

40) Art. 132 ustawy o VAT

Art. 132 ustawy o VAT – implementacja art. 359, 362 i 363 lit. a) dyrektywy VAT

Zmiany dokonane w przepisach art. 132 ust. 1, 3, 5–7 ustawy o VAT mają charakter techniczny i dostosowawczy i zostały wprowadzone ze względów legislacyjnych. Zmiany te wynikają z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT” definicją „procedury nieunijnej” oraz z rozszerzenia zakresu przedmiotowego procedury unijnej (wskazanie, że procedura dotyczy nie tylko usług TBE, ale również innych usług). Ponadto zmiany wynikają ze zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury nieunijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.

W celu pełnej implementacji art. 359 dyrektywy VAT po ust. 1 w art. 132 ustawy o VAT dodano ust. 1a, w którym doprecyzowano, że procedura nieunijna ma zastosowanie do wszystkich usług świadczonych na terytorium Unii Europejskiej. Oznacza to, że jeżeli usługodawca zdecyduje się zarejestrować w procedurze nieunijnej to będzie zobowiązany zadeklarować i zapłacić podatek VAT od wszystkich usług objętych tą procedurą. Nie może zadeklarować ich w deklaracji VAT składanej bezpośrednio w państwie członkowskim, w którym ma miejsce świadczenie usług.

Ponadto w art. 132 ust. 7 pkt 2 ustawy o VAT, poza zmianami dostosowawczymi dokonano zmiany polegającej na wskazaniu, że naczelnik właściwego urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji podatnika na potrzeby procedury nieunijnej w przypadku, gdy przez okres dwóch lat (a nie jak jest obecnie przez okres 8 kolejnych kwartałów kalendarzowych) nie świadczy usług objętych procedurą nieunijną. Zmiana brzmienia tego przepisu jest związana ze zmianą art. 58a rozporządzenia 282/2011, który stanowi, że w przypadku podatnika stosującego procedurę szczególną, który przez okres dwóch lat nie dokonuje dostawy towarów ani nie świadczy usług objętych tą procedurą w żadnym państwie członkowskim konsumpcji,

uznaje się, że zaprzestał on prowadzenia swojej działalności podlegającej opodatkowaniu.

W kwestii art. 132 ust. 5 ustawy o VAT należy dodatkowo zwrócić uwagę, że stanowi on transpozycję art. 362 dyrektywy VAT. Przepis ten, zmieniony dyrektywą 2017/2455, nie uległ istotnym zmianom – w zdaniu: „państwo członkowskie identyfikacji nadaje podatnikowi niemającemu siedziby na terytorium Wspólnoty indywidualny numer identyfikacyjny VAT” podkreślono jedynie, że dzieje się to „na potrzeby stosowania niniejszej procedury szczególnej”. Zmiana ta miała jedynie charakter doprecyzowujący, zatem nie było konieczności zmiany art. 132 ust. 5 ustawy o VAT z tego powodu. Należy jedynie zauważyć, że art. 132 ust. 5 znajduje się w odrębnym rozdziale 7 działu XII ustawy o VAT i w związku z tym jest oczywiste, że przepis ten ma zastosowanie jedynie na potrzeby procedury nieunijnej.

41) Art. 133 ustawy o VAT – implementacja art. 364 oraz 365 dyrektywy VAT

Obecnie obowiązujące przepisy art. 133 ust. 1 i 2 ustawy o VAT nakładają na podatników zidentyfikowanych na potrzeby procedury szczególnej obowiązek składania za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklaracji na potrzeby rozliczenia VAT do Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa Śródmieście, w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale.

W projekcie ustawy w art. 133 ust. 1 ustawy o VAT dokonano zmian o charakterze dostosowawczym wynikających z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT” definicją „procedury nieunijnej” oraz ze zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury nieunijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście. Ponadto powyższy obowiązek składania deklaracji dotyczy również tzw. deklaracji zerowych, czyli takich, w których podatnik nie wykazuje żadnych usług i wynika on z art. 364 dyrektywy VAT, a także art. 59a rozporządzenia 282/2011. Kwestia ta została doprecyzowana w ust. 1 art. 130c ustawy o VAT poprzez wskazanie, że deklaracje VAT należy składać niezależnie od tego, czy usługi objęte niniejszą procedurą były świadczone.

Dodatkowo, w art. 133 ust. 2 ustawy o VAT, dokonano zmiany terminu, w jakim podatnik będzie obowiązany złożyć przedmiotową deklarację. Zgodnie z nowym brzmieniem tego

przepisu, deklaracje należy składać w terminie do końca miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale.

Ponadto aby ograniczyć skutki o charakterze informatycznym wynikające ze zmian w sposobie dokonywania korekty wcześniejszych deklaracji VAT w ramach tej procedury szczególnej, będą one musiały zostać dokonane w ramach kolejnej deklaracji, dotyczącej kolejnych okresów rozliczeniowych. W związku z tym, w dodanym w art. 133 ustawy o VAT ust. 4a wprowadzono zasadę, że jeżeli po złożeniu deklaracji w ramach procedury nieunijnej, wymagane są jakiegokolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiegokolwiek zmiany.

Pozostałe zmiany dokonane w art. 133 ust. 4, 6 i 8 ustawy o VAT mają charakter dostosowawczy i wynikają z rozszerzenia zakresu przedmiotowego procedury nieunijnej (wskazanie, że procedura dotyczy nie tylko usług TBE, ale również innych usług) oraz ze zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury nieunijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście. Dodatkowo w celu ujednoczenia, w ust. 4 we wprowadzeniu do wyliczenia co zawiera deklaracja, wyrazy „powinna zawierać” zastąpiono wyrazem „zawiera”.

42) Art. 134 ustawy o VAT

W projekcie ustawy w art. 134 ustawy o VAT dokonano zmian dostosowawczych wynikających z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT” definicją „procedury nieunijnej” (ust. 1 omawianego przepisu) oraz z rozszerzenia zakresu przedmiotowego procedury nieunijnej na inne usługi (ust. 3 omawianego przepisu).

Natomiast w art. 134 ust. 2 ustawy o VAT zawarto regulację dotyczącą udostępniania ewidencji na żądanie organu podatkowego. Zaproponowane przepisy zawierają analogiczne rozwiązania jak te przewidziane w art. 130d ust. 2 ustawy o VAT, dlatego wyjaśnienia do tego przepisu pozostają aktualne również do art. 134 ust. 2 ustawy o VAT.

43) Rozdział 9 ustawy o VAT – implementacja tytułu XII rozdział 6 sekcja 4 dyrektywy VAT

W dziale XII po rozdziale 8 dodano nowy projektowany **rozdział 9: „Szczególna procedura dotycząca sprzedaży na odległość towarów importowanych”**. Jest to tzw. Import One Stop Shop (IOSS) – procedura szczególna wprowadzona w tytule XII rozdział 6 sekcja 4 dyrektywy VAT, zwana dalej „procedurą importu”, zgodnie z art. 57a ust. 3 rozporządzenia 282/2011. Procedura importu ma charakter fakultatywny. Zatem podatnik prowadzący SOTI sam decyduje czy chce skorzystać z opodatkowania tej sprzedaży w ramach procedury importu.

W projektowanym **art. 138a ustawy o VAT** wprowadzono definicje na potrzeby stosowania procedury importu:

- przez VAT – rozumie się podatek od towarów i usług oraz podatek od wartości dodanej (**pkt 1**),
- w **pkt 2** zdefiniowana została sprzedaż na odległość towarów importowanych w kontekście nowej szczególnej procedury – procedury importu (IOSS). Dla możliwości zastosowania procedury importu (IOSS) do SOTI zdefiniowanej w projektowanym art. 2 pkt 22b ustawy o VAT, zostało wprowadzone ograniczenie tylko do towarów umieszczonych w przesyłkach o wartości rzeczywistej w rozumieniu przepisów celnych nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 euro. Poza tym ze sprzedaży tej wyłączone zostały towary podlegające podatkowi akcyzowemu – implementacja **art. 369I zdanie pierwsze** dyrektywy VAT,
- w **pkt 3** zdefiniowano podatnika niemającego siedziby na terytorium UE jako podatnika, który nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE – implementacja **art. 369I pkt 1** dyrektywy VAT,
- w **pkt 4** zdefiniowano państwo członkowskie konsumpcji (PCZK), przez które rozumie się państwo członkowskie, w którym wysyłka lub transport towarów do nabywcy kończą się – implementacja **art. 369I pkt 4** dyrektywy VAT,
- w **pkt 5** wprowadzono definicję państwa członkowskiego identyfikacji (PCZI), którym dla każdego podatnika, korzystającego z procedury importu (IOSS), będzie zawsze jedno z państw członkowskich UE,
- w **pkt 6** zdefiniowano procedurę importu, którą należy rozumieć jako rozliczenie VAT należnego z tytułu SOTI, państwu członkowskiemu konsumpcji (PCZK), za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji (PCZI). Definicja procedury

importu jako jednej z procedur szczególnych (poza unijną i nieunijną), zawarta w art. 57a ust. 3 rozporządzenia 282/2011 odwołuje się do procedury szczególnej dotyczącej sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich jak określono w tytule XII rozdział 6 sekcja 4 dyrektywy VAT.

W przypadku podatnika niemającego siedziby na terytorium UE, będzie to państwo członkowskie, które taki podatnik wybierze w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury importu – implementacja **art. 369l pkt 3 lit. a** dyrektywy VAT. Należy wyjaśnić, że podatnik niemający siedziby na terytorium UE, aby móc korzystać z procedury importu, musi ustanowić pośrednika, dla którego to wybrane państwo będzie także państwem członkowskim identyfikacji.

Na zasadzie wyjątku będzie jednak traktowany podatnik, który posiada siedzibę działalności gospodarczej na terytorium państwa trzeciego, z którym UE zawarła tzw. porozumienie o wzajemnej pomocy⁶⁾. Obecnie UE podpisała takie porozumienie tylko z jednym państwem trzecim – Norwegią. Jedynie podatnik mający siedzibę w Norwegii, który prowadzi SOTI z Norwegii nie musi wyznaczać pośrednika do korzystania z procedury importu. Jeżeli jednak podatnik ten (również) prowadzi SOTI z innego państwa trzeciego, z którym UE nie zawarła umowy o wzajemnej pomocy, będzie potrzebował pośrednika, aby móc skorzystać z procedury importu do wszelkiej SOTI z kraju trzeciego.

Przykład:

Sprzedawca/ operator interfejsu elektronicznego spoza UE, który dokonuje SOTI, wybiera PL jako państwo, w którym chce zarejestrować się do procedury importu. PCZI jest PL. Taki podatnik, który nie ma siedziby w UE, aby móc skorzystać z procedury importu, musi jednak ustanowić pośrednika, który ma na terytorium UE siedzibę. Ponieważ podatnik wybrał PL jako PCZI, musi także ustanowić pośrednika z PL, dla którego PL będzie także państwem członkowskim identyfikacji, z uwagi na posiadaną przez pośrednika w PL siedzibę lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej. Sprzedawca/operator interfejsu elektronicznego z Polski, który dokonuje SOTI musi wybrać PL jako państwo, w którym może zarejestrować się do procedury importu. PCZI

---

⁶⁾ Porozumienie o wzajemnej pomocy o zakresie zbliżonym do zakresu dyrektywy Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz. Urz. UE L 84 z 31.03.2010, str. 1) oraz rozporządzenia (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej, (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.).

jest PL. Taki podatnik, który ma siedzibę (lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej) w PL, aby móc korzystać z procedury importu, może działać przed organami podatkowymi bezpośrednio ale może także dobrowolnie ustanowić pośrednika, który ma na terytorium PL siedzibę. Podatnik z PL musi zarejestrować się do procedury importu w PL jako PCZI, a jeśli zdecyduje się ustanowić pośrednika, wówczas musi ustanowić pośrednika także z PL, dla którego PL będzie również państwem członkowskim identyfikacji, z uwagi na posiadaną przez pośrednika w PL siedzibę. Oznacza to, że taki podatnik nie może wybrać pośrednika, który ma siedzibę w innym PCZ.

Niepowiadomienie sprzedawcy o statusie nabywcy jako podatnika VAT (w rozumieniu art. 15 ustawy o VAT), skutkować będzie potraktowaniem go przez sprzedawcę jako ostatecznego konsumenta (B2C), efektem czego podatnik nie będzie w posiadaniu dokumentu celnego, o którym mowa w art. 86 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT, który uprawnia go do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego.

Jeśli chodzi o podatników z siedzibą w UE, to ich państwem członkowskim identyfikacji będzie zawsze państwo, w którym podatnik, który chce skorzystać z procedury importu, posiada siedzibę działalności gospodarczej. W przypadku gdy taki podatnik nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium UE, ale posiada tam stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, wówczas jego państwem członkowskim identyfikacji jest państwo, w którym posiada on stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Jeżeli jednak podatnik nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium UE, ale posiada kilka stałych miejsc prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE, wówczas PCZI będzie tylko to państwo, w którym taki podatnik posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej i które wybrał w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury importu. – implementacja **art. 369I pkt 3 lit. b i c** dyrektywy VAT.

Analogiczne zasady jak w przypadku podatnika z siedzibą w UE przy ustalaniu PCZI, stosuje się dla pośrednika przy ustaleniu jego PCZI. Należy podkreślić, że pośrednikiem w IOSS jest podatnik mający siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE, zatem obowiązują go te same zasady jak dla podatników z siedzibą UE. PCZI pośrednika będzie zawsze państwo, w którym pośrednik posiada siedzibę działalności gospodarczej. W przypadku gdy pośrednik nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium UE, ale posiada

stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, wówczas jego PCZI jest państwo, w którym pośrednik posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Jeżeli jednak pośrednik nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium UE, ale posiada kilka stałych miejsc prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE, wówczas PCZI będzie tylko to państwo, w którym pośrednik posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej i które wybrał w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze stosowania procedury importu – implementacja **art. 369l pkt 3 lit. d i e** dyrektywy VAT.

W projektowanym **art. 138b ust. 1 ustawy o VAT** określono katalog osób, które mogą korzystać z procedury importu. Z tej procedury może korzystać każdy podatnik, który dokonuje SOTI w rozumieniu projektowanego art. 138a pkt 2 ustawy o VAT:

- 1) posiadający siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE – implementacja **art. 369m ust. 1 lit. a** dyrektywy VAT,
- 2) posiadający siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE albo niemający siedziby na terytorium UE reprezentowany przez pośrednika – implementacja **art. 369m ust. 1 lit. b** dyrektywy VAT,
- 3) posiadający siedzibę działalności gospodarczej na terytorium państwa trzeciego, z którym UE zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy, – implementacja **art. 369m ust. 1 lit. c** dyrektywy VAT.

Aby stosować IOSS podatnik niemający siedziby na terytorium UE, musi ustanowić pośrednika, który będzie działał w imieniu i na rzecz tego podatnika. Obowiązek ustanowienia pośrednika nie dotyczy podatnika, który posiada siedzibę działalności gospodarczej na terytorium państwa trzeciego, z którym UE zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy i prowadzi SOTI z tego państwa. Taki podatnik nie ma obowiązku ustanowienia pośrednika, ale może skorzystać z takiej opcji. Również podatnik z państwa członkowskiego UE może ustanowić pośrednika. Dla podatnika z UE jest to jednak prawo a nie obowiązek.

Projektowany przepis **art. 138b ust. 2 ustawy o VAT** nakłada na podatnika, który stosuje procedurę importu, obowiązek stosowania tej procedury do wszystkich transakcji SOTI – implementacja **art. 369m ust. 1 ostatnie zdanie** dyrektywy VAT.

Projektowany przepis **art. 138b ust. 3 ustawy o VAT** stanowi, że w przypadku podatnika posiadającego siedzibę działalności gospodarczej na terytorium państwa trzeciego, z którym UE zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy, może on korzystać z procedury importu, jeżeli dokonuje sprzedaży na odległość towarów importowanych z państwa trzeciego, na terytorium którego posiada siedzibę.

Projektowany **art. 138c ustawy o VAT** określa warunki, jakie powinien spełniać podmiot, który ma zamiar działać jako pośrednik. Dyrektywa VAT nie reguluje zasad ustanawiania pośrednika poza jednym warunkiem, mianowicie pośrednik musi posiadać siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE. Państwa członkowskie mogą same ustanowić zasady lub warunki, które mają zostać nałożone na podatników, którzy chcą działać jako pośrednicy w IOSS. Jednak koncepcja pośrednika jest, co do zasady, podobna do koncepcji „przedstawiciela podatkowego”, którą poszczególne państwa członkowskie wdrożyły w swoim ustawodawstwie krajowym. Państwa członkowskie mogą zastosować obie koncepcje w ten sam sposób.

W celu zagwarantowania szczelności systemu poboru VAT z tytułu dokonanych dostaw SOTI umieszczonych w przesyłkach do 150 euro, proponuje się, aby warunki jakie musi spełnić podmiot, który chce działać jako pośrednik, w imieniu i na rzecz podatnika, który stosuje SOTI, były analogiczne jak dla przedstawiciela podatkowego. Tylko zastosowanie warunków już sprawdzonych, pozwoli za zabezpieczenie wpływów w prawidłowej kwocie podatku VAT, zarówno do budżetu Polski jak i innych państw członkowskich konsumpcji.

Proponuje się zatem w projektowanym **art. 138c ust. 1 ustawy o VAT**, aby w przypadku gdy podatnik ustanawia pośrednika nie mógł on jednocześnie ustanowić więcej niż jednego pośrednika – implementacja **art. 369m ust. 2** dyrektywy VAT.

W projektowanym **art. 138c ust. 2 ustawy o VAT** proponuje się aby pośrednikiem działającym w imieniu i na rzecz podatnika, który stosuje procedurę importu, była osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, ustanowiona przez podatnika dokonującego sprzedaży na odległość towarów

importowanych jako osoba zobowiązana do zapłaty VAT i wypełnienia obowiązków określonych w niniejszym rozdziale w imieniu i na rzecz tego podatnika. Warunki jaki łącznie musi spełnić pośrednik:

- 1) być zarejestrowany jako podatnik VAT czynny;
- 2) posiadać siedzibę działalności gospodarczej na terytorium kraju lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju i które wybiera w celu złożenia zgłoszenia o zamiarze stosowania procedury importu jako pośrednik,
- 3) przez ostatnie 24 miesiące nie zalegać z wpłatami poszczególnych podatków stanowiących dochód budżetu państwa, przekraczającymi odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach; udział zaległości w kwocie podatku ustala się w stosunku do kwoty należnych wpłat za okres rozliczeniowy, którego dotyczy zaległość;
- 4) przez ostatnie 24 miesiące osoba fizyczna będąca podatnikiem, a w przypadku podatników niebędących osobami fizycznymi – osoba będąca wspólnikiem spółki cywilnej lub handlowej niemającej osobowości prawnej, członkiem władz zarządzających, głównym księgowym, nie została prawomocnie skazana na podstawie Kodeksu karnego skarbowego za popełnienie przestępstwa skarbowego;
- 5) być uprawnionym do zawodowego wykonywania doradztwa podatkowego zgodnie z przepisami o doradztwie podatkowym lub do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych zgodnie z przepisami o rachunkowości.

Wymóg nieposiadania zaległości uznaje się również za spełniony w projektowanym **art. 138c ust. 2 ustawy o VAT**, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:

- 1) podmiot uregulował, wraz z odsetkami za zwłokę, zaległości przekraczające odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach, w terminie 30 dni od dnia powstania tych zaległości;
- 2) uregulowanie ww. zaległości w ostatnich 24 miesiącach nie dotyczyło więcej niż dwóch okresów rozliczeniowych odrębnie w każdym podatku.

Pośrednik zgodnie z projektowanym **art. 138c ust. 3 ustawy o VAT** powinien być ustanowiony w drodze pisemnej umowy. Umowa taka zawiera:

- 1) nazwy stron umowy oraz ich adresy i dane identyfikacyjne na potrzeby odpowiednio podatku, podatku od wartości dodanej lub podatku o podobnym charakterze,
- 2) adres, pod którym będzie prowadzona i przechowywana dokumentacja na potrzeby VAT,
- 3) oświadczenie podmiotu, który jest ustanawiany pośrednikiem, o spełnieniu wszystkich ww. wymaganych warunków.

Pośrednik zgodnie z projektowanym **art. 138d ust. 1 ustawy o VAT** wykonuje w imieniu i na rzecz podatnika, dla którego został ustanowiony obowiązki tego podatnika w zakresie rozliczania VAT w procedurze importu, w tym sporządzania deklaracji podatkowych i zapłaty VAT, w zakresie prowadzenia i przechowywania dokumentacji, w tym ewidencji, jej udostępniania a także inne czynności wynikające z przepisów dotyczących procedury importu, w tym złożenia zgłoszenia o zamiarze stosowania procedury importu przez tego podatnika – implementacja **art. 369l pkt 2** dyrektywy VAT.

Pośrednik musi wypełniać wszystkie obowiązki określone w procedurze importu (IOSS) w imieniu i na rzecz podatnika, z których najważniejsze to składanie deklaracji podatkowych i zapłata podatku VAT z tytułu SOTI. Jednak sam podatnik stosujący procedurę importu (dostawca/sprzedawca lub uznany dostawca, który ułatwia SOTI np. interfejs elektroniczny), nie jest zwolniony z wypełniania obowiązków związanych z VAT i pozostaje odpowiedzialny za zapłatę podatku VAT wraz z pośrednikiem.

Proponuje się, analogicznie jak przy przedstawicielu podatkowym, wprowadzić odpowiedzialność solidarną pośrednika w projektowanym **art. 138d ust. 2 ustawy o VAT**. Pośrednik będzie odpowiadał solidarnie z podatnikiem za zobowiązanie podatkowe, które pośrednik rozlicza w imieniu i na rzecz tego podatnika w ramach procedury importu.

Podatnik, który dokonuje SOTI, chcąc rozliczać VAT w procedurze importu (IOSS) powinien w PCZI dokonać zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z tej procedury – przewiduje to projektowany **art. 138e ustawy o VAT**. W przypadku podatnika, który posiada siedzibę na terytorium UE lub na terytorium państwa trzeciego, z którym UE zawarła tzw. porozumienie o wzajemnej pomocy, może on samodzielnie złożyć zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury importu w państwie członkowskim identyfikacji czyli w państwie członkowskim, w którym posiada siedzibę, a w przypadku podatnika niemającego siedziby w UE, złożenie takiego zgłoszenia

informującego jest możliwe w państwie członkowskim, które podatnik wybrał na PCZI (projektowany **art. 138e ust. 1 ustawy o VAT** – implementacja **art. 369p ust. 1** dyrektywy VAT).

W przypadku podatnika, który dokonuje SOTI, a którego reprezentować będzie ustanowiony przez niego pośrednik (dobrowolnie pomimo, że posiada siedzibę na terytorium UE lub na terytorium państwa trzeciego, z którym UE zawarła tzw. porozumienie o wzajemnej pomocy albo obowiązkowo ponieważ jest podatnikiem niemającym siedziby na terytorium UE), zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury importu w państwie członkowskim identyfikacji przez tego podatnika jest składane przez ustanowionego pośrednika – projektowany **art. 138e ust. 2 ustawy o VAT**.

Natomiast podatnik, który zamierza działać w charakterze pośrednika na rzecz podatników dokonujących SOTI objętej procedurą importu (IOSS), którzy ustanowią pośrednika, zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 3 ustawy o VAT**, powinien złożyć w PCZI zgłoszenie informujące o zamiarze działania w takim charakterze jako pośrednik – implementacja **art. 369p ust. 2** dyrektywy VAT. Tylko podatnik, który złożył zgłoszenie informujące o zamiarze działania w charakterze pośrednika i otrzymał indywidualny numer identyfikacyjny, może złożyć zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury importu przez podatnika, który ustanowił go pośrednikiem.

Podatnik lub pośrednik zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 4 ustawy o VAT**, mogą dokonać zmiany wybranego PCZI dopiero po upływie dwóch kolejnych lat, licząc od końca roku, w którym rozpoczęli stosowanie procedury importu. Dotyczy to sytuacji gdy podatnik lub pośrednik posiada kilka stałych miejsc prowadzenia działalności gospodarczej w różnych państwach członkowskich i wybrał jedno z nich w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury importu – implementacja **art. 369l pkt 3 część wspólna** dyrektywy VAT. Analogicznie rozwiązanie jak w procedurze unijnej i nieunijnej.

Jeżeli PCZI jest Rzeczpospolita Polska, zgłoszenia o zamiarze skorzystania z procedury importu, zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 5 ustawy o VAT**, dokonuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do właściwego naczelnika urzędu skarbowego – Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście (patrz projektowany art. 3 ustawy o VAT).

Projektowany **art. 138e ust. 6 ustawy o VAT** określa dane jakie ma zawierać zgłoszenie o zamiarze skorzystania z procedury importu.

Jeżeli zgłoszenie o zamiarze skorzystania z procedury importu dokonywane jest przez podatnika niekorzystającego z pośrednika (podatnik z siedzibą w UE lub z państwa trzeciego, z którym UE zawarła umowę o wzajemnej pomocy), zawiera ono:

- a) nazwę podatnika,
- b) adres wraz z kodem pocztowym,
- c) adres poczty elektronicznej,
- d) adresy stron internetowych należących do podatnika,
- e) numer identyfikacji podatkowej przyznany w Rzeczypospolitej Polskiej, lub numer identyfikacji podatkowej przyznany w innym państwie siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli jest tam nadawany.

– implementacja **art. 369p ust. 1 dyrektywy VAT**.

Zgłoszenie o zamiarze skorzystania z procedury importu przez podatnika korzystającego z pośrednika dokonywane jest przez tego pośrednika i zawiera:

- a) nazwę podatnika,
- b) adres wraz z kodem pocztowym,
- c) adres poczty elektronicznej,
- d) adresy stron internetowych należących do tego podatnika,
- e) numer identyfikacji podatkowej przyznany w Rzeczypospolitej Polskiej, lub numer identyfikacji podatkowej przyznany w innym państwie siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli jest tam nadawany,
- f) indywidualny numer identyfikacyjny na potrzeby stosowania procedury importu pośrednika, nadany pośrednikowi, który zgłosił zamiar działania w takim charakterze

– implementacja **art. 369p ust. 3 dyrektywy VAT**.

W przypadku gdy państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska, zgłoszenie podatnika, który chce działać jako pośrednik w imieniu i na rzecz podatników korzystających z procedury importu, zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 6 pkt 3 ustawy o VAT** zawiera:

- a) nazwę pośrednika,
  - b) adres wraz z kodem pocztowym,
  - c) adres poczty elektronicznej,
  - d) numer identyfikacji podatkowej przyznany w Rzeczypospolitej Polskiej
- implementacja **art. 369p ust. 2 dyrektywy VAT**.

Właściwy naczelnik urzędu skarbowego, potwierdzając zgłoszenie podatnika, zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 7 pkt 1–2 ustawy o VAT**, nadaje z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej podatnikowi albo pośrednikowi dla każdego podatnika, którego reprezentuje, numer identyfikacyjny VAT na potrzeby korzystania z procedury importu – implementacja **art. 369q ust. 1 i 3 dyrektywy VAT**.

Właściwy naczelnik urzędu skarbowego, potwierdzając zgłoszenie pośrednika, zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 7 pkt 3 ustawy o VAT**, nadaje z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej, pośrednikowi indywidualny numer identyfikacyjny na potrzeby działania jako pośrednik w imieniu i na rzecz podatników korzystających z procedury importu – implementacja **art. 369q ust. 2 dyrektywy VAT**.

Zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 9 ustawy o VAT** numer identyfikacyjny VAT wydawany jest wyłącznie do celów procedury importu. Nie może być on wykorzystany w żadnej innej procedurze szczególnej (unijnej i nieunijnej), które uregulowane są w odrębnych przepisach – implementacja **art. 369q ust. 4 dyrektywy VAT**.

Jeżeli podatnik nie spełnia warunków koniecznych do korzystania z procedury importu, właściwy naczelnik urzędu skarbowego, wydaje zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 10 ustawy o VAT** postanowienie o odmowie przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie. Podatnik, lub ustanowiony przez podatnika pośrednik jest powiadamiany o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

W przypadku gdy pośrednik nie spełnia warunków koniecznych do działania w imieniu i na rzecz podatnika korzystającego z procedury importu, właściwy naczelnik urzędu

skarbowego, wydaje zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 11 ustawy o VAT** postanowienie o odmowie przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie. Pośrednik jest powiadamiany o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury importu albo pośrednik działający na rzecz podatnika, jest obowiązany zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 12 ustawy o VAT** do zawiadomienia właściwego naczelnika urzędu skarbowego za pomocą środków komunikacji elektronicznej o:

- 1) zmianach danych objętych zgłoszeniami o zamiarze korzystania z procedury importu, z wyjątkiem tych, których aktualizacji dokonał na podstawie art. 96 ust. 12 lub ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników,
- 2) zmianach działalności objętej procedurą importu, w wyniku których przestał spełniać warunki do jej stosowania,
- 3) zaprzestaniu sprzedaży na odległość towarów importowanych
  - nie później niż do 10 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpiła okoliczność wymagająca zawiadomienia – implementacja **art. 369o** dyrektywy VAT.

Gdy podatnik jest reprezentowany przez pośrednika obowiązek zawiadomienia ciąży jedynie na pośredniku.

Jeżeli podatnik albo pośrednik działający na rzecz podatnika, zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 13 ustawy o VAT**:

- 1) zawiadomi naczelnika właściwego urzędu skarbowego o zaprzestaniu dokonywania SOTI – implementacja **art. 369r ust. 1 lit. a oraz art. 369r ust. 3 lit. a** dyrektywy VAT lub
- 2) nie istnieje lub mimo udokumentowanych prób nie ma możliwości skontaktowania się z podatnikiem, albo przez okres dwóch lat podatnik nie dokonuje sprzedaży na odległość towarów importowanych – implementacja **art. 369r ust. 1 lit. b oraz art. 369r ust. 3 lit. b** dyrektywy VAT, lub
- 3) nie spełnia warunków koniecznych do korzystania z procedury importu – implementacja **art. 369r ust. 1 lit. c oraz art. 369r ust. 3 lit. c** dyrektywy VAT, lub

- 4) systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących procedury importu – implementacja **art. 369r ust. 1 lit. d oraz art. 369r ust. 3 lit. d** dyrektywy VAT, lub
- 5) pośrednik zawiadomi naczelnika właściwego urzędu skarbowego, że nie reprezentuje już tego podatnika – implementacja **art. 369r ust. 3 lit. e** dyrektywy VAT

wówczas właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wykluczeniu podatnika z procedury importu, na które służy zażalenie. Podatnik, a w przypadku podatnika który korzysta z pośrednika – również pośrednik, jest powiadamiany o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej – implementacja **art. 369r ust. 1 i 3** dyrektywy VAT. Gdy podatnik jest reprezentowany przez pośrednika obowiązek zawiadomienia ciąży jedynie na pośredniku.

W przypadku gdy pośrednik zgodnie z projektowanym **art. 138e ust. 14 ustawy o VAT**:

- 1) przez okres dwóch kolejnych kwartałów nie działał jako pośrednik w imieniu i na rzecz podatnika stosującego procedurę importu – implementacja **art. 369r ust. 2 lit. a** dyrektywy VAT, lub
- 2) nie spełnia już innych warunków koniecznych do działania jako pośrednik – implementacja **art. 369r ust. 2 lit. b** dyrektywy VAT, lub
- 3) systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących procedury importu – implementacja **art. 369r ust. 2 lit. c** dyrektywy VAT

wówczas właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wykreśleniu tego pośrednika z rejestru i wykluczeniu podatników reprezentowanych przez tego pośrednika z procedury importu, na które służy zażalenie. Pośrednik oraz wszyscy podatnicy reprezentowani przez tego pośrednika są powiadamiani o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Obowiązek podatkowy z tytułu sprzedaży na odległość towarów importowanych w ramach procedury importu, zgodnie z projektowanym **art. 138f ustawy o VAT** powstaje w momencie dokonania dostawy towarów. Dostawę towarów uważa się za dokonaną w momencie zaakceptowania płatności w rozumieniu art. 61b rozporządzenia 282/2011 – implementacja **art. 369n** dyrektywy VAT.

Projektowany **art. 138g ustawy o VAT** zawiera regulacje dotyczące składania deklaracji VAT i wymogów jakie powinny spełniać deklaracje VAT składane w procedurze importu.

Zgodnie z projektowanymi przepisami **art. 138g ust. 1 ustawy o VAT** podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury importu albo pośrednik działający na rzecz podatnika, są obowiązani składać za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklaracje VAT na potrzeby tej procedury do właściwego urzędu skarbowego. Podkreślić należy, że w sytuacji gdy podatnik prowadzący SOTI zdecyduje się na korzystanie z pośrednika, wówczas jedynie ten pośrednik składa deklarację VAT. Należy zwrócić uwagę, że deklaracje VAT w procedurze importu powinny być składane zgodnie z projektowanym **art. 138g ust. 2 ustawy o VAT**, analogicznie jak w procedurze unijnej i nieunijnej, do właściwego urzędu skarbowego w Polsce jako PCZI (Drugi Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście).

Deklaracja VAT składana jest za okresy miesięczne w terminie do końca miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu, niezależnie czy SOTI miała miejsce w danym miesiącu, za który jest składana deklaracja czy też nie – implementacja **art. 369s zdanie pierwsze** dyrektywy VAT. Termin złożenia deklaracji zgodnie z projektowanym **art. 138g ust. 3 ustawy o VAT** upływa również, gdy ostatni dzień terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy.

Analogiczne zasady dotyczące deklaracji VAT dla potrzeb procedury importu mają zastosowanie w sytuacji gdy deklaracja VAT ma być składana przez pośrednika ustanowionego przez podatnika. Należy dodatkowo zwrócić uwagę, że w przypadku gdy pośrednik reprezentuje kilku podatników zarejestrowanych do procedury importu to pośrednik składa deklaracje VAT odrębnie dla każdego podatnika.

Projektowany **art. 138g ust. 4 ustawy o VAT** określa dane jakie powinna zawierać deklaracja VAT dla potrzeb procedury importu.

Deklaracja VAT zawiera:

- 1) numer identyfikacyjny, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby procedury importu (przy rejestracji bezpośredniej indywidualny numer VAT na potrzeby procedury importu, który uzyskał sam podatnik a przy rejestracji pośredniej indywidualny numer VAT na potrzeby procedury importu, który uzyskał pośrednik dla każdego z podatników, których reprezentuje), ponadto w przypadku

podatnika korzystającego z pośrednika także indywidualny numer identyfikacyjny pośrednika, który został mu przyznany w PCZI (Polsce) do działania jako pośrednik w imieniu i na rzecz podatników, którzy korzystają z procedury importu;

- 2) dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w którym VAT jest należny:
  - a) całkowitą wartość SOTI pomniejszoną o kwotę VAT,
  - b) całkowitą kwotę należnego podatku VAT przypadającą na SOTI, wraz z jej podziałem na kwoty odpowiadające poszczególnym stawkom VAT,
  - c) stawki VAT;
- 3) kwotę należnego podatku VAT ogółem
  - implementacja **art. 369t ust. 1** dyrektywy VAT.

Korekta deklaracji, zgodnie z projektowanym **art. 138g ust. 5 ustawy o VAT** w przypadku stwierdzenia błędów w złożonej deklaracji VAT dokonywana jest w deklaracji VAT składanej za bieżący okres rozliczeniowy, nie później jednak niż w ciągu 3 lat, licząc od dnia upływu terminu do złożenia deklaracji, w której stwierdzono błędy. W deklaracji VAT, w której dokonuje się korekty, należy wskazać właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do których dokonywana jest korekta – implementacja **art. 369t ust. 2** dyrektywy VAT.

Kwoty w deklaracji VAT zgodnie z projektowanym **art. 138g ust. 6 ustawy o VAT** wyrażane są w euro – implementacja **art. 369u ust. 1** dyrektywy VAT.

W przypadku gdy płatności z tytułu SOTI dokonywano w innych walutach niż euro, zgodnie z projektowanym **art. 138g ust. 7 ustawy o VAT** do ich przeliczenia na euro stosuje się kurs wymiany opublikowany przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu danego okresu rozliczeniowego, a jeżeli nie zostanie opublikowany w tym dniu – kurs wymiany opublikowany następnego dnia – implementacja **art. 369u ust. 2** dyrektywy VAT.

Podatnik stosujący procedurę importu lub pośrednik dla każdego z podatników, których reprezentuje, zgodnie z projektowanym **art. 138g ust. 8 ustawy o VAT** są obowiązani do wpłacania kwot VAT w euro, wskazując deklarację VAT, której dotyczy wpłata, do końca miesiąca następującego po miesiącu za który składana jest deklaracja, na rachunek bankowy właściwego urzędu skarbowego. Podkreślić należy, że w sytuacji gdy podatnik

prowadzący SOTI zdecyduje się na korzystanie z pośrednika, wówczas jedynie ten pośrednik dokonuje tej wpłaty.

Podatnik korzystający z procedury importu albo pośrednik w odniesieniu do każdego z podatników których reprezentuje, zgodnie z projektowanym **art. 138h ust. 1 ustawy o VAT** ma obowiązek prowadzić w postaci elektronicznej ewidencję transakcji objętych procedurą importu, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 63c ust. 2 rozporządzenia 282/2011, w odniesieniu do każdego towaru będącego przedmiotem takiej sprzedaży, odrębnie dla każdego państwa członkowskiego, w którym sprzedaż została dokonana. Podkreślić należy, że w sytuacji gdy podatnik prowadzący SOTI zdecyduje się na korzystanie z pośrednika, wówczas jedynie ten pośrednik prowadzi taką ewidencję. Pośrednik prowadzi ewidencję w odniesieniu do każdego z podatników, których reprezentuje – implementacja **art. 369x ust. 1** dyrektywy VAT.

Natomiast w projektowanym **art. 138h ust. 2 ustawy o VAT** zawarto regulację dotyczącą udostępniania ewidencji na żądanie organu podatkowego. Zaproponowane przepisy zawierają analogiczne rozwiązania jak te przewidziane w projektowanym art. 130d ust. 2 oraz art. 134 ust. 2 ustawy o VAT, dlatego wyjaśnienia do tego przepisu pozostają aktualne również do **art. 138h ust. 2 ustawy o VAT**. Należy jedynie dodać, że ewidencja zgodnie z projektowanym **art. 138h ust. 2 ustawy o VAT** powinna być udostępniona przez podatnika albo pośrednika w odniesieniu do każdego z podatników, których reprezentuje, drogą elektroniczną, na każde żądanie państwa członkowskiego identyfikacji oraz państwa członkowskiego konsumpcji – implementacja **art. 369x ust. 2** dyrektywy VAT. Podkreślić należy, że w sytuacji gdy podatnik prowadzący SOTI zdecyduje się na korzystanie z pośrednika, wówczas jedynie ten pośrednik udostępnia tę ewidencję.

Ewidencję zgodnie z projektowanym **art. 138h ust. 3 ustawy o VAT** należy przechowywać przez okres 10 lat od zakończenia roku podatkowego, w którym dokonano SOTI – **art. 369x ust. 2** dyrektywy VAT.

Art. 138i ustawy o VAT

W nowym **rozdziale 10: „Szczególna procedura dotycząca deklarowania i zapłaty podatku z tytułu importu towarów”** – dokonano implementacji rozdziału 7 „Uregulowania szczególne dotyczące deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu”, zawartego w tytule XII dyrektywy VAT.

USZ wprowadzono jako rozwiązanie alternatywne na potrzeby uproszczenia pobierania VAT z tytułu importu towarów w przypadkach, w których nie korzysta się ani z procedury importu (IOSS), ani ze standardowego mechanizmu pobierania VAT z tytułu importu.

Regulacja zawarta w projektowanym **art. 138i ust. 1** ustawy o VAT stanowi implementację **art. 369y dyrektywy VAT**.

USZ jest zaimplementowane w projektowanym przepisie w **art. 138i ust. 1 ustawy o VAT** i pozwala na uproszczony sposób wykazywania pobranego podatku i odroczenia zapłaty podatku w procedurze importu towarów, jeżeli towary:

- są przedmiotem SOTI, zatem nabywcą tych towarów są podmioty, które, co do zasady, nie są podatnikami – czyli zasadniczo konsumenci (transakcje B2C),
- są umieszczone w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 euro,
- nie stosuje się procedury importu, o której mowa w projektowanym w dziale XII rozdziale 9 ustawy o VAT ani zasad odpowiadających tym regulacjom (czyli podatek z tytułu dostawy tych towarów nie został naliczony przez sprzedawcę/interfejs elektroniczny w momencie dostawy (sprzedaży) od nabywcy w ramach IOSS),
- nie są towarami podlegającymi podatkowi akcyzowemu (chodzi o wyroby akcyzowe zharmonizowane – zwykle alkohol lub wyroby tytoniowe, zgodnie z art. 2 pkt 27 ustawy o VAT).

Ta nowa procedura upraszczająca pobór podatku VAT z tytułu importu towarów w małych przesyłkach jest dedykowana w szczególności na potrzeby operatorów pocztowych, przewoźników ekspresowych lub innych podmiotów jak np. agenci celni, którzy zazwyczaj zgłaszają towary o niskiej wartości do importu jako pośredni przedstawiciele celni.

Osoby zgłaszające towary organom celnym na terytorium kraju, w imieniu własnym i na rzecz osoby, dla której towary są przeznaczone, w odniesieniu do towarów, których wysyłka lub transport kończy się na terytorium kraju (PCZ importu = PCZ konsumpcji), mogą wykazywać pobrany podatek z tytułu importu towarów w deklaracjach składanych za okresy miesięczne, zwanych dalej „deklaracjami miesięcznymi”.

Osoba zgłaszająca towary organom celnym musi przekazać VAT, który pobrała od nabywcy w ciągu miesiąca kalendarzowego. Środek ten pozwala uniknąć sytuacji, w

której w przypadku towarów niedostarczonych lub nieodebranych przez nabywcę/importera odpowiedzialność za zapłatę związanego z nimi podatku VAT spoczywałaby na zgłaszającym.

Zgłaszający powinien zachować dowód niedostarczenia/nieodebrania przesyłki przez nabywcę/importera umożliwiający mu uzasadnienie organom celnym powod nieopłacenia VAT należnego od tych przesyłek, jeżeli nabywca/importer takiej przesyłki nie otrzymał.

USZ stosuje się pod warunkiem, że – zgodnie z projektowanym **art. 138i ust. 2 pkt 1** ustawy o VAT – do towarów nie stosuje się procedury importu, o której mowa w rozdziale 9, ani zasad odpowiadających tym regulacjom w innym państwie członkowskim.

Z USZ może korzystać każda osoba zgłaszająca towary organom do procedury dopuszczenia do obrotu, zwana dalej „osobą odpowiedzialną za pobór podatku”, pod warunkiem, że zgodnie z projektowanym **art. 138i ust. 2 pkt 2** ustawy o VAT jest operatorem pocztowym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe lub podatnikiem posiadającym status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego np. prowadzącym działalność jako agencja celna.

Zgodnie z definicją w art. 3 pkt 12 ustawy – Prawo pocztowe, operator pocztowy jest to przedsiębiorca uprawniony do wykonywania działalności pocztowej, na podstawie wpisu do rejestru operatorów pocztowych. W art. 7 tej ustawy określono warunki jakie musi spełniać operator, aby został wpisany do rejestru. Warunkiem wymienionym w lit. d tego artykułu jest, iż nie był on prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo przeciwko (...) mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub umyślne przestępstwo skarbowe.

Ponadto zgodnie z art. 38 UKC, przedsiębiorca mający siedzibę na obszarze celnym Unii i spełniający kryteria określone w art. 39 UKC może złożyć wniosek o przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy. Status ten przyznawany jest przez organy celne – w stosownych przypadkach po przeprowadzeniu konsultacji z innymi właściwymi organami – i podlega monitorowaniu. Status upoważnionego przedsiębiorcy, zgodnie z art. 38 ust. 2 UKC, obejmuje następujące rodzaje pozwoleń (można jednocześnie posiadać oba rodzaje pozwoleń):

- a) upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych, które umożliwia mu korzystanie z niektórych uproszczeń zgodnie z przepisami prawa celnego; lub
- b) upoważniony przedsiębiorca w zakresie bezpieczeństwa i ochrony, które uprawnia do korzystania z ułatwień dotyczących bezpieczeństwa i ochrony.

Kryteria przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy, określone w art. 39 UKC, obejmują:

- a) brak poważnego naruszenia lub powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego i przepisów podatkowych, w tym brak skazania za poważne przestępstwo karne związane z działalnością gospodarczą wnioskodawcy;
- b) wykazanie przez wnioskodawcę, iż posiada wysoki poziom kontroli swoich operacji i przepływu towarów zapewniony poprzez system zarządzania ewidencją handlową oraz – w stosownych przypadkach – transportową, co umożliwia przeprowadzanie właściwych kontroli celnych;
- c) wypłacalność, którą uznaje się za udowodnioną, gdy wnioskodawca ma dobrą sytuację finansową pozwalającą mu na wypełnianie zobowiązań, stosownie do rodzaju prowadzonej przez niego działalności gospodarczej;
- d) w odniesieniu do pozwolenia, o którym mowa w art. 38 ust. 2 lit. a) – spełnienie praktycznych standardów w zakresie kompetencji lub kwalifikacji zawodowych bezpośrednio związanych z prowadzoną działalnością; oraz
- e) w odniesieniu do pozwolenia, o którym mowa w art. 38 ust. 2 lit. b) – odpowiednie standardy bezpieczeństwa i ochrony, które uznaje się za spełnione, gdy wnioskodawca wykaże, że utrzymuje odpowiednie środki mające na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa i ochrony międzynarodowego łańcucha dostaw, w tym w obszarze odnoszącym się do integralności fizycznej i kontroli dostępu, procesów logistycznych, procesów związanych z postępowaniem z określonymi rodzajami towarów, w obszarze odnoszącym się do personelu oraz w obszarze identyfikacji partnerów handlowych.

Możliwość korzystania z procedury USZ tylko przez podmioty wpisane do rejestru operatorów pocztowych, którzy spełniają wymogi określone w przepisach prawa pocztowego oraz podmioty posiadające status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego, przykładowo prowadzące działalność w

formie agencji celnej, obniży ryzyko wystąpienia nieprawidłowości i zapewni o prawidłowej realizacji tej procedury oraz o skutecznym poborze należności podatkowych od towarów importowanych w przesyłkach o wartości do 150 euro.

Regulacja zawarta w projektowanym **art. 138i ust. 3** ustawy o VAT stanowi implementację **art. 369z lit. b** dyrektywy VAT.

Zgodnie z projektowanym **art. 138i ust. 3** ustawy o VAT osoba odpowiedzialna za pobór podatku oblicza i pobiera podatek w prawidłowej wysokości od osoby, dla której towary są przeznaczone, nie później niż w momencie doręczenia tej osobie przesyłki i dokonuje płatności tego podatku. Osoba, dla której towary są przeznaczone jest zobowiązana do zapłaty podatku. Przez obliczenie podatku w prawidłowej wysokości należy rozumieć, co do zasady, podatek obliczony na podstawie dokumentów, które towarzyszą przesyłce (np. faktury, komunikaty z sieci operatora). Jeżeli jednak osoba odpowiedzialna za pobór VAT ma wątpliwości, co do rodzaju lub ilości czy wartości importowanego towaru w przesyłce, powinna uzyskać np. od nabywcy/importera dodatkowe potwierdzenie, że dane, które posiada i na podstawie których będzie obliczać podatek VAT, pobierać ten obliczony VAT od odbiorcy a następnie wykazywać w zgłoszeniu celnym, które jest uznawane za deklarację miesięczną, są właściwe a obliczony i następnie pobrany podatek będzie wykazany w prawidłowej wysokości w deklaracji miesięcznej.

Osoba odpowiedzialna za pobór podatku musi pobrać podatek z tytułu importu, od osoby dla której przeznaczona jest przesyłka, nie później niż w momencie doręczenia tej osobie przesyłki.

Jeżeli osoba odpowiedzialna za pobór podatku doręczy przesyłkę nabywcy/ importerowi ale nie pobierze podatku z tytułu importu i nie wykaże tego podatku w deklaracji miesięcznej, wówczas naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję określającą podatek w prawidłowej wysokości (zob. projektowany art.138i ust. 9 ustawy o VAT).

Natomiast jeżeli osoba odpowiedzialna za pobór podatku, doręczy przesyłkę nabywcy/importerowi i pobierze podatek ale w kwocie innej niż obliczonej na podstawie posiadanych informacji i wpisanej do ewidencji i taki podatek wykaże w deklaracji miesięcznej, wówczas naczelnik urzędu celno-skarbowego także wyda decyzję określającą podatek w prawidłowej wysokości (zob. projektowany art. 138i ust. 9 ustawy o VAT).

Regulacja zawarta w projektowanym **art. 138i ust. 4** ustawy o VAT stanowi

implementację **art. 369za dyrektywy VAT**.

Zgodnie z ww. przepisami dyrektywy, państwa członkowskie mogą postanowić, że w odniesieniu do uregulowań szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu zastosowanie będzie miała stawka podstawowa. Projektowane przepisy proponują powyższe rozwiązanie, które ułatwi osobom zgłaszającym towary organom celnym zgłaszanie towarów do procedury dopuszczenia do obrotu. Osoby te nie będą musiały bowiem ustalać odrębnie dla każdego towaru w przesyłce właściwej stawki VAT.

Projektowanym przepisem **art. 138i ust. 4** ustawy o VAT wprowadza się wyjątek, że dla towarów importowanych, dla których podatek jest zgłaszany w deklaracjach miesięcznych, na zasadach, o których mowa w projektowanym art. 138i ust. 1, stosowana będzie jedna, podstawowa stawka podatku (obecnie 23%). W konsekwencji niezbędne są zmiany o charakterze dostosowawczym w art. 41 w ust. 2 i ust. 2a ustawy o VAT poprzez wyłączenie ze stawek obniżonych importu towarów objętych USZ oraz w art. 146aa w ust. 1 pkt.1 ustawy o VAT.

Jeżeli osoby, dla których towary są przeznaczone nie wyrażą zgody na zastosowanie podstawowej stawki podatku ponieważ dla importowanych przez nich towarów w kraju ma zastosowanie obniżona stawka VAT, możliwe pozostaje zgłoszenie towarów organom celnym na zasadach ogólnych, w standardowym zgłoszeniu celnym, zgodnie z przepisami celnymi, z zastosowaniem odpowiedniej obniżonej stawki VAT do importu takiego towaru.

Przykład:

Osoba prywatna w Polsce kupuje książki o wartości 100 euro od przedsiębiorcy z kraju trzeciego, który nie korzysta z procedury importu (IOSS). Towary są importowane do Polski z kraju trzeciego i wysyłane przez operatora świadczącego usługę powszechną (lub operatora kurierskiego).

Rozwiązanie (od 1 lipca 2021 r.):

Jeżeli operator powszechnej usługi pocztowej (lub operator kurierski lub podmiot posiadający status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego np. agencja celna) zdecyduje się korzystać z USZ określonego w projektowanym art. 138i ustawy o VAT, zastosowanie ma podstawowa stawka podatkowa. Jeżeli operator

ten chce zastosować obniżoną stawkę podatkową, musi złożyć standardowe zgłoszenie celne.

Regulacja zawarta w projektowanym **art. 138i ust. 5** ustawy o VAT stanowi implementację **art. 369zb ust. 1** dyrektywy VAT.

Projektowany przepis **art. 138i ust. 5** ustawy o VAT wprowadza obowiązek dla osoby odpowiedzialnej za pobór podatku złożenia za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklaracji miesięcznej.

Dla potrzeb realizacji ww. przepisu dyrektywy VAT proponuje się w projektowanym **art. 138i ust. 5** ustawy o VAT przyjęcie fikcji prawnej, polegającej na uznaniu za deklarację miesięczną, sumy zgłoszeń celnych, dokonywanych według miejsca przedstawienia towarów organom celnym, zawierających całkowitą kwotę podatku pobranego (tj. obliczonego i pobranego w prawidłowej wysokości), w miesiącu za który składane są te zgłoszenia celne.

Jeżeli operator pocztowy będzie posiadał centra logistyczne przykładowo w 7 miejscach na terytorium kraju i w każdym z nich będzie dokonywał zgłoszenia celnego towarów w ramach USZ organom celnym, to za deklarację miesięczną, o której mowa w projektowanym **art. 138i ust. 5** ustawy o VAT uznaje się sumę tych 7 zgłoszeń celnych, dokonywanych według miejsca przedstawienia towarów organom celnym, zawierającą całkowitą kwotę podatku pobranego, w miesiącu, za który składane są te zgłoszenia celne.

Takie uproszczenie oznacza brak potrzeby tworzenia jakichkolwiek nowych, odrębnych dokumentów pełniących rolę tej deklaracji. Zgłoszenie celne (ewentualnie kilka zgłoszeń celnych w przypadku, gdy z uwagi na specyfikę organizacji danego podmiotu korzystającego z USZ są one składane w kilku miejscach przedstawienia towarów organom celnym), będzie zatem jedynym dokumentem, na podstawie którego osoba zgłaszająca towary organom celnym będzie dokonywała wpłaty podatku pobranego w prawidłowej wysokości od odbiorcy towaru. Takie podejście podyktowane jest uproszczeniem obowiązków związanych ze stosowaniem USZ, gdyż wprowadzenie nowego dokumentu stanowiłoby dodatkowe obciążenie administracyjne zarówno dla podmiotów korzystających z USZ jak i dla organów celnych, które będą kontrolować tę procedurę.

Zgodnie z art. 369z ust. 2 dyrektywy VAT, państwa członkowskie zapewniają, by osoba przedstawiająca towary organom celnym na terytorium Wspólnoty podjęła właściwe środki w celu zapewnienia opłacenia prawidłowego podatku przez osobę, dla której towary są przeznaczone.

Z uwagi na zaproponowane rozwiązanie polegające na uznaniu za deklarację miesięczną *de facto* zgłoszenia celnego (ewentualnie sumy kilku zgłoszeń celnych dokonywanych według miejsca przedstawienia towarów organom celnym), dla potrzeb prostego ale zarazem prawidłowego poboru podatku z tytułu importu, konsekwentnie uznaje się, że wymogi określone w ww. art. 369z ust. 2 zostaną także spełnione przez osobę zgłaszającą towary organom celnym i składającą zgłoszenie celne, poprzez realizację podstawowego obowiązku nałożonego na tę osobę, wynikającego z przepisu art. 15 ust. 2 UKC.

Na żądanie organu celnego i w określonym terminie każda osoba bezpośrednio lub pośrednio uczestnicząca w załatwianiu formalności celnych lub podlegająca kontrolom celnym dostarcza organom celnym wszelkie wymagane dokumenty i informacje w odpowiedniej formie, jak również udziela im wszelkiej pomocy niezbędnej do zakończenia tych formalności lub kontroli (zob. art. 15 ust. 1 UKC).

Osoba składająca zgłoszenie celne, jest odpowiedzialna za:

- a) prawidłowość i kompletność informacji podanych w zgłoszeniu, deklaracji, powiadomieniu lub wniosku;
- b) autentyczność, prawidłowość i ważność dokumentu załączanego do zgłoszenia, deklaracji, powiadomienia lub wniosku;
- c) wypełnianie – w stosownych przypadkach – wszystkich zobowiązań związanych z objęciem towarów daną procedurą celną lub z prowadzeniem dozwolonych operacji.

Przepisy akapitu pierwszego mają również zastosowanie do wszelkich innych form udzielania informacji wymaganych przez organy celne lub dostarczanych organom celnym.

Obowiązkom określonym w akapicie pierwszym niniejszego ustępu podlega również przedstawiciel celny danej osoby, o którym mowa w art. 18, jeżeli składa zgłoszenie, deklarację lub powiadomienie, przedkłada wniosek lub udziela wymaganych informacji (zob. art. 15 ust. 2 UKC).

Powyższy przepis w pełni konsumuje zatem normę wynikającą z art. 369z ust. 2 dyrektywy VAT i pozwala przyjąć założenie, że wskazane w art. 15 ust. 2 UKC środki są tożsame z właściwymi środkami podjętymi przez osobę zgłaszającą towary organom celnym w momencie składania zgłoszenia celnego jako osobę odpowiedzialną za pobór podatku, w celu zapewnienia opłacenia prawidłowego podatku przez osobę, dla której towary są przeznaczone.

W praktyce oznacza to (jak ma to miejsce już obecnie), że aby dokonać zgłoszenia celnego osoba zgłaszająca towary organom celnym, powinna być w posiadaniu dokumentu, z którego wynika rodzaj i wartość towaru będącego przedmiotem zgłoszenia celnego np. faktury lub innego dokumentu towarzyszącego.

Zgodnie z opublikowanymi we wrześniu 2020 r. *Notami wyjaśniającymi w sprawie przepisów dotyczących VAT w handlu elektronicznym* podmioty gospodarcze stosujące uregulowania szczególne muszą upewnić się, że pobrana przez nie kwota VAT jest prawidłowa i zgodna z fakturą handlową/dokumentami towarzyszącymi importowanym towarem. Zasadniczo muszą upewnić się, że zadeklarowana wartość rzeczywista jest prawidłowa, zastosować podstawową stawkę VAT oraz zapewnić aby doręczenia przesyłki nie nastąpiło, zanim nie otrzymają płatności VAT od nabywcy przesyłki. Osoba zgłaszająca towary organom celnym może być zależna od rzetelności informacji przekazanych przez odbiorców towarów, aby mogła prawidłowo zgłosić i zapłacić kwotę podatku. Powyższa regulacja powoduje jednak, że z uwagi na błędnie przekazywane informacje przez odbiorcę towaru, część podatku może nie zostać zapłacona w prawidłowej wysokości przez osobę zgłaszającą towary organom celnym. W takiej sytuacji za zapłatę brakującej kwoty podatku będzie odpowiedzialna osoba, dla której towary są przeznaczone (zob. projektowany art. 138j ustawy o VAT).

Regulacja zawarta w projektowanym **art. 138i ust. 6** ustawy o VAT stanowi implementację **art. 369zb ust. 2** dyrektywy VAT .

Realizując cel art. 369zb ust. 2 dyrektywy VAT przyjęto, że termin płatności pobranego podatku w ramach USZ będzie zgodny z terminem określonym w art. 111 ust. 6 UKC tj. do szesnastego dnia miesiąca następującego po danym miesiącu.

Należy podkreślić, że zasadniczym ułatwieniem w USZ jest odroczenie terminu płatności podatku, który zgodnie z art. 369zb ust. 2 dyrektywy VAT ma być spójny z odroczonym terminem płatności mającym zastosowanie do zapłaty należności celnych. Zatem jak

wynika z motywu 4 dyrektywy 2019/1995 zmieniającej dyrektywę VAT, ma być spójny z terminem płatności należności celnych, określonym w art. 111 UKC.

Celem projektowanego **art. 138i ust. 6** ustawy o VAT jest wskazanie terminu wpłaty pobranego podatku, zgłoszonego/zadeklarowanego w deklaracji miesięcznej czyli w rzeczywistości wykazanego w zgłoszeniu celnym. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku będzie obowiązana w terminie do 16 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym został pobrany podatek, wpłacić kwotę całego pobranego podatku wynikającego z poszczególnych zgłoszeń celnych, dokonywanych według miejsca przedstawienia towarów organom celnym, naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu do poboru kwoty należności celnych przywozowych wynikających z długu celnego.

Termin ten jest niezwykle istotny, gdyż opóźnienie we wpłacie pobranego podatku, choćby jednorazowe, skutkuje możliwością dokonywania importu towarów w ramach USZ, jednakże tylko pod warunkiem złożenia zabezpieczenia kwoty podatku, który ma być wykazany w deklaracji miesięcznej, w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów celnych (zob. projektowany art. 138i ust. 14 ustawy o VAT).

Należy zauważyć, że osoba odpowiedzialna za pobór podatku, który pobierze w ciągu miesiąca poprzedzającego dokonanie zgłoszenia celnego, obowiązana jest dokonać wpłaty tego pobranego podatku do 16 dnia następnego miesiąca, a zatem jest to wystarczający czas na dokonanie tej wpłaty, która oczywiście może być dokonana wcześniej np. w dniu złożenia deklaracji miesięcznej.

Przykładowo podatek pobrany w marcu osoba odpowiedzialna za pobór podatku powinna zapłacić do 16 kwietnia.

Regulacja zawarta w projektowanym **art. 138i ust. 7** ustawy o VAT stanowi implementację **art. 369zb ust. 3** dyrektywy VAT.

Projektowany przepis **art. 138i ust. 7** ustawy o VAT nakłada na osobę odpowiedzialną za pobór podatku obowiązek prowadzenia w postaci elektronicznej ewidencji towarów importowanych objętych niniejszą procedurą w sposób pozwalający na prawidłowe obliczenie i pobór podatku oraz wykazanie całkowitej kwoty pobranego podatku w deklaracji miesięcznej, a także sprawdzenie przez organ celny prawidłowości pobieranego i wykazanego podatku. Ewidencja zawiera dane w odniesieniu do każdego

towaru będącego przedmiotem importu, w tym kwotę obliczonego podatku, datę doręczenia towaru i datę pobrania podatku.

W praktyce ponieważ za deklarację miesięczną uznaje się *de facto* zgłoszenie celne, zatem będą to, co do zasady, te same dane które są wymagane do prawidłowego sporządzenia zgłoszenia celnego, zgodnie z przepisami prawa celnego. Zatem osoba odpowiedzialna za pobór podatku będzie prowadzić tylko jedną ewidencję – dla potrzeb celnych, która jednocześnie będzie także ewidencją, o której mowa w projektowanym ust. 7 art. 138i, wykorzystywaną również dla potrzeb kontrolnych prawidłowości wykazanego w zgłoszeniu celnym podatku VAT. W ewidencji tej będą musiały być wykazane przesyłki doręczane przez osobę zobowiązaną do zapłaty podatku np. operatora lub podmioty posiadające status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego, przykładowo prowadzące działalność w formie agencji celnej, w tym także te, które z różnych przyczyn nie zostały dostarczone odbiorcy i od których VAT z tytułu importu nie został pobrany. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku musi przechowywać dowód niedostarczenia lub nieprzyjęcia towarów przez odbiorcę – importera, aby uzasadnić brak poboru podatku VAT z tytułu importu nieodebranych przesyłek, ponieważ ma ona obowiązek wykazania w deklaracji miesięcznej tylko pobranego podatku VAT (od przesyłek skutecznie doręczonych).

Kwestię postępowania z niedoręczonymi towarami, które nie zostaną dopuszczone do obrotu na terytorium kraju, regulują przepisy prawa celnego.

Regulacja zawarta w projektowanym **art. 138i ust. 8 ustawy o VAT** stanowi implementację **art. 369zb ust. 3 dyrektywy VAT**.

Zgodnie z projektowanym **art. 138i ust. 8 ustawy o VAT** ewidencja powinna być przechowywana przez 10 lat, licząc od końca roku podatkowego, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu towarów i udostępniana przez osobę odpowiedzialną za pobór podatku drogą elektroniczną na każde żądanie organu celnego.

Ponieważ generalnie ewidencje, które są wprowadzone w ramach tzw. pakietu VAT e-commerce (dla MOSS, OSS, IOSS, platform internetowych) są przechowywane przez 10 lat, a dotyczą, co do zasady wszystkich towarów (i usług) sprzedawanych przez Internet w tym towarów będących przedmiotem SOTI, należy dla celów kontroli wprowadzić analogiczny termin do przechowywania ewidencji w USZ.

Jeżeli organ celny (z urzędu) w wyniku podjętych czynności kontrolnych stwierdzi, że w deklaracji miesięcznej (*de facto* zgłoszeniu celnym), w odniesieniu do przesyłek, od których podatek został pobrany lub powinien zostać pobrany ze względu na doręczenie przesyłki, kwota podatku została wykazana w wysokości innej (zarówno wyższej jak i niższej) niż całkowita kwota podatku wynikająca z ewidencji, którą ma obowiązek prowadzić osoba odpowiedzialna za pobór podatku, to zgodnie z projektowanym **art. 138i ust. 9 ustawy o VAT**, naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje na osobę odpowiedzialną za pobór podatku decyzję, określającą podatek w prawidłowej wysokości. Przepis ten dotyczy zatem sytuacji, gdy osoba odpowiedzialna za pobór podatku w deklaracji miesięcznej wykaże kwotę pobranego podatku w innej wysokości niż obliczony (w prawidłowej wysokości) podatek wynikający z ewidencji, który miała pobrać. W projektowanym przepisie całkowity podatek wynikający z ewidencji obejmuje obliczony podatek od przesyłek:

- doręczonych, od których został pobrany podatek w miesiącu, za który złożona została deklaracja miesięczna (niezależnie czy w wysokości wynikającej z ewidencji), oraz
- od których został już pobrany podatek w miesiącu, za który złożona została deklaracja miesięczna ale przesyłka jeszcze nie została doręczona, oraz
- od których nie został pobrany podatek ale przesyłka została doręczona w miesiącu, za który została złożona deklaracja miesięczna.

Przepis ten znajduje zastosowanie w przypadkach:

- przykładowo w ewidencji osoba odpowiedzialna za pobór podatku obliczyła podatek w prawidłowej wysokości i w takiej kwocie pobrała ten podatek, ale przez pomyłkę w deklaracji (*de facto* zgłoszeniu celnym) wykazała go w innej wysokości i w takiej wysokości dokonała jego wpłaty.
- przykładowo w ewidencji osoba odpowiedzialna za pobór podatku obliczyła podatek w prawidłowej wysokości, ale przez pomyłkę pobrała ten podatek w innej wysokości i tę inną kwotę wykazała w deklaracji (*de facto* zgłoszeniu celnym), a następnie również tę inną kwotę wpłaciła.
- przykładowo w ewidencji osoba odpowiedzialna za pobór podatku obliczyła podatek w prawidłowej wysokości, ale doręczyła przesyłkę bez pobrania podatku i w deklaracji (*de facto* zgłoszeniu celnym) nie wykazała tej kwoty podatku.

Projektowany **art. 138i ust. 10** ustawy o VAT umożliwia osobie odpowiedzialnej za pobór podatku wystąpienie samodzielnie z wnioskiem do naczelnika urzędu celno-skarbowego o wydanie decyzji określającej podatek w prawidłowej wysokości, już po złożeniu deklaracji miesięcznej, gdyby osoba ta w wyniku samokontroli stwierdziła nieprawidłowości w deklaracji.

Projektowany **art. 138i ust. 11** ustawy o VAT dotyczy sytuacji, gdy pomimo ciążącego na osobie korzystającej z USZ, jako osobie odpowiedzialnej za pobór podatku, obowiązku złożenia deklaracji miesięcznej, w której ma wykazać pobrany podatek, osoba ta w ogóle nie złoży deklaracji miesięcznej a tym samym nie wykaze pobranego podatku od nabywców/importerów którym doręczyła przesyłki. Wówczas kwotę podatku określa naczelnik urzędu celno-skarbowego w drodze decyzji. Zatem chodzi o sytuację, gdy podatek był wykazany w ewidencji, ale nie została złożona w ogóle deklaracja miesięczna.

Zgodnie z projektowanym **art. 138i ust. 12** ustawy o VAT, naczelnik urzędu skarbowego właściwy do poboru kwoty należności celnych przywozowych wynikających z długu celnego jest obowiązany do poboru podatku z tytułu importu towarów w ramach procedury USZ wykazanego w deklaracji miesięcznej.

Projektowany **art. 138i ust. 13** ustawy o VAT przewiduje, że do decyzji, o których mowa w ust. 10–12, przepisy art. 33 ust. 6 i art. 34 ust. 3 i 4 oraz art. 37 ustawy o VAT stosuje się odpowiednio. Oznacza to, że obowiązany do poboru podatku wynikającego z takich decyzji będzie, analogicznie jak w odniesieniu do importu dokonanego na ogólnych zasadach, naczelnik urzędu skarbowego właściwy do poboru kwoty należności celnych przywozowych wynikających z długu celnego. Od decyzji wydanych w ramach USZ przysługiwać będzie odwołanie do dyrektora izby administracji skarbowej a do postępowań tych zastosowanie będą miały przepisy Ordynacji podatkowej. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku zobowiązana będzie do zapłaty podatku wynikającego z decyzji w ramach USZ w terminie 10 dni od dnia doręczenia tych decyzji. Natomiast w zakresie poboru odsetek zastosowanie będą miały odpowiednio przepisy art. 37 ustawy o VAT.

Projektowanym **art. 138i ust. 14** ustawy o VAT reguluje się kwestię obowiązku zastosowania zabezpieczenia kwoty podatku, który ma być wykazany w deklaracji miesięcznej, w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie

przepisów celnych, w przypadku gdy warunki procedury USZ nie są respektowane przez osobę odpowiedzialną za pobór podatku.

W przypadku gdy organ celny:

- wyda decyzję, o której mowa w ust. 9, w której określi podatek w wysokości wyższej niż podatek wykazany w deklaracji miesięcznej (zatem nie chodzi o decyzję organu celnego, gdy osoba odpowiedzialna za pobór podatku wykazała w deklaracji miesięcznej wyższy pobrany podatek, niż wynikało to z ewidencji i organ określił niższą kwotę podatku) albo
- wyda decyzję, o której mowa w ust. 11, określającą podatek w prawidłowej wysokości w sytuacji, gdy podatek był pobrany, ale nie została w ogóle złożona deklaracja miesięczna lub
- podatek wykazany w deklaracji miesięcznej, nie został wpłacony w terminie do 16. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym podatek został pobrany

to w takich sytuacjach osoba odpowiedzialna za pobór podatku, może nadal dokonywać importu towarów w ramach procedury USZ, jednakże pod warunkiem złożenia zabezpieczenia kwoty podatku, która ma być wykazana w deklaracji miesięcznej, w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów celnych.

Należy podkreślić, że zasadniczym ułatwieniem w USZ jest odroczenie terminu płatności podatku, który zgodnie z art. 369zb ust. 2 dyrektywy VAT ma być spójny z odroczonym terminem płatności mającym zastosowanie do zapłaty należności celnych. Zatem jak wynika z motywu 4 dyrektywy 2019/1995 zmieniającej dyrektywę VAT, ma być spójny z terminem płatności należności celnych, określonym w art. 111 UKC.

Kwestie zasad na jakich odraczany jest terminu płatności należności celnych, określonych w art. 110–111 UKC zostały szczegółowo uregulowane w przepisach prawa celnego.

Z brzmienia motywu 13 rozporządzenia 2019/2026 zmieniającego rozporządzenie wykonawcze 282/2011 wynika, że w celu zapewnienia spójności między uregulowaniami szczególnymi dotyczącymi deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu z jednej strony a przepisami celnymi dotyczącymi odroczenia terminu płatności należności celnych oraz obowiązków osoby przedstawiającej towary organom celnym z drugiej strony oraz

zagwarantowania prawidłowej płatności pobranego VAT z tytułu importu, w przypadku gdy stosuje się te uregulowania, należy sprecyzować, że dokonywana co miesiąc płatność VAT z tytułu importu na mocy uregulowań szczególnych może podlegać określonym w przepisach celnych warunkom mającym zastosowanie do odroczenia terminu płatności należności celnych.

Art. 63d rozporządzenia 282/2011 przewiduje dla państw członkowskich uzależnienie możliwości stosowania odroczonej zapłaty podatku od spełnienia warunków mających zastosowanie do odroczenia terminu płatności należności celnych zgodnie z przepisami UKC. Zatem to do państwa członkowskiego należy decyzja, czy skorzysta z regulacji przewidzianych w prawie celnym dla odroczenia należności celnych.

Zaproponowane w projektowanym art. 138i ust. 14 ustawy o VAT przyjęcie zbliżonych warunków, jakie mają zastosowanie przy odroczeniu terminu płatności należności celnych, w sytuacji, gdy organ celny stwierdzi (np. w wyniku kontroli), że osoba, korzystająca z tego uproszczenia naruszy obowiązki jakie wynikają z USZ, ma na celu zabezpieczenie przed ewentualnymi nieprawidłowościami i nadużyciami oraz rozszczelnieniem systemu poboru VAT. Podobne regulacje (aczkolwiek bardziej restrykcyjne – bowiem złożenie takiego zabezpieczenia jest elementem warunkującym możliwość korzystania z USZ), przyjęły lub zamierzają wprowadzić inne państwa członkowskie np. Austria, Francja, Litwa, Czechy, Irlandia czy Słowenia.

Zabezpieczenie, zgodnie z projektowanym **art. 138i ust. 15 ustawy o VAT**, stosowane będzie przez okres 12 miesięcy, począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 14 pkt 1 – w której organ celny określił podatek w wysokości wyższej niż podatek wykazany w deklaracji miesięcznej.

Przykładowo decyzja organu celnego została doręczona we wrześniu, to od 1 października osoba odpowiedzialna za pobór VAT może nadal korzystać z USZ tzn. pobierać podatek od osoby, dla której towary są przeznaczone, jednakże pod warunkiem złożenia zabezpieczenia kwoty podatku, który ma być wykazany w deklaracji miesięcznej, w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów celnych. W praktyce oznacza to, że w przypadku nie złożenia ww. zabezpieczenia kwoty podatku, w odniesieniu do importu towarów dokonanego od 1 października osoba zgłaszająca towary organom celnym nie może stosować procedury USZ i wykazywać podatku pobranego z tytułu importu towarów w deklaracji miesięcznej

a jedynie może dokonywać importu towarów w przesyłkach na zasadach ogólnych, z wykorzystaniem standardowych zgłoszeń celnych (projektowany art. 138i ust. 15 pkt 1 ustawy o VAT).

Analogicznie termin stosowania zabezpieczenia w USZ będzie obliczany, gdy osoba odpowiedzialna za pobór podatku nie zapłaci podatku pobranego i wykazanego w deklaracji miesięcznej w terminie do 16 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym podatek został pobrany.

W przypadku, gdy podatek pobrany od przesyłek doręczonych przykładowo we wrześniu, został zapłacony w dniu 18 października, to od 1 listopada osoba obowiązana do poboru podatku może nadal korzystać z USZ jednakże pod warunkiem złożenia zabezpieczenia kwoty podatku, który ma być wykazany w deklaracji miesięcznej, w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów celnych. W praktyce oznacza to, że w przypadku nie złożenia ww. zabezpieczenia kwoty podatku, do importu towarów dokonanego od dnia 1 listopada, osoby zgłaszające towary organom celnym nie mogą korzystać z procedury USZ i wykazywać podatku pobranego z tytułu importu towarów w deklaracjach miesięcznych a jedynie mogą dokonywać importu towarów w przesyłkach na zasadach ogólnych z wykorzystaniem standardowych zgłoszeń celnych (projektowany art. 138i ust. 15 pkt 2 ustawy o VAT).

Zabezpieczenie będzie stosowane zawsze do towarów wpisywanych po raz pierwszy do ewidencji (nie chodzi o jej uzupełnianie), w okresie gdy zabezpieczenie zaczyna obowiązywać a jego stosowanie trwa 12 miesięcy. Zatem decydująca będzie data dokonania po raz pierwszy wpisu towarów do ewidencji a nie data importu przesyłki. Oznacza to, że jeżeli import przesyłki nastąpił 31 października ale wpis do ewidencji będzie dokonany następnego dnia tj. 1 listopada, to będzie już obowiązek złożenia zabezpieczenia na kwotę podatku od tej przesyłki.

W przypadku gdy naczelnik urzędu celno-skarbowego wydał decyzję, o której mowa w ust. 9 określającą podatek w prawidłowej wysokości, w sytuacji gdy organ celny stwierdził, że w deklaracji miesięcznej kwota podatku została wykazana w wysokości innej niż całkowita kwota podatku wynikająca z ewidencji, osoba odpowiedzialna za pobór podatku nie będzie zobowiązana do złożenia zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 14, gdy całkowita kwota podatku niewykazanego w deklaracji miesięcznej nie przekracza 1% kwoty podatku określonego w tej decyzji (**art. 138i ust. 16 ustawy o**

VAT). Przepis ten ma na celu umożliwienie korzystania z USZ bez konieczności składania zabezpieczenia, jeżeli nieprawidłowo wykazany podatek w deklaracji miesięcznej wynikał z drobnego błędu rachunkowego lub oczywistej omyłki.

Projektowany **art. 138j** ustawy o VAT reguluje kwestię nie pobrania podatku w prawidłowej wysokości przez osobę odpowiedzialną za pobór podatku. Zgodnie z projektowanym **art. 138j ust. 1** ustawy o VAT, jeżeli organ celny stwierdzi, że osoba odpowiedzialna za pobór podatku obliczyła i pobrała podatek w nieprawidłowej wysokości a wynikało to przykładowo z błędnych danych, które jej zostały przekazane przez nabywcę/importera, na podstawie których osoba odpowiedzialna za pobór podatku dokonała zgłoszenia celnego w USZ, wówczas naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję określającą podatek w prawidłowej wysokości. W takiej sytuacji obowiązującym do zapłaty podatku będzie tylko osoba, dla której towary były przeznaczone.

Jeżeli jednak osoba odpowiedzialna za pobór podatku wiedziała lub miała uzasadnione podstawy do tego, aby przypuszczać, że kwota podatku powinna być w innej wysokości niż określona na podstawie informacji towarzyszących przesyłce, to z zgodnie z projektowanym **art. 138j ust. 2** ustawy o VAT, naczelnik urzędu celno-skarbowego ustala tej osobie dodatkowe zobowiązanie podatkowe w wysokości odpowiadającej 20% kwoty zniżenia kwoty podatku. Przez uzasadnione podstawy, o których mowa w przepisie, należy rozumieć okoliczności, które jednoznacznie powinny wzbudzić podejrzenia u osoby fizycznej faktycznie dokonującej zgłoszenia. W tym kontekście należy wskazać, że osoba ta nie jest pracownikiem służb skarbowych czy celnych i w związku z tym nie musi mieć z reguły doświadczenia w identyfikacji „podejrzanych” przesyłek, choć każda sytuacja wymaga indywidualnej oceny. Zatem, o ile podejrzenia u takiej osoby powinny wzbudzić okoliczności, które w sposób oczywisty wskazywać mogą na niezgodność zawartości przesyłki z towarzyszącymi jej dokumentami (np. masa lub gabaryty znacząco odbiegające od opisu towaru), o tyle nie można od niej oczekiwać np. umiejętności odczytania napisów w języku chińskim, które po przetłumaczeniu odbiegałyby od treści dokumentów. W stosunku do osób fizycznych, które za ten sam czyn ponoszą odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe albo za przestępstwo skarbowe, dodatkowego zobowiązania podatkowego nie ustala się.

Projektowany **art. 138j ust. 3** ustawy o VAT stanowi jednak, że dodatkowe zobowiązanie podatkowe nie zostanie ustalone, w przypadku posiadania informacji potwierdzających, że wartość importowanego towaru jest taka sama jak wartość wynikająca z informacji towarzyszących przesyłce. W praktyce, jeżeli osoba odpowiedzialna za pobór podatku stwierdzi w momencie wpisywania towaru do ewidencji, na podstawie posiadanych dokumentów towarzyszących przesyłce, że wartość tego towaru może być nieprawdziwa, powinna skontaktować się z osobą, dla której towar jest przeznaczony i zażądać dodatkowych dokumentów (np. oryginału faktury), które potwierdzą już posiadane dane. Jeżeli w trakcie kontroli osoba odpowiedzialna za pobór podatku, wykaże przed organem celnym, że podjęła dodatkowe czynności i próbowała dodatkowo zweryfikować poprawność danych wynikających z dokumentów towarzyszących przesyłce, wówczas jedyną osobą odpowiedzialną za zapłatę podatku z tytułu importu jest osoba, dla której towary były przeznaczone.

W przypadku, gdy sama osoba, dla której towar jest przeznaczony stwierdzi, że podatek od towaru otrzymanego w przesyłce powinien być pobrany w innej wysokości (wyższej lub niższej), może wystąpić z wnioskiem do naczelnika urzędu celno-skarbowego o wydanie decyzji z prawidłowo określonym podatkiem (projektowany **art. 138j ust. 4** ustawy o VAT).

Zgodnie z projektowanym **art. 138j ust. 5** ustawy o VAT do decyzji wydanych na podstawie ust. 1 i 2 zastosowanie będą miały przepisy art. 33 ust. 6 i art. 34 ust. 3 i 4, art. 37 i art. 38 ust. 2 ustawy o VAT.

Powyższe rozwiązania mają na celu zabezpieczenie przed ewentualnymi nieprawidłowościami i nadużyciami.

44) Art. 146aa ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT

Zmiana w projektowanym **art. 146aa w ust. 1 pkt 1** ustawy o VAT ma charakter dostosowawczy. Związana jest propozycją wprowadzenia nowego uproszczenia USZ i stosowaniem jednej, podstawowej stawki podatku, która obecnie wynosi 23% dla importu wszystkich towarów, jeżeli import towarów jest dokonywany w ramach USZ, o którym mowa w projektowanym art. 138i ust. 4.

III. Pozostałe zmiany

1) Zmiany w zakresie ustawy o NIP (art. 2)

W art. 2 projektu ustawy doprecyzowano również, że podmioty korzystające ze szczególnej procedury importu (IOSS), o której mowa w dziale XII w rozdziale 9 ustawy VAT, nie podlegają obowiązkowi ewidencyjnemu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o NIP. Projektowany przepis dotyczyć będzie tylko podatników zarejestrowanych w Polsce dla potrzeb procedury importu i prowadzących wyłącznie działalność objętą tą procedurą. Jeżeli podatnik korzysta z procedury importu i dodatkowo prowadzi także inną działalność nieobjętą tą procedurą, podatnik będzie objęty obowiązkiem ewidencyjnym jedynie w zakresie dodatkowej działalności.

Celem projektowanej szczególnej procedury jest uproszczenie podatnikom dokonującym w Polsce SOTI objętej IOSS, rejestracji i rozliczania podatku VAT. Obecnie podmioty prowadzące działalność gospodarczą podlegającą opodatkowaniu na terytorium Polski, obowiązane są uzyskać numer ewidencyjny NIP oraz zarejestrować się jako podatnik VAT czynny, co się wiąże z koniecznością wypełniania i składania szeregu dokumentów. Mając na uwadze powyższe, proponuje się, aby podmioty korzystające ze szczególnej procedury importu (IOSS) były zwolnione z obowiązku składania zgłoszenia rejestracyjnego dla celów podatku VAT na zasadach ogólnych oraz nie podlegały również obowiązkowi ewidencyjnemu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o NIP.

2) Zmiany w zakresie Ordynacji podatkowej (art. 3)

Art. 3 wprowadza zmiany w art. 87 § 2 Ordynacji podatkowej, które są konsekwencją odejścia od obowiązku fakturowania dostaw towarów i usług przez podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a, 7 i 9. Poza odejściem od obowiązku fakturowania, tacy podatnicy zgodnie z projektowanym **art. 87 § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej** nie mają także obowiązku wystawienia rachunku, o którym mowa w art. 87 § 1 Ordynacji podatkowej.

3) Zmiany w zakresie Prawo celne (art. 4)

Zmiana w art. 4 projektu ustawy dotycząca **uchylenia art. 65a i 65b** jest konsekwencją zmian w modelu odpraw celnych przesyłek pocztowych, polegających na przyjęciu przez operatora wyznaczonego w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo pocztowe, tj. Poczta Polska S.A. roli zgłaszającego i tym samym dłużnika celnego. Dotychczas Poczta Polska S. A. będąc podmiotem uczestniczącym w obrocie towarami z krajami trzecimi i *de facto* podejmując i dysponując towarami o statusie nieunijnym nie dokonywała zgłoszenia celnego, a jedynie przedstawiała towary organom celnym i tym samym w świetle

przepisów unijnego prawa nie była podmiotem zobowiązanym do uiszczenia ciężących na towarze należności celnych. Stąd też w przepisach krajowych, tj. w art. 65a ustawy – Prawe celne zawarte zostały regulacje nakładające na tego operatora określone obowiązki celne, tj. obowiązek poboru należności celnych od odbiorcy przesyłki, przekazania pobranej kwoty w określonym terminie na rachunek urzędu skarbowego, oraz powstania obowiązku ich uiszczenia wraz z odsetkami za zwłokę w przypadku ich niepobrania od odbiorcy przesyłki, oraz prawo do zwrotu tych należności w przypadku gdy były one nienależne. Według nowych zasad Poczta Polska S.A. przyjmie w procedurze importu obowiązek dokonywania w swoim imieniu zgłoszeń celnych (w formie elektronicznej) na rzecz odbiorców przesyłek pocztowych. Zgłoszenia będą dokonywane przez operatora wyznaczonego w przypadkach określonych postanowieniami art. 143a (dotyczy przesyłek o wartości do 150 euro, w tym rozliczanych z zastosowaniem procedury USZ) oraz 144 (przesyłki pocztowe w przedziale od 150 do 1.000 euro) rozporządzenia delegowanego⁷⁾. Dokonując zgłoszeń celnych według nowych zasad wyznaczony operator pocztowy stanie się jednocześnie dłużnikiem celnym w rozumieniu art. 5 pkt 19 Unijnego Kodeksu Celnego, zobowiązanym w świetle przepisów unijnych do uiszczenia ciężących na towarach należności celnych. Poczta Polska S.A. dokonując zgłoszeń celnych w swoim imieniu i na rzecz odbiorców paczek, będzie zatem podlegała wszelkim prawom i obowiązkom ciężącym na zgłaszającym i jednocześnie dłużniku wynikającym wprost z przepisów unijnego prawa celnego, w tym m. in. obowiązkowi zapłaty odsetek za zwłokę, o którym mowa w art. 114 UKC. Poczta Polska S.A. jako podmiot prawa publicznego, zgodnie z art. 89 ust. 7 UKC, nie będzie miała jednak obowiązku złożenia zabezpieczenia powstałego długu celnego i będzie miała prawo podjąć towar do procedury importu w celu dostarczenia go odbiorcy przed uiszczeniem należności celnych. Prawo to będzie jednak dotyczyło sytuacji, w których Poczta Polska S.A. będzie dokonywała zgłoszenia celnego we własnym imieniu i na rzecz odbiorcy towaru. W każdym innym przypadku, tj. np. w sytuacji złożenia zgłoszenia we własnym imieniu i na swoją rzecz przez odbiorcę przesyłki, towar będzie mógł być zwolniony do procedury i tym samym podjęty przez operatora pocztowego w celu doręczenia dopiero po zabezpieczeniu albo zapłacie należności celnych. W tym jednak przypadku Poczta Polska

---

⁷⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015, str. 1).

S.A. nie będzie dłużnikiem w rozumieniu przepisów prawa celnego, a osobą zobowiązaną do uiszczenia należności będzie odbiorca towaru. Stąd też obecne regulacje zawarte w art. 65a stają się zbędne.

Uchylenie przepisu art. 65b jest konsekwencją uchylecia art. 65a. Mając na uwadze, iż w przypadku wywozu należności celne obecnie nie występują, odstąpiono od stworzenia regulacji w zakresie ich poboru. O ile w praktyce należności celne w wywozie zostaną wprowadzone, zostanie określony sposób ich poboru.

Zniesienie zwolnienia z podatku VAT do 22 EUR ustanowione w pakiecie handlu elektronicznego VAT jest zmianą, która ma duży wpływ na formalności celne zarówno administracji celnych, jak i podmiotów gospodarczych. Wdrożenie pakietu VAT e-handel wymagało zatem również wprowadzenia zmian do prawodawstwa celnego (art. 143a rozporządzenia delegowanego do UKC). W celu zapewnienia poboru podatku VAT od wszystkich towarów przywożonych z państw trzecich do UE zgłaszający muszą złożyć zgłoszenie celne o dopuszczenie do swobodnego obrotu nawet w przypadku przesyłek o wartości wewnętrznej nieprzekraczającej 150 EUR.

Na podstawie art. 143a ust. 1 RD UKC, osoba może zgłaszać do dopuszczenia do obrotu przesyłkę, która jest objęta zwolnieniem z należności celnych przywozowych zgodnie z art. 23 ust. 1 lub art. 25 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1186/2009, na podstawie specjalnego zestawu danych (H7), o którym mowa w załączniku B.

Zgłoszenia celne zawierające zbiór danych H7 może być stosowane:

- z uwzględnieniem procedury IOSS (tj. bez wykazywania w zgłoszeniu celnym podatku VAT) albo,
- z zastosowaniem procedury USZ (tj. w przypadku poboru i rozliczania podatku VAT na zasadach określonych w art. 138i ustawy VAT) albo,
- z obliczonym i pobieranym podatkiem VAT na podstawie zgłoszenia celnego, dokonywanego odrębnie w stosunku do konkretnego odbiorcy i przeznaczonej dla niego przesyłki.

Przedstawicielstwo celne

Aby osoba (np. operator pocztowy, kurier, agencja celna) mogła działać w charakterze przedstawiciela celnego odbiorcy przesyłki i dokonać na jego rzecz zgłoszenia celnego, konieczne jest posiadanie przez tego przedstawiciela dowodu potwierdzającego

udzielenie pełnomocnictwa. Stanowią o tym przepisy unijnego kodeksu celnego, tj. art. 5 pkt 6 i art. 18–20 unijnego kodeksu celnego (delegacja z art. 20 ukc nie została przez Komisję wykonana).

Zgodnie z art. 5 pkt 6 ukc „przedstawiciel celny” oznacza każdą osobę ustanowioną przez inną osobę w celu prowadzenia czynności i załatwiania formalności wymaganych przepisami prawa celnego przed organami celnymi.

Każda osoba może ustanowić przedstawiciela celnego (art. 18 ust. 1 ukc).

Rodzaje przedstawicielstwa oraz warunki, jakie przedstawiciel celny musi spełniać określa art. 18 ust. 2–4 ukc.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ukc podczas kontaktu z organami celnymi przedstawiciel celny zgłasza fakt wykonywania czynności na rzecz osoby reprezentowanej i określa, czy jest to przedstawicielstwo pośrednie czy bezpośrednie. Osoba, która nie deklaruje faktu wykonywania działalności w charakterze przedstawiciela celnego lub osoba, która deklaruje, że działa w charakterze przedstawiciela nie będąc do tego umocowana jest traktowana jako działająca we własnym imieniu i na własną rzecz.

Zgodnie zaś z art. 19 ust. 2 organy celne mogą zażądać od osoby deklarującej, że działa w charakterze przedstawiciela celnego dostarczenia dowodu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa przez osobę reprezentowaną.

Organy celne nie żądają jednak dostarczenia takiego dowodu:

- w szczególnych przypadkach (art. 19 ust. 2 akapit drugi ukc),
- od osoby działającej jako przedstawiciel celny regularnie wykonującej czynności i załatwiającej formalności, aby każdorazowo przedstawiała dowód potwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, jeżeli jest ona w stanie przedstawić taki dowód na wniosek organów celnych (art. 19 ust. 3 ukc).

Odnosząc powołane przepisy dotyczące przedstawicielstwa do zmian wprowadzonych pakietem e-commerce, a szczególnie do przepisów nakładających obowiązek dokonania zgłoszenia celnego każdej przesyłki niezależnie od jej wartości, należałoby przyjąć, że dokonanie takiego zgłoszenia przez przedstawiciela wymaga posiadania dowodu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

Biorąc jednak pod uwagę skalę obrotu paczkami (tylko Poczta Polska szacuje, że jest to ok. 40–50 tys. paczek dziennie), każdorazowe zwracanie się do odbiorcy przesyłki o udzielenie pełnomocnictwa do załatwienia formalności celnych znacznie wydłuży czas dostarczenia paczek i zablokuje obrót pocztowy i kurierski. Aby temu zapobiec proponuje się dodanie do ustawy – Prawo celne art. 77a. Zgodnie z tym przepisem, w przypadkach o których mowa w art. 143a rozporządzenia delegowanego, osobę dokonującą zgłoszenia celnego w imieniu własnym, lecz na rzecz odbiorcy przesyłki, uważa się za upoważnioną do dokonania zgłoszenia w sposób dorozumiany. Stanie się tak w sytuacji, gdy odbiorca przesyłki, poinformowany o możliwości samodzielnego dokonania zgłoszenia celnego lub wyboru innego przedstawiciela celnego, nie zgłosi zamiaru skorzystania z tej możliwości.

W przypadku przesyłek zgłaszanych w USZ taki tryb postępowania można wyinterpretować z art. 63d rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/2026 z dnia 21 listopada 2019 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług ułatwianych poprzez użycie interfejsów elektronicznych oraz w odniesieniu do procedur szczególnych dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, prowadzą sprzedaż towarów na odległość i dokonują niektórych krajowych dostaw towarów. Zgodnie ze zdaniem drugim tego przepisu:

„Do celów stosowania uregulowań szczególnych państwa członkowskie mogą uznać warunek dotyczący „zgłoszenia towarów organom celnym na rzecz osoby, dla której towary te są przeznaczone” za spełniony, jeżeli osoba zgłaszająca towary organom celnym oświadczy, że zamierza skorzystać z uregulowań szczególnych i pobrać VAT od osoby, dla której towary te są przeznaczone.”.

Należy też wskazać na wyjaśnienia zawarte w motywie 13 tego rozporządzenia:

„Należy ponadto sprecyzować, że stosowanie uregulowań szczególnych nie obliguje państw członkowskich do nakładania obowiązku posiadania przez osobę przedstawiającą towary organom celnym upoważnienia do działania na rzecz osoby, dla której towary te są przeznaczone”.

W przypadku stosowania procedury IOSS przesyłki są zwolnione z należności celnych a podatek VAT jest zapłacony w momencie zakupu towarów, nie ma zatem ryzyka wystąpienia nieprawidłowości w określeniu należności importowych. Można również

przyjąć założenie, że odbiorca przesyłki jest zainteresowany jak najszybszym otrzymaniem przesyłki, a w związku z tym również skróceniem czasu na dokonanie formalności celnych. W przypadku konieczności pozyskania pełnomocnictwa czas ten znacznie się wydłuży.

Wprowadzenia przepisu umożliwiającego przedstawicielom celnym działanie w procedurach IOSS i USZ z upoważnieniem dorozumianym postawi w mniej korzystnej sytuacji osoby, które nie działają w tych systemach (są one dobrowolne), a dokonują zgłoszeń celnych z wykorzystaniem art. 143a RD, dlatego proponuje się wprowadzić takie rozwiązanie dla wszystkich osób.

Proponowana instytucja przedstawicielstwa dorozumianego znacznie przyczyni się do skrócenia czasu otrzymania przesyłki przez odbiorcę i zdejmie z niego obowiązek załatwiania formalności celnych. Projektowane rozwiązanie jest korzystne również z punktu widzenia osób (operatorów pocztowych, przewoźników ekspresowych), które dostarczają paczki. Czas niezbędny na pozyskanie pełnomocnictwa znacznie wydłużyłby czas dostawy przesyłki i dodatkowo ją komplikował.

Proponuje się zatem, aby przedstawicielstwo dorozumiane byłoby dopuszczalne, pod warunkiem dania odbiorcy przesyłki możliwości złożenia zastrzeżenia. Odbiorca przesyłki mógłby zrezygnować z usług podmiotu i sam dokonać zgłoszenia celnego przesyłki, jak również mógłby upoważnić wybraną przez siebie agencję celną do złożenia zgłoszenia. W przypadku, gdy upoważnienie dla pełnomocnika celnego będzie miało formę upoważnienia dorozumianego, przedstawiciel celny będzie działał jako przedstawiciel pośredni, co oznacza, że będzie odpowiadał solidarnie z odbiorcą przesyłki.

Pełnomocnictwo dorozumiane nie jest pojęciem nowym w prawie, jest ono wywodzone na gruncie przepisów z prawa cywilnego, świadczą o tym poniższe przykłady orzecznictwa.

1. W orzecznictwie SN prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym istnienie umocowania do dokonywania w imieniu mocodawcy czynności prawnych wywodzić można ze struktury osoby prawnej albo zakresu obowiązków pracowniczych. Prezentowane jest także stanowisko, iż tolerowanie faktu występowania innej osoby w charakterze pełnomocnika uznać można za dorozumiane udzielenie pełnomocnictwa (tak

A. Szpunar, Udzielenie, s. 33; M. Pazdan, w: System PrPryw, t. 2, 2002, Nb 165, s. 503; P. Drapała, Pełnomocnik rzekomy, s. 17–18).

2. W wyr. z 23.10.2001 r. (I CKN 323/99, OSNC 2002, Nr 7–8, poz. 94) SN uznał, że zatrudnienie na stanowisku, z którym łączy się wystawianie faktur zawierających wezwanie płatników do zapłaty w określonym terminie, jest równoznaczne z udzieleniem przez pracodawcę stałego pełnomocnictwa do dokonywania tych czynności.

3. Rozstrzygnięcie to jest rozwinięciem wcześniejszego poglądu, wyrażonego w wyr. z 17.12.1985 r. (III CRN 395/85, OSNCP 1986, Nr 11, poz. 184), w którym zwrócono uwagę, że z samego faktu, że pracownik nie wchodzi w skład organu osoby prawnej nie wynika, iż nie jest uprawniony bądź zobowiązany do dokonywania czynności prawnych w ramach określonej działalności handlowej, usługowej itp. z osobami trzecimi. Zatrudnienie na określonym stanowisku w strukturze osoby prawnej (np. przedstawiciel handlowy) wiąże się z udzieleniem – w sposób wyraźny lub nawet tylko dorozumiany – umocowania do dokonywania określonych czynności prawnych w imieniu pracodawcy.

4. Oświadczenie woli o ustanowieniu pełnomocnika, jak każde oświadczenie woli, może być wyrażone przez każde zachowanie się mocodawcy ujawniające jego wolę w sposób dostateczny (art. 60 KC). Dlatego trafne jest spostrzeżenie SA w Katowicach, że pełnomocnictwa udzielić można wprost lub w sposób dorozumiany (per facta concludentia) (wyr. SA w Katowicach z 3.7.1992 r., I ACr 323/92, OSA 1993, Nr 7, poz. 47). Dlatego w każdym przypadku konieczne jest rozważenie, czy struktura osoby prawnej, zaliczenie określonych czynności przez pracodawcę do zakresu obowiązków pracownika albo długotrwała akceptacja określonej praktyki (dokonywania przez pracownika czynności prawnych) może być uznane za działanie wyrażające wolę wywołania skutku prawnego w postaci udzielenia pełnomocnictwa (art. 60 KC).

5. W wyr. z 24.8.1995 r. (I ACr 410/95, Legalis) SA w Krakowie wyraził kontrowersyjne stanowisko, zgodnie z którym świadome tolerowanie działania innej osoby jako pełnomocnika kwalifikowane może być jako konkludentne udzielenie pełnomocnictwa. Przywołane orzeczenie dotyczyło skuteczności zapłaty do rąk osoby, która nie była upoważniona do pobierania gotówki w imieniu spółki, jednak spółka wcześniej dwukrotnie akceptowała fakt odebrania przez tą osobę płatności od spółdzielni i nie zgłosiła wobec tego trybu płatności zastrzeżeń. Zdaniem SA akceptowanie działania osoby, której nie udzielono pełnomocnictwa jako pełnomocnika, stanowi konkludentne

wyrażenie woli udzielenia pełnomocnictwa. Podobny pogląd wyrażony został w wyr. SN z 24.10.2003 r. (III CK 57/02, Legalis), w którym skład orzekający uznał, że działanie przez inspektora budowlanego polegające na odbiorze w imieniu inwestora robót w przeszłości i akceptacja tego faktu przez inwestora traktowane mogą być jako udzielenie inspektorowi przez inwestora w sposób konkludentny pełnomocnictwa do odbioru robót. Również w piśmiennictwie prezentowane jest stanowisko, zgodnie z którym stwarzanie przez mocodawcę swoim zachowaniem pozorów udzielenia pełnomocnictwa jest wystarczające dla uznania, że udzielono pełnomocnictwa, uzasadnieniem tego stanowiska jest ochrona zaufania osoby, z którą tak „umocowany” pełnomocnik dokonał czynności prawnej (tak m.in. P. Drapała, Pełnomocnik rzekomy, s. 17–18).

W wyroku z 29.11.2018 r., sygn. akt IV CSK 375/17, Sąd Najwyższy uznał, że świadome tolerowanie działania innej osoby jako pełnomocnika, przejawiające się wiedzą o takim działaniu i brakiem wobec niego sprzeciwu, może być uznane za konkludentne udzielenie pełnomocnictwa. Podkreślił, że pogląd ten opiera się na słusznym założeniu, iż osoba znosząca działanie innej osoby jako pełnomocnika, w sposób dorozumiany ujawnia wolę jej umocowania.

Czynności konkludentne (czynności dorozumiane) – rodzaj czynności procesowych, komunikowanie przez samo zachowanie, które w konkretnej sytuacji wskazuje na istotę czynności.

Powyższe oznacza, że przedstawiony projekt zmiany prawa celnego w zakresie przyjęcia konstrukcji dorozumianego pełnomocnictwa jest rozwiązaniem optymalnym z punktu widzenia zabezpieczenia interesów konsumentów, organów i operatora.

IV. Przepisy przejściowe

Art. 5

W związku z uchynieniem pojęć „sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju” oraz „sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju” w projekcie ustawy zawarto przepis przejściowy, regulujący zasady rozliczania transakcji sprzedaży wysyłkowej towarów, których transport rozpoczął się przed dniem wejścia w przed dniem 1 lipca 2021 r., a które zostały dostarczone do nabywcy po dniu 30 czerwca 2021 r. Art. 5 projektu ustawy określa, że do towarów, będących przedmiotem sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju i na terytorium kraju, których wysyłka lub transport rozpoczęły się przed dniem 1 lipca 2021 r., dostarczonych do nabywcy po dniu 30 czerwca 2021 r., stosuje się przepisy

dotychczasowe. Oznacza to, że podatnik, który rozpoczął transport towarów w ramach sprzedaży wysyłkowej przed dniem 1 lipca zobowiązany będzie do rozliczenia tej transakcji na dotychczasowych zasadach.

Art. 6

W obecnym stanie prawnym podatnik, który chce wprowadzić zmiany do deklaracji VAT składanych w ramach systemu MOSS, może tego dokonać, korygując deklaracje za okresy, w których pierwotnie zadeklarował świadczenie usług TBE. Zgodnie z projektowanymi przepisami art. 130 c ust. 5a i art. 133 ust. 4a ustawy o VAT, które wejdą w życie 1 lipca 2021 r., korekty takich deklaracji VAT będą dokonywane w ramach deklaracji składanej za następne okresy rozliczeniowe.

Aby ograniczyć skutki o charakterze informatycznym wynikające ze zmian w sposobie dokonywania korekty wcześniejszych deklaracji VAT w ramach procedury szczególnej, rozporządzenie wykonawcze 2019/2026 wprowadziło zmiany w art. 61 rozporządzenia 282/2011. Zgodnie z nowym brzmieniem ww. przepisu, który jest stosowany bezpośrednio i nie wymaga implementacji do krajowego porządku prawnego, korekty deklaracji VAT dotyczące okresu rozliczeniowego poprzedzającego dzień 1 lipca 2021 r. dokonuje się poprzez zmiany do tej deklaracji, a nie poprzez korygowanie kolejnej deklaracji, a z kolei korekty deklaracji VAT dotyczące okresów począwszy od III kwartału 2021 r., dokonuje się poprzez korygowanie kolejnej deklaracji.

W związku z powyższym należało zaprojektować przepis przejściowy, który wskazywałby, że przepisu ust. 5a dodawanego w art. 130c i ust. 4a dodawanego w art. 133 ustawy o VAT nie stosuje się do okresów rozliczeniowych przypadających przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy.

Art. 7

W związku z tym, że niniejszy projekt wprowadza zmianę w zakresie terminu, w jakim podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury unijnej i nieunijnej, o których mowa w dziale XII rozdziałach 6a i 7a ustawy o VAT, będzie obowiązany składać deklaracje VAT, w projektowanej ustawie przewidziano przepisy przejściowe (art. 7 ust. 1 i 2) zgodnie z którymi do deklaracji VAT, o których mowa w art. 130c i 133 ustawy o VAT, składanych za okres rozliczeniowy bezpośrednio przypadający przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, czyli za II kwartał 2021 r., zastosowanie będą miały przepisy

ustawy o VAT w brzmieniu dotychczasowym. Powyższe oznacza, że deklarację VAT za II kwartał 2021 r. należy złożyć w terminie do 20 lipca 2021 r.

Art. 8, 9, 11 i 12

Zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) 2020/1112 z dnia 20 lipca 2020 r. zmieniającym rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/2026 w odniesieniu do dat rozpoczęcia stosowania w związku z pandemią COVID-19, rozporządzenie 2019/2026 stosuje się od dnia 1 lipca 2021 r. Zgodnie z art. 2 akapit trzeci rozporządzenia 2019/2026 od dnia 1 kwietnia 2021 r. państwa członkowskie zezwalają jednak podatnikom i pośrednikom działającym na ich rzecz na przedkładanie informacji wymaganych na podstawie art. 360, 369c lub 369o dyrektywy VAT do celów rejestracji w ramach procedur szczególnych.

W projekcie zawarto przepisy przejściowe, w których umożliwia się podatnikom (którzy będą mogli skorzystać z projektowanej tzw. procedury unijnej; **art. 8 projektu**), podmiotom zagranicznym świadczącym usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego (które będą mogły skorzystać od dnia 1 lipca 2021 r. z projektowanej procedury nieunijnej; **art. 9 projektu**) oraz podatnikom i pośrednikom (którzy będą mogli skorzystać z projektowanej tzw. procedury importu **art. 11 projektu**) przekazanie za pomocą środków komunikacji elektronicznej Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenia do procedur szczególnych rozliczania VAT, przed wejściem w życie przepisów rozszerzających zakres podmiotowo-przedmiotowy procedury unijnej i nieunijnej oraz procedury importu.

Takiego zgłoszenia będą mogli również dokonać podatnicy dokonujący sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju, o której mowa w art. 2 pkt 23 ustawy o VAT, a suma całkowitej wartości towarów wysyłanych lub transportowanych, pomniejszona o kwotę podatku od towarów i usług, nie przekroczyła w trakcie roku podatkowego 2021 ani w poprzednim roku podatkowym kwoty 42 000 zł, pod warunkiem złożenia zawiadomienia o wyborze, od dnia 1 lipca 2021 r., miejsca opodatkowania na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (**art. 8 ust. 2 projektu**).

Zgodnie z projektowanym ust. 3 art. 8 zawiadomienie to powinno zawierać nazwę lub imię i nazwisko, adres siedziby działalności gospodarczej lub adres miejsca zamieszkania, numer identyfikacji podatkowej, informacje o wyborze miejsca

opodatkowania, niezbędne do określenia momentu tego wyboru, oraz dane kontaktowe, w tym numer telefonu i adres poczty elektronicznej.

Przepisy przejściowe weszłyby w życie z dniem następującym pod dniem ogłoszenia, przez co uniknięto by sytuacji, w której duża liczba podmiotów rejestruje się w OSS i w IOSS w pierwszym dniu obowiązywania nowych przepisów, tj. z początkiem lipca 2021 r.

Jednocześnie, aby umożliwić podmiotom przekazanie za pomocą środków komunikacji elektronicznej Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenia do procedur szczególnych rozliczania VAT przed 1 lipca 2021 r., zdecydowano o wcześniejszym wprowadzeniu w życie części przepisów zmienianej ustawy o VAT. Do zgłoszeń będą stosowane przepisy art. 130b ust. 5 i 6, ust. 7 pkt 1 i 2 oraz ust. 8 pkt 3 (w zakresie procedury unijnej), art. 132 ust. 5 i 5a, ust. 6 pkt 1 i 2 oraz ust. 7 pkt 3 (w zakresie procedury nieunijnej), art. 138e ust. 6–8, 10, 11, 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 (w zakresie procedury importu), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Co istotne w przepisach przejściowych art. 8, 9 oraz art. 11 projektu, wskazano, jakie dane powinny być zamieszczone w zgłoszeniu informującym o zamiarze skorzystania z danej procedury szczególnej i określono, w jaki sposób Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście przed dniem 1 lipca 2021 r. potwierdza to zgłoszenie lub, w przypadku niespełnienia warunków niezbędnych do skorzystania z danej procedury szczególnej, wydaje postanowienie w sprawie odmowy przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie.

Gdyby podmiot z jakichś względów wycofał się z zamiaru korzystania z systemu OSS oraz IOSS od 1 lipca 2021 r., powinien on niezwłocznie powiadomić o tym Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście. Projektowane przepisy w tym zakresie przewidują możliwość zrezygnowania przez ww. podmioty ze stosowania procedury szczególnej od dnia 1 lipca 2021 r. w Polsce (np. umożliwiając jeszcze przed 1 lipca 2021 r. ewentualną zmianę państwa członkowskiego identyfikacji). W sytuacji gdy Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zostanie poinformowany o zmianach w zakresie działalności gospodarczej, w wyniku których podmiot nie będzie spełniał już warunków niezbędnych do stosowania danej procedury lub zrezygnuje z jej stosowania, wyda postanowienie, na które służy zażalenie, o wygaśnięciu identyfikacji na potrzeby procedury szczególnej.

Jednocześnie w związku z tym, że na podstawie art. 2 akapit trzeci rozporządzenia 2019/2026, od dnia 1 kwietnia 2021 r. podatnik, który będzie chciał rozliczać podatek VAT w ramach procedury unijnej, nieunijnej lub importu, lub podatnik, który będzie chciał działać w charakterze pośrednika w procedurze importu, od dnia 1 lipca 2021 r., będą mogli już od 1 kwietnia 2021 r. złożyć zgłoszenie rejestracyjne, czyli przed wejściem w życie przepisów art. 8, 9 i 11, należy wprowadzić przepis **art. 12** wskazujący, że w przypadku zgłoszeń, o których mowa w art. 8, 9 i 11 złożonych przed dniem wejścia w życie tych przepisów, uznaje się je za złożone w dniu ich wejścia w życie. Oznacza to, że zgłoszenia te będą rozpatrywane od momentu wejścia w życie przepisów art. 8, 9 i 11. Przepisy te znajdą odpowiednie zastosowanie do tych zgłoszeń.

Art. 10

Zgodnie z projektowanym art. 130b ust. 5 ustawy o VAT, który wejdzie w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy, właściwy naczelnik urzędu skarbowego dokonuje identyfikacji podatnika na potrzeby procedury unijnej i potwierdza zgłoszenie, wykorzystując numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług. Zatem, aby móc się zgłosić do procedury unijnej, podatnik powinien dokonać rejestracji w Polsce. W związku z powyższym w projektowanym art. 10 dodano zapis, zgodnie z którym osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna, która nie posiada siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej i zamierza dokonywać od dnia 1 lipca 2021 r. dostaw towarów wysyłanych lub transportowanych, z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i chce przed 1 lipca 2021 r. złożyć zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od wartości dodanej, będzie obowiązana, przed złożeniem ww. zgłoszenia, złożyć zgłoszenie rejestracyjne, o którym mowa w art. 96 ust. 1a ustawy o VAT.

Art. 13

Aby umożliwić podmiotom przekazanie za pomocą środków komunikacji elektronicznej Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenia do procedur szczególnych rozliczania VAT przed 1 lipca 2021 r., zdecydowano o

wprowadzeniu w życie części nowych przepisów z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Przy czym przepisy te nie znalazłyby zastosowania do podatników świadczących usługi TBE dla konsumentów unijnych (nie podatników), którzy już obecnie mogą rejestrować się do istniejących procedur szczególnych rozliczania VAT od tych usług.

W związku z powyższym należy wprowadzić przepis art. 13 wskazujący, że w przypadku takich podmiotów, zastosowanie znajdą przepisy ustawy o VAT w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 14 i 15

Przepisy przejściowe weszłyby w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, przez co uniknięto by sytuacji, w której duża liczba podmiotów rejestruje się w OSS w pierwszym dniu obowiązywania nowych przepisów, tj. z początkiem lipca 2021 r. Przy czym nie dotyczyłoby to podatników, świadczących usługi TBE dla konsumentów unijnych (nie podatników), którzy już obecnie mogą rejestrować się do istniejących procedur szczególnych rozliczania VAT od tych usług, a co za tym idzie, w ich przypadku następowałaby kontynuacja ich rozliczania odpowiednio w procedurze unijnej lub nieunijnej od lipca 2021 r. Podmioty obsługiwane obecnie w systemie MOSS od lipca 2021 r. będą przeniesione do systemu OSS automatycznie, zatem nie będzie konieczna ponowna rejestracja.

Aby zapewnić podatnikom pewność prawną, aby nie było wątpliwości co do braku/konieczności ponownej rejestracji, należy wprowadzić do ustawy odpowiednie przepisy.

V. Wejście w życie ustawy

Zgodnie z **art. 16 projektu** ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2021 r., z wyjątkiem przepisów umożliwiających złożenie zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej OSS oraz IOSS (art. 1 pkt 2 lit. a i b w zakresie pkt 2 lit. c i d, pkt 23, pkt 35 lit. e, f, lit. g tiret pierwszego i drugiego oraz lit. h tiret pierwszego, trzeciego i piątego, pkt 40 lit. d, e, lit. f tiret pierwszego i drugiego oraz lit. g tiret drugiego w zakresie pkt 3 i tiret trzeciego, pkt 43 w zakresie art. 138e ust. 6–8, 10, 11, ust. 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 oraz art. 8–13 projektu), których wejście w życie określono na dzień następujący po dniu ogłoszenia.

Ocena skutków planowanych operacji przetwarzania danych osobowych

Zgodnie z art. 35 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE⁸⁾ (zwanym dalej „RODO”) jeżeli dany rodzaj przetwarzania – w szczególności z użyciem nowych technologii – ze względu na swój charakter, zakres, kontekst i cele z dużym prawdopodobieństwem może powodować wysokie ryzyko naruszenia praw lub wolności osób fizycznych, administrator przed rozpoczęciem przetwarzania powinien dokonać oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych. Ocena taka powinna być dokonana w szczególności w przypadku przetwarzania na dużą skalę (art. 35 ust. 3 lit. b RODO), a także w przypadku systematycznej, kompleksowej oceny czynników osobowych odnoszących się do osób fizycznych, opierającej się na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, i będącej podstawą decyzji wywołujących skutki prawne wobec osoby fizycznej lub w podobny sposób znacząco wpływającej na osobę fizyczną (art. 35 ust. 3 lit. a RODO).

W myśl art. 35 ust. 10 RODO administrator nie musi przeprowadzać takiej oceny jeżeli przetwarzanie na mocy art. 6 ust. 1 lit. c RODO ma podstawę prawną w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego, któremu podlega administrator, i prawo takie reguluje daną operację przetwarzania lub zestaw operacji, a oceny skutków dla ochrony danych dokonano już w ramach oceny skutków regulacji w związku z przyjęciem tej podstawy prawnej.

Projektowana ustawa przewiduje nałożenie od 1 lipca 2021 r. na określonych operatorów interfejsów elektronicznych (IE) obowiązku udostępniania drogą elektroniczną, na żądanie organów podatkowych, ewidencji dotyczącej dokonywanych (ułatwianych) za ich pośrednictwem określonych dostaw towarów i usług na terytorium UE na rzecz podmiotów niebędących podatnikami VAT. Ewidencja będzie zawierała informacje umożliwiające organom podatkowym sprawdzenie czy VAT od tych transakcji został rozliczony prawidłowo, a także identyfikację podmiotów, którzy prowadzą sprzedaż tych towarów /usług za pośrednictwem IE. Wykonywanie tego obowiązku będzie wiązało się z przetwarzaniem informacji określonych w art. 54c ust. 2 rozporządzenia 282/2011

---

⁸⁾ Dz. Urz. UE L 119 z 4.05.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2.

dotyczących podatników VAT prowadzących sprzedaż za pośrednictwem interfejsu elektronicznego. Podlegające ewidencjonowaniu informacje obejmują następujące dane osobowe:

- nazwa/imię i nazwisko;
- adres pocztowy i adres elektroniczny lub strona internetowa;
- numer identyfikacyjny VAT lub krajowy numer identyfikacji podatkowej;
- numer rachunku bankowego lub numer rachunku wirtualnego.

Państwa członkowskie UE, w tym Polska, są zobowiązane do nałożenia na operatorów interfejsów elektronicznych obowiązku udostępniania drogą elektroniczną ewidencji na podstawie implementowanej dyrektywy 2017/2455. Przetwarzanie danych udostępnianych na żądanie przez operatorów interfejsów elektronicznych zapewni organom podatkowym dostęp do informacji umożliwiających sprawdzenie czy VAT z tytułu ewidencjonowanych transakcji został rozliczony w prawidłowy sposób przez podatników prowadzących sprzedaż za pośrednictwem interfejsów elektronicznych. Unijny prawodawca wprowadził taki obowiązek, ponieważ w państwach członkowskich są identyfikowane nieprawidłowości związane z rozliczaniem VAT od towarów i usług, których sprzedaż jest ułatwiana przez interfejsy elektroniczne. Wśród tych nieprawidłowości należy w szczególności wymienić brak rozliczania należnego VAT z tytułu sprzedaży, a także niedokonywanie wymaganej przez przepisy o VAT rejestracji dla celów tego podatku przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą w rozumieniu przepisów o VAT.

Zakres ewidencjonowanych danych został ściśle określony w art. 54c ust. 2 rozporządzenia 282/2011, w oparciu o zasadę minimalizmu z maksymalnym ograniczeniem ingerencji w sferę prywatności. W szczególności trzeba podkreślić, że nie będą ewidencjonowane informacje dotyczące nabywców towarów i usług (tj. konsumentów). Ewidencjonowane mają być wyłącznie dane dotyczące podatników (przedsiębiorców) prowadzących sprzedaż za pośrednictwem interfejsów elektronicznych. Dane te są adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są przetwarzane (zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c RODO).

Dane zawarte w ewidencji specjalnej będą udostępniane drogą elektroniczną wyłącznie na żądanie właściwego organu podatkowego.

Zakres danych przetwarzanych na potrzeby sporządzenia i udostępnienia organom podatkowym ewidencji specjalnej oraz ich aktualność niezbędne są do zapewnienia jednoznacznej identyfikacji tzw. dostawców i usługodawców (sprzedawców) bazowych oraz dostarczenia informacji o prowadzonej przez nich działalności gospodarczej za pośrednictwem interfejsów elektronicznych działających w sektorze handlu elektronicznego.

Powyższy cel przetwarzania możliwy byłby do osiągnięcia jedynie poprzez wszczynanie względem każdego z osobna tzw. dostawcy bazowego sformalizowanych trybów przewidzianych w Ordynacji podatkowej (czynności sprawdzające, kontrola podatkowa, kontrola celno-skarbowa, postępowanie podatkowe), aby zweryfikować prawidłowość rozliczania VAT. Działanie takie jest kosztowne i nieefektywne ze względu na znaczną liczbę sprzedawców bazowych, a także z uwagi na to, że wielu spośród tych sprzedawców nie posiada siedziby działalności gospodarczej w Polsce.

Przechowywanie i analiza danych z udostępnionych ewidencji będą realizowane z zastosowaniem odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych wymaganych dla zapewnienia zasady retencji danych i ograniczenia przechowywania danych, ale także z uwagi na konieczność zapewnienia odpowiedniej jakości danych (zasada prawidłowości danych). W projekcie ustawy uregulowano także kwestię przechowywania danych przez operatorów interfejsów elektronicznych. Podatnicy ci będą zobowiązani przechowywać ewidencje specjalną przez okres 10 lat od zakończenia roku podatkowego, w którym została dokonana dostawa towarów bądź wykonana usługa podlegające obowiązkowi ewidencyjnemu. Okres przechowywania tej ewidencji wynika z przepisów implementowanej dyrektywy.

Wprowadzenie wymogu udostępniania na żądanie organu podatkowego tzw. ewidencji specjalnej zostało przewidziane w implementowanej dyrektywy, a zatem jest zgodne z prawem UE, jak również nie narusza zasad demokratycznego państwa prawnego. Realizacja tego obowiązku, który jak wskazano wynika z unijnej dyrektywy, do transpozycji której Polska jest zobligowana, w naturalny sposób wiąże się z koniecznością przetwarzania danych osobowych. Nie ma możliwości wykonania tego obowiązku w sposób pozwalający na uniknięcie przetwarzania tych danych. Do realizacji tego obowiązku są zobowiązane wszystkie państwa członkowskie UE.

Co istotne, przetwarzanie danych będzie ściśle związane z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą, a nie z jego życiem prywatnym. Administratorem w dalszym ciągu będzie podmiot publiczny, a przetwarzanie jest niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej administratorowi, co jest zgodne z art. 6 ust. 1 lit. e RODO.

Ponadto, w związku z udostępnianiem ewidencji specjalnej nie będą przetwarzane dane osobowe, o których mowa w art. 9 i art. 10 RODO, a wyłącznie dane, które interfejs elektroniczny pozyskuje w toku prowadzonej działalności gospodarczej.

Należy wskazać, że osoby, których dane dotyczą, będą świadome, w jakim celu ich dane są przetwarzane – wynika to z zasady oficjalności aktów prawa powszechnie obowiązującego oraz z faktu, iż dokonując sprzedaży za pośrednictwem interfejsu elektronicznego osoby te udostępniają szereg danych o prowadzonej działalności gospodarczej operatorom tych interfejsów, akceptując warunki (regulaminy) przez nich ustalone.

Katalog przetwarzanych danych osobowych podlegających ewidencjonowaniu ograniczony został do niezbędnego minimum (zakres danych wynika wprost z art. 54c ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 282/2011, który obowiązuje bezpośrednio we wszystkich państwach członkowskich UE). Katalog ten jednocześnie gwarantuje spełnienie potrzeb informacyjnych odbiorców końcowych tego rozwiązania (organów podatkowych) oraz nie nakłada nadmiernych obciążeń na zobowiązanych podatników (proporcjonalność). Powyższe spełnia zatem wymóg niezbędności oraz proporcjonalności, o których mowa w art. 35 ust. 7 lit. b RODO. Ponadto, katalog przetwarzanych danych osobowych nie zawiera danych wrażliwych w rozumieniu RODO.

Oceniając wpływ projektowanej ustawy w zakresie ustawy o VAT na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, należy wskazać, że:

- 1) regulacja wpłynie na funkcjonowanie podmiotów świadczących usługi na rzecz unijnych konsumentów, prowadzących wewnątrzspółnotową sprzedaż na odległość (dawną sprzedaż wysyłkową) oraz na operatorów interfejsów elektronicznych ułatwiających określone dostawy towarów lub świadczenie określonych usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami VAT. Z uwagi na

objęcie procedurą szczególną OSS również innych usług niż telekomunikacyjnych, nadawczych i elektronicznych, wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość oraz niektórych dostaw krajowych wzrosło prawdopodobieństwo, że znacznie większa liczba podatników będzie chciała skorzystać z tej szczególnej procedury rozliczania podatku. W związku z tym podmioty te będą musiały dostosować swoje systemy do nowej procedury rozliczania VAT.

- 2) likwidacja zwolnienia z VAT dla importu towarów o niewielkiej wartości do 22 euro przyczyni się do poprawy konkurencyjności przede wszystkim krajowych podatników, którzy prowadząc sprzedaż na terytorium kraju ponosili ciężar podatku VAT, podczas gdy takie same towary zakupione poza UE, korzystały w większości państw UE ze zwolnienia z VAT od takiego importu.
- 3) wdrożenie rozwiązania prowadzącego do przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązanie VAT (czyli w istocie obowiązku za pobór i zapłatę VAT) z tytułu określonych dostaw B2C dokonywanych przez bardzo liczną grupę przedsiębiorców, spośród których wielu posiada swoje siedziby działalności gospodarczej poza UE, na operatorów interfejsów elektronicznych powinno przyczynić się do poprawy konkurencyjności unijnych przedsiębiorców. Nastąpi to dzięki zmniejszeniu ogólnych kosztów związanych z wypełnianiem obowiązków wynikających z przepisów VAT, które obecnie ponoszą przedsiębiorcy sprzedający swoje towary za pośrednictwem interfejsów elektronicznych do konsumentów z Polski i innych państw członkowskich UE. Ponadto, wskutek zwiększenia efektywności poboru VAT od towarów sprzedawanych przez przedsiębiorców spoza UE (oraz likwidacji zwolnienia z VAT od importu przesyłek o wartości nieprzekraczającej 22 euro), poprawi się sytuacja unijnych (w tym polskich) przedsiębiorców względem podmiotów z państw trzecich, poprzez skuteczniejsze zapewnianie równych warunków prowadzenia działalności gospodarczej.
- 4) przewiduje się, że mogą wzrosnąć koszty związane z realizowaniem obowiązków podatkowych po stronie operatorów interfejsów elektronicznych. Niemniej jednak, jednocześnie przeniesienie odpowiedzialności za zobowiązanie VAT na tych operatorów, a także szereg pozostałych rozwiązań nakierowanych na ułatwienie prowadzenia i podejmowania transgranicznej sprzedaży, może przyczynić się do wzrostu liczby użytkowników (sprzedawców i nabywców) korzystających z usług

operatorów interfejsów elektronicznych, co może w efekcie wpłynąć na zwiększenie przychodów (obrotów) takich operatorów, polepszając ich sytuację gospodarczą.

Proponowane przepisy, co do zasady nie powodują, dodatkowych obciążeń administracyjnych poza tymi, które wynikają z potrzeby implementacji prawa unijnego.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt ustawy nie wymaga zaopiniowania, dokonania konsultacji albo uzgodnienia z właściwymi instytucjami organami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw.</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jan Sarnowski – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Bartłomiej Kołodziej Zastępca Dyrektora Departamentu Podatku od Towarów i Usług, tel. 22 694-36-21, email: bartlomiej.kolodziej@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 31.03.2021 r.</p> <p>Źródło: Prawo UE: 1) dyrektywa Rady (UE) 2017/2455 zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość oraz 2) dyrektywa Rady (UE) 2019/1995 zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących sprzedaży towarów na odległość oraz niektórych krajowych dostaw towarów.</p> <p>Nr w Wykazie prac UC60</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Konieczność zmiany ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106, z późn. zm.), dalej „ustawa o VAT”, wynika z obowiązku implementacji do polskiego porządku prawnego przepisów unijnych dotyczących tzw. Pakietu VAT e-commerce.

Państwa Członkowskie UE, w tym Polska, zobowiązane są do zaimplementowania w krajowych przepisach podatkowych rozwiązań przewidzianych w pakiecie VAT e-commerce, których celem jest pokonanie barier, w tym uszczelnienie VAT, w transgranicznym handlu elektronicznym pomiędzy przedsiębiorcami i konsumentami (B2C)¹⁾. Trzon tego pakietu stanowią dyrektywy nowelizujące dyrektywę 2006/112/WE (dyrektywa VAT), które zostały przyjęte przez Radę UE w grudniu 2017 r.²⁾ i listopadzie 2019 r.³⁾

Jak wskazano w motywie 7 preambuły implementowanej dyrektywy 2017/2455/UE, znacząca część sprzedaży towarów do konsumentów w UE, zarówno w ramach obrotu pomiędzy państwami członkowskimi, jak i w odniesieniu do towarów sprowadzanych do Unii z państw trzecich, dokonywana jest za pośrednictwem interfejsów elektronicznych, takich jak platforma, platforma handlowa, portal lub inne podobne środki (tj. urządzenie lub oprogramowanie), dalej: „interfejsy elektroniczne”, często z wykorzystaniem zlokalizowanych na terytorium UE magazynów zapewniających kompleksową obsługę logistyczną (tzw. magazyny typu fulfilment warehouse). Głównym problemem, który mają rozwiązać implementowane dyrektywy, jest niezadowalająca efektywność poboru VAT, a przy tym relatywnie duże obciążenia administracyjne i koszty ciężące na przedsiębiorcach oraz administracji skarbowej w związku z rozliczaniem podatku należnego od ww. transakcji i weryfikowaniem prawidłowości tego rozliczenia. Wynika to w szczególności z faktu, że w znacznej mierze tego rodzaju sprzedaż jest prowadzona przez bardzo liczną grupę przedsiębiorców nieposiadających siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w UE. Stąd, jak pokazuje dotychczasowa praktyka, w wielu państwach członkowskich występują trudności z zapewnieniem prawidłowego wypełniania obowiązków podatkowych przez takich przedsiębiorców.

Główne rozwiązania ujęte w pakiecie e-commerce mają wejść w życie od 1.07.2021 r. (termin ich implementacji upływa 30.06.2021 r.) i obejmują one m.in.:

- usunięcie w całej UE zwolnienia z VAT dla importu towarów w przesyłkach o wartości nieprzekraczającej 22 euro;
- nałożenie obowiązku zapłaty VAT na podatników ułatwiających przy użyciu interfejsu elektronicznego:
  - (i) sprzedaż na rzecz unijnych konsumentów towarów importowanych z państw trzecich w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 euro, lub
  - (ii) dostawę towarów na terytorium UE dokonywaną przez przedsiębiorcę niemającego siedziby w UE na rzecz konsumentów;

¹⁾ Jak ogłoszono m.in. w komunikacie Komisji z 2015 r. „Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy” oraz w komunikacie w sprawie planu działania w sprawie podatku VAT „W kierunku jednolitego obszaru VAT w UE – Czas na decyzję”.

²⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, s. 7).

³⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2019/1995 z dnia 21 listopada 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących sprzedaży towarów na odległość oraz niektórych krajowych dostaw towarów (Dz. Urz. UE L 310 z 02.12.2019, s. 1).

- rozszerzenie uproszczenia w postaci tzw. małego punktu kompleksowej obsługi (MOSS)⁴⁾ na sprzedaż na rzecz konsumentów w UE towarów importowanych z państw trzecich w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 euro (tzw. Importowy One Stop Shop – IOSS);
  - wprowadzenie kolejnej, (gdy nie stosuje się IOSS), uproszczonej procedury rozliczania VAT z tytułu importu towarów w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 euro (tzw. uregulowania szczególne), która będzie dostępna dla podmiotów zgłaszających towary organom celnym (operatorów pocztowych w rozumieniu ustawy – Prawo pocztowe np. kurierów, operatorów pocztowych, podatnikom posiadającym status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego np. agencjom celnym), zobligowanych do poboru podatku VAT od osób dla których towary są przeznaczone i zgłoszenia tego podatku w deklaracji miesięcznej i dokonania wpłaty tego pobranego podatku;
  - zdefiniowanie pojęcia wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość (WSTO) oraz wprowadzenia odpowiednich zmian do dotychczasowych przepisów dotyczących tzw. sprzedaży wysyłkowej;
  - rozszerzenie i modyfikację procedury szczególnej MOSS, obecnie dla usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług świadczonych drogą elektroniczną na:
    - (i) inne usługi świadczone na rzecz konsumentów,
    - (ii) WSTO, oraz
    - (iii) dostawy towarów w państwie członkowskim dokonywane przez interfejsy elektroniczne ułatwiające te dostawy,
- i stworzenie tzw. One Stop Shop (OSS);
- nałożenie na podatników ułatwiających przy użyciu interfejsu elektronicznego dokonywanie na terytorium UE określonych dostaw towarów i świadczenie określonych usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami (konsumentów) obowiązku prowadzenia i udostępniania na żądanie właściwemu organowi podatkowemu ewidencji zawierającej określone informacje na temat tych ułatwianych transakcji i dokonujących je podmiotów.

Wdrożenie powyższych rozwiązań ma przyczynić się do:

- wyrównania szans unijnych przedsiębiorców w konkurencji w obszarze e-handlu z podmiotami z krajów trzecich poprzez m.in.:
  - (i) zniesienie zwolnienia z VAT dla importu towarów w tzw. małych przesyłkach o wartości do 22 EUR we wszystkich państwach członkowskich oraz
  - (ii) objęcie interfejsów elektronicznych obowiązkiem zapłaty VAT od określonych transakcji realizowanych za ich pośrednictwem;
- pełniejszego odwzorowania zasady opodatkowania towarów /usług w miejscu ich konsumpcji, co oznacza, że przychody z VAT zasilać będą budżet państwa ostatecznego odbiorcy danego towaru /usługi;
- zmniejszenia obciążeń i kosztów związanych z wypełnianiem obowiązków podatkowych poprzez uproszczenie i modernizację systemu VAT w zakresie transgranicznego handlu elektronicznego.

Konieczność wprowadzenia zmian w ustawie – Prawo celne, tj. uchylecia art. 65a–b jest konsekwencją zmian w modelu odpraw celnych przesyłek pocztowych, polegających na przyjęciu przez operatora wyznaczonego w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo pocztowe, tj. Poczta Polska S.A. roli zgłaszającego i tym samym dłużnika celnego. Dotychczas Poczta Polska będąc podmiotem uczestniczącym w obrocie towarami z krajami trzecimi i de facto podejmując i dysponując towarami o statusie nieunijnym nie dokonywała zgłoszenia celnego, a jedynie przedstawiała towary organom celnym i tym samym w świetle przepisów unijnego prawa nie była podmiotem zobowiązanym do uiszczenia ciężących na towarze należności celnych. Stąd też w przepisach krajowych, tj. w art. 65a ustawy – Prawe celne zawarte zostały regulacje nakładające na tego operatora określone obowiązki celne, tj. obowiązek poboru należności celnych od odbiorcy przesyłki, przekazania pobranej kwoty w określonym terminie na rachunek urzędu skarbowego, oraz powstania obowiązku ich uiszczenia wraz z odsetkami za zwłokę w przypadku ich niepobrania od odbiorcy przesyłki, oraz prawo do zwrotu tych należności w przypadku gdy były one nienależne. Według nowych zasad Poczta Polska przyjmie w przywozie obowiązek dokonywania w swoim imieniu zgłoszeń celnych (w formie elektronicznej) na rzecz odbiorców przesyłek pocztowych. Zgłoszenia będą dokonywane przez operatora wyznaczonego w przypadkach określonych postanowieniami art. 143a oraz 144 rozporządzenia delegowanego. Dokonując zgłoszeń celnych według nowych zasad wyznaczony operator pocztowy stanie się jednocześnie dłużnikiem celnym zobowiązanym w świetle przepisów unijnych do uiszczenia ciężących na towarach należności celnych i w całości też będzie podlegał innym obowiązkom ciężącym na dłużniku oraz prawom wynikającym z przepisów prawa celnego. Stąd też obecne regulacje zawarte w art. 65a stają się zbędne, a ich pozostawienie może powodować wątpliwości co do stosowania właściwych podstaw prawnych w zakresie praw i obowiązków Poczty Polskiej jako podmiotu uczestniczącego w obrocie towarowym z krajami trzecimi. Uchylenie art. 65b konsekwencją uchylecia art. 65a. Istnieje również konieczność dokonania innej zmiany w Prawie celnym (art. 77a) polegającej na wprowadzeniu instytucji dorozumianego pełnomocnictwa. Aby osoba (np. operator pocztowy, kurier, agencja celna) mogła działać w charakterze przedstawiciela celnego odbiorcy przesyłki i dokonać na jego rzecz zgłoszenia celnego, konieczne jest posiadanie przez tego przedstawiciela dowodu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa. Proponowana instytucja przedstawicielstwa dorozumianego znacznie przyczyni się do skrócenia czasu otrzymania przesyłki przez odbiorcę i zdejmie

⁴⁾ Ta procedura umożliwia deklarowanie i rozliczanie VAT z tytułu określonych transakcji o charakterze transgranicznym w państwie członkowskim siedziby (identyfikacji) usługodawcy za pośrednictwem dedykowanego portalu internetowego, bez konieczności rejestrowania się i wykonywania tych obowiązków w kraju usługobiorcy.

z niego obowiązek załatwiania formalności celnych. Projektowane rozwiązanie jest korzystne również z punktu widzenia osób (operatorów pocztowych, przewoźników ekspresowych), które dostarczają paczki. Czas niezbędny na pozyskanie pełnomocnictwa znaczenie wydłużyłby czas dostawy przesyłki i dodatkowo ją komplikował. Proponuje się zatem, aby przedstawicielstwo dorozumiane byłoby dopuszczalne, pod warunkiem dania odbiorcy przesyłki możliwości złożenia zastrzeżenia. Odbiorca przesyłki mógłby zrezygnować z usług podmiotu i sam dokonać zgłoszenia celnego przesyłki, jak również mógłby upoważnić wybraną przez siebie agencję celną do dokonania zgłoszenia. W przypadku, gdy upoważnienie dla pełnomocnika celnego będzie miało formę dorozumianą, przedstawiciel celny będzie działał jako przedstawiciel pośredni, co oznacza, że będzie odpowiadał solidarnie z odbiorcą przesyłki.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Aby zwiększyć efektywność poboru VAT, przy jednoczesnym zmniejszeniu obciążeń administracyjnych i kosztów po stronie przedsiębiorców oraz administracji skarbowej, powiązanych z wypełnianiem obowiązków podatkowych, związanych z rozliczaniem podatku należnego z tytułu określonych dostaw towarów B2C, projektowana nowelizacja wprowadza m.in. swego rodzaju fikcję prawną, która w istocie prowadzi do przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązanie VAT z tytułu określonych dostaw B2C na podatników prowadzących działalność gospodarczą związaną z zarządzaniem interfejsami elektronicznymi, zwanych dalej również „operatorami interfejsu elektronicznego”.

Należy podkreślić, że ta fikcja prawna została przyjęta jedynie na potrzeby przepisów o VAT i nie ma zastosowania do innych dziedzin prawa, w tym regulujących stosunki cywilnoprawne.

Oczekuje się, że wprowadzenie takiego rozwiązania spełni zakładane rezultaty, ponieważ ciężar wykonania obowiązków określonych w przepisach VAT w związku z ww. dostawami towarów zostanie przeniesiony z bardzo dużej grupy przedsiębiorców (tzw. dostawców bazowych), spośród których wielu nie ma siedziby działalności gospodarczej w UE (co dodatkowo utrudnia egzekucję obowiązków podatkowych), na znacznie mniej liczną grupę operatorów interfejsów elektronicznych, którzy zwykle dysponują znacznie większymi zasobami niż dostawcy bazowi, dzięki czemu łatwiej im będzie wypełniać obowiązki przewidziane w regulacjach VAT.

Ponadto, aby umożliwić administracji skarbowej efektywniejszy monitoring w zakresie wykonywania obowiązków przewidzianych w przepisach VAT, określonych operatorzy interfejsów elektronicznych, za pośrednictwem których świadczone są usługi oraz dokonywane są dostawy towarów na terytorium UE zasadniczo na rzecz konsumentów, będą obowiązani do prowadzenia ewidencji tych transakcji w postaci elektronicznej. W odniesieniu do dostaw towarów, których wysyłka lub transport rozpoczyna się bądź kończy na terytorium Polski oraz usług, których miejsce świadczenia znajduje się w Polsce, ewidencja ta będzie udostępniana drogą elektroniczną na żądanie właściwego organu podatkowego.

Urzeczywistnienie rynku wewnętrznego, globalizacja i postęp technologiczny doprowadziły do gwałtownego wzrostu handlu elektronicznego, a co za tym idzie sprzedaży towarów na odległość – zarówno towarów dostarczanych z jednego państwa członkowskiego do innego, jak i z terytoriów trzecich lub państw trzecich do Unii. Należało zatem dostosować do tych zmian przepisy dyrektyw 2006/112/WE i 2009/132/WE, uwzględniając zasadę opodatkowania w miejscu przeznaczenia, konieczność ochrony dochodów podatkowych państw członkowskich, stworzenia równych warunków działania dla zainteresowanych przedsiębiorstw i zminimalizowania ciążących na nich obciążeń.

Procedurę szczególną dla usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług świadczonych drogą elektroniczną, które to usługi są świadczone przez podatników mających siedzibę na terytorium Unii, ale nieposiadających siedziby w państwie członkowskim konsumpcji (MOSS), rozszerzono i utworzono OSS. Z założenia OSS (podobnie jak było to w przypadku MOSS) ma na celu uproszczenie obowiązków w zakresie podatku VAT dla podatników dokonujących dostaw towarów i świadczących usługi osobom niebędącym podatnikami na terytorium UE, poprzez umożliwienie im:

- elektronicznej rejestracji dla celów podatku VAT w jednym państwie członkowskim;
- deklarowania i płacenia należnego podatku VAT w ramach jednej elektronicznej kwartalnej deklaracji;
- współpracy z administracją podatkową własnego państwa członkowskiego, nawet jeśli dokonywane dostawy/świadczenie usług mają charakter transgraniczny.

Wprowadzono również podobną procedurę szczególną importu dla sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich – IOSS. Aby jasno określić zakres środków mających zastosowanie do wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość i sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich, zdefiniowano te pojęcia.

Wprowadzono także tzw. uregulowanie szczególne, które zostanie zaimplementowane w nowym rozdziale 10 ustawy o VAT, pozwalające na specjalny, uproszczony sposób wykazywania i zapłaty podatku z tytułu importu w deklaracji miesięcznej, przez operatorów pocztowych w rozumieniu ustawy – Prawo pocztowe lub podatnikom posiadającym status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego (np. agencjom celnym), jeżeli towary są umieszczone w przesyłkach wysłanych z terytorium państwa trzeciego do odbiorcy przebywającego na terytorium kraju, pod warunkiem, że łączna wartość towarów w przesyłce nie przekracza kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 EUR. To uregulowanie szczególne będzie mogło być stosowane, gdy nie będzie stosowany IOSS.

Oczekuje się, że wprowadzone powyższe nowe procedury w odniesieniu do importowanych towarów zakupionych przez Internet, w przesyłkach do 150 euro zapewnią efektywny pobór podatku należnego od każdego towaru, dla którego Polska jest państwem konsumpcji.

Proponowane rozwiązania powinny wpłynąć pozytywnie na rozwój konkurencyjności gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Implementowane przepisy dyrektyw mają być jednolicie wprowadzone we wszystkich państwach członkowskich UE. Każde państwo członkowskie w Unii Europejskiej jest zobowiązane do implementacji zmian wynikających z dyrektywy VAT w odniesieniu do tzw. pakietu VAT e-commerce przed dniem 30 czerwca 2021 r. W większości państw członkowskich UE proces legislacyjny w zakresie implementacji pakietu VAT e-commerce nie został jeszcze zakończony.

Państwa członkowskie zobowiązane są do osiągnięcia celu przewidzianego w dyrektywie VAT, przy zachowaniu swobody środków, które pozwolą mu na osiągnięcie wymaganych dyrektywą rezultatów.

W projektowanej ustawie w procedurze szczególnej dotyczącej deklarowania i zapłaty podatku z tytułu importu (w projektowanym dziale XII w rozdziale 10), skorzystano z opcji przewidującej dla państw członkowskich możliwość wyboru stawki podstawowej dla wszystkich towarów importowanych w tej procedurze szczególnej deklarowania podatku z tytułu importu. Projekt ten nie zawiera odstępstw od ogólnych zasad unijnych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Podatnicy podatku od towarów i usług, którzy zdecydują się na rozliczanie VAT w procedurach szczególnych oraz prowadzący sprzedaż za pośrednictwem interfejsów elektronicznych, a także operatorzy interfejsów elektronicznych, o których mowa w projektowanych rozwiązaniach, Poczta Polska jako operator wyznaczony i operatorzy pocztowi w rozumieniu ustawy Prawo Pocztove, lub podatnicy posiadającym status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego np. agencjom celnym, którzy dokonują zgłoszeń celnych, organy Krajowej Administracji Skarbowej (rejestracja, odprawy celne, nadzór i kontrola nad procedurami).	Proponowane zmiany mogą pośrednio wpłynąć na wszystkich czynnych podatników podatku od towarów i usług, tj. ok. 1 672 571 (stan na 30.09.2019 r.). Potencjalnie każdy podatek, po spełnieniu odpowiednich warunków, może skorzystać z rozliczania VAT z wykorzystaniem procedur szczególnych. Jest to bowiem opcja fakultatywna, w związku z czym trudno oszacować liczbę podmiotów zainteresowanych tą opcją. Potencjalnie każdy operator interfejsu elektronicznego (niezależnie od państwa siedziby), który ułatwia dokonywanie określonych czynności podlegających opodatkowaniu VAT w rozumieniu projektowanych przepisów i bezpośrednio stosowanych regulacji unijnych. Potencjalnie każdy podatek (niezależnie od państwa siedziby) dokonujący sprzedaży na odległość towarów importowanych w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej 150	Hurtownie danych SPR/VAT wg stanu na dzień 14.01.2020 r.	Wprowadzone zmiany do ustawy o podatku od towarów i usług mogą objąć swoim zakresem wszystkich podatników VAT, organy KAS, a także osoby fizyczne dokonujące importu towarów. Podmioty te będą musiały dostosować się do nowych zasad rozliczania podatku.

	euro za pośrednictwem interfejsu elektronicznego. Potencjalnie każdy podatnik nieposiadający siedziby w UE, który dokonuje dostaw towarów na rzecz podmiotów niebędących podatnikami VAT w UE za pośrednictwem interfejsu elektronicznego. W konsekwencji nie sposób oszacować liczbę podmiotów, na które wpłyną projektowane zmiany.		
Podatnicy dokonujący sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju.	Brak danych.	Brak danych.	<p>W związku z obniżeniem progu określającego uznanie dotychczasowej sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju – która w wyniku nowelizacji zostanie zmodyfikowana do postaci WSTO – za opodatkowaną w Polsce, ze 160 000 zł do 42 000 zł, większa liczba przedsiębiorców będzie zobowiązana do rejestracji i rozliczania podatku VAT w innych państwach członkowskich, gdzie ma miejsce opodatkowanie, zgodnie z obowiązującymi w tych państwach zasadami. Dodatkowo podatnicy ci będą zobowiązani prowadzić ewidencję na podstawie której można określić łączną wartość dokonanych dostaw.</p> <p>Wymieniona grupa podatników będzie mogła jednak skorzystać ze szczególnej procedury upraszczającej system rozliczania podatku VAT, umożliwiającej elektroniczną rejestrację dla potrzeb podatku VAT w jednym państwie członkowskim, w ramach której rozliczy podatek VAT należny w innych państwach członkowskich, unikając konieczności rejestracji na potrzeby podatku VAT oraz obowiązków ewidencyjno-sprawozdawczych w każdym państwie, gdzie ma miejsce opodatkowanie.</p>
Podatnicy świadczący usługi na rzecz konsumentów, których miejscem świadczenia jest inne państwo członkowskie (tzw. państwo członkowskie konsumpcji).	Brak danych.		<p>Wymieniona grupa podatników będzie mogła skorzystać ze szczególnej procedury upraszczającej system rozliczania podatku VAT, umożliwiającej elektroniczną rejestrację dla potrzeb podatku VAT w jednym państwie członkowskim, w ramach której rozliczy podatek VAT należny w innych państwach członkowskich, unikając konieczności rejestracji na potrzeby podatku VAT oraz obowiązków ewidencyjno-sprawozdawczych w każdym państwie członkowskim konsumpcji.</p>
Konsumenci – osoby fizyczne niebędące podatnikami podatku VAT	Brak danych.	Brak danych.	Konsumenci będą musieli zapłacić podatek VAT od każdego towaru znajdującego się w przesyłce pocztowej, która jest przedmiotem

<p>, które dokonują importu towarów w przesyłkach pocztowych o wartości rzeczywistej do 150 euro, jeżeli wysyłka lub transport kończy się na terytorium Polski.</p>			<p>importu. VAT będzie płacony albo sprzedawcy (lub interfejsowi elektronicznemu), jeżeli zarejestruje się on do IOSS, albo jeżeli nie zastosowano IOSS a operator pocztowy w rozumieniu ustawy Prawo Pocztowe lub podatnik posiadający status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego np. agencja celna zechce skorzystać z tzw. uregulowania szczególnego „USZ” wówczas VAT jest płacony wg stawki podstawowej temu operatorowi w momencie odbioru przesyłki przez odbiorcę a operator wpłaca ten pobrany podatek organowi celnemu. W przypadku chęci zastosowania obniżonej stawki, właściwej dla importowanego towaru konieczne jest złożenie standardowego zgłoszenia celnego.</p>
---	--	--	--

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt nie był przedmiotem pre-konsultacji.

Projekt został udostępniony w BIP RCL. Projekt był przedmiotem uzgodnień międzyresortowych, opiniowania i szerokich konsultacji publicznych.

Ze względu na charakter projektowanych zmian mających na celu przede wszystkim uszczelnienie i uproszczenie rozliczeń VAT od sprzedaży towarów i usług dokonanych przez Internet, przewidziano wyznaczenie 21 dni do zgłoszenia uwag.

W ramach konsultacji publicznych wystąpiono o uwagi do 70 organizacji: Business Centre Club, Stowarzyszenie Księgowych w Polsce, Naczelna Rada Adwokacka, Polska Izba Biegłych Rewidentów, Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług, Krajowa Izba Doradców Podatkowych, Krajowa Izba Gospodarcza, Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej, Konfederacja LEWIATAN, Krajowa Izba Radców Prawnych, Polska Rada Biznesu, Polska Izba Handlu, Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji, Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Polska Izba Paliw Płynnych, Polska Organizacja Gazu Płynnego, Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego, Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i IT – ZIPSEE „Cyfrowa Polska”, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Izba Gospodarki Elektronicznej, Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji, Polska Izba Komunikacji Elektronicznej, Związek pracodawców IAB Polska, Związek Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji Mediakom, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Federacja Przedsiębiorców Polskich, Związek Rzemiosła Polskiego, Ogólnopolska Federacja Przedsiębiorców i Pracodawców Przedsiębiorcy.pl, Polskie Towarzystwo Gospodarcze, Izba Przemysłowo-Handlowa Inwestorów w Polsce, Polska Izba Gospodarcza Importerów, Eksporterów i Kooperacji, Stowarzyszenie Eksporterów Polskich, Krajowe Stowarzyszenie Eksporterzy Rzeczypospolitej Polskiej, Polska Rada Centrów Handlowych, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Kupców i Drobnej Wytwórczości, Polska Unia Dystrybutorów Stali, Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych i Recyklingu, Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa, Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa, Polska Federacja Producentów Żywności, POLBISCO – Stowarzyszenie Polskich Producentów Wyrobów Czekoladowych i Cukierniczych Krajowa Izba Gospodarcza „Przemysłu Spożywczego i Opakowań”, Izba Gospodarcza Hotelarstwa Polskiego, Izba Pracodawców Polskich, Stowarzyszenie Samozatrudnieni, UNICORN Europejska Unia Małych i Średnich Przedsiębiorstw, Polska Izba Ubezpieczeń, Związek Banków Polskich, Związek Pracodawców Przemysłu Odzieżowego i Tekstylnego, Izba Gospodarcza „FARMACJA POLSKA”, Polska Izba Zielarsko-Medyczna i Drogeryjna, Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego, Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego, Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego, Izba Przemysłowo-Handlowa Gospodarki Złomem, Polska Izba Książki, Europejskie Centrum Konsumentkie w Polsce, Federacja Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Fundacja Małych i Średnich Przedsiębiorstw, Fundacja Republikańska, Związek Producentów Sprzętu Oświetleniowego „Pol-lighting”, Polska Izba Przemysłu Chemicznego, Federacja Gospodarki Żywnościowej RP, Polska Izba Spedycji i Logistyki, Forum Przewoźników Ekspresowych, Izba Gospodarcza Transportu Lądowego, Ogólnopolski Związek Pracodawców Transportu Drogowego, Polska Izba Cła Logistyki i Spedycji, Polska Izba Gospodarcza Transportu Samochodowego i Spedycji.

Projekt został przekazany również w celu wyrażenia opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prezesa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiego Porozumienie Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców, Polskiej Agencji Inwestycji i Handlu, Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, Prezes Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego. Uwag nikt nie zgłosił.

Raport z konsultacji i opiniowania, zawierający odniesienie się do zgłoszonych uwag został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. –Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn.zm.) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem w trybie ww. ustawy.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2016 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030	Łącznie (2021–2030)	
Dochody ogółem	0	482	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	10 895
budżet państwa	0	482	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	10 895
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0		0	
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0		0	
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0		0	
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0		0	
Saldo ogółem	0	482	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	10 895
budżet państwa	0	482	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	1157	10 895
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0		0	
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0		0	

Źródła finansowania

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

Z uwagi na fakt, że proponowane rozwiązania są fakultatywne i trudno pozyskać dane do ich szczegółowego wyliczenia, do oszacowania skutków budżetowych z tytułu podatku od towarów i usług wykorzystano wyliczenia Komisji Europejskiej przedstawione w „*Impact Assessment Accompanying the document Proposals for a Council Directive, a Council Implementing Regulation and a Council Regulation on Modernising VAT for cross-border B2C e-Commerce*” (Bruksela 1.12.2016). Komisja Europejska przedstawiła, że wdrożenie pakietu e-Commerce (m.in. zwiększenie przestrzegania przepisów oraz zniesienie zwolnienia z VAT przywozu małych przesyłek) może pozwolić na zwiększenie rocznej kwoty dochodów z VAT w państwach członkowskich o 7 mld EUR rocznie.

Dla wyliczenia skutków dla Polski zastosowano następujące założenia i metodologię:

1/kwotę 7 mld EUR podzielono na poszczególne państwa członkowskie – udziałem poszczególnych państw członkowskich w kwocie dochodów z VAT (1 135,4 mld EUR) 28 państw członkowskich za rok 2018. Udział ten dla Polski wyniósł: 3,56%.

Skutek finansowy dla Polski przy zastosowaniu ww. udziału oraz kursu Euro w wysokości 4,4240 PLN został oszacowany na ok. 1 102 mln zł (=7 000 mln EUR x 3,56% x 4,4240).

Dodatkowo, uwzględniając uregulowania art. 138i ustawy o podatku od towarów i usług, w tym możliwość stosowania podstawowej stawki VAT (23%) na wszystkie towary zgłoszone na podstawie szczególnych przepisów (np. pobór podatku przez Poczta Polska) doszacowano 55 mln zł. (tj. 1 102 mln zł * 5%).

Stąd łączny skutek budżetowy wynosi około 1 157 mln zł rocznie.

*1 euro = 4,4240 PLN,

źródło: <https://www.nbp.pl/home.aspx?navid=archa&c=/ascx/tabarch.ascx&n=a252z161230>

Źródło danych; Eurostat, aktualizacja 30.06.2020

Koszty obsługi tych nowych zadań przez KAS zostaną uwzględnione w ramach rekonstrukcji wydatków na administrację i nie będą powodowały wzrostu wydatków.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	2021	2022	2023	2025	2030	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-482	-1157	-1157	-1157	-1157	-1157	-10 895
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne		<p>Regulacja wpłynie na funkcjonowanie podmiotów świadczących usługi na rzecz unijnych konsumentów, prowadzących wewnątrzspółnotową sprzedaż na odległość (dawną sprzedaż wysyłkową) oraz na interfejsy elektroniczne ułatwiające dostawy towarów. Z uwagi na rozszerzenie procedury szczególnej OSS na inne usługi, wewnątrzspółnotową sprzedaż na odległość, oraz na niektóre dostawy krajowe wzrosło prawdopodobieństwo, że znacznie większa liczba podatników będzie chciała skorzystać z tej szczególnej procedury rozliczania podatku. W związku z tym podmioty te będą musiały dostosować swoje systemy do nowej procedury rozliczania podatku od towarów i usług.</p> <p>Likwidacja zwolnienia z VAT dla importu towarów o niewielkiej wartości do 22 euro przyczyni się do poprawy konkurencyjności przede wszystkim krajowych podatników, którzy prowadząc sprzedaż na terytorium kraju ponosili ciężar podatku VAT, podczas gdy takie same towary zakupione poza UE, korzystały w większości państw UE ze zwolnienia z VAT od takiego importu.</p> <p>Wdrożenie rozwiązania prowadzącego do przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązanie VAT (czyli w istocie obowiązku za zapłatę VAT) z tytułu określonych dostaw B2C dokonywanych przez bardzo liczną grupę przedsiębiorców, spośród których wielu posiada swoje siedziby działalności gospodarczej poza UE, na operatorów interfejsów elektronicznych powinno przyczynić się do poprawy konkurencyjności unijnych przedsiębiorców. Nastąpi to dzięki zmniejszeniu ogólnych kosztów związanych z wypełnianiem obowiązków wynikających z przepisów VAT, które obecnie ponoszą przedsiębiorcy sprzedający swoje towary za pośrednictwem interfejsów elektronicznych do konsumentów z Polski i innych państw członkowskich UE. Ponadto, wskutek zwiększenia efektywności poboru VAT od towarów sprzedawanych przez przedsiębiorców spoza UE (oraz likwidacji zwolnienia z VAT od importu przesyłek o wartości nieprzekraczającej 22 euro), poprawi się sytuacja unijnych (w tym polskich) przedsiębiorców względem podmiotów z państw trzecich, poprzez skuteczniejsze zapewnianie równych warunków prowadzenia działalności gospodarczej.</p> <p>Przewiduje się, że mogą wzrosnąć koszty (np. IT) związane z realizowaniem obowiązków podatkowych po stronie operatorów interfejsów elektronicznych. Niemniej jednak, jednocześnie przeniesienie odpowiedzialności za zobowiązanie VAT na tych operatorów, a także szereg pozostałych rozwiązań nakierowanych na ułatwienie prowadzenia i podejmowania transgranicznej sprzedaży, może przyczynić się do wzrostu liczby użytkowników (sprzedawców i nabywców) korzystających z usług operatorów interfejsów elektronicznych, co może w efekcie wpłynąć na zwiększenie przychodów (obrotów) takich operatorów, polepszając ich sytuację gospodarczą.</p>						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Co do zasady obciążenie podatkowe obywateli polskich, w tym osoby starsze i niepełnosprawne (końcowych nabywców) towarów wynika już z obecnego stanu prawnego przykładowo import i dostawy towarów, nabytych przez Internet podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT. Ewentualne koszty związane ze zwiększeniem opodatkowania można wskazać jedynie przy procedurze szczególnej dotyczącej deklarowania i zapłaty VAT (tzw. uregulowanie szczególne), gdzie zaproponowano przyjęcie podstawowej stawki VAT dla importu towarów dokonanych przez operatora pocztowego lub podatnika posiadającego status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego np. agencję celną, który zechce korzystać z tego uproszczenia (procedura fakultatywna). Pozostaje jednakże nadal możliwość składania zgłoszeń celnych organom celnym na zasadach ogólnych, w których dla odpowiednich towarów zastosowanie ma obniżona stawka VAT. Poza tym do większości towarów nabywanych przez konsumentów przez Internet z państw trzecich, zastosowanie ma stawka podstawowa VAT.</p> <p>Skutki ujęte w tabeli wynikają z uszczelnienia systemu VAT – projektowane rozwiązania nakierowane są na skuteczny pobór VAT od konsumentów tych towarów i usług, w państwie członkowskim, w którym ich konsumpcja faktycznie ma miejsce.</p>
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

Trudno ocenić wprowadzane zmiany, wykorzystując powyższe pola.

Jednocześnie należy wskazać, że Polska, w sytuacji: (i) gdy na jej terytorium znajdują się towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu, oraz (ii) gdy podatnicy świadczący usługi TBE⁵⁾ mają tu siedzibę, przyznaje im prawo wyboru, aby miejsce dostawy towarów lub świadczenia usług było określone zgodnie z art. 22a ust. 1 oraz 28k ust. 2. Polska ma więc obowiązek monitorowania czy podatnik spełnia warunki od których uzależniony jest wybór. W związku z powyższym, również na dostawców dokonujących WSTO nakłada się obowiązek prowadzenia ewidencji, określony w art. 109 ust. 11a ustawy o VAT (do 30 czerwca 2021 r. obowiązek ten dotyczy jedynie podatników świadczących usługi TBE). Uległ zatem rozszerzeniu krąg podmiotów zobowiązanych do prowadzenia tej ewidencji, skorelowany z dokonywaniem przez nie WSTO.

Obowiązek ten jest powiązany z: (i) koniecznością posiadania przez wszystkich dostawców dokonujących WSTO, których towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, dowodów że towary opuściły Polskę, (ii) koniecznością składania zawiadomienia o wyborze miejsca opodatkowania i rezygnacji z tego wyboru. Należy jednak zaznaczyć, że powyższe obowiązki funkcjonują obecnie przy sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju.

Ponadto, w art. 96 wskazano, że w przypadku gdy dostawca nieposiadający siedziby działalności gospodarczej na terytorium kraju), którego towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, dokonuje WSTO, jest on obowiązany dokonać zgłoszenia rejestracyjnego przed dniem dokonania takiej dostawy.

Istotną zmianą jest też obniżenie progu ustalania miejsca opodatkowania dla dotychczasowej sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju (w wyniku nowelizacji zmodyfikowanej do postaci WSTO) ze 160 000 zł do 42 000 zł. W jej wyniku większa liczba przedsiębiorców będzie zobowiązana do rejestracji w innych państwach członkowskich, gdzie ma miejsce opodatkowanie i rozliczania VAT zgodnie z tamtejszymi zasadami. Podatnik może jednak uwolnić się od takich rozbudowanych obowiązków rozliczeniowych, jeżeli wybierze opcję rozliczania WSTO poprzez OSS.

Wskazane wyżej przepisy nakładają dodatkowe obowiązki na podatników, co skutkuje zwiększeniem liczby dokumentów, jakie są oni obowiązani wypełniać.

⁵⁾ Usługi TBE to usługi telekomunikacyjne, nadawcze i elektroniczne.

Jednakże należy wskazać, że wprowadzenie szczególnej procedury upraszczającej system rozliczania podatku VAT (OSS oraz IOSS) bez wątplenia prowadzi także do istotnego zmniejszenia obciążeń administracyjnych.

Z założenia OSS (podobnie jak było to w przypadku MOSS) oraz IOSS mają na celu uproszczenie obowiązków w zakresie podatku VAT dla podatników dokonujących dostaw towarów i świadczących usługi konsumentom na terytorium UE, poprzez umożliwienie im:

- elektronicznej rejestracji dla celów podatku VAT w jednym państwie członkowskim (obecnie, w przypadku transakcji innych niż rozliczane w MOSS, konieczne jest rejestrowanie się we wszystkich państwach członkowskich, w których ma miejsce opodatkowanie, zgodnie z zasadami tam panującymi, tj. np. papierowo lub elektronicznie);
- deklarowania i płacenia należnego podatku VAT w ramach jednej elektronicznej kwartalnej deklaracji (obecnie, w przypadku transakcji innych niż rozliczane w MOSS, konieczne jest rozliczanie VAT oddzielnie w każdym państwie członkowskim opodatkowania, zgodnie z zasadami tam panującymi, tj. np. papierowo lub elektronicznie);
- współpracy z administracją podatkową własnego państwa członkowskiego, nawet jeśli dokonywane dostawy / świadczenie usług mają charakter transgraniczny (obecnie, w przypadku transakcji innych niż rozliczane w MOSS, współpraca odbywa się odrębnie z administracją podatkową danego państwa członkowskiego).

Wdrożenie rozwiązania prowadzącego do przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązanie VAT (czyli w istocie obowiązku za zapłatę VAT) z tytułu określonych dostaw B2C na operatorów interfejsów elektronicznych może wpłynąć na zmniejszenie obciążeń regulacyjnych wielu przedsiębiorców, którzy obecnie prowadzą sprzedaż towarów za pośrednictwem interfejsów elektronicznych. Dotychczas bowiem, a więc do czasu wejścia w życie projektowanych zmian, obowiązki związane z rozliczeniem VAT od dostaw towarów objętych projektowanym rozwiązaniem ciążyą na przedsiębiorcach prowadzących sprzedaż za pośrednictwem interfejsów elektronicznych. Jak wskazano, te obowiązki zostaną niejako „przeniesione” z licznej grupy takich przedsiębiorców na znacznie mniej liczną grupę operatorów interfejsów elektronicznych, którzy zgodnie z założeniem unijnego prawodawcy zasadniczo dysponują odpowiednimi zasobami i dostępem do wszystkich informacji umożliwiających efektywniejszą realizację tych obowiązków.

Jednocześnie należy zakładać więc zwiększenie obciążeń regulacyjnych po stronie takich operatorów interfejsów elektronicznych, gdyż istotnie zwiększy się zakres transakcji, w odniesieniu do których będą oni uznani za podatników VAT ze wszystkimi tego konsekwencjami. (m.in. w zakresie konieczności dokonania rejestracji na VAT, składania deklaracji i rozliczania VAT, wystawiania faktur, prowadzenia ewidencji itp.). Obecnie bowiem obowiązki związane z rozliczeniem VAT od dostaw towarów objętych projektowanym rozwiązaniem ciążyą na przedsiębiorcach prowadzących sprzedaż poprzez interfejsy elektroniczne.

Ponadto operatorzy interfejsów elektronicznych, którzy ułatwiają dokonywanie na terytorium Unii Europejskiej określonych dostaw towarów oraz świadczenia usług zasadniczo na rzecz konsumentów, będą obowiązani do prowadzenia i udostępniania drogą elektroniczną dodatkowej, specjalnej ewidencji tych transakcji, z czym wiązać się będą pewne obciążenia dla tych podmiotów w porównaniu do dotychczasowego stanu prawnego. Aktualnie bowiem operatorzy interfejsów elektronicznych nie są w Polsce objęci takim obowiązkiem. Zgodnie z założeniem unijnego prawodawcy takie podmioty zwykle dysponują odpowiednimi zasobami oraz informacjami, umożliwiającymi im realizację tych wymogów ewidencyjno-sprawozdawczych.

W Polsce obecnie import towarów w przesyłkach pocztowych, zakupionych w drodze zamówienia wysyłkowego (w tym przez Internet) jest opodatkowany podatkiem VAT (bez względu na wartość towaru). Zatem od każdej przesyłki towaru spoza UE powinien zostać pobrany VAT. Jednakże z uwagi na ogromny wolumen takich przesyłek, skuteczność poboru tego podatku przez organy celne jest niesatysfakcjonująca. W pozostałych PCZ (poza Francją) towary o wartości do 22 euro są zwolnione z podatku VAT.

Nowa fakultatywna procedura importu (IOSS) ma ułatwić rozliczenie i zapłatę VAT należną państwu członkowskiemu konsumpcji, poprzez umożliwienie sprzedawcy dokonującemu dostawy towarów znajdujących się poza UE zarejestrowania się, złożenia deklaracji VAT oraz zapłaty tego VAT tylko w jednym państwie (tzw. państwie członkowskim identyfikacji), które, co do zasady jest państwem, w którym posiada on siedzibę działalności gospodarczej. Podmioty z państw trzecich (w tym także interfejsy elektroniczne) będą mogły skorzystać z tego uproszczenia pod warunkiem ustanowienia pośrednika z siedzibą lub stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce.

Przykładowo:

Polski przedsiębiorca sprzedaje odzież osobom prywatnym w różnych państwach członkowskich za pośrednictwem swojej strony internetowej (sklepu online). Odzież jest wysyłana do osób prywatnych bezpośrednio z jego zakładu produkcyjnego w kraju trzecim. Przedsiębiorca jest zarejestrowany w IOSS w PL. Wartość rzeczywista przesyłek nie przekracza 150 euro. Miejsce dostawy przesyłek jest w odpowiednim państwie członkowskim przeznaczenia (zakończenia wysyłki lub transportu towarów). Polski sprzedawca wykazuje podatek od sprzedaży dla poszczególnych państw członkowskich w swojej miesięcznej deklaracji IOSS, składanej do właściwego urzędu skarbowego i dokonuje przelewu zadeklarowanej kwoty VAT na konto IOSS, do ostatniego dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu.

Odpowiednio import tych towarów jest zwolniony od podatku z tytułu importu, jeżeli wszystkie warunki są spełnione. W tym celu sprzedawca musi poinformować przewoźnika, któremu zlecił transport, o swoim numerze identyfikacyjnym nadanym mu w procedurze IOSS, aby ten mógł powiadomić właściwy urząd celny w momencie importu. Jeżeli odzież nabyła osoba prywatna np. z Polski wówczas taki towar będzie zwolniony z VAT w momencie importu.

W projekcie zaproponowano także kolejne uproszczenie przy imporcie towarów o wartości do 150 euro (jeżeli nie stosuje się IOSS), dla operatorów pocztowych w rozumieniu ustawy Prawo pocztowe, dotyczące uproszczonego deklarowania oraz zapłaty VAT pobranego od odbiorcy dla którego była przeznaczona przesyłka w Polsce organom celnym – tzw. uregulowanie szczególne „USZ” – również fakultatywne. Przyjęto tu fikcję prawną polegającą na uznaniu za deklarację miesięczną, o której mowa w art. 369z ust. 1 dyrektywy VAT, sumy zgłoszeń celnych, dokonywanych według miejsca przedstawienia towarów organom celnym, zawierających całkowitą kwotę podatku pobranego w miesiącu, za który składane są te zgłoszenia celne. Oznacza to zatem brak potrzeby tworzenia jakichkolwiek nowych, odrębnych dokumentów pełniących rolę tej deklaracji. Zgłoszenie celne (ewentualnie kilka zgłoszeń celnych w przypadku, gdy z uwagi na specyfikę organizacji danego podmiotu korzystającego z USZ są one składane w kilku miejscach przedstawienia towarów organom celnym), będzie zatem jedynym dokumentem, na podstawie którego osoba zgłaszająca towary organom celnym będzie dokonywała wpłaty podatku pobranego w prawidłowej wysokości od odbiorcy towaru. Takie podejście podyktowane jest uproszczeniem obowiązków związanych ze stosowaniem USZ, gdyż wprowadzenie nowego dokumentu stanowiłoby dodatkowe obciążenie administracyjne zarówno dla podmiotów korzystających z USZ jak i dla organów celnych, które będą kontrolować tę procedurę.

Z uwagi na zaproponowane uznanie za deklarację miesięczną de facto zgłoszenia celnego (ewentualnie sumy kilku zgłoszeń celnych dokonywanych według miejsca przedstawienia towarów organom celnym), dla potrzeb prostego ale zarazem prawidłowego poboru podatku z tytułu importu, konsekwentnie uznaje się, że wymogi określone w ww. art. 369z ust. 2 zostaną także spełnione przez osobę zgłaszającą towary organom celnym i składającą zgłoszenie celne, poprzez realizację podstawowego obowiązku nałożonego na tę osobę, wynikającego z przepisu art. 15 ust. 2 UKC.

Na żądanie organu celnego i w określonym terminie każda osoba bezpośrednio lub pośrednio uczestnicząca w załatwianiu formalności celnych lub podlegająca kontrolom celnym dostarcza organom celnym wszelkie wymagane dokumenty i informacje w odpowiedniej formie, jak również udziela im wszelkiej pomocy niezbędnej do zakończenia tych formalności lub kontroli (zob. art. 15 ust. 1 UKC).

Osoba składająca zgłoszenie celne, jest odpowiedzialna za:

- prawidłowość i kompletność informacji podanych w zgłoszeniu, deklaracji, powiadomieniu lub wniosku;
- autentyczność, prawidłowość i ważność dokumentu załączanego do zgłoszenia, deklaracji, powiadomienia lub wniosku;
- wypełnianie – w stosownych przypadkach – wszystkich zobowiązań związanych z objęciem towarów daną procedurą celną lub z prowadzeniem dozwolonych operacji.

Przepisy akapitu pierwszego mają również zastosowanie do wszelkich innych form udzielania informacji wymaganych przez organy celne lub dostarczanych organom celnym.

Obowiązkom określonym w akapicie pierwszym niniejszego ustępu podlega również przedstawiciel celny danej osoby, o którym mowa w art. 18, jeżeli składa zgłoszenie, deklarację lub powiadomienie, przedkłada wniosek lub udziela wymaganych informacji (zob. art. 15 ust. 2 UKC).

Powyższy przepis w pełni konsumuje zatem normę wynikającą z art. 369z ust. 2 dyrektywy VAT i pozwala przyjąć założenie, że wskazane w art. 15 ust. 2 UKC środki są tożsame z właściwymi środkami podjętymi przez osobę zgłaszającą towary organom celnym w momencie składania zgłoszenia celnego jako osobę odpowiedzialną za pobór podatku, w celu zapewnienia opłacenia prawidłowego podatku przez osobę, dla której towary są przeznaczone.

W praktyce oznacza to (jak ma to miejsce już obecnie), że aby dokonać zgłoszenia celnego osoba zgłaszająca towary organom celnym, powinna być w posiadaniu dokumentu, z którego wynika rodzaj i wartość towaru będącego przedmiotem zgłoszenia celnego np. faktury.

Przykładowo:

Osoba prywatna w Polsce kupuje książki o wartości 100 euro od przedsiębiorcy z kraju trzeciego, który nie korzysta z procedury importu (IOSS). Towary są importowane do Polski z kraju trzeciego i wysyłane przez operatora świadczącego usługę powszechną (operatora kurierskiego lub podatnika posiadającego status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego np. agencję celną).

Rozwiązanie (od 1 lipca 2021 r.):

Jeżeli operator powszechnej usługi pocztowej (lub operator kurierski lub podatnik posiadający status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego np. agencja celna) zdecyduje się korzystać z USZ określonego w projektowanym art. 138i ustawy o VAT, w zgłoszeniu celnym (zbiorczym, składanym w następnym miesiącu po pobraniu VAT od odbiorcy) zastosowanie ma podstawowa stawka podatkowa. Jeżeli operator lub podatnik posiadający status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego np. agencja celna, chce zastosować obniżoną stawkę podatkową, musi złożyć standardowe zgłoszenie celne.

9. Wpływ na rynek pracy

Charakter proponowanych zmian nie powinien wpływać na zmianę układu funkcjonowania rynku pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne

demografia

informatyzacja

sytuacja i rozwój regionalny

mienie państwowe

zdrowie

inne:

Omówienie wpływu	Charakter proponowanych zmian nie będzie miał wpływu na pozostałe obszary.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Planuje się, że wykonanie przepisów nastąpi z dniem 1 lipca 2021 r., z wyjątkiem przepisów umożliwiających przekazanie informacji na potrzeby rejestracji przez podatników chcących skorzystać z projektowanych procedur szczególnych, których planowany termin wejścia w życie określony został na dzień następujący po dniu ogłoszenia ustawy.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Z uwagi na charakter proponowanych zmian nie przewiduje się ewaluacji projektu. Możliwa ewaluacja efektów projektu będzie dotyczyła funkcjonowania w praktyce wprowadzonych rozwiązań prawnych. Należy mieć na uwadze, że prawidłowe funkcjonowanie implementowanych rozwiązań, w tym zwłaszcza przewidzianych w projekcie procedur szczególnych, jest w znacznej mierze uzależnione od tego, czy te rozwiązania zostaną w prawidłowy sposób wdrożone przez wszystkie państwa członkowskie UE. Z tego względu do przeprowadzenia rzetelnej ewaluacji implementowanych rozwiązań niezbędne jest dokonanie globalnej (unijnej) oceny ich funkcjonowania we wszystkich państwach członkowskich. Dlatego należy oczekiwać, że taka ewaluacja zostanie przeprowadzona przez Komisję Europejską, podobnie jak ma to miejsce w przypadku obowiązującej procedury Mini One Stop Shop, której rozszerzenie przewidują implementowane rozwiązania zawarte w pakiecie VAT e-commerce.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	

RAPORT Z KONSULTACJI

projektu z dnia 22 października 2020 r. ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw – (numer w wykazie UC60)

1. Omówienie wyników przeprowadzanych konsultacji publicznych.

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
1	Art. 1 pkt 1 lit. b projektu (art. 2 pkt 22a ustawy o VAT)	BUSINESS CENTRE CLUB	<p>Ryzyko niezgodności z art. 14 ust. 4 Dyrektywy VAT (w brzmieniu nadanym przez Dyrektywę Rady UE 2017/2455 z 5 grudnia 2017 r. zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług sprzedaży towarów na odległość)</p> <p>W projektowanym przepisie, legislator, formułując definicję WSTO stara się niejako utrzymać dotychczasowy dychotomiczny podział na dotychczasową sprzedaż wysyłkową z terytorium kraju i sprzedaż wysyłkową na terytorium kraju.</p> <p>Tymczasem w świetle definicji WSTO, które stanowi novum w Dyrektywie VAT, ww. propozycja pozostaje dyskusyjna. Polska definicja WSTO powinna się bowiem de facto odnosić do dotychczasowej idei sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju tj. w sytuacji, kiedy towar jest wysyłany z terytorium Polski. W konsekwencji, należy poddać pod rozwagę czy nie jest zasadnym, aby projektowana definicja WSTO referowała do podatnika podatku od wartości dodanej, który nie jest zobowiązany do rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów (a nie jak ma to miejsce w projekcie i do podatnika podatku</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Zakres podmiotowy wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość (WSTO), po stronie nabywcy, obejmuje podatnika lub osobę prawną niebędącą podatnikiem, w przypadku których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy VAT, lub osobę niebędącą podatnikiem. Z uwagi na fakt, że w praktyce będą mieć miejsce sytuacje, w których WSTO będzie dokonywane (zakończenie wysyłki lub transportu) na rzecz nabywcy na terytorium Polski, jak i na terytorium innego państwa członkowskiego UE, należało wskazać, że nabywcą może być: (i) podatnik lub osoba prawna niebędąca podatnikiem polskiego podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w ustawie o VAT, oraz (ii) podatnik lub osoba prawna niebędąca podatnikiem również unijnego podatku od wartości dodanej, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, na zasadach odpowiadających polskim regulacjom w tym zakresie.</p> <p>Przyjęta systematyka ma na celu odróżnienie WSTO dokonanej do Polski od WSTO dokonanej z Polski. Zdaniem projektodawcy odróżnienie, o którym mowa, jest korzystne dla podatników, gdyż zwiększa poziom czytelności przepisów, tym samym zwiększając pewność prawa.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>od wartości dodanej jak i podatnika podatku od towarów i usług).</p> <p>Kwestie dostawy na rzecz podatnika podatku od towarów i usług, który nie jest zobowiązany do rozliczania wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów, pozostają bowiem w gestii legislacji innych PCz (towar jest wysłany z innego PCz na terytorium Polski).</p> <p>Stąd, powyższe wymagać może dalszej analizy w kontekście regulacji Dyrektywy VAT, a także spójności i kompletności całego projektu zmian do ustawy o VAT.</p>	
2	Art. 1 pkt 2 lit. a projektu (art. 3 ust. 3 pkt 2 ustawy o VAT)	BUSINESS CENTRE CLUB	<p>Ryzyko luki w zakresie właściwości Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa- Śródmieście.</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 3 ust. 3 pkt 2 lit. a Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa- Śródmieście jest właściwym organem podatkowym dla podatników nieposiadających siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju.</p> <p>Warto zauważyć, że niektóre z przepisów ustawy o VAT, jaki i przepisów Dyrektywy VAT, oprócz miejsca siedziby działalności gospodarczej czy stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej odnoszą się również do stałego miejsca zamieszkania lub zwykłego miejsca pobytu. Przykładowo art. 45 Dyrektywy VAT wskazuje, że w przypadku braku siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, miejscem świadczenia usług jest miejsce, w którym usługodawca ma stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu.</p> <p>W konsekwencji, w naszej ocenie aktualne brzmienie art. 3 ust. 3 pkt 2) lit. a) ustawy o VAT skutkować może</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Uwaga nie dotyczy projektowanego aktu prawnego. Co prawda projekt wprowadza nowe brzmienie art. 3 ust. 3 pkt 2 ustawy o VAT, jednakże należy zwrócić uwagę, że projektowana w pkt 2 lit. a, o którą się chodzi, nie wnosi zmian do obecnego brzmienia tego artykułu.</p> <p>Dodatkowo należy wyjaśnić, że do 30 czerwca 2011 r. regulacja art. 3 ust. 3 pkt 2 ustawy o VAT odnosiła się do podatników niemających stałego miejsca zamieszkania, siedziby ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Polski. Zmiana tego przepisu podyktowana była koniecznością dostosowania przepisów ustawy o VAT do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 77 z 23.03.2011, str. 1), które w art. 10 wprowadza pojęcie „siedziby działalności gospodarczej podatnika”. Zgodnie z tym przepisem na użytek stosowania art. 44 i 45 dyrektywy VAT „miejscem siedziby działalności gospodarczej podatnika” jest miejsce, w którym wykonywane są funkcje naczelnego zarządu przedsiębiorstwa. W celu ustalenia tego miejsca, uwzględnia się miejsce, w którym</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>luką kompetencyjną. Stąd, wskazany przepis powinien również uwzględniać odniesienie do stałego miejsca zamieszkania i stałego miejsca pobytu.</p>	<p>zapadają istotne decyzje dotyczące ogólnego zarządzania przedsiębiorstwem, adres zarejestrowanej siedziby przedsiębiorstwa, i miejsce posiedzeń zarządu przedsiębiorstwa. W przypadku gdy te kryteria nie pozwalają z całkowitą pewnością określić miejsca siedziby działalności gospodarczej podatnika, decydującym kryterium jest miejsce, w którym zapadają istotne decyzje dotyczące ogólnego zarządzania przedsiębiorstwem. Na podstawie tych przepisów przez siedzibę działalności gospodarczej osoby fizycznej należy rozumieć miejsce, w którym zapadają najważniejsze decyzje z zakresu ogólnego zarządu tą działalnością. W przypadku, gdy działalność osoby fizycznej prowadzona jest w innym miejscu niż miejsce jej zamieszkania za siedzibę działalności gospodarczej należy uznawać miejsce zamieszkania tej osoby, gdyż to w tym miejscu podejmowane są najważniejsze decyzje osoby fizycznej w zakresie kierowania tą działalnością.</p> <p>Co więcej należy zauważyć, że wskazane na wstępie przepis dyrektywy i przepis ustawy o VAT, nie różnicują podatników w zależności od tego czy prowadzą działalność gospodarczą jako osoby fizyczne czy jako inne podmioty. Posłużenie się w tych przepisach określeniem "podatnik nieposiadający siedziby" należy zatem odnosić zarówno do podatników, będących osobą prawną, jednostką organizacyjną niemającą osobowości prawnej jak i do podatników będących osobą fizyczną.</p>
3	<p>Art. 1 pkt 3 projektu (art. 7a ust. 1 ustawy o VAT)</p>	<p>BUSINESS CENTRE CLUB</p>	<p>1) Niezgodność terminologiczna z art. 5c rozporządzenia wykonawczego nr 282/2011 (w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie wykonawcze Rady 2019/2026 z dnia 21 listopada 2019 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze nr 282/2011 w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług ułatwianych poprzez użycie interfejsów elektronicznych oraz w odniesieniu do procedur szczególnych dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, prowadzą sprzedaż towarów na odległość i dokonują niektórych krajowych</p>	<p>1) <u>Uwaga została uwzględniona.</u></p> <p>Forma „sam” została wybrana aby zachować spójność terminologiczną z przepisem art. 8 ust. 2a ustawy o VAT. Jest to kwestia redakcyjna. Angielska wersja dyrektywy posługuje się słowem „himself” zarówno przy art. 28 jak i 14a, jednak polskie tłumaczenie posługuje się zamiennie słowem „sam” i „samodzielnie”. Dla większej spójności terminologicznej z rozporządzeniem wykonawczym 282/2011 zdecydowano o uwzględnieniu uwagi;</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>dostaw towarów) poprzez użycie interfejsów elektronicznych oraz w odniesieniu do procedur szczególnych dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, prowadzą sprzedaż towarów na odległość i dokonują niektórych krajowych dostaw towarów).</p> <p>2) Wątpliwości w zakresie określenia dostawcy bazowego, warunkujące obowiązek zastosowania danej regulacji oraz możliwości skorzystania przez operatora interfejsu elektronicznego z IOSS.</p> <p>3) Niejasności dotyczące odpowiedzialności za określenie prawidłowej wartości towaru i odprowadzenia VAT.</p> <p>1) Zgodnie z projektowanym przepisem, w przypadku, gdy podatnik ułatwia poprzez użycie interfejsu elektronicznego (...) sprzedaż na odległość towarów importowanych w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych odpowiadającej równowartości 150 EUR, uznaje się, że podatnik ten sam otrzymał i dokonał dostawy tych towarów.</p> <p>Jednocześnie, zarówno art. 14a Dyrektywy VAT, jak i art. 5c rozporządzenia wykonawczego nr 282/2011, posługuje się określeniem podatnika, który otrzymał i dokonał dostawy towarów samodzielnie.</p> <p>Z uwagi na powyższe, a w szczególności fakt, że ww. rozporządzenie jest aktem stosowanym bezpośrednio, w naszej ocenie zaleca się zachowanie spójności terminologicznej we wskazanym obszarze i dostosowanie brzmienia</p>	<p>2) <u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>W związku z tym, że uwaga została przedstawiona w niejasny sposób, przyjęto, że chodzi o sytuację dostawcy bazowego dokonującego SOTI, który nie ma siedziby w UE. Należy zauważyć, że w przypadku SOTI nie ma znaczenia gdzie siedzibę ma dostawca bazowy (może być to zarówno terytorium UE jak i kraju trzeciego). W obu tych przypadkach operator interfejsu elektronicznego będzie uznany za podatnika ułatwiającego dostawę na podstawie art. 7a ust. 1 (kwestia ta została szczegółowo wyjaśniona w uzasadnieniu);</p> <p>3) <u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Zagadnienie odpowiedzialności operatorów interfejsów elektronicznych działających w charakterze uznanych dostawców jest uregulowana bezpośrednio w art. 5c rozporządzenia 282/2011, które jest stosowane bezpośrednio i ma bezpośredni skutek w państwach członkowskich.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>przepisu do terminologii z Dyrektywy VAT i rozporządzenia.</p> <p>2) Zgodnie z uzasadnieniem planowanych zmian, operator interfejsu elektronicznego jako podatnik VAT dokonujący sprzedaży na odległość towarów importowanych w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych odpowiadającej równowartości 150 euro, na podstawie fikcji prawnej przyjętej w projektowanym art. 7a ust. 1 ustawy VAT, w celu rozliczania VAT od takich dostaw, będzie mógł skorzystać z uproszczenia w postaci procedury szczególnej dotyczącej IOSS.</p> <p>W praktyce możliwość zastosowania danej fikcji prawnej oraz skorzystania z IOSS może okazać się problematyczna w sytuacji, gdy użytkownik interfejsu elektronicznego nawiązuje współpracę z dostawcą spoza terytorium UE. W takim przypadku dochodzi do zaburzenia modelowej współpracy przedstawionej w uzasadnieniu. Pojawia się bowiem wątpliwość, kogo w takim przypadku należy określić jako dostawcę bazowego.</p> <p>Istnieją argumenty zarówno za podmiotem polskim jak i pochodzącym spoza UE. Jednakże, to podmiot polski wydaje się być stroną, której operator platformy elektronicznej ułatwia zawarcie transakcji sprzedaży.</p> <p>Prawidłowe określenie dostawcy bazowego ma zasadnicze znaczenie dla możliwości zastosowania projektowanej regulacji oraz IOSS.</p>	

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>Zagadnienie to może prowadzić do znacznych utrudnień dla operatorów interfejsów elektronicznych w dostawach towarów importowych o wartości poniżej 150 euro.</p> <p>Kwestia ta wymaga dodatkowego wyjaśnienia lub uregulowania.</p> <p>3) Sytuacje określone w projektowanym art. 7a ustawy o VAT, gdy uznaje się, że podatnik (operator interfejsu elektronicznego) ułatwiający pewne dostawy towarów na terytorium UE poprzez użycie interfejsu elektronicznego otrzymał (nabył) i dokonał dostawy tych towarów samodzielnie i w związku z tym jest zobowiązany do zapłaty VAT od tych dostaw. Taki podatnik niewątpliwie będzie zależny od rzetelności informacji przekazanych przez dostawców bazowych sprzedających towary poprzez ten interfejs elektroniczny, aby prawidłowo zadeklarować i zapłacić kwotę należnego VAT.</p> <p>Co do zasady odpowiedzialność operatora interfejsu elektronicznego za zaniżenie wartości towaru i odprowadzenie niższego VAT ogranicza dochowana należyta staranność kupiecka.</p> <p>Niemniej w tym zakresie pojawiają się wątpliwości w kwestii chociażby kwoty, od jakiej operator interfejsu elektronicznego zobowiązany jest naliczyć VAT – rzeczywista wartość transakcji czy wartość transakcji oszacowana przez sprzedawcę i przekazana operatorowi jako wartość właściwa. Dokonanie dodatkowej</p>	

lp.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>weryfikacji w danym przypadku dodatkowo poszerza zakres należytej staranności kupieckiej operatorów interfejsów elektronicznych.</p> <p>Z punktu widzenia operatorów interfejsów elektronicznych zasadne wydaje się rozsądne określenie zakresu ich odpowiedzialności w taki sposób, aby uniknąć negatywnego wpływu na ich funkcjonowanie i rozwój.</p> <p>Kwestia ta wymaga dodatkowego wyjaśnienia lub uregulowania.</p>	
4	Art. 1 pkt 3 projektu (art. 7a ust. 2 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	Zwracamy uwagę na pewną rozbieżność projektowanego art. 7a ust. 2 ustawy o VAT z Dyrektywą VAT. Dyrektywa VAT bowiem nie przewiduje obowiązku spełnienia warunku, by podmiot – dostawca bazowy w przypadku braku jego siedziby na terytorium Wspólnoty, nie posiadał również na terytorium Wspólnoty stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, stałego miejsca zamieszkania lub zwykłego miejsca pobytu.	<p><u>Uwaga została uwzględniona.</u></p> <p>Co prawda, z not wyjaśniających, jak zresztą wskazał autor uwagi, wynika, że dostawca bazowy może posiadać również stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE, to jednak ani z not ani z dyrektywy nie wynika, że może być to również stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu. Zatem usunięcie stałego miejsca zamieszkania lub zwykłego miejsca pobytu z tego przepisu jest zasadne.</p>
5	Art. 1 pkt 7 lit. b projektu (art. 19a ust. 1b ustawy o VAT)	Izba Gospodarki Elektronicznej	<p>W ocenie Izby ciężar wykonania obowiązków związanych z rozliczaniem VAT z tytułu dostaw towarów zostanie przeniesiony od sprzedawców tzw. dostawców bazowych z UE i spoza UE oraz polskich konsumentów na operatorów IE z UE, mimo że będą oni mogli skorzystać z uproszczonego rozliczenia VAT w procedurze VAT -OSS i VAT -IOSS. Operatorzy IE będą musieli podjąć działania w celu przygotowania i wprowadzenia odpowiednich procedur wewnętrznych, umożliwiających zidentyfikowanie transakcji objętych po ich stronie obowiązkiem poboru i zapłaty VAT.</p> <p>Projekt Nowelizacji przewiduje, że obowiązek podatkowy dla operatora IE, który ma dokonać poboru i zapłaty VAT powstanie przy zakupie towarów – w momencie</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Pakiet VAT e-commerce nie przewiduje takiej regulacji. Kwestia ta nie powinna być przedmiotem regulacji VAT.</p> <p>Ponadto należy zauważyć, że celem pakietu VAT e-commerce jest zwiększenie skuteczności poboru VAT poprzez przeniesienie obowiązków podatkowych z bardzo dużej grupy dostawców bazowych na znacznie mniej liczną grupę operatorów interfejsów elektronicznych. Warto zwrócić uwagę, że obecnie dostawcy bazowi są podatnikami i pobór VAT uchodzi za nieefektywny, stąd właśnie rozwiązania zawarte w pakiecie e-commerce.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>zaakceptowania płatności (art. 19a ust. 1b projektu). Zapłata za większość towarów zakupionych <i>on-line</i> dokonywana jest za pomocą kart płatniczych lub pośredników szybkich płatności elektronicznych tzw. szybkie przelewy internetowe (PayPal, PayU, Przelewy24 etc.), których usługi płatnicze oferuje operator. Operatorzy IE nie mają możliwości „potrącenia” kwoty VAT z takiej płatności ani z wirtualnego konta/rachunku/ portfela sprzedającego (dostawcy bazowego), na który trafiają zapłacone środki. Ponadto, należy pamiętać, że część transakcji opłacana jest bezpośrednimi tradycyjnymi przelewami na rachunki bankowe sprzedających lub opłacana przy odbiorze przesyłki gotówką lub kartą płatniczą (kurierowi). Wówczas operatorzy IE nie posiadają nawet wiedzy na jaki rachunek bankowy, ani to której instytucji finansowej trafiły te środki. Operator nie może również żądać przekazania wartości tego podatku od nabywcy towarów (konsumentów) - jak wskazano w uzasadnieniu projektu Nowelizacji, gdyż - co również podkreślono w uzasadnieniu - w sensie cywilnoprawnym nie jest właścicielem sprzedawanego towaru i nie dokonuje jego sprzedaży na rzecz konsumenta w rozumieniu Kodeksu cywilnego. Nie ma zatem prawa do żądania zapłaty części ceny w wysokości należnego VAT, mimo że jest podatnikiem tego podatku.</p> <p>W konsekwencji oznaczałoby to, że operator IE musiałby sam ponieść faktyczny ciężar zapłaty tego VAT, a następnie domagać się jego zwrotu od sprzedawcy (dostawcy bazowego).</p> <p>Z tego względu e-Izba wnosi o wprowadzenie uprawnień dla operatorów IE do potrącenia kwoty VAT z zapłaconej ceny towaru oraz rozważenie wprowadzenia solidarnej odpowiedzialności operatorów i sprzedawców (dostawców bazowych) za zaległości podatkowe w VAT na wzór przepisów art. 105a ustawy o VAT dotyczących split</p>	<p>Na mocy powszechnie obowiązujących przepisów ustawy o VAT operator interfejsu elektronicznego będzie uznany za podatnika zobowiązanego do zapłaty VAT od określonych, ułatwianych przez niego dostaw towarów. Wydaje się zatem, że jest to odpowiednia podstawa prawna, w oparciu o którą można uzasadniać odpowiednie uregulowanie stosunków biznesowych pomiędzy operatorem a użytkownikami interfejsu. Implementowane przepisy pakietu e-commerce nie ingerują w jaki sposób podatnicy regulują kwestie kontraktowe ze swoimi użytkownikami/kontrahentami.</p> <p>Dyrektywa VAT daje państwom członkowskim możliwość nałożenia solidarnej odpowiedzialności na dostawców bazowych. Niemniej, wydaje się, że w praktyce takie rozwiązanie nie byłoby zbyt skuteczne ze względu na jego specyfikę (m.in. konieczność przeprowadzenia określonego postępowania itp.). Jak już wspomniano, obecnie dostawcy bazowi są podatnikami VAT, a i tak egzekucja obowiązków na gruncie VAT od takich podatników wydaje się problematyczna.</p> <p>W kwestii potrącenia kwot wskazujemy również, że VAT będzie rozliczany w określonych okresach rozliczeniowych, w przypadku OSS będą to okresy kwartalne, IOSS miesięczne.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>payment. Taki mechanizm zabezpieczy operatorów IE przed sprzedawcami (dostawcami bazowymi) nie mającymi siedziby w UE lub tych, którzy zakończą działalność przed przekazaniem kwoty należnego VAT od dokonane sprzedaży.</p> <p>Propozycja zmian: Wprowadzenie odpowiednich regulacji do art. 19a ust. 1b ustawy o VAT, przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe oraz ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.</p>	
6		KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Żeby móc skutecznie pobrać podatek VAT i odprowadzić go do organu podatkowego, w sytuacji, gdy środki wpłacane przez kupującego nie przechodzą przez platformę (tj. platforma nie może skutecznie nimi dysponować), kluczowe jest, aby platformy oraz operatorzy płatności (ewentualnie banki) uzyskali konkretną podstawę prawną do uzyskania przez platformy środków pieniężnych z tytułu eCommerce VAT w przypadku transakcji rozliczanych dla celów VAT przez platformy. W praktyce środki pieniężne z tytułu transakcji trafiają co do zasady bezpośrednio na konto bankowe/ wirtualne konto dostawcy bazowego, a nie na konto platformy. W tej sytuacji mimo rozbitcia transakcji sprzedaży dla celów VAT na dwie fikcyjne transakcje sprzedaży - odpowiednio B2B i B2C - płatność dokonywana jest bezpośrednio od kupującego na rzecz dostawcy bazowego (zgodnie z prawnym przebiegiem transakcji). Zatem niezależnie od zasad rozliczenia do VAT kwota tego podatku od danej transakcji nie trafia bezpośrednio do podmiotu zobowiązanego do jego rozliczenia, czyli platformy. Bez nadania platformom uprawnień do wytrącania kwoty VAT z płatności za towar, przepisy eCommerce VAT mogą spowodować, że neutralny podatek VAT stanie się istotnym kosztem obciążającym platformy handlowe, gdyż jego odzyskanie</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Pakiet VAT e-commerce nie przewiduje takiej regulacji. Kwestia ta nie powinna być przedmiotem regulacji VAT.</p> <p>Ponadto należy zauważyć, że celem pakietu VAT e-commerce jest zwiększenie skuteczności poboru VAT poprzez przeniesienie obowiązków podatkowych z bardzo dużej grupy dostawców bazowych na znacznie mniej liczną grupę operatorów interfejsów elektronicznych. Warto zwrócić uwagę, że obecnie dostawcy bazowi są podatnikami i pobór VAT uchodzi za nieefektywny, stąd właśnie rozwiązania zawarte w pakiecie e-commerce.</p> <p>Na mocy powszechnie obowiązujących przepisów ustawy o VAT operator interfejsu elektronicznego będzie uznany za podatnika zobowiązanego do zapłaty VAT od określonych, ułatwianych przez niego dostaw towarów. Wydaje się zatem, że jest to odpowiednia podstawa prawna, którą można uzasadniać odpowiednie uregulowanie stosunków biznesowych pomiędzy operatorem a użytkownikami interfejsu. Implementowane przepisy pakietu e-commerce nie ingerują w jaki sposób podatnicy regulują kwestie kontraktowe ze swoimi użytkownikami/kontrahentami.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			od zagranicznych sprzedawców może się okazać wielce utrudnione.	<p>Dyrektywa VAT daje państwom członkowskim możliwość nałożenia solidarnej odpowiedzialności na dostawców bazowych. Niemniej, wydaje się, że w praktyce takie rozwiązanie nie byłoby zbyt skuteczne ze względu na jego specyfikę (m.in. konieczność przeprowadzenia określonego postępowania itp.). Jak już wspomniano, obecnie dostawcy bazowi są podatnikami VAT, a i tak egzekucja obowiązków na gruncie VAT od takich podatników wydaje się problematyczna.</p> <p>W kwestii potrącania kwot wskazujemy również, że VAT będzie rozliczany w określonych okresach rozliczeniowych, w przypadku OSS będą to okresy kwartalne, IOSS miesięczne.</p>
7	Art. 1 pkt 7 lit. e projektu (art. 19a ust. 8 ustawy o VAT)	PROVAT Tadeusz Moczulo Szkolenia Podatkowe	<p>Jeżeli przed dokonaniem dostawy towaru lub wykonaniem usługi otrzymano całość lub część zapłaty, w szczególności przedpłatę, zaliczkę, zadatek, ratę, wkład budowlany lub mieszkaniowy przed ustanowieniem spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego lub lokalu o innym przeznaczeniu, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą jej otrzymania w odniesieniu do otrzymanej kwoty, z wyjątkiem: 1) dostaw towarów, w stosunku do których obowiązek podatkowy powstaje w sposób, o którym mowa w ust. 1b, 2) dostaw towarów i świadczenia usług, w stosunku do których obowiązek podatkowy powstaje w sposób, o którym mowa w ust. 5 pkt 4.” - należy skreślić: „pkt 2) dostaw towarów i świadczenia usług, w stosunku do których obowiązek podatkowy powstaje w sposób, o którym mowa w ust. 5 pkt 4.”</p> <p>Uzasadnienie zmiany polegającej na skreśleniu pkt 2. Art.19a ust. 8 wyłącza obowiązku podatkowego otrzymane zaliczki zadatki, przedpłaty na poczet czynności z tytułu: „, a) dostaw energii elektrycznej, cieplnej lub chłodniczej oraz gazu przewodowego, b) świadczenia usług: - telekomunikacyjnych, - wymienionych w poz. 24-37, 50 i 51 załącznika nr 3 do ustawy, od dnia 1 lipca 2020 r., (Dz.U.</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Należy wskazać, że uwaga nie odnosi się do zmian ustawy o VAT wprowadzanych pakietem VAT e-commerce.</p> <p>Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 19a ust. 8: „Jeżeli przed dokonaniem dostawy towaru lub wykonaniem usługi otrzymano całość lub część zapłaty, w szczególności: przedpłatę, zaliczkę, zadatek, ratę, wkład budowlany lub mieszkaniowy przed ustanowieniem spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego lub lokalu o innym przeznaczeniu, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą jej otrzymania w odniesieniu do otrzymanej kwoty, z zastrzeżeniem ust. 5 pkt 4.”</p> <p>Zaproponowana przez ustawodawcę zmiana art. 19a ust. 8 ustawy o VAT nie odnosi się w żaden sposób do tego zastrzeżenia i go nie modyfikuje merytorycznie (zmiana w ust. 8 w tym zakresie ma charakter wyłącznie redakcyjny). Do tego przepisu wprowadzono jedynie kolejny wyjątek, a modyfikacja ta ma na celu wyłączenie stosowania innych specyficznych zasad powstawania obowiązku podatkowego do dostaw towarów objętych zakresem projektowanego art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>z 2020 r. poz. 568) - najmu, dzierżawy, leasingu lub usług o podobnym charakterze, - ochrony osób oraz usług ochrony, dozoru i przechowywania mienia, - stałej obsługi prawnej i biurowej, - dystrybucji energii elektrycznej, ciepłej lub chłodniczej oraz gazu przewodowego - z wyjątkiem usług, do których stosuje się art. 28b, stanowiących import usług.”</p> <p>W sytuacji powszechnej zasady opodatkowania otrzymanych zaliczek zadatków, przedpłat, rat – brak jest merytorycznego uzasadnienia dla odstąpienia od tej zasady w stosunku otrzymanych kwot na poczet czynności wskazanych w pkt 4 powyżej, a w szczególności do usług wymienionych pod lit. b.</p>	<p>Należy ponadto zauważyć, że wprowadzane przez ustawodawcę zmiany do art. 19a ustawy o VAT nie obejmują ust. 5 pkt 4, do którego odnosi się wspomniana uwaga. Zatem regulacja art. 19a ust. 8 w związku z ust. 5 pkt 4 nie ulegnie zmianom.</p>
8	<p>Art. 1 pkt 10 projektu (art. 22a ust. 1 ustawy o VAT)</p>	<p>Izba Gospodarki Elektronicznej</p>	<p>Przepisy projektu Nowelizacji przewiduje zmianę zasad opodatkowania sprzedaży wysyłkowej:</p> <ul style="list-style-type: none"> – Wprowadzenie pojęcia wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość (WSTO) zamiast sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju – Ustalenie jednolitego progu kwotowego dla całej UE w wysokości 10 000 EUR netto, do którego miejscem opodatkowania VAT dla dostawy towarów i świadczenia usług na rzecz konsumentów (B2C) jest kraj siedziby sprzedawcy – podatnik nie ma zatem obowiązku rejestracji i rozliczania dla celów VAT kraju UE przeznaczenia <p>Zdaniem e-Izby skutkiem proponowanego w projekcie Nowelizacji znaczącego obniżenia progu do 10 000 EUR (obecnie nie może być niższy niż 35 000 EUR i wyższy niż 100 000 EUR). będzie objęcie szerszego grona podatników dokonujących transakcji WSTO obowiązkiem rejestracji VAT w kraju UE przeznaczenia tj. kraju, do którego dostarczane są towary i usług oraz rozliczenia VAT w tym kraju po przekroczeniu progu.</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Zgodnie z art. 59c ust. 5 Dyrektywy VAT równowartość w walucie krajowej kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. c), oblicza się poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny w dniu przyjęcia dyrektywy (UE) 2017/2455. Powyższe oznacza, że do przeliczenia kwoty 10 000 EUR na PLN powinien być zastosowany kurs z dnia 5 grudnia 2017 r. - taki też kurs został zastosowany.</p>

lp.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			E-Izba postulowałaby o podwyższenie lub uaktualnienie przeliczenia kwoty limitu 10 000 EUR na PLN, gdyż z uwagi na wzrost średnich kursów walut jest ona wyższa niż 42 000 PLN (Art. 22a ust. 1 pkt.3 projektu).	
9	Art. 1 pkt 10 projektu (art. 22a ust. 7 ustawy o VAT)	BUSINESS CENTRE CLUB	<p>Ryzyko niezgodności projektowanego przepisu z art. 33 Dyrektywy VAT (w brzmieniu nadanym przez Dyrektywę Rady UE 2017/2455 z 5 grudnia 2017 r. zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług sprzedaży towarów na odległość)</p> <p>Projektowany przepis warunkuje uznanie dostawy towarów w ramach WSTO za dokonane na terytorium PCz zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy od posiadania przez dostawcę określonej dokumentacji.</p> <p>Tymczasem, zgodnie z art. 33 Dyrektywy VAT za miejsce dostawy WSTO uznaje się miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy.</p> <p>Po pierwsze, wskazać należy, że powyższe regulacje Dyrektywy VAT nie warunkują określenia miejsca dostawy w przypadku WSTO od zaistnienia jakichkolwiek dodatkowych przesłanek we wskazanym obszarze, w tym od obowiązku posiadania określonej dokumentacji przez dostawcę towarów. W sytuacji przekroczenia progu 10.000 EUR (bądź dokonania wyboru miejsca opodatkowania poniżej progu 10.000 EUR) miejscem opodatkowania WSTO jest bowiem terytorium PCz, na którym towary znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy.</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Regulacje w zakresie WSTO pozostają analogiczne, jeżeli chodzi o ujęcie systemowe, do regulacji dotyczących wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów (WDT) i eksportu (różnice polegają na ostatecznym odbiorcy takich towarów) i generalnie te same regulacje powinny być stosowane.</p> <p>Przepisy dyrektywy VAT dotyczące WDT i eksportu również nie wskazują, że podatnik powinien posiadać taką dokumentację tylko zawierającą analogiczny warunek wysyłki lub transportu towarów. I tak np.: art. 146 dyrektywy VAT nie zawiera w swojej treści przepisów, które nakładają na podatnika obowiązek gromadzenia dokumentacji potwierdzającej dokonanie transportu towarów z państwa członkowskiego poza terytorium Unii Europejskiej. Pomimo to TSUE w swoim orzecznictwie podkreśla, że podatnik jest zobowiązany <u>wykazać</u>, że towary zostały wysłane lub przetransportowane do innego państwa członkowskiego (zob. w szczególności wyroki w sprawach: C-653/18, C-563/12, C-275/18).</p> <p>W wyroku zapadłym w polskiej sprawie C-653/18 Unitel, TSUE w pkt 21 wskazał: „Jak już kilkakrotnie zauważył Trybunał, z przepisów, o których mowa w pkt 19 niniejszego wyroku, a w szczególności z terminu „wysłane” użytego w art. 146 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy VAT wynika, że eksport towarów następuje, a zwolnienie dostawy na eksport ma zastosowanie, gdy prawo do rozporządzania tym towarem jak właściciel zostało przeniesione na nabywcę, a dostawca <u>wykaże</u>, że towar został wysłany lub przetransportowany</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>Po drugie, zauważyć należy, że ww. ryzyka niezgodności z Dyrektywą VAT, nie eliminuje również w naszej ocenie, traktowanie ww. warunków jako środków niezbędnych dla prawidłowego poboru VAT i zapobiegania oszustwom podatkowym w świetle art. 273 Dyrektywy VAT. Obowiązki nałożone projektowaną regulacją pozostają bowiem nieproporcjonalne do celu, który najprawdopodobniej chce osiągnąć legislator. Pozostaje to szczególnie widoczne w przypadkach dostawców, którzy zdecydują się rozliczać WSTO w ramach procedury szczególnej. Projekt nie przewiduje bowiem w omawianym przypadku jakiegokolwiek wyłączenia dla dostawców, którzy będą deklarować i płacić podatek wg. stawki podatkowej danego PCz właśnie za pośrednictwem OSS, a który z zasady ma być instytucją upraszczającą i likwidującą obciążenia administracyjne. Podmioty, które nie skorzystają z OSS i wybiorą konieczność rejestracji w PCz zakończenia wysyłki i transportu towarów podlegać będą natomiast zasadom rozliczenia w tym PCz i projektowane obowiązki nie będą ich dotyczyć.</p> <p>Nałożenie wskazanych obowiązków na podmioty, które zdecydują się na skorzystanie z OSS (jak wskazano już powyżej docelowo instytucji upraszczającej) nie tylko wydaje się sprzeczne z celami i przepisami Dyrektywy VAT, ale pozostaje również działaniem nieracjonalnym, które zniechęci może podatników (w szczególności MŚP) do aktywności w ramach wspólnego rynku.</p> <p>Końcowo, nawiązując do uzasadnienia projektu ustawy, w naszej ocenie bezzasadne pozostaje również porównywanie WSTO z WDT. W przypadku WDT obostrzenia dokumentacyjne pozostają uzasadnione w kontekście stosowania stawki 0% i walką z nadużyciami w przedmiotowym obszarze. W przypadku sprzedaży</p>	<p>poza terytorium Unii i że w następstwie tej wysyłki lub tego transportu opuścił fizycznie terytorium Unii (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 grudnia 2013 r., BDV Hungary Trading, C 563/12, EU:C:2013:854, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 28 marca 2019 r., Vinš, C 275/18, EU:C:2019:265, pkt 24).”.</p> <p>W wyroku w sprawie C-430/09 Euro Tyre, TSUE w pkt 29 przypomniał: „W świetle orzecznictwa Trybunału zwolnienie od podatku dostawy wewnątrzwspólnotowej towaru w rozumieniu art. 28c część A lit. a) akapit pierwszy szóstej dyrektywy znajduje zastosowanie tylko wtedy, gdy prawo do rozporządzania towarem jak właściciel zostało przeniesione na nabywcę i gdy dostawca <u>wykaże</u>, że towar ten został wysłany lub przetransportowany do innego państwa członkowskiego i że w wyniku wysyłki lub transportu towar ten fizycznie opuścił terytorium państwa członkowskiego dostawy (zob. ww. wyrok w sprawie Teleos i in., pkt 42; wyroki: z dnia 27 września 2007 r. w sprawie C-184/05 Twh International, Zb.Orz. s. I-7897, pkt 23; z dnia 18 listopada 2010 r. w sprawie C-84/09 X, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 27).”.</p> <p>Ponadto należy zwrócić uwagę, iż fakt, że dostawa ma miejsce na terytorium innego państwa nie oznacza, że Polska nie będzie zaangażowana w rozliczenie VAT z tytułu takich transakcji. W szczególności bowiem w myśl art. 86 ust. 8 pkt 1 ustawy o VAT podatnikowi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego (prawo do odliczenia podatku naliczonego), jeżeli importowane lub nabyte towary i usługi dotyczą dostawy towarów lub świadczenia usług przez podatnika poza terytorium kraju, jeżeli kwoty te mogłyby być odliczone, gdyby czynności te były wykonywane na terytorium kraju, a podatnik <u>posiada dokumenty</u>, z których wynika związek odliczonego podatku z tymi czynnościami.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>wysyłkowej podatnicy pozostają natomiast albo zobowiązani do rejestracji i rozliczania WSTO w państwie konsumpcji wg. obowiązującej tam stawki bądź zdecydować się mogą na skorzystanie z OSS, gdzie również rozliczają sprzedaż wg. określonej stawki danego PCz. Stąd instytucje te pozostają systemowo odmienne i w przypadku WSTO, ww. obostrzenia wydają się być nadmierne. Dodatkowo rzutują na konkurencyjność oraz równe warunki działania podmiotów dokonujących WSTO.</p>	<p>Zatem aby stwierdzić, że miała miejsce WSTO (niezależnie od sposobu jego rozliczania) konieczne jest posiadanie przez podatnika dokumentów potwierdzających dokonanie wysyłki lub transportu towarów pomiędzy państwami członkowskimi.</p>
10	<p>Art. 1 pkt 10 projektu (art. 22a ust. 9 ustawy o VAT)</p>	<p>BUSINESS CENTRE CLUB</p>	<p>Ryzyko niezgodności projektowanego przepisu z art. 33 i 369k Dyrektywy VAT (w brzmieniu nadanym przez Dyrektywę Rady UE 2017/2455 z 5 grudnia 2017 r. zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług sprzedaży towarów na odległość) i 63c rozporządzenia wykonawczego nr 282/2011 (w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie wykonawcze Rady 2019/2026 z dnia 21 listopada 2019 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze nr 282/2011 w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług ułatwianych poprzez użycie interfejsów elektronicznych oraz w odniesieniu do procedur szczególnych dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, prowadzą sprzedaż towarów na odległość i dokonują niektórych krajowych dostaw towarów).</p> <p>Projektowany przepis referuje do ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3 ustawy o VAT.</p> <p>Tymczasem zgodnie z art. 369 k ust. 1 Dyrektywy VAT, podatek rozliczający WSTO w OSS prowadzi ewidencję transakcji objętych przedmiotową procedurą. Ewidencja ta musi być wystarczająco szczegółowa, aby umożliwić organom podatkowym państwa członkowskiego</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Z uwzględnieniem wyjaśnień przedstawionych do uwagi dotyczącej art.22a ust. 7 ustawy o VAT, należy wyjaśnić, że brak dokumentów wskazujących, że wystąpiła wewnątrzwspólnotowa sprzedaż towarów na odległość spowoduje, że taka transakcja zostanie potraktowana jako sprzedaż towarów na terytorium kraju ze wszystkim tego konsekwencjami. W związku z tym transakcja będzie musiała zostać rozliczona jako dostawa krajowa, podlegać zaewidencjonowaniu jako taka zgodnie z art. 109 ust. 3 ustawy o VAT jako dostawa towarów na terytorium kraju, oraz wykazaniu w deklaracji podatkowej, niezależnie od tego czy podatnik korzysta z procedury unijnej czy nie.</p> <p>Natomiast projektowany przepis art. 22a ust. 10 ustawy o VAT uprawnia dostawcę do dokonania korekty wykazanego podatku należnego, w przypadku otrzymania dokumentów wskazujących, że wystąpiła wewnątrzwspólnotowa sprzedaż towarów na odległość.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>konsumpcji sprawdzenie prawidłowości deklaracji VAT. Jednocześnie art. 63c rozporządzenia wykonawczego nr 282/2011 wskazuje na elementy, które powinna zawierać ww. ewidencja, aby zostać uznaną za wystarczająco szczegółową.</p> <p>W świetle powyższego, dostawca korzystający z OSS prowadzi odrębną ewidencję, w której wskazuje wszystkie transakcje objęte przedmiotową procedurą (nie łączy transakcji objętych procedurą szczególną z transakcjami rozliczanymi na zasadach ogólnych). Jednocześnie podatnicy, którzy nie korzystają z OSS tj. zobowiązani są do rejestracji w PCz konsumpcji (bądź dokonali wyboru takiego miejsca opodatkowania) rozliczają WSTO (w tym spełniają obowiązki ewidencyjne) określone w regulacjach ww. PCz konsumpcji.</p> <p>W konsekwencji (zwrócić należy uwagę, że projektowany przepis nie zawiera informacji o wyłączeniu dla procedury szczególnej), projektowana regulacja, wydaje się nie tylko pozostawać w sprzeczności z przywołanymi przepisami unijnymi, ale jej pozostawienie w rozpatrywanym projekcie pozostaje bezzasadne.</p> <p>Co więcej, należy zwrócić uwagę, że korzystanie z OSS wiąże się również z określonym rozliczaniem, deklarowaniem, a także korygowaniem transakcji, stąd projektowany przepis wymaga analizy również w przedmiotowym obszarze.</p>	
11	Art. 1 pkt 10 projektu (art. 22a ust. 10 ustawy o VAT)	BUSINESS CENTRE CLUB	Ryzyko niezgodności projektowanego przepisu z art. 365 Dyrektywy VAT (w brzmieniu nadanym przez Dyrektywę Rady UE 2017/2455 z 5 grudnia 2017 r. zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Uzasadnienie zawarte przy stanowisku do uwagi dotyczącej art. 22a ust. 9 ustawy o VAT.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług sprzedaży towarów na odległość)</p> <p>Zgodnie z projektowanym przepisem otrzymanie dokumentów wskazujących, że wystąpiła dostawa towarów na terytorium PCz zakończenia wysyłki lub transportu towarów dla wysyłanych lub transportowanych towarów po terminie, o którym mowa w ust. 9, uprawnia dostawcę do dokonania korekty podatku należnego w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym dostawca otrzymał te dokumenty.</p> <p>Natomiast zgodnie z art. 365 Dyrektywy VAT w przypadku składania deklaracji w procedurze szczególnej wszelkie korekty pierwotnej deklaracji podlegają określonym zasadom. Przedmiotowy artykuł stanowi bowiem, że jeżeli po złożeniu deklaracji VAT wymagane są jakiegokolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji zgodnie z art. 364. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe PCz konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiegokolwiek zmiany.</p> <p>W świetle powyższego, projektowany przepis nie zawiera jakiegokolwiek wyłączenia dla transakcji rozliczanych w procedurach szczególnych, stąd jego treść kreuje ryzyko niezgodności z ww. regulacjami unijnymi i w naszej ocenie wymaga dalszej szczegółowej analizy i modyfikacji przez legislatora.</p>	
12	Art. 1 pkt 21 lit. b projektu	KONFEDERACJA LEWIATAN	Zgodnie z art. 369j Dyrektywy VAT w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2021 : „Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może, w związku z podlegającą opodatkowaniu działalnością objętą niniejszą	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Przepis odwołuje się do podatników i podmiotów, o których mowa w ust. 1 pkt 4 a więc takich, którzy są zidentyfikowani na potrzeby</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
	(art. 89 ust. 1m ustawy o VAT)		<p>procedurą szczególną, odliczać VAT poniesionego w państwie członkowskim konsumpcji na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy. Niezależnie od przepisów art. 2 pkt 1, art. 3 i art. 8 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2008/9/WE podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie z tą dyrektywą”.</p> <p>Tym samym, co do zasady podatnik korzystający z procedur szczególnych określonych w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9 ustawy o VAT nie może, w związku z podlegającą opodatkowaniu działalnością objętą tymi procedurami szczególnymi, odliczać VAT poniesionego w państwie członkowskim konsumpcji. Podatnik ten jest uprawniony do otrzymania zwrotu podatku.</p> <p>W tym celu planowana jest nowelizacja art. art. 89 ust. 1m ustawy o VAT, który od 1 lipca 2021 r. miałby przyjąć następujące brzmienie: „Przepisy ust. 1a-1g stosuje się odpowiednio do podatników i podmiotów zagranicznych, o których mowa w ust. 1 pkt 4, z tym że mogą się oni również ubiegać o zwrot podatku w odniesieniu do nabytych przez nich na terytorium kraju towarów i usług lub w odniesieniu do towarów, które były przedmiotem importu na terytorium kraju, jeżeli te towary i usługi były przez nich wykorzystywane do świadczenia na terytorium kraju usług, wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość lub sprzedaży na odległość towarów importowanych”.</p> <p>Należy natomiast zauważyć, że pojęcie „usług” wskazane w projektowanym art. 130a pkt. 1a oraz 131 pkt. 1a ustawy o VAT zostało zdefiniowane jedynie na potrzeby działu XII rozdziałów 6a i 7 ustawy o VAT. Tym samym wątpliwości może budzić jak rozumieć pojęcie „usług” w projektowanym art. 89 ust. 1m ustawy o VAT i czy nie powinno ono odnosić się do tej właśnie definicji usług.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, postuluje się w art. 89 ust. 1m zastąpienie wyrazów „usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych na rzecz osób</p>	<p>procedury unijnej lub nieunijnej. Oznacza to, że ustawodawca przez usługi świadczone na terytorium kraju rozumie usługi, które mogą być w tych procedurach rozliczane. Zatem nie ma konieczności dodawania odwołania do przepisów wprowadzających definicje usług.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p><i>niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a” wyrazami „usług, o których mowa w art. 130a pkt. 1a oraz 131 pkt. 1a, wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość lub sprzedaży na odległość towarów importowanych”.</i></p> <p>Należy natomiast zauważyć, że pojęcie „usług” wskazane w projektowanym art. 130a pkt. 1a oraz 131 pkt. 1a ustawy o VAT zostało zdefiniowane jedynie na potrzeby działu XII rozdziałów 6a i 7 ustawy o VAT. Tym samym wątpliwość może budzić jak rozumieć pojęcie „usług” w projektowanym art. 89 ust. 1m ustawy o VAT i czy nie powinno ono odnosić się do tej właśnie definicji usług.</p>	
13	Art. 1 pkt 21 lit. c projektu (art. 89 ust. 9 i 10 ustawy o VAT)	Polska Izba Spedycji i Logistyki	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 89 ust 10 ustawy o podatku od towarów i usług:</p> <p>“Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb zwrotu podatku, w przypadku, o którym mowa w projektowanym ust. 9, uwzględniając konieczność prawidłowego udokumentowania zwrotu towaru do sprzedawcy oraz zapłaconej kwoty podatku”</p> <p>Naszym zdaniem delegacja dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania rozporządzenia nie powinna mieć charakteru fakultatywnego. W sytuacji gdy zwroty towarów w niektórych branżach sięgają 30% zamawianych towarów, dotyczy to np. branży odzieżowej, konieczne jest wydanie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia przewidzianego w projektowanym art. 89 ust. 10 ustawy o VAT. Określenie warunków i trybu zwrotu podatku, w przypadku, o którym mowa w projektowanym art. 89 ust. 9 ustawy o VAT, z uwzględnieniem konieczności prawidłowego udokumentowania zwrotu towaru, nabytego w ramach SOTI do sprzedawcy oraz zapłaconej kwoty</p>	<p><u>Uwaga stała się bezprzedmiotowa, w związku z podjęciem decyzji o usunięciu z projektu ustawy o VAT art. 89 ust.9 i 10.</u></p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			podatku jest niezwykle istotne zarówno dla podatników, sprzedawców jak i budżetu.	
14	Art. 1 pkt 24 projektu (art. 103b ust. 1 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Wnoskujemy o ustanowienie solidarnej odpowiedzialności platform i dostawców bazowych, w sytuacji, gdy z tytułu transakcji realizowanych przez dostawców bazowych to platformy handlowe są odpowiedzialne za rozliczenie VAT. W szczególności kluczowe jest nie tylko wprowadzenie odpowiedzialności na podstawie art. 5c Rozporządzenia 282/2011 (art. 103b Projektu), lecz także w zakresie pozostałej części kwoty VAT.</p> <p>Jak bowiem czytamy w notach wyjaśniających do eCommerce VAT: <i>“However, based on Article 205 of the VAT Directive, Member States may introduce the necessary national measures providing for joint and several liability of the underlying supplier”</i>. (str. 26 not).</p> <p>Solidarna odpowiedzialność dostawców bazowych na podstawie art. 205 Dyrektywy VAT Zgodnie z art. 205 Dyrektywy VAT: <i>W sytuacjach, o których mowa w art. 193-200 oraz art. 202, 203 i 204, państwa członkowskie mogą postanowić, że osoba inna niż osoba zobowiązana do zapłaty VAT będzie solidarnie odpowiedzialna za zapłatę VAT.</i></p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Celem pakietu VAT e-commerce jest zwiększenie skuteczności poboru VAT poprzez przeniesienie obowiązków podatkowych z bardzo dużej grupy dostawców bazowych na znacznie mniej liczną grupę operatorów interfejsów elektronicznych. Warto zwrócić uwagę, że obecnie dostawcy bazowi są podatnikami i pobór VAT uchodzi za nieefektywny, stąd właśnie rozwiązania zawarte w pakiecie e-commerce.</p> <p>Dyrektywa VAT daje państwom członkowskim możliwość nałożenia solidarnej odpowiedzialności na dostawców bazowych. Niemniej, wydaje się, że w praktyce takie rozwiązanie nie byłoby zbyt skuteczne ze względu na jego specyfikę (m.in. konieczność przeprowadzenia określonego postępowania itp.). Jak już wspomniano, obecnie dostawcy bazowi są podatnikami VAT, a i tak egzekucja obowiązków na gruncie VAT od takich podatników wydaje się problematyczna.</p>
15	Art. 1 pkt 25 lit. b projektu (art. 106a pkt 4 ustawy o VAT)	Izba Gospodarki Elektronicznej	<p>Izba postuluje wyłączenie obowiązku wystawiania faktur przez operatorów IE w transakcjach SOTI przez usunięcie art. 106a pkt. 4 i art. 106b ust.1 pkt.2a z projektu Nowelizacji. Zdaniem e-Izby dane dotyczące sprzedawcy (dostawcy bazowego) oraz nabywcy (konsumenta) oraz samej transakcji SOTI zgromadzone przez operatorów IE pozwolą na prawidłowe rozliczenia VAT z tytułu tych transakcji w ramach procedury VAT-IOSS lub procedury UZS.</p> <p>Propozycja zmian: Wykreślenie przepisu art. 10b ust.1 pkt 2:</p>	<p><u>Uwaga została uwzględniona.</u></p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			„sprzedaży na odległość towarów importowanych, rozliczanej w procedurze szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, przez podatników zidentyfikowanych na potrzeby tej procedury, dla których państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska.”	
16	Art. 1 pkt 26 lit. a projektu (art. 106b ust. 1 pkt 2 i ust. 4 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	Dyrektywy VAT wprowadzające pakiet eCommerce VAT (tj. Dyrektywa Rady UE nr 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. oraz Dyrektywa Rady UE nr 2019/1995 z dnia 21 listopada 2019 r.; dalej: “Dyrektywa VAT”) przewidują obowiązek fakturowania dla platform handlowych pośredniczących w sprzedaży wybranych towarów w zakresie transakcji, które są przedmiotem pakietu tylko w zakresie: (i) transakcji B2B w schemacie unijnym (obowiązek fakturowy po stronie dostawcy bazowego - tzw. “underlying supplier’a”) oraz (ii) transakcji B2C wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość w schemacie unijnym, w przypadku, gdy platforma nie zdecyduje się zarejestrować dla potrzeb OSS (obowiązek fakturowy po stronie platformy). W pozostałych przypadkach, na podstawie Dyrektywy VAT nie ma obowiązku fakturowania zarówno dla dostawców bazowych, jak i dla operatorów interfejsów elektronicznych (dalej: “platform”). Przy czym państwa członkowskie mogą nałożyć dodatkowy obowiązek wystawiania faktur w określonych przypadkach. W Projekcie zdecydowano się na skorzystanie z tej możliwości, tj. na wprowadzenie dodatkowego obowiązku fakturowania dla platform, tj. tam, gdzie Dyrektywa VAT wprost takiego obowiązku nie nakłada. Oznacza to, że gdyby Projekt wszedł w życie w proponowanym kształcie, od 1 lipca 2021 r. platformy handlowe pośredniczące w transakcjach sprzedaży towarów na rzecz konsumentów, realizowanych przez dostawców bazowych w szczególności w przypadku: (i) dostaw lokalnych (krajowych), tj. na terytorium jednego	<p><u>Uwaga odnosząca się do art. 106b ust. 1 pkt 2 nie została uwzględniona.</u></p> <p>W przypadku dostaw „krajowych” za pośrednictwem interfejsu elektronicznego (dostaw towarów dokonanych przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem takich dostaw rozpoczyna się i kończy na terytorium tego samego państwa członkowskiego), projekt ustawy nie wprowadza w art. 106b ust. 1 pkt 2 obowiązku wystawiania faktury (bez względu na to czy transakcja jest rozliczana zwykłym trybem czy w ramach procedury OSS). Natomiast przedstawiona propozycja brzmienia tego przepisu wskazuje, że takim obowiązkiem byłyby objęte takie dostawy, chyba że dostawca korzysta z procedury unijnej, co biorąc pod uwagę generalny brak obowiązku fakturowania takich dostaw, nie do końca jest zrozumiałe.</p> <p><u>Uwaga odnosząca się do at. 106b ust. 4 została uwzględniona.</u></p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>kraju członkowskiego, które są rozliczane w ramach VAT OSS oraz (ii) sprzedaży na odległość towarów importowanych (dalej również: "SOTI") byłyby zobowiązane do wystawiania faktur sprzedażowych.</p> <p>Wnosimy o rezygnację z tego rozszerzonego obowiązku fakturowania. Pragniemy zwrócić uwagę, że wprowadzenie takiego obowiązku może spowodować istotne wątpliwości dla kupujących (konsumentów) w zakresie m.in. kwestii tego, kto jest zgodnie z prawem drugą stroną transakcji, tj. sprzedającym, co może mieć przełożenie także na wątpliwości chociażby w zakresie postępowań zwrotowych i reklamacyjnych. Taka niepewność prawna może powodować błędne kierowanie roszczeń do platformy oraz większe obciążenie organów administracji i sądów rozpatrujących skargi konsumentów. Ponadto, wprowadzenie tego mechanizmu może utwierdzić niektórych konsumentów w przekonaniu, że to platforma jest stroną umowy, a nie sprzedający. Wydaje się, że bezpieczeństwo obrotu w Internecie wymaga tworzenia mechanizmów rozliczeń zrozumiałych dla konsumentów. Jeśli konsument zetknie się z sytuacją dla niego dalece niezrozumiałą (jak faktura wystawiona przez platformę a nie sprzedawcę), może skutecznie zniechęcić się do zakupów online. W tym miejscu należy przypomnieć, że całość obowiązków prawnych związanych z odpowiedzialnością za sprzedany towar, jego reklamacjami i zwrotami pozostaje po stronie sprzedawcy. Platformy - w ramach fikcji podatkowej - będą musiały jedynie rozliczyć takowe "obce" transakcje (czyli niezrealizowane przez siebie) dla celów podatku VAT. Wprowadzenie obowiązku fakturowania spowoduje w naszej opinii nieuzasadniony rozdźwięk pomiędzy prawną perspektywą tych transakcji a perspektywą podatkową. Należy pamiętać, że zgodnie z celem Dyrektywy VAT, co odzwierciedlone zostało w Uzasadnieniu</p>	

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>do Projektu (str. 6) “ta fikcja prawna została przyjęta jedynie na potrzeby przepisów o VAT i nie ma zastosowania do innych dziedzin prawa, w tym regulujących stosunki cywilnoprawne”.</p> <p>Warto wyraźnie podkreślić, że cel pakietu eCommerce VAT zostanie osiągnięty bez nałożenia na platformy obowiązku fakturowania w zakresie transakcji realizowanych przez inne podmioty (innych sprzedających).</p> <p>Jednocześnie wystawienie faktury przez platformę nie spowoduje automatycznego ułatwienia weryfikacji wartości celnej sprzedawanych towarów, w przypadkach, gdy takiego dokumentu nie wystawi dostawca bazowy (przykładowo zobowiązany do jego wystawienia na podstawie lokalnych zasad lub dla potrzeb właściwych procedur celnych w formie chociażby tzw. “commercial invoice”, który to dokument nie stanowi faktury VAT) i nie włoży go w formie papierowej do przesyłki. Faktury wystawiane przez platformy byłyby co do zasady przesyłane bezpośrednio do kupującego w formie elektronicznej. Faktury te nie znajdą się więc w formie papierowej w przesyłce. Ich przydatność dla celów celnych będzie więc znikoma. Mogłyby one stanowić ewentualny dokument w przypadku kontroli celnej, który musiałby dostarczyć kupujący na wezwanie organu celnego. Niemniej jednak już teraz kupujący otrzymują od platform potwierdzenia zawarcia na nich transakcji, które to potwierdzenia zawierają m.in. cenę towarów zakupionych za pośrednictwem platform (w ramach tzw. dobrych praktyk platform). Zatem już teraz kupujący są w stanie przedstawić dodatkowe dokumenty oprócz m.in. potwierdzenia płatności/przelewu, potwierdzające cenę towaru(ów) w przypadku transakcji zawartych przy wsparciu platform. Należy podkreślić, że takie</p>	

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>“niefakturowe” podsumowania są respektowane przez organy celne.</p> <p>Ponadto zwracamy uwagę, że transakcje, które mają zostać udokumentowane fakturami na podstawie przedmiotowych przepisów nie są sprzedawane przez platformy, w szczególności towary te co do zasady nie przechodzą przez magazyny platformy, nigdy nie znajdują się (nawet chwilowo) w fizycznym posiadaniu przez platformy i tym samym nie mają na platformach przypisanych odpowiednich indeksów materiałowych. Oznacza to, że jako towary nienależące do platform, nie są ujęte w ich systemach, które są wykorzystywane do fakturowania ewentualnej sprzedaży własnej. W konsekwencji transakcje te (tj. transakcje sprzedaży towarów objętych pakietem eCommerce VAT) nie mogą również być udokumentowane w istniejących systemach billingowych platform.</p> <p>Zatem dopełnienie przez platformy nowych wymogów, niewymaganych przez ustawodawcę unijnego, będzie wiązać się - co do zasady - z koniecznością zbudowania przez platformy nowych, dedykowanych rozwiązań dla potrzeb fakturowania. Pragniemy zwrócić uwagę, że taki proces dewelopmentowy jest czasochłonny, a z racji terminu implementacji pakietu eCommerce VAT (tj. zostało już tylko 7 miesięcy do wejścia w życie omawianych rozwiązań) może być niezwykle trudny do przeprowadzenia w tak krótkim czasie, czy wręcz niemożliwy ze względów technicznych, nawet w przypadku zaangażowania znacznych środków pieniężnych i ludzkich. W tym miejscu zaznaczamy, że w trakcie prac nad unijnymi notami wyjaśniającymi zakładano, że dodatkowych obowiązków fakturowych nie będzie po stronie platform i że państwa członkowskie wdrożą Dyrektywę VAT w jej obligatoryjnym kształcie - tj. pomne skali i wagi zmian nie będą nakładać na operatorów</p>	

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>platform handlowych dodatkowych obowiązków podatkowych.</p> <p>Warto zauważyć, że problem z dodatkowym fakturowaniem nie zostanie wyeliminowany czy ograniczony poprzez wprowadzenie fakultatywności fakturowania (tj. jedynie fakturowania na żądanie). Od strony technicznej z perspektywy platform byłoby tak samo trudne do wdrożenia. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż specyfika działalności platform w kontekście eCommerce VAT (tj. dziesiątki tysięcy sprzedawców, miliony transakcji sprzedaży) powoduje, że takie fakturowanie musi być w pełni zautomatyzowane. Ponadto, wprowadzenie dodatkowych obowiązków dla marginalnych przypadków, gdy klient dokona transakcji w ramach eCommerce VAT i jednocześnie poprosi o fakturę na żądanie, w nieuzasadniony sposób będzie wpływało na ścieżkę zakupową wszystkich kupujących (wydłuży ją).</p> <p>1.1. Dostawy lokalne - platformy jako deemed supplier</p> <p>Niezależnie od tego, co zostało powiedziane powyżej, gdyby się hipotetycznie okazało, że nałożenie na platformy dodatkowych obowiązków w zakresie fakturowania sprzedaży dokonywanej przez podmioty trzecie było tak istotne z perspektywy ochrony interesów fiskalnych państwa, że zapisy te pozostałyby nadal w Projekcie, wnioskujemy przynajmniej o wyłączenie dostaw krajowych (z i do jednego kraju, w szczególności z Polski do Polski) z obowiązku fakturowania w przypadku, gdy dotyczy on platform, zobowiązanych do rozliczenia transakcji realizowanych przez dostawców bazowych, które rozliczać będą takie transakcje w ramach VAT OSS. Proponujemy, aby wprowadzić je jako (i) poszerzenie zakresu art. 106b ust. 1 pkt 2 Ustawy o VAT wg Projektu, bądź też (ii) jako dedykowane wyłączenie dla transakcji</p>	

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>lokalnych, rozliczanych przez platformy w ramach eCommerce VAT.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>(a) Poszerzenie zakresu wyłączenia z art. 106b ust. 1 pkt 2 Ustawy o VAT wg Projektu</p> <p>Proponujemy wprowadzenie do art. 106b ust. 1 pkt 2 Ustawy o VAT wg Projektu następującego zapisu:</p> <p><i>“Dostawę towarów, o której mowa w art. 7a ust. 2, w tym wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość, chyba że dostawca korzysta z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a;”</i></p> <p>Celem proponowanej zmiany jest objęcie wyłączeniem z obowiązku fakturowania całej sprzedaży, która będzie rozliczana przez platformy w ramach VAT OSS.</p> <p>(b) Dedykowane wyłączenie dla transakcji lokalnych</p> <p>Alternatywnie do pkt (a) powyżej, można rozważyć wprowadzenie wyłączenia transakcji lokalnych z obowiązku fakturowania poprzez dodanie po ust. 2 ust. 2a Ustawy o VAT o treści:</p> <p><i>“Podatnik nie jest obowiązany do wystawienia faktury w odniesieniu do dostawy towarów realizowanej na terytorium jednego kraju członkowskiego, w przypadku gdy dostawca korzysta z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a.”</i></p> <p>(c) Wyłączenie fakturowania na żądanie w przypadku transakcji rozliczanych przez platformy w ramach VAT OSS w art. 106b ust. 4 Ustawy o VAT wg Projektu</p> <p>Proponujemy wprowadzenie następującego zapisu:</p> <p><i>“Do dostawy towarów i świadczenia usług, o których mowa w art. 106a pkt 3, przepis ust. 3 pkt 1 stosuje się odpowiednio, chyba że podatnik w rozumieniu art. 7a ust. 2 korzysta z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a.”</i></p>	

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
17	Art. 1 pkt 26 lit. b projektu (art. 106b ust. 1 pkt 2 i ust. 4 ustawy o VAT)	Izba Gospodarki Elektronicznej	<p>E-Izba ma uwagi do przyjęcia w ramach pakietu VAT e-commerce rozszerzonego obowiązku fakturowania wobec dostaw krajowych rozliczanych w procedurze VAT-OSS przez operatorów IE ułatwiających te dostawy, w związku z przyjęciem fikcji prawnej, że najpierw operator (jako deemed supplier) nabywa towary od tzw. dostawcy bazowego (B2B), a następnie sprzedaje je konsumentowi (B2C). Operator IE staje się wówczas podatnikiem na gruncie VAT zobowiązanym do wystawienia faktury dokumentującej dostawę na rzecz konsumenta (art. 106b ust.1 pkt.2 projektu).</p> <p>E-Izba wnosi o wyłączenie obowiązku wystawienia przez operatora IE faktur dokumentujących krajowe dostawy towarów na rzecz konsumentów (B2C) oraz wystawiania faktur na żądanie w przypadku rozliczania transakcji w ramach VAT-OSS przez zmianę art. 106b ust. 1 pkt.2 i art. 106b ust. 4 projektu Nowelizacji.</p> <p>Propozycja zmiany brzmienia przepisu na następujący: Art. 106b ust. 1 pkt 2 „wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość lub dostawy towarów na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem, o których mowa w art.7a ust. 2, chyba że dostawca korzysta z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a”</p> <p>Natomiast w art. 106b ust.4. wykreślenie zapisu: „do dostawy towarów i”.</p>	<p><u>Uwaga odnosząca się do art. 106b ust. 1 pkt 2 nie została uwzględniona.</u></p> <p>Dyrektywa VAT (art. 220 ust. 1 pkt 2) stanowi, że w przypadku wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość dostawcy muszą wystawiać faktury, jeśli nie stosują procedury unijnej. Jeżeli zarejestrowali się w programie unijnym, nie muszą wystawiać faktury za te dostawy towarów (projektowany art. 106b ust. 1 pkt 2 stanowi implementację tego przepisu).</p> <p>W przypadku dostaw „krajowych” za pośrednictwem interfejsu elektronicznego (dostaw towarów dokonanych przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem takich dostaw rozpoczyna się i kończy na terytorium tego samego państwa członkowskiego), projekt ustawy nie wprowadza w art. 106b ust. 1 pkt 2 obowiązku wystawiania faktury (bez względu na to czy transakcja jest rozliczana zwykłym trybem czy w ramach procedury OSS). Natomiast przedstawiona propozycja brzmienia tego przepisu wskazuje, że takim obowiązkiem byłyby objęte takie dostawy, chyba że dostawca korzysta z procedury unijnej, co biorąc pod uwagę generalny brak obowiązku fakturowania takich dostaw, nie do końca jest zrozumiałe.</p> <p><u>Uwaga odnosząca się do art. 106b ust. 4 została uwzględniona.</u></p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
18	Art. 1 pkt 26 lit. b projektu (art. 106b ust. 1 pkt 2a ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>1.2. Dostawy importowe - art. 106b ust. 1 pkt 2a wraz art. 106a pkt 4 Ustawy o VAT wg Projektu</p> <p>Wnoskujemy o wyłączenie obowiązku fakturowania w przypadku SOTI, przynajmniej w przypadku, gdy platforma nie rozlicza transakcji w ramach IOSS poprzez zmiany do art. 106b ust. 1 pkt 2a Ustawy o VAT wg Projektu.</p> <p>(a) Opcja minimalna: “Sprzedaż na odległość towarów importowanych, gdy dostawca korzysta z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9.”</p> <p>(b) Opcja preferowana: “Sprzedaż na odległość towarów importowanych”</p> <p>Wraz ze skreśleniem proponowanej zmiany art. 106a pkt 4 “Sprzedaży na odległość towarów importowanych, rozliczanej w procedurze szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, przez podatników zidentyfikowanych na potrzeby tej procedury, dla których państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska.”</p> <p>Konkludując wnosimy o rezygnację z tego rozszerzonego obowiązku fakturowania. Pragniemy zwrócić uwagę, że wprowadzenie takiego obowiązku może spowodować istotne wątpliwości dla kupujących (konsumentów) w zakresie m.in. kwestii tego, kto jest zgodnie z prawem drugą stroną transakcji, tj. sprzedającym, co może mieć przełożenie także na wątpliwości chociażby w zakresie postępowań zwrotowych i reklamacyjnych. Taka niepewność prawna może powodować błędne kierowanie roszczeń do platformy oraz większe obciążenie organów administracji i sądów rozpatrujących skargi konsumenckie. Ponadto, wprowadzenie tego mechanizmu może utwierdzić niektórych konsumentów w przekonaniu, że to platforma jest stroną umowy, a nie sprzedający. Wydaje się, że</p>	<u>Uwaga została uwzględniona.</u>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>bezpieczeństwo obrotu w Internecie wymaga tworzenia mechanizmów rozliczeń zrozumiałych dla konsumentów.</p> <p>Dyrektywa Rady UE nr 2019/1995 przewiduje obowiązek fakturowania dla platform handlowych pośredniczących w sprzedaży wybranych towarów w zakresie transakcji, które są przedmiotem pakietu tylko w zakresie: (i) transakcji B2B w schemacie unijnym (obowiązek fakturowy po stronie dostawcy bazowego - tzw. “underlying supplier’a”) oraz (ii) transakcji B2C wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość w schemacie unijnym, w przypadku, gdy platforma nie zdecyduje się zarejestrować dla potrzeb OSS (obowiązek fakturowy po stronie platformy).</p> <p>W pozostałych przypadkach, na podstawie Dyrektywy VAT nie ma obowiązku fakturowania zarówno dla dostawców bazowych, jak i dla operatorów interfejsów elektronicznych</p>	
19		Izba Gospodarki Elektronicznej	<p>Izba postuluje wyłączenie obowiązku wystawiania faktur przez operatorów IE w transakcjach SOTI przez usunięcie art. 106a pkt. 4 i art. 106b ust.1 pkt.2a z projektu Nowelizacji. Zdaniem e-Izby dane dotyczące sprzedawcy (dostawcy bazowego) oraz nabywcy (konsumenta) oraz samej transakcji SOTI zgromadzone przez operatorów IE pozwolą na prawidłowe rozliczenia VAT z tytułu tych transakcji w ramach procedury VAT-IOSS lub procedury UZS.</p> <p>Propozycja zmian: Wykreślenie przepisu art. 10b ust.1 pkt 2: „sprzedaży na odległość towarów importowanych, rozliczanej w procedurze szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, przez podatników zidentyfikowanych na potrzeby tej procedury, dla których państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska.”</p>	<u>Uwaga została uwzględniona.</u>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
20	Art. 1 pkt 29 projektu (art. 109b ust. 1 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Zgłaszamy konieczność doprecyzowania braku obowiązku lub zakresu obowiązku ewidencjonowania w przypadku SOTI i przesyłkach o wartości do 150 EUR w przypadku, gdy platforma nie zdecyduje się na skorzystanie z procedury szczególnej określonej w dziale XII rozdziale 9 (art. 53c ust.1 lit b Rozporządzenia 282/2011, zgodnie z którym obowiązek ewidencyjny powinien zostać określony na podstawie art. 242 Dyrektywy VAT). Wnioskujemy o brak takiego obowiązku.</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Konieczność prowadzenia ewidencji o której mowa w art. 109b (tzw. ewidencji specjalnej) jest nałożona na platformy, które nie są uznane za dostawców, ale które ułatwiają transakcje w rozumieniu art. 54b akapit pierwszy i drugi rozporządzenia 282/2011.</p> <p>W przypadku SOTI w przesyłkach o wartości do 150 EUR, platforma będzie uznana za dostawcę zatem art. 109b nie będzie miał w tej sytuacji zastosowania.</p> <p>W sytuacji, o której mowa w art. 54c ust. 1 lit. b rozporządzenia 282/2011, zgodnie z tym przepisem platforma uznana za dostawcę, która nie korzysta z IOSS, powinna prowadzić ewidencję, o której mowa w art. 242 dyrektywy VAT.</p>
21	Art. 1 pkt 29 projektu (art. 109b ust. 4 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>W naszej ocenie przepisy dotyczące prowadzenia i udostępniania ewidencji, o której mowa w art. 109b ustawy o VAT wg Projektu nakładają na podatników nieproporcjonalne obowiązki w zakresie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) konieczności przekazania ewidencji w terminie 7 dni od dnia otrzymania żądania organu podatkowego; 2) dowolności organu podatkowego ustalenia sposobu i terminu udostępnienia ewidencji w przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną; 3) braku określenia innych uzasadnionych przyczyn braku możliwości udostępnienia ewidencji w wyznaczonym czasie przez podatnika. <p>Jak pokazuje praktyka, 7-dniowy termin na przedstawienie przez podatnika pewnych informacji lub ewidencji często jest terminem niewystarczającym do przygotowania odpowiedzi na wezwanie lub udostępnienie odpowiedniej ewidencji.</p>	<p><u>Uwagi nr 1 i 2 zostały częściowo uwzględnione. Uwagi nr 3 i 4 nie zostały uwzględnione.</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Konieczność przekazania ewidencji w terminie 7 dni: <u>uwaga uwzględniona</u>. Art. 109b ust. 4 otrzymał brzmienie: „<i>Podatnik jest obowiązany udostępnić drogą elektroniczną, w zakresie wskazanym w żądaniu właściwego organu podatkowego, ewidencję, o której mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego żądania, w odniesieniu do: (...)</i>” Należy zauważyć, że podatnicy powinni prowadzić ewidencję na bieżąco i w związku z tym nie mieć problemów z dostarczeniem jej organowi podatkowemu w terminie 14 dni od dnia doręczenia żądania zgodnie z przepisami Ordynacji podatkowej (żądanie będzie często doręczane w formie listu, a informacja o wysłaniu takiego żądania może być wcześniej przekazywana przez organ podatkowy w formie wysłania elektronicznej kopii żądania na adres poczty elektronicznej podatnika);

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>4) Konieczne jest doprecyzowanie, jaką formę powinno mieć żądanie organu podatkowego do przedstawienia ewidencji, jak również sposobu, w jaki powinno zostać dostarczone do podatnika. Proponujemy, aby w ustawie o VAT znalazło się jednoznaczne uregulowanie, że wezwanie do przedłożenia ewidencji powinno mieć formę pisemną i przekazywane za pośrednictwem poczty lub środków komunikacji elektronicznej. W tym zakresie konieczne jest również doprecyzowanie charakteru elektronicznej kopii żądania, o którym mowa w art. 109b ust. 4 ustawy o VAT wg projektu. Proponujemy, aby w ustawie znalazło się bezpośrednie zastrzeżenie, że przesłanie kopii takiego żądania ma jedynie charakter informacyjny (termin na dostarczenie ewidencji powinien być wyliczony od dnia otrzymania formalnego pisemnego żądania).</p> <p>Doprecyzowania wymagają regulacje wskazujące na obowiązek udostępniania ewidencji drogą elektroniczną. Wydaje się, że warto w tym zakresie zachować spójność definicyjną z przepisami Ordynacji podatkowej i wprost wskazać, że ewidencja powinna być przesyłana za pośrednictwem „środków komunikacji elektronicznej”.</p>	<p>2) „dowolność” organu podatkowego ustalenia sposobu i terminu udostępnienia ewidencji w przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną: <u>uwaga częściowo uwzględniona</u>. Należy zauważyć, że nie ma mowy o pełnej „dowolności” ponieważ organy podatkowe są zobowiązane do przestrzegania zasad postępowania wynikających z OP; ten przepis raczej zapewnia pewną „elastyczność” ze względu na pojęcie przyczyn technicznych. Niemniej w art. 109b ust. 5 doprecyzowano, że przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną zgodnie z ust. 4, ewidencję udostępnia się w sposób wskazany przez właściwy organ podatkowy w wezwaniu w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego wezwania;</p> <p>3) brak określenia innych uzasadnionych przyczyn: <u>uwaga nieuwzględniona</u>. Należy wskazać, że nie zostało wskazane uzasadnienie do wprowadzenia do przepisu innych, niesprecyzowanych przez autora uwagi przyczyn;</p> <p>4) wezwanie do przedłożenia ewidencji i jego forma: <u>uwaga nieuwzględniona</u>. Jak wskazano szczegółowo w uzasadnieniu organ wystąpi z żądaniem udostępnienia ewidencji na zasadach ogólnych, określonych w OP. Nie wydaje się aby ustawa o VAT powinna w tym zakresie modyfikować zasady ogólne dotyczące doręczeń, szczególnie, że dyrektywa nie zawiera unormowań szczególnych w obszarze wzywania do udostępniania ewidencji specjalnej. Wydaje się również, że niezasadne byłoby zamieszczanie w ustawie o VAT informacji, że przesłanie kopii żądania ma jedynie charakter informacyjny – jest to odpowiednio wyjaśnione w uzasadnieniu do ustawy (które zostało jeszcze doprecyzowane w tym zakresie).</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
				<p>Należy również zauważyć, że dyrektywa VAT nie precyzuje co oznacza przesyłanie ewidencji „drogą elektroniczną”, zatem pojęcie to może być interpretowane dość szeroko. „Środki komunikacji elektronicznej” określone w Ordynacji są z kolei sprecyzowane i w związku z tym mogą mieć węższy zakres niż „droga elektroniczna”. Celowo więc ustawodawca posługuje się tym sformułowaniem aby zapewnić jak najszersze możliwości dostarczania ewidencji przez podatników. Użycie sformułowania „środków komunikacji elektronicznej” zawęziłoby możliwość przekazywania przez podatników ewidencji, ponieważ wyrażenie „droga elektroniczna” jest szersze. Przepis art. 109b ust. 4 ma na celu możliwie ścisłą implementację przepisów dyrektywy VAT. W konsekwencji posłużenie się w odniesieniu do sposobu udostępniania ewidencji, innym pojęciem niż „drogą elektroniczną”, mogłoby zostać uznane za niepełną implementację przepisów dyrektywy VAT.</p>
22	Art. 1 pkt 29 projektu (art. 109b ust. 5 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Proponujemy, aby podatnicy mieli możliwość wnioskowania wydłużenia terminu, o którym mowa w art. 109b ustawy o VAT również ze względu na inne przyczyny niż tylko problemy techniczne. Dodatkowo, wydaje się, że organowi podatkowemu została zapewniona zbyt daleko idąca dowolność w zakresie wskazania sposobu i terminu udostępnienia ewidencji w przypadku, o którym mowa w art. 109b ust. 5 ustawy o VAT wg Projektu. Wobec tego proponujemy doprecyzowanie tego przepisu poprzez dodanie minimalnego terminu, na jaki należałoby wydłużyć okres do przedstawienia ewidencji.</p>	<p><u>Uwaga została częściowo uwzględniona.</u></p> <p>Art. 109b ust. 4 otrzymał brzmienie: <i>„Podatnik jest obowiązany udostępnić drogą elektroniczną, w zakresie wskazanym w żądaniu właściwego organu podatkowego, ewidencję, o której mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego żądania, w odniesieniu do: (...)”</i></p> <p>Należy zauważyć, że podatnicy powinni prowadzić ewidencję na bieżąco i w związku z tym nie mieć problemów z dostarczeniem jej organowi podatkowemu w terminie 14 dni od dnia doręczenia żądania zgodnie z przepisami Ordynacji podatkowej (żądanie będzie często doręczane w formie listu, a informacja o wysłaniu takiego żądania może być wcześniej przekazywana przez organ podatkowy w formie wysłania elektronicznej kopii żądania na adres poczty elektronicznej podatnika).</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
				<p>Dodatkowo art. 109b ust. 5 otrzymał brzmienie: „5. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną zgodnie z ust. 4, ewidencję udostępnia się w sposób wskazany przez właściwy organ podatkowy w wezwaniu, w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego wezwania.”</p> <p>Należy zauważyć, że nie ma mowy o pełnej „dowolności” ponieważ organy podatkowe są zobowiązane do przestrzegania zasad postępowania wynikających z OP; ten przepis raczej zapewnia pewną „elastyczność” ze względu na pojęcie przyczyn technicznych. Niemniej w art. 109b ust. 5 doprecyzowano, że przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną zgodnie z ust. 4, ewidencję udostępnia się w sposób wskazany przez właściwy organ podatkowy w wezwaniu w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego wezwania.</p>
23	Art. 1 pkt 33 lit. a projektu (art. 130a pkt 1a ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Postulowane jest uregulowanie definicji: - „usług” w art. 130a pkt. 1a oraz 131 pkt. 1a ustawy o VAT w następujący sposób: <i>„Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: 1a) usługach – rozumie się przez to usługi świadczone na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a, których miejscem świadczenia ustalonym na zasadach wskazanych w Dziale V Rozdziale 3 jest terytorium państwa członkowskiego, inne niż określone na podstawie art. 28c”</i></p> <p>Jak wskazuje natomiast uzasadnienie do projektu ustawy: <i>„Pomimo, że dyrektywa VAT nie zawiera definicji usług, które mogą być objęte zakresem procedury unijnej, dla większej klarowności w projekcie ustawy w art. 130a ustawy o VAT dodaje się pkt 1a, który dla potrzeb rozdziału regulującego omawianą procedurę (rozdział 6a w dziale XII ustawy o VAT) wprowadza taką definicję. Zgodnie z</i></p>	<p><u>Uwaga odnosząca się do art. 130a pkt 1a nie została uwzględniona.</u></p> <p>Na wstępie należy wyjaśnić, że dyrektywa VAT nie zawiera definicji usług, które mogą być objęte zakresem procedury unijnej. W projekcie ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw, implementującym do krajowych przepisów podatkowych rozwiązania przewidziane w pakiecie VAT e-commerce, dla potrzeby rozdziału regulującego procedurę unijną (rozdział 6a w dziale XII ustawy o VAT) wprowadzono jednakże taką definicję.</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 130a pkt 1a przez usługi rozumie się usługi świadczone na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a (czyli tzw. konsumentów B2C), których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi, do których nie ma zastosowania ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o VAT, zgodnie z którą</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p><i>omawianym przepisem przez „usługi” należy rozumieć usługi świadczone na rzecz konsumentów, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi, do których nie ma zastosowania ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o VAT, zgodnie z którą miejscem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej”.</i></p> <p>Tym samym, obecne brzmienie powyższych przepisów nie wskazuje w oparciu o jakie przepisy należy ustalać miejsce świadczenia usług, jak i nie wskazuje wprost do jakiej kategorii usług będzie miała zastosowanie procedura szczególna.</p>	<p>miejszem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej.</p> <p>Z definicji podatnika zawartej w projektowanym art. 130a pkt 2 lit. c wynika, że podatek nie może posiadać siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem z brzmienia powyższych przepisów wynika, że miejscem świadczenia usługi nie będzie miejsce określone na podstawie art. 28c ustawy o VAT, czyli państwo członkowskie, w którym podatek posiada siedzibę.</p> <p>Należy podkreślić, że nowe przepisy nie zmieniają dotychczasowych zasad ustalania miejsca świadczenia tych usług, a jedynie wprowadzają uproszczoną procedurę deklarowania podatku VAT należnego w innych państwach członkowskich UE. Należy również wskazać, że nie budzi wątpliwości, że miejsce świadczenia usług jest ustalane na podstawie przepisów działu V rozdziału 3 ustawy zatytułowanego „Miejsce świadczenia przy świadczeniu usług”.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe, propozycje uzupełnienia definicji usług poprzez odwołanie do działu V rozdział 3 ustawy o VAT, określającego sposób ustalania miejsca świadczenia usługi jak również wskazanie, że miejscem świadczenia jest państwo członkowskie, inne niż określone na podstawie art. 28c, należy uznać za zbędne.</p>
24	Art. 1 pkt 33 lit. c projektu (art. 130a pkt 2 lit. b ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Postulujemy usunięcie niezgodności brzmienia Projektu z Dyrektywą VAT, tj. chodzi o niezgodność art. 369b Dyrektywy VAT, który brzmi następująco:</p> <p><i>“b) podatnikowi ułatwiającemu dostawę towarów zgodnie z art. 14a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem dostawy rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim”</i></p>	<u>Uwaga została uwzględniona.</u>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			z art. 130a pkt 2 lit. b Projektu, który brzmi jak następuje: “b) ułatwiają dostawę towarów zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem dostawy rozpoczyna się i kończy na terytorium kraju tego samego państwa członkowskiego.”.	
25	Art. 1 pkt 33 lit. c projektu (art. 130a pkt 2a lit. b ustawy o VAT)	Izba Gospodarki Elektronicznej	<p>E-Izba ma uwagę do zakresu procedury VAT-OSS w przypadku wybranych dostaw krajowych na rzecz konsumentów (B2C) w art. 130a pkt.2 lit. b projektu, zgodnie którym dostawy powinny rozpoczynać się i kończyć „na terytorium kraju” zamiast jak wskazuje art. 369b dyrektywy 2006/112/WE – „w tym samym państwie członkowskim”.</p> <p>Izba wnosi o uzgodnienie treści art. 130a pkt.2 lit. b projektu z implementowanymi przepisami art. 369b dyrektywy 2006/112/WE.</p> <p>Zmiana treści art. 130a pkt 2 lit. b „w przypadku dostaw towarów dokonanych przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem takich dostaw rozpoczyna się i kończy na terytorium kraju - Rzeczpospolitą Polską”</p> <p>Propozycja brzmienia przepisu: Art. 130a pkt 2 lit. b „w przypadku dostaw towarów dokonanych przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem takich dostaw rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim</p>	<u>Uwaga została uwzględniona.</u>
26	Art. 1 pkt 33 lit. c projektu (art. 130a pkt 2a lit. c	KONFEDERACJA LEWIATAN	Postulowane jest uregulowanie definicji: - „państwa członkowskiego konsumpcji” w art. 130a pkt. 2a lit. c) oraz art. 131 pkt. 3a ustawy o VAT w następujący sposób:	<u>Uwaga odnosząca się do art. 130a pkt 2a lit. c nie została uwzględniona.</u>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
	ustawy o VAT)		<p><i>„Ilekcroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: państwie członkowskim konsumpcji – rozumie się przez to państwo członkowskie (...) na terytorium którego ma miejsce świadczenie usług ustalone na zasadach wskazanych w Dziale V Rozdziale 3”</i></p> <p>Zgodnie z proponowaną definicją państwa członkowskiego konsumpcji: <i>„rozumie się przez to państwo członkowskie (...) na terytorium którego ma miejsce świadczenie usług”</i> (projektowany art. 130a pkt. 2a lit. c) oraz art. 131 pkt. 3a ustawy o VAT).</p> <p>Jak wskazuje natomiast uzasadnienie do projektu ustawy: <i>„Pomimo, że dyrektywa VAT nie zawiera definicji usług, które mogą być objęte zakresem procedury unijnej, dla większej klarowności w projekcie ustawy w art. 130a ustawy o VAT dodaje się pkt 1a, który dla potrzeb rozdziału regulującego omawianą procedurę (rozdział 6a w dziale XII ustawy o VAT) wprowadza taką definicję. Zgodnie z omawianym przepisem przez „usługi” należy rozumieć usługi świadczone na rzecz konsumentów, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi, do których nie ma zastosowania ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o VAT, zgodnie z którą miejscem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej”</i>.</p> <p>Tym samym, obecne brzmienie powyższych przepisów nie wskazuje w oparciu o jakie przepisy należy ustalać miejsce świadczenia usług, jak i nie wskazuje wprost do jakiej kategorii usług będzie miała zastosowanie procedura szczególna.</p>	<p>Należy podkreślić, że nowe przepisy nie zmieniają dotychczasowych zasad ustalania miejsca świadczenia usług, a jedynie wprowadzają uproszczoną procedurę deklarowania podatku VAT należnego w innych państwach członkowskich UE. Należy również wskazać, że nie budzi wątpliwości, że miejsce świadczenia usług jest ustalane na podstawie przepisów działu V rozdziału 3 ustawy zatytułowanego „Miejsce świadczenia przy świadczeniu usług”.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe, propozycję zmiany brzmienia definicji państwa członkowskiego konsumpcji poprzez dodanie sposobu ustalania miejsca świadczenia usługi, należy uznać za zbędną.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
27	Art. 1 pkt 33 lit. c projektu (art. 130a pkt 2b ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Mając na uwadze treść art. 369a Dyrektywy VAT jeżeli podatnik ma siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej (jeżeli nie ma siedziby działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty) – to odpowiednio państwo członkowskie, w którym ma siedzibę/ stałe miejsce prowadzenia działalności stanowi państwo identyfikacji.</p> <p>Z przepisu Dyrektywy VAT wynika więc automatyczny skutek uznania danego państwa członkowskiego za państwo członkowskie identyfikacji, bez konieczności składania zgłoszenia identyfikacyjnego, w przypadku gdy ze szczególnej procedury unijnej korzysta podatnik mający siedzibę działalności gospodarczej na terenie danego kraju lub w przypadku braku takiej siedziby na terytorium Wspólnoty- ma na terytorium kraju stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej. Jedynie w przypadku, gdy podatnik taki nie ma ani miejsca siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty informacja podatnika o wyborze określonego państwa (w określonych przepisami przypadkach) decyduje o tym, które państwo jest państwem identyfikacji.</p> <p>Natomiast w myśl projektowanego przepisu art. 130a pkt. 2b lit. a) i b) ustawy o VAT aby państwo siedziby/ stałego miejsca prowadzenia działalności zostało uznane za państwo członkowskie identyfikacji wymagane jest spełnienie dodatkowego warunku, aby złożone zostało również zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury unijnej (co w świetle przepisów Dyrektywy VAT wydaje się być zbędne).</p>	<u>Uwaga została uwzględniona.</u>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>Postulujemy więc wprowadzenie zastrzeżenia: „i w którym złoży zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury unijnej” jedynie w odniesieniu do art. 130a pkt 2b lit. c) oraz art. 130a pkt 2b lit. d).</p> <p>Na marginesie – ustawodawca odnosi się do terytorium Unii Europejskiej zaś Dyrektywa do terytorium Wspólnoty (to uwaga dotycząca nie tylko powyższych zapisów).”</p>	
28	Art. 1 pkt 34 lit. h projektu (art. 130b ust. 8 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Projektowany art. 130b ust. 8 w pkt. 2) rozszerza katalog okoliczności, w których możliwe będzie wykluczenie podatnika z procedury unijnej. Dyrektywa VAT bowiem nie przewiduje takiego skutku w sytuacji np. gdy mimo udokumentowanych prób nie ma możliwości skontaktowania się z podatnikiem albo jego pełnomocnikiem.</p> <p>Postuluje więc sformułowanie przesłanek uprawniających organ do wydania postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji tego podatnika na potrzeby procedury unijnej analogicznie jak w Dyrektywie VAT. W przeciwnym wypadku może wystąpić sytuacja, w której np. w z związku z udokumentowanym brakiem możliwości skontaktowania się z podatnikiem, organ wyda powyższe postanowienie, natomiast w świetle Dyrektywy VAT taki podatnik będzie spełniał dalej wymogi aby Polska była krajem jego identyfikacji.</p> <p>Tym samym może wystąpić sytuacja, w której na gruncie Dyrektywy VAT podatnik będzie związany decyzją o wyborze Polski jako kraju identyfikacji (bowiem nie wystąpiły przesłanki skutkujące wykluczeniem z procedury szczególnej) z uwagi na brak upływu 2 – letniego terminu, natomiast na gruncie polskich przepisów nie będzie uprawniony do skorzystania z omawianej procedury.</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Uwaga nie dotyczy projektowanego aktu prawnego. Przesłanka wydania postanowienia o wygaśnięciu identyfikacji wskazana w art. 130b ust. 8 w pkt. 2 ustawy o VAT została wprowadzona ustawą z dnia 25 lipca 2014 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy – Ordynacja podatkowa, i niniejszy projekt jej nie zmienia.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
29	Art. 1 pkt 36 lit. b projektu (art. 130d ust. 2 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Dostosowanie projektowanych przepisów w zakresie terminu przedłożenia ewidencji, o którym mowa w projektowanym art. 130d ust. 2, 134 ust. 2 oraz 138h ust. 1 ustawy o VAT do treści przepisów Rozporządzenia 282/2011</p> <p>Projektowane przepisy 130d ust. 2, 134 ust. 2 oraz 138h ust. 2 ustawy o VAT są niezgodne z treścią art. 63c ust. 3 Rozporządzenia 282/2011, bowiem nie przewidują po upływie 20 dni od daty wezwania do przedłożenia ewidencji, przesłania ponaglenia przez państwo członkowskie identyfikacji.</p> <p>Skutkiem przyjęcia do polskiej ustawy o VAT zaproponowanej regulacji (pomijając bezpośrednio stosowanie przepisów Rozporządzeń UE) byłoby to, że nieprzedłożenie ewidencji w terminie 20-dniowym oznaczałoby naruszenie powyższego terminu. Takie naruszenie mogłoby natomiast skutkować sankcjami na gruncie Kodeksu Karnego Skarbowego (np. na podstawie art. 61a, który sankcjonuje naruszenie obowiązku przesyłania księgi właściwemu organowi podatkowemu),</p> <p>Rozporządzenie 282/2011 przewiduje natomiast po upływie terminu 20-dniowego, przesłanie przez państwo członkowskie identyfikacji ponaglenia dotyczącego przedłożenia ewidencji. Oznacza to więc, że w istocie podatnikowi który nie przedłożył ewidencji we wskazanym terminie (20-dniowym), termin ten jest „przedłużany”. Tym samym, naruszenie przez podatnika terminu 20-dniowego nie skutkuje negatywnymi sankcjami (a w wyniku ponaglenia podatnik uzyskuje „dodatkový czas” na przesłanie ewidencji, nie narażając się na negatywne konsekwencje).</p>	<p><u>Uwaga odnosząca się do art. 130d ust. 2 została uwzględniona.</u></p> <p>Biorąc pod uwagę, że rozporządzenie wykonawcze 282/2011 obowiązuje wprost i państwo członkowskie nie ma obowiązku jego implementacji, z projektowanego art. 130d ust. 2, zostanie usunięty zapis ”w terminie 20 dni, licząc od dnia doręczenia tego żądania”.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>Jest oczywiste, że Rozporządzenie obowiązuje wprost i państwo członkowskie nie ma obowiązku jego implementacji. Jeżeli jednak z jakiegoś powodu pewne przepisy Rozporządzenia są przez prawodawcę krajowego wprowadzone do ustawy wówczas przepisy regulujące określone zagadnienie należy wprowadzić w całości, nie zaś wybierając jedynie niektóre z nich a pomijając inne.</p> <p>Mając na uwadze powyższe postuluje się dodanie do projektowanych art. 130d ust. 2, 134 ust. 2 oraz 138h ust. 2 ustawy o VAT zdania drugiego o treści: „<i>W przypadku nieprzedłożenia ewidencji przez podatnika w terminie wskazanym w zdaniu pierwszym, państwo członkowskie identyfikacji przesyła ponaglenie dotyczące przedłożenia tych ewidencji</i>”. Tym samym postuluje się również na wskazanie terminu na przedłożenie ewidencji, które będzie mogło zostać wskazane w ponagleniu (w celu uniknięcia wątpliwości z tym związanych).</p>	
30	Art. 1 pkt 38 lit. a projektu (art. 131 pkt 1a ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Postulowane jest uregulowanie definicji: - „usług” w art. 130a pkt. 1a oraz 131 pkt. 1a ustawy o VAT w następujący sposób: <i>„Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: 1a) usługach – rozumie się przez to usługi świadczone na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a, których miejscem świadczenia ustalonym na zasadach wskazanych w Dziale V Rozdziale 3 jest terytorium państwa członkowskiego, inne niż określone na podstawie art. 28c”</i></p> <p>Jak wskazuje natomiast uzasadnienie do projektu ustawy: <i>„Pomimo, że dyrektywa VAT nie zawiera definicji usług, które mogą być objęte zakresem procedury unijnej, dla większej klarowności w projekcie ustawy w art. 130a ustawy o VAT dodaje się pkt 1a, który dla potrzeb rozdziału regulującego omawianą procedurę (rozdział 6a w dziale</i></p>	<p><u>Uwaga odnosząca się do art. 131 pkt 1a nie została uwzględniona.</u></p> <p>Na wstępie należy wyjaśnić, że dyrektywa VAT nie zawiera definicji usług, które mogą być objęte zakresem procedury nieunijnej. W projekcie ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw, implementującym do krajowych przepisów podatkowych rozwiązania przewidziane w pakiecie VAT e-commerce, dla potrzeby rozdziału regulującego procedurę nieunijną (rozdział 7 w dziale XII ustawy o VAT) wprowadzono jednakże taką definicję.</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 131 pkt 1a przez usługi rozumie się usługi świadczone na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a (czyli tzw. konsumentów B2C), których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi, do których nie ma zastosowania</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p><i>XII ustawy o VAT) wprowadza taką definicję. Zgodnie z omawianym przepisem przez „usługi” należy rozumieć usługi świadczone na rzecz konsumentów, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi, do których nie ma zastosowania ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o VAT, zgodnie z którą miejscem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej”.</i></p> <p>Tym samym, obecne brzmienie powyższych przepisów nie wskazuje w oparciu o jakie przepisy należy ustalać miejsce świadczenia usług, jak i nie wskazuje wprost do jakiej kategorii usług będzie miała zastosowanie procedura szczególna</p>	<p>ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o VAT, zgodnie z którą miejscem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej.</p> <p>Z definicji podmiotów zagranicznych zawartej w art. 131 pkt 2 ustawy o VAT wynika, że podmiotami tymi są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne nieposiadające siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej. nie może posiadać siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego konsumpcji.</p> <p>Zatem z brzmienia powyższych przepisów wynika, że miejscem świadczenia usługi nie będzie miejsce określone na podstawie art. 28c ustawy o VAT, czyli państwo, w którym podatnik posiada siedzibę.</p> <p>Należy podkreślić, że nowe przepisy nie zmieniają dotychczasowych zasad ustalania miejsca świadczenia tych usług, a jedynie wprowadzają uproszczoną procedurę deklarowania podatku VAT należnego w innych państwach członkowskich UE. Należy również wskazać, że nie budzi wątpliwości, że miejsce świadczenia usług jest ustalane na podstawie przepisów działu V rozdziału 3 ustawy zatytułowanego „Miejsce świadczenia przy świadczeniu usług”.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe, propozycje uzupełnienia definicji usług poprzez odwołanie do działu V rozdział 3 ustawy o VAT, określającego sposób ustalania miejsca świadczenia usługi jak również wskazanie, że miejscem świadczenia jest państwo członkowskie, inne niż określone na podstawie art. 28c, pomijając</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
				już fakt, że państwo trzecie nie jest państwem członkowskim, należy uznać za zbędne.
31	Art. 1 pkt 38 lit. b projektu (art. 131 pkt 3a ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Postulowane jest uregulowanie definicji: - „państwa członkowskiego konsumpcji” w art. 130a pkt. 2a lit. c) oraz art. 131 pkt. 3a ustawy o VAT w następujący sposób: <i>„Ilekcroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: państwie członkowskim konsumpcji – rozumie się przez to państwo członkowskie (...) na terytorium którego ma miejsce świadczenie usług ustalone na zasadach wskazanych w Dziale V Rozdziale 3”</i></p> <p>Zgodnie z proponowaną definicją państwa członkowskiego konsumpcji: <i>„rozumie się przez to państwo członkowskie (...) na terytorium którego ma miejsce świadczenie usług”</i> (projektowany art. 130a pkt. 2a lit. c) oraz art. 131 pkt. 3a ustawy o VAT).</p> <p>Jak wskazuje natomiast uzasadnienie do projektu ustawy: <i>„Pomimo, że dyrektywa VAT nie zawiera definicji usług, które mogą być objęte zakresem procedury unijnej, dla większej klarowności w projekcie ustawy w art. 130a ustawy o VAT dodaje się pkt 1a, który dla potrzeb rozdziału regulującego omawianą procedurę (rozdział 6a w dziale XII ustawy o VAT) wprowadza taką definicję. Zgodnie z omawianym przepisem przez „usługi” należy rozumieć usługi świadczone na rzecz konsumentów, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi, do których nie ma zastosowania ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o VAT, zgodnie z którą miejscem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej”.</i></p>	<p><u>Uwaga odnosząca się do art. 131 pkt 3a nie została uwzględniona.</u></p> <p>Należy podkreślić, że nowe przepisy nie zmieniają dotychczasowych zasad ustalania miejsca świadczenia usług, a jedynie wprowadzają uproszczoną procedurę deklarowania podatku VAT należnego w innych państwach członkowskich UE. Należy również wskazać, że nie budzi wątpliwości, że miejsce świadczenia usług jest ustalane na podstawie przepisów działu V rozdziału 3 ustawy zatytułowanego „Miejsce świadczenia przy świadczeniu usług”.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe, propozycję zmiany brzmienia definicji państwa członkowskiego konsumpcji poprzez dodanie sposobu ustalania miejsca świadczenia usługi, należy uznać za zbędną.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			Tym samym, obecne brzmienie powyższych przepisów nie wskazuje w oparciu o jakie przepisy należy ustalać miejsce świadczenia usług, jak i nie wskazuje wprost do jakiej kategorii usług będzie miała zastosowanie procedura szczególna.	
32	Art. 1 pkt 41 lit. b projektu (art. 134 ust. 2 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Dostosowanie projektowanych przepisów w zakresie terminu przedłożenia ewidencji, o którym mowa w projektowanym art. 130d ust. 2, 134 ust. 2 oraz 138h ust. 1 ustawy o VAT do treści przepisów Rozporządzenia 282/2011</p> <p>Projektowane przepisy 130d ust. 2, 134 ust. 2 oraz 138h ust. 2 ustawy o VAT są niezgodne z treścią art. 63c ust. 3 Rozporządzenia 282/2011, bowiem nie przewidują po upływie 20 dni od daty wezwania do przedłożenia ewidencji, przesłania ponaglenia przez państwo członkowskie identyfikacji.</p> <p>Skutkiem przyjęcia do polskiej ustawy o VAT zaproponowanej regulacji (pomijając bezpośrednie stosowanie przepisów Rozporządzeń UE) byłoby to, że nieprzedłożenie ewidencji w terminie 20-dniowym oznaczałoby naruszenie powyższego terminu. Takie naruszenie mogłoby natomiast skutkować sankcjami na gruncie Kodeksu Karnego Skarbowego (np. na podstawie art. 61a, który sankcjonuje naruszenie obowiązku przesyłania księgi właściwemu organowi podatkowemu),</p> <p>Rozporządzenie 282/2011 przewiduje natomiast po upływie terminu 20-dniowego, przesłanie przez państwo członkowskie identyfikacji ponaglenia dotyczącego przedłożenia ewidencji. Oznacza to więc, że w istocie podatnikowi który nie przedłożył ewidencji we wskazanym terminie (20-dniowym), termin ten jest „przedłużany”. Tym samym, naruszenie przez podatnika terminu 20-</p>	<p><u>Uwaga odnosząca się do art. 134 ust. 2 została uwzględniona.</u></p> <p>Jednakże biorąc pod uwagę, że rozporządzenie wykonawcze 282/2011 obowiązuje wprost i państwo członkowskie nie ma obowiązku jego implementacji, z projektowanego art. 134 ust. 2 zostanie usunięty zapis ”w terminie 20 dni, licząc od dnia doręczenia tego żądania”.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>dniowego nie skutkuje negatywnymi sankcjami (a w wyniku ponaglenia podatnik uzyskuje „dodatkový czas” na przesłanie ewidencji, nie narażając się na negatywne konsekwencje).</p> <p>Jest oczywiste, że Rozporządzenie obowiązuje wprost i państwo członkowskie nie ma obowiązku jego implementacji. Jeżeli jednak z jakiegoś powodu pewne przepisy Rozporządzenia są przez prawodawcę krajowego wprowadzone do ustawy wówczas przepisy regulujące określone zagadnienie należy wprowadzić w całości, nie zaś wybierając jedynie niektóre z nich a pomijając inne.</p> <p>Mając na uwadze powyższe postuluje się dodanie do projektowanych art. 130d ust. 2, 134 ust. 2 oraz 138h ust. 2 ustawy o VAT zdania drugiego o treści: „W przypadku nieprzedłożenia ewidencji przez podatnika w terminie wskazanym w zdaniu pierwszym, państwo członkowskie identyfikacji przesyła ponaglenie dotyczące przedłożenia tych ewidencji”. Tym samym postuluje się również na wskazanie terminu na przedłożenie ewidencji, które będzie mogło zostać wskazane w ponagleniu (w celu uniknięcia wątpliwości z tym związanych).</p>	
33	Art. 1 pkt 42 projektu (art. 138d ust. 2 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Art. 138d ust. 2 projektowanej ustawy o VAT wskazuje, iż pośrednik odpowiada solidarnie z podatnikiem za zobowiązanie podatkowe, które pośrednik rozlicza w imieniu i na rzecz tego podatnika.</p> <p>Odpowiedzialność pośrednika może być bardzo szeroko interpretowana - jako odpowiedzialność za rozliczenie wszystkich dostaw podatnika do UE, a nie tylko tych, które pośrednik rzeczywiście rozliczył (a zatem m.in. za takie, które powinien był rozliczyć ale, których nie rozliczył dlatego, że podmiot, na rzecz którego działa nie przekazał mu stosownych informacji).</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Pośrednik ustanowiony przez podatnika korzystającego z IOSS, zgodnie z projektowanym art. 138d ust. 2 odpowiada solidarnie z podatnikiem za zobowiązanie podatkowe, które pośrednik rozlicza w imieniu i na rzecz tego podatnika.</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 138 ust. 1 ustawy o VAT pośrednik wykonuje w imieniu i na rzecz podatnika, dla którego został ustanowiony, obowiązki tego podatnika w zakresie rozliczania VAT w procedurze importu - zatem jego odpowiedzialność solidarna z podatnikiem ogranicza się tylko do zobowiązań</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>Istnieje potencjalne ryzyko, iż podmioty spoza UE, które będą dokonywać dostaw towarów do UE rozliczanych w ramach IOSS, w tym samym czasie będą również dokonywać dostaw w innym schemacie z naruszeniem przepisów VAT, np. poprzez odprawy standardowe bez wiedzy pośrednika. Przy tak szeroko zakrojonej odpowiedzialności może okazać się, że przepisy te będą w istocie martwe, ponieważ pośrednik będzie obawiał się materializacji jego solidarnej odpowiedzialności.</p> <p>W celu zachowania proporcjonalności odpowiedzialności pośrednika proponowanym rozwiązaniem jest, aby doprecyzować zakres odpowiedzialności pośrednika i wskazać, że jest to odpowiedzialność solidarna jedynie za te zobowiązania podatkowe, które wynikają z rozliczonych przez tego pośrednika dostaw w imieniu i na rzecz tego podatnika.</p>	<p>podatkowych powstałych w ramach procedury, o której mowa w dziale XII rozdziale 9.</p> <p>Zasadą generalną wynikającą z projektowanego art. 138a ust. 2 jest, że podatnik korzystający z procedury importu, stosuje ją do wszystkich transakcji sprzedaży na odległość towarów importowanych. Jeżeli podatnik nieprawidłowo stosuje zasady IOSS pośrednik będzie odpowiedzialny za wszystkie skutki tych nieprawidłowości.</p> <p>Zatem podatnik, który dokonuje SOTI jeżeli zdecyduje się na skorzystanie z IOSS musi wszystkie swoje transakcje SOTI (do 150 euro) rozliczać tylko w ramach tej jednej procedury. Podatnik nie może korzystać z IOSS tylko częściowo – wybiórczo stosując IOSS albo standardowe zgłoszenia celne.</p> <p>Osoba, która zdecyduje się działać jako pośrednik w IOSS powinna pouczyć podatnika, który ją ustanawia jako pośrednika o wszystkich zasadach i obowiązkach wynikających z IOSS. Kwestie jednak umów cywilno – prawnych leżą poza właściwością podatku VAT.</p>
34	Art. 1 pkt 42 projektu (art. 138h ust. 1 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Dostosowanie projektowanych przepisów w zakresie terminu przedłożenia ewidencji, o którym mowa w projektowanym art. 130d ust. 2, 134 ust. 2 oraz 138h ust. 1 ustawy o VAT do treści przepisów Rozporządzenia 282/2011</p> <p>Projektowane przepisy 130d ust. 2, 134 ust. 2 oraz 138h ust. 2 ustawy o VAT są niezgodne z treścią art. 63c ust. 3 Rozporządzenia 282/2011, bowiem nie przewidują po upływie 20 dni od daty wezwania do przedłożenia ewidencji, przesłania ponaglenia przez państwo członkowskie identyfikacji.</p> <p>Mając na uwadze powyższe postuluje się dodanie do projektowanych art. 130d ust. 2, 134 ust. 2 oraz 138h ust. 2 ustawy o VAT zdania drugiego o treści: „W przypadku nieprzedłożenia ewidencji przez podatnika w terminie</p>	<p><u>Uwaga odnosząca się do art. 138h ust. 2 została uwzględniona.</u></p> <p>Biorąc pod uwagę, że rozporządzenie wykonawcze 282/2011 obowiązuje wprost i państwo członkowskie nie ma obowiązku jego implementacji, z projektowanego art. 130d ust. 2, zostanie usunięty zapis ”w terminie 20 dni, licząc od dnia doręczenia tego żądania”.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			wskazanym w zdaniu pierwszym, państwo członkowskie identyfikacji przesyła ponaglenie dotyczące przedłożenia tych ewidencji”. Tym samym postuluje się również na wskazanie terminu na przedłożenie ewidencji, które będzie mogło zostać wskazane w ponagleniu (w celu uniknięcia wątpliwości z tym związanych).	
35	Art. 1 pkt 42 projektu (art. 138i ust. 2 ustawy o VAT)	Polska Izba Spedycji i Logistyki	<p>Postulujemy, aby prawo do korzystania ze szczególnej procedury dotyczącej deklarowania i zapłaty podatku z tytułu importu towarów przewidzianej w Art. 138i ust. 1 - USZ miały również agencje celne.</p> <p>Szczególna procedura dotycząca deklarowania i zapłaty podatku z tytułu importu towarów - USZ ma zastosowanie w przypadku importu towarów, z wyjątkiem towarów podlegających podatkowi akcyzowemu, gdy rzeczywista wartość towarów w przesyłce nie przekracza 150 euro, a towarów nie można zgłosić organom celnym za pośrednictwem IOSS. Podatek VAT z tytułu importu towarów zostanie pobrany od konsumentów przez osobę dokonującą zgłoszenia celnego, która wpłaci go organom celnym w formie płatności miesięcznej.</p> <p>Osoby zgłaszające towary organom celnym na terytorium kraju w imieniu własnym i na rzecz osoby, dla której towary są przeznaczone, będą mogły wykazywać podatek pobrany z tytułu importu towarów w deklaracjach składanych za okresy miesięczne. Możliwość skorzystania z uproszczonego rozliczenia importu towarów z wykorzystaniem USZ przewidziano w projekcie ustawy w art.138i ust. 2 jedynie dla osoby zgłaszającej, która jest operatorem pocztowym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe.</p> <p>Wprowadzenie agencji celne mogą ubiegać się o status operatora pocztowego, jednak w świetle wymagań jakie</p>	<u>Uwaga została uwzględniona.</u>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>muszą spełnić, szczególnie te podmioty, które posiadają status AEO działanie takie wydaje się nieracjonalne. Procedury sprawdzające wiarygodność agencji celnych są bardziej rygorystyczne niż wobec operatora pocztowego. Zgłoszenia w USZ dokonywane muszą być przez przedstawiciela pośredniego. Z brzmienia przepisów dyrektywy -art. 369y i następnych, które cytujemy poniżej nie wynika ograniczenie podmiotowe do korzystania z USZ tylko przez operatorów pocztowych</p> <p>ROZDZIAŁ 7</p> <p>Uregulowania szczególne dotyczące deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu</p> <p>Artykuł 369y</p> <p>Jeżeli, w odniesieniu do importu towarów, z wyjątkiem wyrobów podlegających akcyzie, w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 EUR, nie stosuje się procedury szczególnej określonej w rozdziale 6 sekcja 4, państwo członkowskie importu zezwala osobie przedstawiającej towary organom celnym na rzecz osoby, dla której towary te są przeznaczone na terytorium Wspólnoty, na skorzystanie z uregulowań szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu w odniesieniu do towarów, których wysyłka lub transport kończy się w tym państwie członkowskim.</p> <p>Artykuł 369z</p> <p>1. Do celów związanych z niniejszymi uregulowaniami szczególnymi stosuje się następujące zasady:</p> <p>a) osoba, dla której towary są przeznaczone, jest zobowiązana do zapłaty VAT;</p>	

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>b) osoba przedstawiająca towary organom celnym na terytorium Wspólnoty pobiera VAT od osoby, dla której towary są przeznaczone, i dokonuje płatności takiego VAT.</p> <p>2. Państwa członkowskie zapewniają, by osoba przedstawiająca towary organom celnym na terytorium Wspólnoty podjęła właściwe środki w celu zapewnienia opłacenia prawidłowego podatku przez osobę, dla której towary są przeznaczone.”</p> <p>Naszym zdaniem prawo do korzystania ze szczególnej procedury dotyczącej deklarowania i zapłaty podatku z tytułu importu towarów przewidzianej w Art. 138i ust.1 nie powinno przysługiwać wyłącznie operatorom pocztowym.</p>	
36	Art. 1 pkt 42 projektu (art. 138i ust. 4 ustawy o VAT)	KONFEDERACJA LEWIATAN	<p>Zgodnie z projektowanym art. 138i ust. 4 ustawy o VAT dla importu towarów w ramach procedury szczególnej stawka podatku VAT wynosi 23%.</p> <p>Art. 369za Dyrektywy VAT wskazuje, że w drodze odstępstwa państwa członkowskie mogą postanowić, że przy stosowaniu niniejszych uregulowań szczególnych stosuje się stawkę podstawową VAT obowiązującą w państwie członkowskim importu. Tym samym państwa członkowskie UE zezwalają na uproszczenie polegające na stosowaniu standardowej stawki VAT na towary zgłoszone organom celnym w ramach USZ.</p> <p>Projektowane przepisy ustawy o VAT wprowadzają do towarów importowanych zgłoszonych organom celnym w ramach procedury szczególnej stałą stawkę 23% VAT niezależnie od przedmiotu importu.</p> <p>W uzasadnieniu do projektu nowelizacji czytamy, że taki zabieg ma za zadanie ułatwić proces składania zgłoszeń celnych podmiotom zgłaszającym (tj. operatorom</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>W celu usprawnienia i przyspieszenia odprawy celnej w USZ Polska skorzystała z możliwości przewidzianej w dyrektywie VAT – zastosowania w USZ tylko jednej stawki – stawki podstawowej. Przy tak ogromnym wolumenie przesyłek w skali miesiąca, zastosowanie tylko jednej (podstawowej) stawki VAT jest ogromnym ułatwieniem dla osoby dokonującej zgłoszenia celnego.</p> <p>Dyrektywa VAT w art. 369za nie przewiduje możliwości wyboru/opcji stosowania wybranych, odpowiednich stawek VAT albo stawki podstawowej w szczególnych okolicznościach.</p> <p>Konsekwencją decyzji o wyborze tylko podstawowej stawki VAT jest konieczność jej stosowania dla wszystkich towarów zgłaszanych organom celnym w ramach USZ.</p> <p>W przeciwnym wypadku należy stosować następujące zasady: klasyfikacja towarów zgodnie z obowiązującymi odpowiednimi</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>pocztowym/kurierem), które mogą napotkać trudności w stosowaniu prawidłowych stawek VAT względem dużej liczby przesyłek o niewielkiej wartości.</p> <p>Niemniej jednak wprowadzenie stałej podstawowej stawki VAT może odnieść skutek odwrotny od zamierzonego tzn. zamiast ułatwić może skutkować wystąpieniem kwestii problematycznych i w efekcie zniechęcić do skorzystania z USZ.</p> <p>Z powyższych względów ułatwieniem wydaje się być albo pozostawienie stawek zgodnie z ustawą o VAT do rozliczeń w ramach USZ albo też możliwość wyboru dla podmiotu stosującego USZ – zastosowania stawek właściwych dla danych towarów względnie uproszczenia polegającego na stosowaniu stawki podstawowej. Możliwość takiego wyboru nie kłóci się z regulacją art. 369za Dyrektywy VAT.</p>	<p>stawkami VAT oraz zgłoszenie standardowe ze zestawem danych uregulowanym w przepisach prawa celnego.</p> <p>Operator pocztowy, przed wprowadzeniem do ewidencji poszczególnych przesyłek może już na tym etapie „preselekcji” wyodrębnić po opisie towaru takie jak np. książki, do których może mieć zastosowanie obniżona stawka VAT i ewentualnie skontaktować się z odbiorcą, co do sposobu zgłoszenia tego towaru organom celnym.</p> <p>Należy podkreślić, że schemat zgłoszenia i zapłaty VAT w USZ może być wybrany przez operatora pocztowego/ekspresowego, jeśli VAT importowy od towaru w przesyłce o niskiej wartości nie został opłacony w schemacie IOSS. Jego stosowanie powinno więc zawierać elementy stanowiące ułatwienie dla operatora.</p> <p>W schemacie USZ przewidziano, że operator ma obowiązek prowadzenia ewidencji, w której m.in. wylicza należny podatek VAT importowy. Zgłoszenie celne będzie składane w formie zgłoszenia zbiorczego. Stosowanie wszystkich stawek podatku VAT, a więc konieczność klasyfikacji towaru, aby zastosować właściwą stawkę podatkową, a następnie sporządzanie zbiorczego zgłoszenia z rozbiciem na pozycje, gdzie wykazany zostanie podatek VAT z zastosowaniem właściwej stawki - byłoby skomplikowane i czasochłonne.</p> <p>Ponadto, w trakcie uzgodnień zasad stosowania USZ przyjęte zostało, że dla USZ stosowana będzie stawka podstawowa VAT i na tej podstawie została zbudowana aplikacja AIS/e-COMMERCE, słowniki towarowe i Nowy Kalkulator. Ewentualna zmiana zasad dla USZ polegająca na możliwości zgłaszania w USZ towarów z różnymi stawkami VAT powodowałaby konieczność wprowadzenia bardzo poważnych zmian w zbudowanych już systemach informatycznych z zagrożeniem nie wdrożenia ich z dniem 1 lipca 2021.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
37		Izba Gospodarki Elektronicznej	<p>Izba negatywnie ocenia zastosowanie 23% stawki bazowej VAT i wyłączenie obniżonych stawek dla importu towarów rozliczanych w procedurze USZ (art. 138i ust. 4 projektu). Zdaniem e-Izby dane dotyczące transakcji SOTI pozyskane od sprzedawców (dostawców bazowych), operatorów IE lub nabywców (konsumentów) pozwolą na prawidłowe rozliczenia VAT z tytułu tych transakcji w ramach procedury UZS operatorów pocztowych i kurierów, w tym przyporządkowanie właściwej stawki VAT dla importowanego towaru.</p> <p>Propozycja zmiany przepisu: Art. 138i ust. 4 „Dla importu towarów, o którym mowa w ust. 1, stawka podatku jest stawka właściwa dla danego towaru, a jeżeli na podstawie przekazanych i zgromadzonych danych nie można ustalić tej właściwej stawki to stawka podatku wynosi 22%,”</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>W celu usprawnienia i przyspieszenia odprawy celnej w USZ Polska skorzystała z możliwości przewidzianej w dyrektywie VAT – zastosowania w USZ tylko jednej stawki – stawki podstawowej. Przy tak ogromnym wolumenie przesyłek w skali miesiąca, zastosowanie tylko jednej (podstawowej) stawki VAT jest ogromnym ułatwieniem dla osoby dokonującej zgłoszenia celnego.</p> <p>Dyrektywa VAT w art. 369za nie przewiduje możliwości wyboru/opcji stosowania wybranych, odpowiednich stawek VAT albo stawki podstawowej w szczególnych okolicznościach.</p> <p>Konsekwencją decyzji o wyborze tylko podstawowej stawki VAT jest konieczność jej stosowania dla wszystkich towarów zgłaszanych organom celnym w ramach USZ.</p> <p>W przeciwnym wypadku należy stosować następujące zasady: klasyfikacja towarów zgodnie z obowiązującymi odpowiednimi stawkami VAT oraz zgłoszenie standardowe ze zestawem danych uregulowanym w przepisach prawa celnego.</p> <p>Operator pocztowy, przed wprowadzeniem do ewidencji poszczególnych przesyłek może już na tym etapie „preselekcji” wyodrębnić po opisie towary takie jak np. książki, do których może mieć zastosowanie obniżona stawka VAT i ewentualnie skontaktować się z odbiorcą, co do sposobu zgłoszenia tego towaru organom celnym.</p> <p>Należy podkreślić, że schemat zgłoszenia i zapłaty VAT w USZ może być wybrany przez operatora pocztowego/ekspresowego, jeśli VAT importowy od towaru w przesyłce o niskiej wartości nie został opłacony w schemacie IOSS. Jego stosowanie powinno więc zawierać elementy stanowiące ułatwienie dla operatora.</p> <p>W schemacie USZ przewidziano, że operator ma obowiązek prowadzenia ewidencji, w której m.in. wylicza należny podatek VAT importowy. Zgłoszenie celne będzie składane w formie zgłoszenia zbiorczego. Stosowanie wszystkich stawek podatku VAT, a więc konieczność klasyfikacji towaru, aby zastosować</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
				<p>właściwą stawkę podatkową, a następnie sporządzanie zbiorczego zgłoszenia z rozbiciem na pozycje, gdzie wykazany zostanie podatek VAT z zastosowaniem właściwej stawki - byłoby skomplikowane i czasochłonne.</p> <p>Ponadto, w trakcie uzgodnień zasad stosowania USZ przyjęte zostało, że dla USZ stosowana będzie stawka podstawowa VAT i na tej podstawie została zbudowana aplikacja AIS/e-COMMERCE, słowniki towarowe i Nowy Kalkulator. Ewentualna zmiana zasad dla USZ polegająca na możliwości zgłaszania w USZ towarów z różnymi stawkami VAT powodowałaby konieczność wprowadzenia bardzo poważnych zmian w zbudowanych już systemach informatycznych z zagrożeniem nie wdrożenia ich z dniem 1 lipca 2021.</p>
38		BUSINESS CENTRE CLUB	<p>Brak praktycznej regulacji pozwalającej na sprawne działanie operatorów pocztowych w przypadku, gdy klient odmawia zastosowania stawki podstawowej w stosunku do importowanych towarów. Wyjaśnienia / dodatkowego uregulowania wymaga kwestia praktycznego sposobu postępowania operatorów w przypadku odmowy klienta co do zastosowania stawki podstawowej.</p> <p>Zgodnie z uzasadnieniem do projektu ustawy, jeżeli osoby, dla których towary są przeznaczone nie wyrażą zgody na zastosowanie podstawowej stawki podatku, ponieważ dla importowanych przez nich towarów w kraju ma zastosowanie obniżona stawka VAT, możliwe jest zgłoszenie towarów organom celnym na zasadach ogólnych, w standardowym zgłoszeniu celnym, zgodnie z przepisami celnymi, z zastosowaniem odpowiedniej obniżonej stawki VAT do importu takiego towaru.</p> <p>Jeżeli operator powszechnej usługi pocztowej (lub operator kurierski) zdecyduje się korzystać z USZ określonego w projektowanym art. 138i ustawy o VAT, zastosowanie ma</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Uwaga dotyczy organizacji modelu biznesowego operatora pocztowego korzystającego z USZ, co wykracza poza regulacje VAT.</p> <p>Operator pocztowy, przed wprowadzeniem do ewidencji poszczególnych przesyłek może już na tym etapie „preselekcji” wyodrębnić po opisie towary takie jak np. książki, do których może mieć zastosowanie obniżona stawka VAT i ewentualnie skontaktować się z odbiorcą, co do sposobu zgłoszenia tego towaru organom celnym. Należy podkreślić, że do większości towarów zastosowanie ma podstawowa stawka VAT.</p> <p>Obowiązujące przepisy celne dla zgłaszania towarów będących przedmiotem importu nie zostały zmienione w tym zakresie – zastosowanie znajdują zwykle zasady składania zgłoszeń celnych. W zgłoszeniu celnym wykazany jest tylko podatek od faktycznie doręczonych przesyłek.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>podstawowa stawka podatkowa. Jeżeli operator ten chce zastosować obniżoną stawkę podatkową, musi złożyć standardowe zgłoszenie celne.</p> <p>W praktyce może dochodzić do sytuacji, w których operator zakłada zastosowanie USZ określonego w projektowanym art. 138i ustawy o VAT i w taki sposób dokona odprawy celnej towaru, jednak podczas wydania towaru klientowi okaże się, że wnioskując on o zastosowanie stawki obniżonej, gdyż – przykładowo – przedmiotem importu są książki.</p> <p>Wówczas nie jest jasnym czy operator będzie mógł wydać towar importerowi a następnie dokonać standardowego zgłoszenia celnego towaru, czy też powinien odmówić wydania towaru klientowi i wydać go dopiero po dokonaniu odpowiednio standardowego zgłoszenia celnego.</p> <p>Nie jest również jasne, czy możliwość stosowania USZ przewidzianego w projektowanym art. 138i ustawy o VAT wiąże się w każdym przypadku z koniecznością uprzedniego uzyskania przez operatora pocztowego zgody importera na zastosowanie stawki podstawowej, gdyż bez tego nie będzie on mógł zwolnić towaru w ramach odpowiedniego zgłoszenia (w tym przypadku w ramach USZ) w celu jego wydania klientowi.</p> <p>Zagadnienie to może prowadzić do znacznych utrudnień praktycznych i logistycznych dla operatorów pocztowych w dostawach towarów importowych o wartości poniżej 150 euro.</p> <p>Kwestia ta wymaga dodatkowego wyjaśnienia lub uregulowania.</p>	

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
	<p>Art. 1 pkt 42 projektu (art. 138i ust. 9 ustawy o VAT)</p>	<p>Forum Przewoźników Ekspresowych</p>	<p>Wnioskujemy o usunięcie automatyzmu zawartego w tym przepisie poprzez doprecyzowanie co do rodzaju aktu organu celnego i uzależnienie wprowadzenia wymogu złożenia zabezpieczenia od istotności naruszeń.</p> <p>Zmiany w zakresie katalogu operacji celnych wymaga rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 1 lutego 2017 r. w sprawie formy zobowiązania gwaranta stanowiącego zabezpieczenie generalne w operacjach celnych innych niż procedura tranzytowa, dokonywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Zawarte w projekcie brzmienie przepisu będzie powodować duże trudności w jego praktycznym stosowaniu. Zgodnie z definicją zawartą w art. 5 pkt 39 UKC decyzją jest każdy akt wydany przez organy celne odnoszący się do przepisów prawa celnego zawierający orzeczenie w konkretnej sprawie, który pociąga za sobą skutki prawne dla zainteresowanej osoby lub zainteresowanych osób. Trudno będzie ustalić w praktyce który z tych aktów uznać za stwierdzenie organu celnego o którym mowa w tym przepisie. Wnioskujemy, aby wymóg złożenia zabezpieczenia był nakładany w drodze pisemnej decyzji organu celnego. Ponadto przepis zdaje się łamać zasadę proporcjonalności – już pojedynczy przypadek zwykłej pomyłki polegającej na braku odprowadzenia podatku od jednej przesyłki wartości do 150 EUR w jednej lokalizacji ma skutkować koniecznością ponoszenia kosztów zabezpieczenia we wszystkich lokalizacjach w jakich dana osoba prowadzi działalność (tj. wartości tysięcy EUR). Wnioskujemy aby organ celny przed wydaniem wyż. wym. decyzji miał obowiązek badania istotności naruszeń i tylko przy ustaleniu naruszeń, które uzna za istotne, miał prawo żądania złożenia zabezpieczenia.</p>	<p><u>Uwaga została uwzględniona.</u></p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>9. <i>Organ celny w drodze decyzji nakłada na osobę odpowiedzialną za pobór podatku wymóg złożenia zabezpieczenia kwoty podatku, który ma być wykazany w deklaracji miesięcznej, jeżeli stwierdzi istotne nieprawidłowości w wysokości lub terminowości wpłacanych podatków. Dla celów tego zabezpieczenia stosuje się tryb jak przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów celnych.</i></p>	
39	<p>Art. 1 pkt 42 projektu (art. 138i ust. 10 ustawy o VAT)</p>	<p>Forum Przewoźników Ekspresowych</p>	<p>Nie jest jasne o którym miesiącu mówi ostatnie zdanie, które odwołuje się do zdania pierwszego. Pierwsze zdanie mówi o miesiącu w którym organ celny stwierdził nieprawidłowości jak również o miesiącu następującym po tym miesiącu.</p> <p>Okres jednego miesiąca jest zdecydowanie zbyt krótki na pozyskanie zobowiązania gwaranta oraz na formalności urzędowe związane z przeprosowaniem wniosku strony zawierającego złożone zobowiązanie gwaranta.</p> <p>Ponadto wnioskujemy, aby przepis ustalał datę do której osoba będzie zobowiązana do złożenia zabezpieczenia, nie zaś tylko jeden konkretny dzień.</p> <p>Doprecyzowania wymaga także zapis co do tego kto ma ustalać kolejne ewentualne nieprawidłowości dla celów przedłużenia wymogu złożenia zabezpieczenia. Naszym zdaniem nie powinien istnieć taki wymóg w przypadku wykrycia nieprawidłowości i dokonania stosownych korekt przez samego płatnika.</p> <p>Zgodnie z art. 22 ust. 3 UKC organy celne mają 120 dni na wydanie decyzji od daty przyjęcia wniosku. W praktyce mogą więc wystąpić trudności z pozyskaniem dokumentu „potwierdzenie złożenia zabezpieczenia” od organów celnych w terminie określonym w projektowanym przepisie.</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Przepisy ustawy o VAT nie mogą być uzależnione od sposobu uzyskiwania gwarancji (terminu, warunków). Kwestia ta leży poza zakresem VAT.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>10. Zabezpieczenie, o którym mowa w ust.9 stosuje się najpóźniej począwszy od pierwszego dnia miesiąca szóstego w kolejności licząc od miesiąca następującego po miesiącu doręczenia decyzji organu celnego. Wymóg złożenia zabezpieczenia wygasa, jeżeli w okresie roku od daty ważności zabezpieczenia organ celny nie stwierdził nieprawidłowości o których mowa w ust. 9.</p>	
40	Art. 10 projektu (wejście w życie)	BUSINESS CENTRE CLUB	<p>Termin wejścia w życie przepisów projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw jest zbyt krótki i powinien zostać odpowiednio wydłużony.</p> <p>Z uwagi na obecną sytuację związaną z epidemią COVID-19 - która w znaczący sposób utrudnia podatnikom wdrażanie procedowanych zmian - oraz szeroki zakres wprowadzanych zmian, które niewątpliwie będą miały wpływ na liczne grono podatników, zasadnym jest podjęcie działań mających na celu przesunięcie projektowanego terminu.</p> <p>Jednocześnie, zgłaszający zdaje sobie sprawę z tego, że termin wejścia w życie omawianych przepisów wynika z wiążących ustaleń zapadłych na poziomie Unii Europejskiej.</p> <p>Jednakże w przekonaniu Zgłaszającego, przełożenie terminu wejścia w życie przepisów ma szansę powodzenia z uwagi na fakt, iż omawiany termin został już raz odroczony, właśnie ze względu na wyżej wspomnianą epidemię COVID-19.</p> <p>Niebagatelne znaczenie ma tutaj również fakt, że polscy podatnicy VAT aktualnie borykają się z dość fundamentalną zmianą w raportowaniu VAT, czyli wprowadzeniem JPK_V7, który budzi mnóstwo wątpliwości i kontrowersji. Na podstawie obserwacji</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Termin wejścia w życie projektu jest ściśle uzależniony od terminu implementacji dyrektywy 2017/2455. Państwa członkowskie UE obowiązane są zaimplementować tzw. pakiet VAT e-commerce z dniem 1 lipca 2021 r.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>praktyki rynkowej Zgłaszający zakłada, że poziom niejasności jest na tyle istotny, że doprecyzowywanie standardów nowego raportowania w poszczególnych przedsiębiorstwach może zająć jeszcze kilka miesięcy. Tym bardziej istotne jest więc nienakładanie na podatników nowych obowiązków, na podstawie których należało będzie na nowo konfigurować systemy i procesy raportowania podatku, nawet jeśli JPK_V7 jako regulacja krajowa i komentowane w niniejszym opracowaniu przepisy teoretycznie nie mają ze sobą punktów styecznych.</p>	
<p>UWAGI POZOSTAŁE</p>	<p>KONFEDERACJA LEWIATAN</p>	<p>Proponowana zmiana definicji „podmiotu zagranicznego”</p> <p>Obecnie z art. 131 pkt. 2 ustawy o VAT przed podmioty zagraniczne: <i>„rozumie się przez to osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne nieposiadające siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, wykonujące czynności podlegające opodatkowaniu VAT na terytorium Unii Europejskiej”.</i></p> <p>Noty wyjaśniające do Dyrektywy VAT wskazują, natomiast, że:</p> <p><i>“The non-Union scheme can be used exclusively by taxable persons (suppliers) not established in the EU. This means a taxable person who has not established his business and who has no fixed establishment in the EU. Even if this taxable person is registered or obliged to register for VAT purposes in one of the Member States for supplies other than B2C services, he can still use the non-Union scheme for B2C supplies. As from 1 July 2021, the non-Union scheme will cover all supplies of services (including TBE services) with the place of supply in the EU carried out by the above defined taxable persons to non-taxable persons (consumers). If the supplier opts to use the non-Union</i></p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Zmianę brzmienia definicji podmiotu zagranicznego poprzez dodanie sposobu ustalania miejsca świadczenia usługi należy uznać za zbędną i nadmiarową. Nie budzi wątpliwości, że miejsce świadczenia usług jest ustalane na podstawie przepisów działu V rozdziału 3 ustawy o VAT zatytułowanego „Miejsce świadczenia przy świadczeniu usług”.</p> <p>Odnosnie drugiej propozycji (dodanie zapisu) należy przypomnieć, że omawiany przepis w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2018 r. nie dopuszczał do procedury szczególnej rozliczania VAT przewidzianej dla podmiotów zagranicznych takich podmiotów, które pomimo braku siedziby gospodarczej czy też stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, nie mogły skorzystać z uproszczenia, jakim jest MOSS, z uwagi na zarejestrowanie się do celów VAT w którymś z państw członkowskich (np. z racji okazjonalnego dokonania transakcji podlegających VAT). Przeszkoda ta została usunięta z dniem 1 stycznia 2019 r. poprzez nadanie nowego brzmienia art. 131 pkt 2 ustawy o VAT. Przepis ten po zmianie powinien być interpretowany z uwzględnieniem zasady „co nie jest prawem zabronione, jest dozwolone”, co oznacza, że z procedury nieuniknianej może korzystać również podmiot zarejestrowany lub zobligowany</p>	

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p><i>scheme, he has to use the scheme to declare and pay VAT for all these B2C supplies of services in the EU</i>".</p> <p>Z tego powodu postulowane jest:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zastąpienie sformułowania: „<i>wykonyjące czynności podlegające opodatkowaniu VAT na terytorium Unii Europejskiej</i>” na „<i>świadczące usługi, których miejscem opodatkowania ustalonym zgodnie z Działem V Rozdziałem 3 jest terytorium Unii Europejskiej</i>”; - dodanie zapisu wskazującego, że podmiotem zagranicznym może być również podmiot zarejestrowany lub zobligowany do rejestracji jako podatnik VAT na terytorium Unii Europejskiej na potrzeby wykonywania czynności opodatkowanych na terytorium Unii Europejskiej, innych niż świadczenie usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a ustawy o VAT. 	<p>do rejestracji jako podatnik VAT na terytorium Unii Europejskiej na potrzeby wykonywania czynności opodatkowanych na terytorium Unii Europejskiej, innych niż usługi, które mogą być w tej procedurze rozliczane.</p>
		<p>KONFEDERACJA LEWIATAN</p>	<p>Rejestracja do VAT OSS</p> <p>W celu uniknięcia wątpliwości, wskazane jest wprost wskazanie w Projekcie czy będzie konieczna ponowna rejestracja do VAT OSS podmiotów, które już obecnie są zarejestrowane do MOSS i jeżeli tak, to w jakim trybie i w jakim terminie.</p>	<p><u>Uwaga została uwzględniona.</u></p>
		<p>KONFEDERACJA LEWIATAN</p>	<p>Możliwość przywrócenia identyfikacji na potrzeby procedury unijnej.</p> <p>W art. 96 ust. 9h ustawy o VAT ustawodawca przewidział szczególne okoliczności, w których możliwe jest przywrócenie wykreślonego podatnika do rejestru podatników VAT bez konieczności składania ponownego zgłoszenia rejestracyjnego.</p> <p>W związku z powyższym wnioskujemy o dodanie mechanizmu pozwalającego podatnikom na przywrócenie do rejestru podatników korzystających ze specjalnej</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Zgodnie z rozporządzeniem 2020/194, które wejdzie w życie 1 lipca 2021 r. państwa członkowskie identyfikacji przekazują pozostałym państwom członkowskim za pośrednictwem CCN/CSI informacje pozwalające na identyfikację podatnika stosującego procedurę unijną. Informacje te są zaczerpnięte ze zgłoszenia rejestracyjnego, które musi zawierać dane określone w załączniku 1 kolumnie C tego rozporządzenia. Zatem złożenie takiego zgłoszenia jest niezbędne.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>procedury unijnej w przypadku ich wykreślenia, przykładowo w następującej postaci:</p> <p><i>Naczelnik urzędu skarbowego, na wniosek podmiotu, o którym mowa w ust. 130b ust. 8 pkt 2- 4, złożony w terminie 2 miesięcy od daty wydania postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji tego podatnika na potrzeby procedury unijnej, przywraca zarejestrowanie podmiotu jako podatnika na potrzeby procedury unijnej bez konieczności składania zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury unijnej, jeżeli podatek udowodni, że prowadzi opodatkowaną działalność gospodarczą lub jeżeli w dniu złożenia wniosku o przywrócenie spełnia wszystkie wymagania niezbędne do korzystania z procedury unijnej i wypełni zaległe obowiązki wynikające z zasad korzystania z procedury szczególnej rozliczania VAT.</i></p>	<p>Dodatkowo należy zauważyć, że zgodnie z art. 58b rozporządzenia 282/2011, w przypadku gdy podatek zostaje wykluczony z jednej z procedur szczególnych z powodu systematycznego nieprzestrzegania zasad dotyczących tej procedury, podatek ten pozostaje wykluczony ze stosowania którejkolwiek z procedur szczególnych we wszystkich państwach członkowskich przez okres dwóch lat następujących po okresie rozliczeniowym, w którym podatek został wykluczony. Zatem podatek, który został wykluczony z powodu wskazanego w art. 130b ust. 8 pkt 4 może być ponownie zidentyfikowany na potrzeby procedury unijnej dopiero po upływie dwóch lat.</p>
		<p>KONFEDERACJA LEWIATAN</p>	<p>Wykreślenie z rejestru VAT a możliwość korzystania ze szczególnej procedury unijnej</p> <p>Zgodnie z art. 96 ustawy o VAT katalog czynności, w których naczelnik urzędu skarbowego może wykreślić podatnika z rejestru VAT jest szerszy niż sytuacje, w których na mocy art. 369e Dyrektywy VAT możliwe jest wykluczenie podatnika z procedury unijnej. Wykreślenie z rejestru VAT jest możliwe np. gdy podatek będąc obowiązany do złożenia deklaracji, o której mowa w art. 99 ust. 1, 2 lub 3, nie złożył takiej deklaracji za 3 kolejne miesiące lub takiej deklaracji za kwartał, czy też w sytuacji, gdy podatek albo jego pełnomocnik nie stawi się na wezwania naczelnika urzędu skarbowego, naczelnika urzędu celno-skarbowego, dyrektora izby administracji skarbowej lub Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.</p> <p>Należy zauważyć, że w myśl art. 57e Rozporządzenia 282/2011: „Państwo członkowskie identyfikacji identyfikuje podatnika stosującego procedurę unijną za pomocą jego</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Pomimo, iż w procesie rejestracji do MOSS/OSS organ podatkowy wykorzystuje numer, pod którym podatek jest zidentyfikowany na potrzeby podatku (w praktyce numer identyfikacji podatkowej - NIP), czynność tę należy zdecydowanie odróżnić od procesu rejestracji podatnika do podatku od towarów i usług w rozumieniu art. 96 ust. 4 ustawy o VAT, zgodnie z którym naczelnik urzędu skarbowego po weryfikacji danych podanych w zgłoszeniu rejestracyjnym rejestruje podatnika jako "podatnika VAT czynnego" albo jako "podatnika VAT zwolnionego" i na wniosek podatnika potwierdza to zarejestrowanie.</p> <p>Należy w tym miejscu zwrócić także uwagę, że w przypadku obu ww. procedur zupełnie inne są przesłanki prawne dla dokonania rejestracji, jak również zupełnie odmienne przypadki warunkujące odpowiednio wykreślenie podatnika z rejestru podatników VAT oraz wygaśnięcie jego identyfikacji w procedurze MOSS/OSS.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p><i>numeru identyfikacyjnego VAT, o którym mowa w art. 214 i 215 dyrektywy 2006/112/WE</i>". Wydaje się więc, że wykreślenie podmiotu korzystającego z procedury unijnej skutkowałoby tym, że następowaloby naruszenie warunków do korzystania z procedury unijnej w świetle przepisów polskiej ustawy o VAT.</p> <p>Jednocześnie np. podatnik nieposiadający siedziby działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, ale mający więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, jako kraj zgłoszenia wybrałby Polskę, to taki podatnik byłby związany taką decyzją w świetle Dyrektywy VAT do upływu 2-letniego terminu, o którym mowa w art. 369a Dyrektywy VAT (i tym samym nie mógłby korzystać z procedury unijnej).</p> <p>Postuluje się więc, aby w stosunku do podatników, o których mowa w art. 130a pkt. 2a lit. c) i d) było możliwe wyłącznie w sytuacjach wskazanych w art. 130b ust. 8 ustawy o VAT.</p>	<p>Prawo unijne przewiduje zamknięty katalog sytuacji uprawniających organ podatkowy do wykluczenia podatnika z procedury szczególnej MOSS/OSS (w tym powszechnie obowiązujący przepis art. 58a rozporządzenia 282/2011, który precyzuje, że poprzez zakończenie działalności należy rozumieć brak świadczenia usług lub dostaw objętych procedurą przez okres dwóch lat) i nie jest zasadne, aby przepis ten był w drodze wykładni modyfikowany poprzez odwoływanie się do krajowych reguł dotyczących wykreślenia podatnika z rejestru podatników VAT.</p> <p>Reasumując, sama okoliczność wykreślenia podatnika z rejestru VAT np. z powodu nieskładania deklaracji za 3 kolejne miesiące, nie powinna prowadzić do wykluczenia podatnika z procedury MOSS/OSS.</p>
		<p>KONFEDERACJA LEWIATAN</p>	<p>2. Fiskalizacja</p> <p>Jednocześnie odpowiednio uregulowana powinna zostać kwestia ewentualnej fiskalizacji sprzedaży, w przypadku, gdy platformy dla potrzeb VAT stają się podatnikiem od wybranych transakcji realizowanych przez podmioty trzecie. Wnosimy o pełne wyłączenie sprzedaży, w związku z którą platformy stają się dla potrzeb VAT podatnikiem z tytułu transakcji realizowanych przez dostawców bazowych, np. poprzez pełne wyłączenie takiej sprzedaży z zakresu obowiązkowej fiskalizacji lub wprowadzenie odpowiedniego zwolnienia. Przy czym preferowana jest pierwsza z tych opcji.</p> <p>Jednocześnie zaznaczamy, że obowiązujące obecnie zwolnienie z obowiązku fiskalizacji dla sprzedaży wysyłkowej nie będzie miało zastosowania dla</p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona poprzez stosowną zmianę w rozporządzeniu w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>przedmiotowej sprzedaży. Wynika to z faktu, że w przypadku modeli biznesowych wielu platform środki pieniężne za dostawę nie trafiają na konta należące do danej platformy, lecz na (wirtualne) konta dostawców bazowych prowadzone zazwyczaj przez niezależne podmioty, specjalizujące się w tego typu rozliczeniach. Zatem z obiektywnych przyczyn nie mogą zostać spełnione przesłanki z obowiązującego obecnie zwolnienia dla sprzedaży wysyłkowej - tj. środki nie będą trafiały na rachunek bankowy podmiotu zobowiązanego do fiskalizacji sprzedaży. W przypadku braku dodatkowych regulacji w zakresie fiskalizacji sprzedaży może potencjalnie dojść do sytuacji, gdy w lepszym położeniu będą podmioty, które działają w innych modelach biznesowych, tj. które bezpośrednio dokonują pośrednictwa w płatnościach niż typowe platformy handlowe, które jedynie pośredniczą w zawarciu transakcji, ale już nie w jej rozliczeniu.</p> <p>Ponadto, ewidencjonowanie na kasach fiskalnych byłoby niezwykle trudne nawet dla ograniczonego zakresu towarów, gdyż obowiązek ten nie będzie - co do zasady - dotyczył towarów własnych platform, przechowywanych we własnych magazynach, na czym bazują zazwyczaj systemy do fiskalizacji. Oznacza to też, że platforma nie będzie miała skutecznych metod na fizyczne doręczenie kupującemu paragonu fiskalnego.</p>	
		<p>ZWIĄZEK PRZEDSIĘBIORCÓW I PRACODAWCÓW</p>	<p>Niepotrzebna nadregulacja przewidziana przez projektodawcę wprowadzająca obowiązek wystawiania przez platformy e-commerce faktur sprzedażowych na potrzeby sprzedaży towarów na rzecz konsumentów. Należy podkreślić, że jest to propozycja wykraczająca poza zakres regulacji przewidziany w pakiecie e-commerce VAT. Dyrektywy stanowią bowiem o obowiązku fakturowania dla platform pośredniczących ograniczonym do niektórych transakcji B2B oraz transakcji zawieranych z</p>	<p>W odniesieniu do kwestii niepotrzebnej nadregulacji należy zauważyć, że projekt ustawy implementującej pakiet e-commerce nie rozszerza istniejących na gruncie krajowych przepisów o VAT obowiązków w zakresie fakturowania. Zgodnie z art. 219 ust. 2 lit. b) fakturowanie podlega przepisom mającym zastosowanie w państwie członkowskim, w którym dostawca lub usługodawca korzystający z jednej z procedur szczególnych, o których mowa w tytule XII rozdział 6, jest zidentyfikowany. Polska skorzystała z opcji przewidzianej w art. 221 ust. 1, w myśl którego państwa</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>konsumentami wyłącznie w przypadku, gdy platforma nie zostanie zarejestrowana we wspólnotowym systemie VAT - One Stop Shop. Dyrektywy przewidują jedynie możliwość poszerzenia tego obowiązku przez państwa członkowskie – polski projektodawca zdecydował się z tej możliwości skorzystać. W naszym przekonaniu jest to podejście niesłuszne. Zgodnie bowiem z zasadą EU+0, stanowiącą jeden z podstawowych postulatów ZPP, wszelkiego rodzaju wymogi i restrykcje wynikające z przepisów dyrektyw unijnych powinny być implementowane do polskiego porządku prawnego w formule niewykraczającej poza ustanowione w nich minimum. Innymi słowy, implementacja dyrektyw nie powinna być dla przedsiębiorców dokuczliwa w stopniu wyższym niż minimalny możliwy.</p> <p>Uzupełniająco, pragniemy zwrócić uwagę na konieczność zaadresowania kwestii fiskalizacji sprzedaży, w przypadku których platformy stawałyby się na gruncie projektu podatnikiem z tytułu transakcji realizowanych przez podmioty trzecie. Uważamy, że tego rodzaju sprzedaż powinna zostać całkowicie wyłączona z obowiązku fiskalizacji. Jest to szczególnie istotne z uwagi na fakt, iż te transakcje nie będą mieściły się w zakresie zwolnienia obowiązującego w tej chwili dla sprzedaży wysyłkowej. Brak adekwatnej regulacji spowoduje zatem istotne problemy techniczne, stanowiące dodatkowe obciążenie dla platform.</p>	<p>członkowskie mogą zobowiązać podatników do wystawienia faktury uwzględniającej dane wymagane na mocy art. 226 lub 226b za dostawy towarów lub świadczenie usług inne niż dostawy lub świadczenie, o których mowa w art. 220 ust. 1.</p>
		<p>Izba Gospodarki Elektronicznej</p>	<p>Izba ma wątpliwości czy nowy model rozliczania VAT w transakcjach e-commerce przewidziany tzw. pakietem VAT e-commerce będzie skuteczny.</p> <p>Dotyczy to zwłaszcza opodatkowania towarów nabywanych przez konsumentów z UE <i>on-line</i> bezpośrednio od sprzedawców spoza UE lub za pośrednictwem operatorów IE (np. platform handlowych) z</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Należy zwrócić uwagę, że wszystkie państwa członkowskie UE są zobligowane do implementacji pakietu VAT e-commerce. Uznanie a priori wdrażanych obecnie rozwiązań w ramach pakietu e-commerce za niewystarczające, bez ich pełnego wdrożenia i przynajmniej częściowego zbadania skutków przyjętych regulacji,</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			państw trzecich - głównie Chin, co utrudni w praktyce wyegzekwowanie obowiązków podatkowych w zakresie rejestracji, rozliczenia i zapłaty VAT.	należy uznać za działanie nadmiarowe. Jeżeli wdrażane rozwiązania nie doprowadzą do znaczącego ograniczenia negatywnych zjawisk, konieczne będzie podjęcie dalszych działań na poziomie krajowym lub na poziomie całej UE. Skuteczność wprowadzonych przepisów będzie monitorowana i w przypadku stwierdzenia, że są niewystarczające będą wprowadzane kolejne instrumenty poprawiające efektywność poboru VAT w tym obszarze.
		Izba Gospodarki Elektronicznej	Izba ma istotne zastrzeżenia, zwłaszcza co do obowiązków nałożonych na operatorów IE w związku z nowymi zasadami rozliczania importu towarów, w szczególności: <ul style="list-style-type: none"> ☐ wykonania obowiązku poboru i zapłaty podatku przy zakupie towarów przez operatorów IE, w szczególności potrącania kwoty należnego VAT z zapłaconej przez konsumenta ceny zakupu towarów. ☐ nowych zasady wystawiania faktur w przypadku SOTI, w szczególności rozszerzonego obowiązku fakturowania przez operatorów IE. ☐ obowiązku wystawienia paragonu fiskalnego (fiskalizacji), w przypadku gdy platformy dla potrzeb VAT stają się podatnikami. ☐ przyjęcia 23% stawki bazowej VAT dla towarów rozliczanych w procedurze USZ USZ. 	Odnosnie kwestii dot. poboru i zapłaty podatku przy zakupie towarów przez operatorów IE, należy zwrócić uwagę, że wszystkie państwa członkowskie UE są zobligowane do implementacji pakietu VAT e-commerce, który przewiduje nałożenie na operatorów interfejsów elektronicznych obowiązku poboru i zapłaty VAT od określonych dostaw towarów ułatwianych przez tych podatników poprzez użycie interfejsów elektronicznych.
		Izba Gospodarki Elektronicznej	Wątpliwość czy uda się zrealizować zakładany w projekcie Nowelizacji cel uszczelnienia poboru podatku w transakcjach transgranicznych, zwłaszcza w przypadku towarów kupowanych od lub za pośrednictwem podmiotów spoza UE, które mogą nie przekazywać pełnych danych dotyczących transakcji.	Pakiet VAT e-commerce to ogromny krok do poprawy szczelności poboru VAT od transakcji dokonywanych przez Internet. Organy KAS będą w posiadaniu narzędzi, które dzięki analizie danych odnoszących się do poszczególnych transakcji pozwolą na wyeliminowanie oszustw polegających na unikaniu lub zaniżaniu VAT należnego od zakupów dokonanych w sieci w państwie członkowskim konsumpcji. Należy zwrócić uwagę, że wszystkie państwa członkowskie UE są zobligowane do implementacji pakietu VAT e-commerce, który

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
				<p>przewiduje nałożenie na operatorów interfejsów elektronicznych obowiązku poboru i zapłaty VAT od określonych dostaw towarów ułatwianych przez tych podatników poprzez użycie interfejsów elektronicznych. Uznanie a priori wdrażanych obecnie rozwiązań w ramach pakietu e-commerce za niewystarczające, bez ich pełnego wdrożenia i przynajmniej częściowego zbadania skutków przyjętych regulacji, należy uznać za działanie nadmiarowe. Jeżeli wdrażane rozwiązania nie doprowadzą do znaczącego ograniczenia negatywnych zjawisk, konieczne będzie podjęcie dalszych działań na poziomie krajowym lub na poziomie całej UE.</p>
		<p>Izba Gospodarki Elektronicznej</p>	<p>Projekt Nowelizacji nie zawiera przepisów wyłączających obowiązek ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących i wystawienia paragonu fiskalnego (fiskalizacji) w przypadku, gdy operatorzy IE dla potrzeb VAT stają się podatnikami odpowiedzialnymi za pobór i zapłatę tego podatku w transakcjach na rzecz konsumentów (B2C).</p> <p>Zdaniem e-Izby wskazane byłoby zastosowanie wyłączenie w/w obowiązku operatorów IE lub co najmniej ograniczenie wobec dostaw krajowych oraz transakcji SOTI rozliczanych przez operatorów jako podatników (deemed supplier).</p> <p>Analogicznie jak w przypadku faktur wystawianie paragonów przez operatorów IE może powodować błędne uznanie operatorów przez konsumentów stroną transakcji sprzedaży.</p> <p>Jednocześnie e-Izba wnosi o objęcie operatorów IE zwolnieniem z obowiązku fiskalizacji transakcji WSTO i SOTI, które dotyczy dostawy wysyłkowej towarów wymienianych w poz. 36 załącznika do Rozporządzenia MF z dnia 28 grudnia 2018r. w sprawie zwolnień z</p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona poprzez stosowną zmianę w rozporządzeniu w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących. Obecnie przedmiotowe zwolnienie nie może być zastosowane, gdyż operatorzy IE nie otrzymają w całości zapłaty za dostawę towarów za pośrednictwem poczty, bank lub SKOKu. Ponadto, zwolnienie to powinno mieć zastosowanie w zakresie wszystkich rodzajów towarów oraz wszystkich metod płatności (m.in. również płatności w gotówce przy odbiorze), gdyż w przeciwnym razie ze względu na specyfikę działalności operatorów IE i konieczności automatyzacji procesów sprzedaży i płatności zmuszone byłyby one do fiskalizacji wszystkich transakcji. Tym samym zwolnienie to nie byłoby stosowane w praktyce.</p> <p>Izba proponuje dodanie przepisów w art. 111, przewidujących odpowiednie zastosowanie art. 106b do przepisów art. 111 ust.1 dotyczących prowadzenia ewidencję sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących.</p>	
		<p>Polskie Towarzystwo Gospodarcze</p>	<p>Polskie Towarzystwo Gospodarcze w ramach konsultacji publicznych dotyczących projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 22 października 2020 r. nr UC60 w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów) przekazuje Raport pn. „Luka VAT w sektorze e-commerce Przyczyny i sposoby eliminacji”. Raport powstał w związku z dużą skalą nieprawidłowości występujących w obszarze e-commerce, w szczególności w transakcjach typu B2C dotyczących towarów wysyłanych z Chin. Projekt raportu był już przedmiotem konsultacji z Ministerstwem Finansów, czego rezultatem była korespondencja, do której Raport się odwołuje. Raport odnosi się przede wszystkim do rozwiązań zawartych w opublikowanym projekcie ustawy implementującej dyrektywy pakietu VAT e-commerce.</p>	<p><u>Uwaga nie została uwzględniona.</u></p> <p>Propozycje zawarte w raporcie nie odnoszą się do projektu ustawy, który jest ściśle związany z implementacją dyrektywy.</p>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>Należy podkreślić, że w ocenie PTG nowe przepisy, które wejdą w życie w 2021 roku wyeliminują tylko niektóre z uchybień występujących w obecnych ramach prawnych. Nowe regulacje przewidziane w projekcie ustawy mogą przyczynić się do ułatwienia i uproszczenia poboru i zapłaty VAT od sprzedaży na odległość towarów importowych. Jednak bez wprowadzenia rozwiązań opisanych w raporcie, w szczególności opartych na domniemaniu w zakresie rozróżnienia listu i przesyłki z towarem oraz przyjęciu, że przesyłka ma określoną wartość, od której naliczany jest podatek należny, projektowane przepisy mogą nie przyczynić się do zwiększenia wpływów budżetowych z tytułu sprzedaży na odległość towarów importowych. W braku zawartego w projekcie ustawy kompleksowego rozwiązania wszystkich trudności związanych z poborem stosownych kwot podatku VAT, egzekwowanie tych należności publicznoprawnych będzie w dalszym ciągu nieskuteczne.</p> <p>Proponowane w Raporcie rozwiązania zakładają, że ustawodawca mógłby przyjąć wprost do polskiego porządku prawnego domniemanie, że przesyłki listowe, wysyłane spoza obszaru UE, o grubości powyżej 20 mm nie są przesyłkami z korespondencją lub drukiem, a zawierają towary, co automatycznie oznaczałoby, że podlegają one obowiązkowi podatkowemu. Samo domniemanie zawartości przesyłki nie rozwiązuje jednak problemu w jaki sposób ustalić wartość towaru zawartego w przesyłce, która stanowi podstawę opodatkowania podatkiem VAT. W tym celu konieczne byłoby ustanowienie kolejnego domniemania, zgodnie z którym, przesyłki listowe, wysyłane spoza obszaru UE, zawierają towar o wartości nie niższej niż określona wartość, od której należy jest podatek VAT. Domniemanie to miałoby charakter wzruszalny.</p>	

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>Taki model obowiązku podatkowego byłby zgodny z celami Dyrektywy 2006/112/WE, a także dyrektywami z pakietu VAT w e-commerce. Szerokie uzasadnienie tego zagadnienia zostało zawarte w raporcie.</p> <p>W ocenie PTG nowe procedury zawarte w projekcie ustawy implementującej dyrektywy pakietu VAT e-commerce mogą efektywnie wpłynąć na uszczelnienie poboru podatku VAT w Polsce tylko w sytuacji jednoczesnego wprowadzenia rozwiązań proponowanych w Raporcie.</p> <p>Waga i skala problemów, które dotyczą obszaru e-commerce w Polsce uzasadniają w opinii Polskiego Towarzystwa Gospodarczego uwzględnienie rozwiązań zawartych w Raporcie w ramach konsultacji publicznych projektu ustawy. Projektowana ustawa powinna w jak najszybszy sposób pozwolić na uwzględnienie wszystkich istniejących i pojawiających się nowych okoliczności związanych z obszarem e-commerce.</p>	
		Polska Izba Ubezpieczeń	NIE ZGŁASZA UWAG	
		Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”	NIE ZGŁASZA UWAG	
		Polska Izba Biegłych Rewidentów	NIE ZGŁASZA UWAG	
		Polska Izba Książki	NIE ZGŁASZA UWAG	
		Stowarzyszenie Kupców i Drobnej wytwórczości	NIE ZGŁASZA UWAG	
		Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	NIE ZGŁASZA UWAG	
Uzasadnienie do projektu – str.		KONFEDERACJA LEWIATAN	4. Moment pokazywania kwoty VAT kupującym	<u>Uwaga została uwzględniona.</u>

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>W przypadku większości platform cena za towary prezentowana kupującym jest kwotą brutto. Taki obowiązek w przypadku polskich platform wynika w szczególności z przepisów mających na celu ochronę konsumentów. Oznacza to, że po wdrożeniu eCommerce VAT kwota podatku VAT będzie wyliczana “w stu” a nie doliczana do ceny prezentowanej przy ofercie. W konsekwencji z perspektywy kupującego nie będzie różnicy czy zakupił on towar podlegający eCommerce VAT czy też nie, gdyż w obu przypadkach kasowo poniesie ten sam koszt. Jednocześnie ocena czy dana transakcja podlegać będzie pakietowi eCommerce VAT, w którym reżimie oraz z jaką stawką VAT będzie możliwa do przeprowadzenia dopiero na moment dokonania zakupu przez kupującego i podania przez niego kluczowych danych mających wpływ na określenie jego statusu podatkowego (firma/konsument, miejsce dostawy, itp.). Z treści Uzasadnienia (str. 18) można wnioskować, że oczekuje się wyliczenia kwoty VAT i zaprezentowania jej kupującemu jeszcze przed dokonaniem zapłaty:</p> <p>“W praktyce sprzedawca/ interfejs elektroniczny pokaże cenę towaru i wartość podatku VAT na danym zamówieniu, a nabywca będzie musiał zapłacić całą tę kwotę sprzedawcy / interfejsowi elektronicznemu.”</p> <p>Spełnienie tego warunku byłoby technicznie niezwykle trudne do spełnienia i wymagałoby przemodelowania oprogramowania, gdyż ocena konsekwencji podatkowych w tym właściwej stawki VAT możliwa będzie dopiero po zaakceptowaniu płatności przez kupującego w rozumieniu art. 41 Rozporządzenia 282/112 oraz podaniu przez niego danych, kluczowych dla określenia stawki VAT. Ponadto, stanowiłoby niezgodność ze zmienionymi, finalnymi notami wyjaśniającymi do eCommerce VAT. W finalnych notach VAT wskazano jedynie, że platforma powinna: “display the amount of VAT to be paid by the customer in</p>	

Ip.	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
			<p>the EU at the latest when the ordering process is finalized” (punkt 3.4, str. 49). Przekazanie kwoty VAT na koniec procesu składania zamówienia, nawet po dokonaniu zapłaty, nie naruszy interesów kupujących ani interesu Skarbu Państwa. Zatem za wystarczające można uznać przekazanie informacji o podleganiu transakcji pod eCommerce VAT i wyliczonej kwocie VAT z tytułu danej transakcji nawet po dokonaniu zapłaty.</p>	
		<p>ZWIĄZEK PRZEDSIĘBIORCÓW I PRACODAWCÓW</p>	<p>Jako istotny obszar zidentyfikowaliśmy również kwestię momentu, w którym kwota podatku VAT ma być pokazana kupującemu. Treść uzasadnienia do projektu ustawy sugeruje, że kwota VAT (w przypadku towaru podlegającemu e-commerce VAT) powinna być pokazana jeszcze przed dokonaniem zapłaty. Tymczasem w praktyce, możliwość zaklasyfikowania danej transakcji jako podlegającej (bądź nie) pakietowi, pojawi się dopiero na etapie dokonania zakupu, w momencie w którym kupujący poda dane istotne z punktu widzenia jego statusu. Uważamy zatem, że wystarczające z punktu widzenia zabezpieczenia interesu konsumenta (dla którego – ostatecznie – kluczowym parametrem jest cena brutto towaru, a nie jej poszczególne składniki), jest umożliwienie pokazania informacji o kwocie podatku VAT na samym końcu procesu składania zamówienia podlegającego e-commerce VAT.</p>	<p><u>Uwaga została uwzględniona.</u></p>

2. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Z uwagi na zakres projektu nie zasięmano opinii oraz nie dokonywano konsultacji i uzgodnień z organami oraz instytucjami Unii Europejskiej.

3. Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. — Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem ustawy.

RAPORT Z OPINIOWANIA

projektu z dnia 22 października 2020 r. ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw – (numer w wykazie UC60)

1. Omówienie wyników opiniowania.

Projekt był poddany konsultacjom publicznym i opiniowaniu, o których mowa w uchwale Nr 190 Rady Ministrów Regulamin prac Rady Ministrów – ze względu na zakres merytoryczny projektowanej ustawy. Uwag nie zgłoszono.

2. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Z uwagi na zakres projektu nie zasięgnięto opinii oraz nie dokonywano konsultacji i uzgodnień z organami oraz instytucjami Unii Europejskiej.

3. Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. — Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem ustawy.

TABELA ZGODNOŚCI DOTYCZĄCA IMPLEMENTACJI DYREKTYW RADY (UE): 2017/2455, 2019/1995 oraz 2018/1910

TYTUŁ AKTU PRAWNEGO:		USTAWA Z DNIA ..... O ZMIANIE USTAWY O ZMIANIE USTAWY O PODATKU OD TOWARÓW I USŁUG ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW		
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH		1) DYREKTYWA RADY (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, str. 7), 2) DYREKTYWA RADY (UE) 2019/1995 z dnia 21 listopada 2019 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących sprzedaży towarów na odległość i niektórych krajowych dostaw towarów (Dz. Urz. UE L 310 z 2.12.2019, str. 1) 3) DYREKTYWA RADY (UE) 2018/1910 z dnia 4 grudnia 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do harmonizacji i uproszczenia niektórych przepisów w systemie podatku od wartości dodanej dotyczących opodatkowania handlu między państwami członkowskimi¹		
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red.	Treść przepisu ustawy
	1. TABELA ZGODNOŚCI DOTYCZĄCA IMPLEMENTACJI DYREKTYWY RADY (UE) 2017/2455			
Art. 2 pkt 1 dyrektywy 2017/2455	<p>1) w art. 14 dodaje się ustęp w brzmieniu:</p> <p>„4. Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:</p> <p>1) »wewnątrzwspólnotowa sprzedaż towarów na odległość« oznacza dostawę towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rzecz – w tym wtedy, gdy dostawca uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyłce towarów – z państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy, jeżeli spełnione są następujące warunki:</p> <p>a) dostawa towarów dokonywana jest na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem, w przypadku których wewnątrzwspólnotowe</p>	T	<p>Art. 1 pkt 1 lit. b projektu ustawy dot. art. 2 pkt 22a i 22b ustawy o podatku od</p>	<p>1) w art. 2:</p> <p>b) po pkt 22 dodaje się pkt 22a i 22b w brzmieniu:</p> <p>„22a) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość - rozumie się przez to dostawę towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rzecz, w tym wtedy, gdy dostawca uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyłce towarów, z terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy, który jest:</p> <p>a) podatnikiem podatku od towarów i usług lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9, lub</p>

¹ Przepis art. 36a ust. 4 dyrektywy 2018/1910 jest częścią pakietu e-commerce i został implementowany w art. 22 ust. 3b ustawy o VAT.

	<p>nabywania towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub na rzecz każdej innej osoby niebędącej podatnikiem;</p> <p>b) dostarczane towary nie są nowymi środkami transportu ani towarami dostarczonymi po montażu lub instalacji, z próbnym uruchomieniem lub bez niego, przez dostawcę lub w jego imieniu;</p> <p>2) »sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich« oznacza dostawy towarów wysłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rzecz – w tym także wtedy, gdy dostawca uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyła towarów – z terytorium trzeciego lub z państwa trzeciego do nabywcy w państwie członkowskim, jeżeli spełnione są następujące warunki:</p> <p>a) dostawa towarów dokonywana jest na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem, w przypadku których wewnątrzspółnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub na rzecz każdej innej osoby niebędącej podatnikiem;</p> <p>b) dostarczane towary nie są nowymi środkami transportu ani towarami dostarczonymi po montażu lub instalacji, z próbnym uruchomieniem lub bez niego, przez dostawcę lub na jego rzecz.”;</p>		<p>towarów i usług</p>	<p>b) podatnikiem podatku od wartości dodanej lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od wartości dodanej, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzspółnotowego nabycia towarów odpowiadającego wewnątrzspółnotowemu nabyciu towarów, o którym mowa w art. 9, lub</p> <p>c) każdym innym podmiotem niebędącym podatnikiem</p> <p>– pod warunkiem, że dostarczane towary nie są nowymi środkami transportu ani towarami, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2;</p> <p>22b) sprzedaży na odległość towarów importowanych - rozumie się przez to dostawę towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rzecz, w tym wtedy, gdy dostawca uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyła towarów, z terytorium państwa trzeciego do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego, który jest:</p> <p>a) podatnikiem podatku od towarów i usług lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzspółnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9, lub</p> <p>b) podatnikiem podatku od wartości dodanej lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od wartości dodanej, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzspółnotowego nabycia towarów odpowiadającego wewnątrzspółnotowemu nabyciu towarów, o którym mowa w art. 9, lub</p> <p>c) każdym innym podmiotem niebędącym podatnikiem</p> <p>– pod warunkiem, że dostarczane towary nie są nowymi środkami transportu ani towarami, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2;”;</p>
<p>Art. 2 pkt 2 dyrektywy 2017/2455</p>	<p>2) dodaje się artykuł w brzmieniu:</p> <p>„Artykuł 14a</p> <p>1. Jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 EUR, uznaje się, że podatnik ten otrzymał i dokonał dostawy tych towarów samodzielnie.</p> <p>2. Jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – dostawę towarów na terytorium Wspólnoty przez podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty na rzecz osoby niebędącej podatnikiem, uznaje się, że podatnik, który ułatwia tę dostawę, otrzymał i dokonał dostawy tych towarów samodzielnie.”;</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 3 projektu ustawy dot. art. 7a ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>3) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 7a. 1. W przypadku gdy podatnik ułatwia, poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma, platforma handlowa, portal lub podobne środki, zwanego dalej „interfejsem elektronicznym”, sprzedaż na odległość towarów importowanych w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych odpowiadającej równowartości 150 euro, uznaje się, że podatnik ten samodzielnie otrzymał towary i dokonał ich dostawy.</p> <p>2. W przypadku gdy podatnik ułatwia poprzez użycie interfejsu elektronicznego dokonanie na terytorium Unii Europejskiej przez podatnika nieposiadającego siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej:</p> <p>1) wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość, lub</p> <p>2) dostawy towarów na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem</p> <p>– uznaje się, że podatnik, który ułatwia tę dostawę, samodzielnie otrzymał towary i dokonał ich dostawy.</p>

				3. Przez ułatwienie, o którym mowa w ust. 1 i 2, rozumie się korzystanie z interfejsu elektronicznego w rozumieniu art. 5b rozporządzenia 282/2011.”;
Art. 2 pkt 3 dyrektywy 2017/2455	3) art. 33 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 33 W drodze odstępstwa od art. 32: a) za miejsce dostawy wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość uznaje się miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy; b) za miejsce dostawy w przypadku sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy, uznaje się miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy; c) za miejsce dostawy w przypadku sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich do państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy uznaje się to państwo członkowskie, pod warunkiem że VAT z tytułu tych towarów ma zostać zadeklarowany w ramach procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 4.”;	T	Art. 1 pkt 9 lit. a projektu ustawy dot. art. 22 ust. 1 pkt 1a- 1c ustawy o podatku od towarów i usług	9) w art. 22: a) w ust. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a-1c w brzmieniu: „1a) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość - miejsce, w którym towary znajdują się w momencie zakończenia wysyłki lub transportu do nabywcy; 1b) sprzedaży na odległość towarów importowanych na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy - miejsce, w którym towary znajdują się w momencie zakończenia wysyłki lub transportu do nabywcy; 1c) sprzedaży na odległość towarów importowanych na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy - terytorium tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że podatek lub podatek od wartości dodanej z tytułu dostawy tych towarów ma zostać zadeklarowany w procedurze importu, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, lub na zasadach odpowiadających tym regulacjom.”;
Art. 2 pkt 4 dyrektywy 2017/2455	4) skreśla się art. 34;	T	Art. 1 pkt 11 projektu ustawy dot. art. 23 i 24 ustawy o podatku od towarów i usług	11) uchyla się art. 23 i art. 24;
Art. 2 pkt 5 dyrektywy 2017/2455	5) art. 35 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 35 Art. 33 nie ma zastosowania do dostaw towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich lub antyków, określonych w art. 311 ust. 1 pkt 1–4, ani do dostaw używanych środków transportu, określonych w art. 327 ust. 3, podlegających opodatkowaniu VAT zgodnie z odpowiednimi procedurami szczególnymi.”;	T	Art. 1 pkt 9 lit. b projektu ustawy dot. art. 22 ust. 1a i ustawy o	9) w art. 22: b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu: „1a. Przepisów ust. 1 pkt 1a – 1c nie stosuje się do towarów, o których mowa w art. 120 ust. 1: 1) podlegających opodatkowaniu podatkiem na zasadach określonych w art. 120 ust. 4 i 5;

			podatku od towarów i usług	<p>2) podlegających opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej w państwie członkowskim rozpoczęcia transportu lub wysyłki na zasadach odpowiadających regulacjom zawartym w art. 120 ust. 4 i 5;</p> <p>3) będących przedmiotem dostawy na aukcji (licytacji) w państwie członkowskim rozpoczęcia transportu lub wysyłki, jeżeli ich dostawa jest dokonywana przez organizatora aukcji (licytacji) oraz do dostawy tej zastosowano szczególne zasady opodatkowania podatkiem od wartości dodanej obowiązujące w państwie członkowskim rozpoczęcia transportu lub wysyłki, stosowane do dostaw towarów dokonywanych przez organizatora aukcji (licytacji), wyłączające uznanie dostawy towarów za czynność odpowiadającą wewnątrzwspólnotowej dostawie towarów.</p>
Art. 2 pkt 6 dyrektywy 2017/2455	w art. 58 skreśla się ust. 2–6;	T		Zmiana dyrektywy 2006/112/WE polegająca na skreśleniu w art. 58 ust. 2-6 ma charakter techniczny i jest związana z wprowadzeniem do dyrektywy 2006/112/WE definicji wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów na odległość i przeniesieniem części przepisów z art. 58 dyrektywy 2006/112/WE do nowej jednostki redakcyjnej, jaką jest art. 59c, który obejmuje wewnątrzwspólnotową dostawę towarów na odległość oraz usługi wymienione w art. 58. Przepis art 58 ust. 2-6 dyrektywy 2006/112/WE, w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2021 r., został zaimplementowany do ustawy o podatku od towarów i usług w art. 28k umiejscowionym w rozdziale zatytułowanym „Miejsce świadczenia przy świadczeniu usług”. Od dnia 1 lipca 2021 r. przepis ten wraz z art. 22a (rozdział zatytułowany „Miejsce świadczenia przy dostawie towarów”) będzie stanowił implementację art. 59c dyrektywy 2006/112/WE.
Art. 2 pkt 7 dyrektywy 2017/2455	<p>7) w tytule V dodaje się rozdział w brzmieniu:</p> <p>„ROZDZIAŁ 3a</p> <p>Próg dla podatników dostarczających towary, których dostawy objęte są art. 33 lit. a) oraz świadczących usługi, których świadczenie objęte jest art. 58</p> <p>Artykuł 59c</p> <p>1. Art. 33 lit. a) oraz art. 58 nie mają zastosowania, jeżeli spełnione są następujące warunki:</p> <p>a) dostawca lub usługodawca mają siedzibę lub, w przypadku braku siedziby, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu w tylko jednym państwie członkowskim;</p> <p>b) usługi są świadczone na rzecz osób niebędących podatnikami, które mają siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu w dowolnym państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, o którym mowa w lit. a), lub towary są wysyłane lub transportowane do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, o którym mowa w lit. a); oraz</p> <p>c) całkowita wartość, z wyłączeniem VAT, dostaw lub świadczeń, o których mowa w lit. b), nie przekracza kwoty 10 000 EUR lub równowartości tej</p>	T	<p>Art. 1 pkt 10 projektu ustawy dot. art. 22a ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 12 lit a projektu ustawy</p>	<p>10) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:</p> <p>„Art 22a. 1. Przepis art. 22 ust. 1 pkt 1a nie ma zastosowania, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:</p> <p>1) dostawca posiada siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby - stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium jednego państwa członkowskiego;</p> <p>2) towary są wysyłane lub transportowane na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1;</p> <p>3) suma całkowitej wartości dostaw towarów wysyłanych lub transportowanych na terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 2, oraz całkowitej wartości usług, o których mowa w art. 28k ust. 1, świadczonych na rzecz podmiotów, o których mowa w art. 28k ust. 2 pkt 2, pomniejszona o kwotę podatku lub podatku od wartości dodanej, nie przekroczyła w trakcie roku podatkowego ani w poprzednim roku podatkowym kwoty 10 000 euro lub jej równowartości wyrażonej w walucie krajowej państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1, przy czym w przypadku dostawcy posiadającego siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby - stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium kraju, wyrażona w złotych równowartość kwoty w euro wynosi 42 000 zł.</p> <p>12) w art. 28k:</p> <p>a) w ust. 2 w pkt 3 wyrazy „całkowita wartość usług, o których mowa w ust. 1, świadczonych na rzecz podmiotów, o których mowa w pkt 2, pomniejszona o kwotę podatku” zastępuje się wyrazami „suma całkowitej wartości usług, o których mowa w ust. 1, świadczonych</p>

	<p>kwoty w walucie krajowej w danym roku kalendarzowym ani nie przekroczyła jej w poprzednim roku kalendarzowym.</p> <p>2. Jeżeli w trakcie roku kalendarzowego próg, o którym mowa w ust. 1 lit. c), zostanie przekroczony, art. 33 lit. a) oraz art. 58 mają zastosowanie od tego momentu.</p> <p>3. Państwo członkowskie, na terytorium którego znajdują się towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu lub w którym podatnicy świadczący usługi telekomunikacyjne, usługi nadawcze radiowe i</p>		<p>dot. art. 28k ust. 2 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 10 projektu ustawy dot. art. 22a ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 10 projektu ustawy dot. art. 22a ust 3 i 5</p>	<p>na rzecz podmiotów, o których mowa w pkt 2, oraz całkowitej wartości dostaw towarów, o których mowa w art. 22a ust. 1 pkt 3, pomniejszona o kwotę podatku lub podatku od wartości dodanej”,</p> <p>Przepis art. 28k ust. 2, który łącznie z art. 22a ust. 1 stanowi transpozycję art. 59c ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE, z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie:</p> <p>Art. 28k 2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania, w przypadku gdy łącznie są spełnione następujące warunki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) usługodawca posiada siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby – stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium jednego państwa członkowskiego; 2) usługi, o których mowa w ust. 1, są świadczone na rzecz podmiotów niebędących podatnikami, posiadających siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1; 3) suma całkowitej wartości usług, o których mowa w ust. 1, świadczonych na rzecz podmiotów, o których mowa w pkt 2, oraz całkowitej wartości dostaw towarów, o których mowa w art. 22a ust. 1 pkt 3, pomniejszona o kwotę podatku lub podatku od wartości dodanej, nie przekroczyła w trakcie roku podatkowego ani w poprzednim roku podatkowym kwoty 10 000 euro lub jej równowartości wyrażonej w walucie krajowej państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1, przy czym w przypadku usługodawcy posiadającego siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby – stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium kraju wyrażona w złotych równowartość kwoty w euro wynosi 42 000 zł. <p>10) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:</p> <p>2. Jeżeli w trakcie roku podatkowego kwota, o której mowa w ust. 1 pkt 3, zostanie przekroczona, przepis art. 22 ust. 1 pkt 1a stosuje się począwszy od dostawy, w związku z którą przekroczono tę kwotę.</p> <p>Przepis art. 28k ust. 3, który łącznie z art. 22a ust. 2 stanowi transpozycję art. 59c ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE, nie uległ zmianie.</p> <p>10) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:</p> <p>3. Dostawca, do którego ma zastosowanie przepis ust. 1, może wskazać jako miejsce dostawy miejsce, o którym mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1a. Dostawca, którego towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, wskazuje miejsce dostawy przez złożenie w terminie do 10. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano tego wyboru, zawiadomienia o takim wyborze, na zasadach określonych w art. 28p.</p>
--	--	--	--	--

	<p>telewizyjne oraz usługi świadczone drogą elektroniczną mają siedzibę, przyznaje podatnikom dokonującym dostaw lub świadczącym usługi, którzy kwalifikują się na mocy ust. 1, prawo wyboru, aby miejsce dostawy towarów lub świadczenia usług było określane zgodnie z art. 33 lit. a) i art. 58, który to wybór w każdym przypadku obejmuje okres dwóch lat kalendarzowych.</p> <p>4. Państwa członkowskie podejmują stosowne środki w celu monitorowania, czy podatnik spełnia warunki, o których mowa w ust. 1, 2 i 3.</p>	<p>ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>oraz Art. 1 pkt 12 lit. b projektu ustawy dot. art. 28k ust. 4, ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 10 projektu ustawy dot. art. 22a ust. 3, 4 i 6 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>oraz Art. 1 pkt 12</p>	<p>5. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, dostawca nie może zmienić miejsca dostawy towarów wcześniej niż po upływie 2 kolejnych lat, licząc od dnia dokonania pierwszej dostawy, dla której miejsce dostawy zostało określone zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 1a.</p> <p>12) w art. 28k:</p> <p>b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Podatnik, do którego ma zastosowanie przepis ust. 2, może wskazać jako miejsce świadczenia usług miejsce, o którym mowa w ust. 1. Podatnik posiadający siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby - stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium kraju, wskazuje miejsce świadczenia usług przez złożenie zawiadomienia o takim wyborze, w terminie do 10. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano tego wyboru, na zasadach określonych w art. 22p.”,</p> <p>Przepis art. 28k ust. 5, który łącznie z art. 22a ust. 5 stanowi częściową transpozycję art. 59c ust. 3 dyrektywy 2006/112/WE (obok art. 22a ust. 3 i art. 28k ust. 4), nie uległ zmianie.</p> <p>10) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:</p> <p>3. Dostawca, do którego ma zastosowanie przepis ust. 1, może wskazać jako miejsce dostawy miejsce, o którym mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1a. Dostawca, którego towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, wskazuje miejsce dostawy przez złożenie w terminie do 10. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano wyboru miejsca opodatkowania, zawiadomienia o takim wyborze, na zasadach określonych w art. 28p.</p> <p>4. W terminie 30 dni od dnia dokonania pierwszej dostawy towarów po skorzystaniu z wyboru, o którym mowa w ust. 3, dostawca, z wyjątkiem dostawcy będącego podatnikiem zidentyfikowanym na potrzeby procedury unijnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a, jest obowiązany przedstawić naczelnikowi urzędu skarbowego dokument potwierdzający zawiadomienie właściwego organu podatkowego w innym państwie członkowskim o zamiarze rozliczenia w tym państwie członkowskim podatku od wartości dodanej z tytułu wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość.</p> <p>6. Dostawca, którego towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, może ponownie określić miejsce dostawy towarów, zgodnie z ust. 1, po uprzednim zawiadomieniu o rezygnacji z dokonanego wyboru, o którym mowa w ust. 3, przed początkiem miesiąca, w którym rezygnuje z określenia miejsca dostawy towarów, zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 1a, na zasadach określonych w art. 28p.</p>
--	---	--	--

		<p>lit. b i c projektu ustawy dot. art. 28k ust. 4 i 6 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>oraz</p> <p>Art. 1 pkt 13 projektu ustawy dot. art. 28p i 28q ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>oraz</p>	<p>12) w art. 28k:</p> <p>b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Podatnik, do którego ma zastosowanie przepis ust. 2, może wskazać jako miejsce świadczenia usług miejsce, o którym mowa w ust. 1. Podatnik posiadający siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby - stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium kraju, wskazuje miejsce świadczenia usług przez złożenie zawiadomienia o takim wyborze, w terminie do 10. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano tego wyboru, na zasadach określonych w art. 22p.”,</p> <p>c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6. Podatnik posiadający siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby - stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, tylko na terytorium kraju, może ponownie określić miejsce świadczenia usług zgodnie z ust. 2, po uprzednim zawiadomieniu o rezygnacji z dokonanego wyboru, o którym mowa w ust. 4, przed początkiem miesiąca, w którym rezygnuje z określania miejsca świadczenia usług zgodnie z ust. 1, na zasadach określonych w art. 28p.”,</p> <p>13) w dziale V dodaje się rozdział 4 w brzmieniu:</p> <p style="text-align: center;">„Rozdział 4</p> <p style="text-align: center;">Zawiadomienie o miejscu opodatkowania</p> <p>Art. 28p. 1 Dostawca, o którym mowa w art. 22a ust. 3 i 6, oraz podatnik, o którym mowa w art. 28k ust. 4 i 6, składają za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do naczelnika urzędu skarbowego zawiadomienie o wyborze miejsca opodatkowania albo o rezygnacji z wyboru miejsca opodatkowania.</p> <p>2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:</p> <p>1) miejsce i cel składania zawiadomienia;</p> <p>2) dane dostawcy lub podatnika:</p> <p>a) nazwę lub imię i nazwisko,</p> <p>b) adres siedziby lub adres miejsca zamieszkania,</p> <p>c) numer identyfikacji podatkowej;</p> <p>3) informacje o wyborze miejsca opodatkowania lub o rezygnacji z wyboru tego miejsca, niezbędne do określenia momentu tego wyboru i rezygnacji z niego;</p> <p>4) dane kontaktowe, w tym numer telefonu i adres poczty elektronicznej, dostawcy lub podatnika lub ich pełnomocnika.</p>
--	--	---	---

	5. Równowartość w walucie krajowej kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. c), oblicza się poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny w dniu przyjęcia dyrektywy (UE) 2017/2455”;		Art. 1 pkt 29 projektu ustawy dot. art. 109 ust. 11a ustawy o podatku od towarów i usług	<p>3. Jeżeli zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, nie spełnia wymogów określonych w ust. 2, naczelnik urzędu skarbowego w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia wzywa do jego uzupełnienia.</p> <p>Art. 28q. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych wzór zawiadomienia, o którym mowa w art. 28p ust. 1.”;</p> <p>29) w art. 109 ust. 11a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„11a. Dostawcy, o których mowa w art. 22a ust. 1 pkt 1, których towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, oraz podatnicy, o których mowa w art. 28k ust. 2, posiadający siedzibę działalności gospodarczej, a w razie braku takiej siedziby - stałe miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu tylko na terytorium kraju, są obowiązani prowadzić ewidencję, na podstawie której można określić łączną wartość dostaw dokonywanych na rzecz podmiotów, o których mowa w art. 2 pkt 22a, oraz świadczonych usług, o których mowa w art. 28k ust. 1. Ewidencja powinna zapewnić również wskazanie dostawy lub usługi, w związku z którymi nastąpiło przekroczenie kwoty, o której mowa w art. 22a ust. 1 pkt 3 lub art. 28k ust. 2 pkt 3.”;</p> <p>Przepis art. 59c ust. 5 dyrektywy 2006/112/WE został zaimplementowany razem z ust. 1 w art. 22a ust. 1 pkt 3 i art. 28k ust. 2 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług.</p>
Art. 2 pkt 8 dyrektywy 2017/2455	8) dodaje się artykuł w brzmieniu: „Artykuł 66a W drodze odstępstwa od art. 63, 64 i 65, w odniesieniu do dostaw towarów, w przypadku których VAT jest płatny przez osobę ułatwiającą dostawę zgodnie z art. 14a, zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego ma miejsce i VAT staje się wymagalny w momencie zaakceptowania płatności.”;	Zm. w Dyr. 2019/1995		Z uwagi na zmianę CALOŚCI tego przepisu Dyrektywy 2017/2455 przez Dyrektywę 2019/1995, implementacja do krajowej ustawy o podatku od towarów i usług będzie wykazana przy aktualnym przepisie dyrektywy 2019/1995
Art. 2 pkt 9 dyrektywy 2017/2455	9) w art. 143 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu: „ca) import towarów, w przypadku gdy VAT ma zostać zadeklarowany w ramach procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 4 oraz gdy – najpóźniej w momencie składania zgłoszenia przywozowego – właściwemu urzędowi celnemu w państwie członkowskim importu przekazano indywidualny numer identyfikacyjny VAT na potrzeby	T	Art. 1 pkt 18 projektu ustawy dot. art. 45 ustawy o	18) w art. 45 w ust. 1 dodaje się pkt 11 w brzmieniu: „11) towarów, z wyjątkiem towarów podlegających podatkowi akcyzowemu, w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 euro, pod warunkiem że: a) podatek albo podatek od wartości dodanej należny z tytułu sprzedaży na odległość towarów importowanych ma zostać zadeklarowany w procedurze importu, o której mowa w dziale

	zastosowania procedury szczególnej nadany na mocy art. 369q dostawcy lub pośrednikowi działającemu na jego rzecz;”;		podatku od towarów i usług	XII w rozdziale 9, albo na zasadach odpowiadających tym regulacjom w innym państwie członkowskim, b) w momencie importu towaru przekazano organowi celnemu ważny numer identyfikacyjny VAT, nadany zgodnie z art.138e ust.7 pkt 1 i 2 albo na zasadach odpowiadających tym regulacjom w innym państwie członkowskim.”;
Art. 2 pkt 10 dyrektywy 2017/2455	10) w art. 220 ust. 1 pkt 2) otrzymuje brzmienie: „2) dostaw towarów, o których mowa w art. 33 lit a), chyba że podatnik korzysta z procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 3;”;	T	Art. 1 pkt 27 lit a projektu ustawy dot. art. 106b pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług	27) w art. 106b: a) w ust. 1: – pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość, chyba że podatnik korzysta z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a;”;
Art. 2 pkt 11 dyrektywy 2017/2455	11) dodaje się artykuł w brzmieniu: „Artykuł 242a 1. Jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – dostawę towarów lub świadczenie usług na rzecz osoby niebędącej podatnikiem na terytorium Wspólnoty zgodnie z przepisami tytułu V, uznaje się, że podatnik, który ułatwia dostawę towarów lub świadczenie usług, jest zobowiązany do prowadzenia ewidencji tych transakcji dostawy towarów lub świadczenia usług. Ewidencja ta jest wystarczająco szczegółowa, by umożliwić organom podatkowym państw członkowskich, w których te dostawy towarów lub świadczenie usług podlegają opodatkowaniu, sprawdzenie, czy VAT został prawidłowo rozliczony. 2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, musi zostać udostępniona drogą elektroniczną zainteresowanym państwom członkowskim na ich wniosek. Ewidencja ta musi być przechowywana przez okres dziesięciu lat począwszy od końca roku, w którym dokonano transakcji.”;	T	Art. 1 pkt 30 projektu ustawy dot. art. 109b ustawy o podatku od towarów i usług	30) po art. 109a dodaje się art. 109b w brzmieniu: „Art. 109b. 1. Podatnik ułatwiający poprzez użycie interfejsu elektronicznego dokonanie na terytorium Unii Europejskiej: 1) sprzedaży na odległość towarów importowanych innej niż dostawa towarów, o której mowa w art. 7a ust. 1, lub 2) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość lub dostawy towarów na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem innych niż dostawy towarów, o których mowa w art. 7a ust. 2, lub 3) świadczenia usług na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem innego niż świadczenie usług, w przypadku których przyjmuje się, że podatnik uczestniczący w świadczeniu tych usług działa w imieniu własnym zgodnie z art. 9a rozporządzenia 282/2011 – jest obowiązany prowadzić ewidencję tych czynności w postaci elektronicznej, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 54c ust. 2 rozporządzenia 282/2011. 2. Przez ułatwianie, o którym mowa w ust. 1, rozumie się korzystanie z interfejsu elektronicznego w rozumieniu art. 54b rozporządzenia 282/2011. 3. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest prowadzona w sposób umożliwiający sprawdzenie prawidłowości rozliczenia podatku lub podatku od wartości dodanej oraz niezwłoczne jej udostępnienie drogą elektroniczną w odniesieniu do każdego towaru będącego przedmiotem dostawy lub każdej świadczonej usługi, o których mowa w ust. 1. 4. Podatnik jest obowiązany udostępnić drogą elektroniczną w zakresie wskazanym w żądaniu właściwego organu podatkowego, ewidencję, o której mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego żądania, w odniesieniu do: 1) dostaw towarów, w przypadku których wysyłka lub transport towarów kończy się lub rozpoczyna na terytorium kraju;

				<p>2) świadczenia usług, w przypadku których miejsce świadczenia znajduje się na terytorium kraju. (...)</p> <p>7. Podatnik przechowuje ewidencję, o której mowa w ust. 1, przez okres 10 lat od zakończenia roku podatkowego, w którym została dokonana dostawa towarów bądź wykonana usługa podlegające obowiązkowi ewidencyjnemu.</p>
Art. 2 pkt 12 dyrektywy 2017/2455	12) nagłówek rozdziału 6 w tytule XII otrzymuje brzmienie: „Procedury szczególne dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami lub prowadzą sprzedaż towarów na odległość”	Zmieniony dyr. 2019/1995		Z uwagi na zmianę brzmienia nagłówka przez dyrektywę 2019/1995 (art. 1 pkt. 7), implementacja do krajowej ustawy o podatku od towarów i usług będzie wykazana w tabeli zgodności dotyczącej implementacji dyrektywy 2019/1995.
Art. 2 pkt 13 dyrektywy 2017/2455	13) w art. 358 skreśla się pkt 1), 2) i 3);	T	Art. 1 pkt 1 lit. a projektu ustawy dot. art. 2 pkt 5a ustawy o podatku od towarów i usług	<p>1) w art. 2: a) uchyla się pkt 5a,</p> <p>Przepis art. 358 pkt 3 dyrektywy 2006/112/WE został zaimplementowany do ustawy o podatku od towarów i usług w art. 2 pkt 5a poprzez wprowadzenie do ustawy definicji państwa członkowskiego konsumpcji wspólnej dla procedury unijnej i nieunijnej. W związku z wprowadzeniem definicji państwa członkowskiego konsumpcji odrębnych dla tych dwóch procedur konieczne jest usunięcie definicji wspólnej.</p> <p>Przepis art. 358 pkt 1 i 2 dyrektywy 2006/112/WE zostały zaimplementowane do ustawy o podatku od towarów i usług w art. 2 pkt 25a, 25b i 26 poprzez wprowadzenie do ustawy definicji usług telekomunikacyjnych, nadawczych i elektronicznych, mających zastosowanie do wszystkich przepisów ustawy, w których jest mowa o tych usługach, a więc także do usług rozliczanych w procedurach szczególnych. Działy regulujące procedury szczególne nie zawierają zatem, w przeciwieństwie do art. 358 pkt 1 i 2 dyrektywy 2006/112/WE w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2021 r., definicji usług telekomunikacyjnych, nadawczych i elektronicznych. Dlatego też, modyfikacja art. 358 poprzez wykreślenie pkt 1 i 2 nie powoduje konieczności zmiany art. 2 pkt 25a, 25b i 26 ustawy o podatku od towarów i usług.</p>
Art. 2 pkt 14 dyrektywy 2017/2455	14) nagłówek sekcji 2 otrzymuje brzmienie: „Procedura szczególna dla usług świadczonych przez podatników niemających siedziby na terytorium Wspólnoty”;	T	Art. 1 pkt 38 projektu ustawy dot. tytułu rozdziału 7 w dziale XII ustawy o podatku od	<p>38) w dziale XII tytuł rozdziału 7 otrzymuje brzmienie: „Procedura nieunijna dotycząca niektórych usług”;</p>

			towarów i usług	
Art. 2 pkt 15 dyrektywy 2017/2455	15) w art. 358a dodaje się punkt w brzmieniu: „3) »państwo członkowskie konsumpcji« oznacza państwo członkowskie, które uznaje się za miejsce świadczenia usług zgodnie z tytułem V rozdział 3.”;	T	Art. 1 pkt 39 lit. b projektu ustawy dot. art. 131 pkt 3a ustawy o podatku od towarów i usług	39) w art. 131: b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu: „3a) państwie członkowskim konsumpcji - rozumie się przez to państwo członkowskie, na terytorium którego ma miejsce świadczenie usług.”;
Art. 2 pkt 16 dyrektywy 2017/2455	16) art. 359 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 359 Państwa członkowskie zezwalają każdemu podatnikowi niemającemu siedziby na terytorium Wspólnoty świadczącemu usługi na rzecz osoby niebędącej podatnikiem mającej siedzibę w państwie członkowskim lub mającej stałe miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu w państwie członkowskim na stosowanie niniejszej procedury szczególnej. Niniejsza procedura ma zastosowanie do wszystkich usług tego rodzaju świadczonych na terytorium Wspólnoty.”;	T	Art. 1 pkt 40 lit. a i b projektu ustawy dot. art. 132 ust. 1 i 1a ustawy o podatku od towarów i usług	40) w art. 132: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Podmioty zagraniczne świadczące usługi mogą złożyć w państwie członkowskim identyfikacji zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury nieunijnej.”, b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Procedura nieunijna ma zastosowanie do wszystkich usług świadczonych na terytorium Unii Europejskiej.”;
Art. 2 pkt 17 dyrektywy 2017/2455	17) art. 362 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 362 Państwo członkowskie identyfikacji nadaje podatnikowi niemającemu siedziby na terytorium Wspólnoty indywidualny numer identyfikacyjny VAT na potrzeby stosowania niniejszej procedury szczególnej i powiadamia go drogą elektroniczną o nadanym numerze. Na podstawie informacji wykorzystanych do tej identyfikacji, państwa członkowskie konsumpcji mogą stosować własne systemy identyfikacji.”;	T	Art. 1 pkt 40 lit. d projektu ustawy dot. art. 132 ust. 5 ustawy o podatku od towarów i usług	40) w art. 132: d) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Właściwy naczelnik urzędu skarbowego, potwierdzając zgłoszenie, nadaje z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej podmiotowi zagranicznemu numer identyfikacyjny na potrzeby rozliczania świadczonych przez niego usług.”;

<p>Art. 2 pkt 18 dyrektywy 2017/2455</p>	<p>18) art. 363 lit. a) otrzymuje brzmienie: „a) gdy powiadamia on dane państwo członkowskie o zaprzestaniu świadczenia usług objętych niniejszą procedurą szczególną;”;</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 40 lit. g projektu ustawy dot. art. 132 ust. 7 pkt 1 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>40) w art. 132: g) w ust. 7: – pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie: „1) podmiot zagraniczny zidentyfikowany na potrzeby procedury nieunijnej zawiadomi właściwego naczelnika urzędu skarbowego o zaprzestaniu świadczenia usług lub</p>
<p>Art. 2 pkt 19 dyrektywy 2017/2455</p>	<p>19) art. 364 i 365 otrzymują brzmienie: „Artykuł 364 Podatnik niemający siedziby na terytorium Wspólnoty korzystający z niniejszej procedury szczególnej przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji deklarację VAT za każdy kwartał kalendarzowy, niezależnie od tego, czy usługi objęte niniejszą procedurą szczególną były świadczone. Deklarację VAT składa się do końca miesiąca następującego po upływie okresu rozliczeniowego objętego daną deklaracją. Artykuł 365 Deklaracja VAT zawiera indywidualny numer identyfikacyjny VAT na potrzeby stosowania niniejszej procedury szczególnej oraz, dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w którym VAT jest należny, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, usług objętych niniejszą procedurą szczególną wykonanych w danym okresie rozliczeniowym, a także całkowitą kwotę odpowiadającą jej VAT w podziale na stawki. W deklaracji wykazuje się również mające zastosowanie stawki VAT i całkowitą kwotę należnego VAT. Jeżeli po złożeniu deklaracji VAT wymagane są jakiegokolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji zgodnie z art. 364. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiegokolwiek zmiany.”;</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 41 lit. a i b projektu ustawy dot. art. 133 ust. 1 i 2, ustawy o podatku od towarów i usług Art. 1 pkt 41 lit. c i d projektu ustawy dot. art. 133 ust. 4 i 4a ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>41) w art. 133: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Podmioty zagraniczne zidentyfikowane na potrzeby procedury nieunijnej są obowiązane składać za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklaracje VAT do właściwego urzędu skarbowego niezależnie od tego, czy usługi objęte procedurą nieunijną były świadczone.”, b) w ust. 2 wyrazy „do 20. dnia miesiąca” zastępuje się wyrazami „do końca miesiąca”, Przepis ust. 2 z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie: Art. 133.2. Deklaracje VAT składa się za okresy kwartalne w terminie do końca miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale. c) w ust. 4: – we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „powinna zawierać” zastępuje się wyrazem „zawiera”, – w pkt 2 w lit. a skreśla się wyrazy „telekomunikacyjnych, usług nadawczych oraz usług elektronicznych”, Przepis ust. 4 z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie: Art. 133.4. Deklaracja VAT zawiera: 1) numer identyfikacyjny, o którym mowa w art. 132 ust. 5; 2) dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji: a) całkowitą wartość usług pomniejszoną o kwotę VAT, b) całkowitą kwotę podatku należnego przypadającą na usługi, o których mowa w lit. a, wraz z jej podziałem na kwoty odpowiadające poszczególnym stawkom VAT, c) stawki VAT;</p>

				<p>3) dla wszystkich państw członkowskich konsumpcji – całkowitą kwotę podatku należnego.</p> <p>d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:</p> <p>„4a. W przypadku stwierdzenia błędów w złożonej deklaracji VAT ich korekta dokonywana jest w deklaracji VAT składanej za bieżący okres rozliczeniowy, nie później jednak niż w ciągu 3 lat, licząc od dnia upływu terminu do złożenia deklaracji, w której stwierdzono błędy. W deklaracji VAT, w której dokonuje się korekty, należy wskazać właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta.”,</p>
<p>Art. 2 pkt 20 dyrektywy 2017/2455</p>	<p>20) art. 368 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 368</p> <p>Podatnik niemający siedziby na terytorium Wspólnoty korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może odliczać VAT na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy. Niezależnie od przepisów art. 1 pkt 1 dyrektywy 86/560/EWG podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie ze wspomnianą dyrektywą. Art. 2 ust. 2 i 3 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG nie mają zastosowania do zwrotów dotyczących usług objętych niniejszą procedurą szczególną.</p> <p>Jeżeli podatnik, który korzysta z niniejszej procedury szczególnej, jest objęty wymogiem rejestracji w państwie członkowskim w związku z działalnością nieobjętą niniejszą procedurą szczególną, odlicza on – w deklaracji VAT, którą ma złożyć zgodnie z art. 250 niniejszej dyrektywy – VAT poniesiony w tym państwie członkowskim w związku z działalnością podlegającą opodatkowaniu objętą niniejszą procedurą szczególną.”;</p>	T	<p>Art. 1 pkt 22 lit. a i b projektu ustawy dot. art. 89 ust. 1 pkt 4 i ust. 1m ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>22) w art. 89:</p> <p>a) w ust. 1 pkt 4 wyrazy „6a i 7” zastępuje się wyrazami „6a, 7 i 9”,</p> <p>b) w ust. 1m wyrazy „usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a” zastępuje się wyrazami „usług, wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość lub sprzedaży na odległość towarów importowanych”,</p> <p>Przepis art. 89 ust. 1 pkt 4 z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie:</p> <p>Art. 89.1. W odniesieniu do:</p> <p>4) podatników i podmiotów zagranicznych, zidentyfikowanych na potrzeby procedury szczególnej rozliczania VAT, o której mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, nieposiadających na terytorium kraju siedziby działalności gospodarczej oraz stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej podatników i podmiotów zagranicznych, zidentyfikowanych na potrzeby procedury – mogą być zastosowane zwroty podatku na warunkach określonych w ust. 1a–1g oraz w rozporządzeniu wydanym na podstawie ust. 2, 3 i 5.</p> <p>Przepis art. 89 ust. 1m z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie:</p> <p>Art. 89.1m. Przepisy ust. 1a–1g stosuje się odpowiednio do podatników i podmiotów zagranicznych, o których mowa w ust. 1 pkt 4, z tym że mogą się oni również ubiegać o zwrot podatku w odniesieniu do nabytych przez nich na terytorium kraju towarów i usług lub w odniesieniu do towarów, które były przedmiotem importu na terytorium kraju, jeżeli te towary i usługi były przez nich wykorzystywane do świadczenia na terytorium kraju usług, wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość lub sprzedaży na odległość towarów importowanych.</p>
<p>Art. 2 pkt 21 dyrektywy 2017/2455</p>	<p>21) nagłówek sekcji 3 w tytule XII rozdział 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Procedura szczególna dla wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość oraz dla usług świadczonych przez podatników mających siedzibę na terytorium Wspólnoty, ale nieposiadających siedziby w państwie członkowskim konsumpcji”;</p>	Zmieniony dyr. 2019/1995		<p>Z uwagi na zmianę brzmienia nagłówka przez dyrektywę 2019/1995 (art. 1 pkt. 8), implementacja do krajowej ustawy o podatku od towarów i usług będzie wykazana w tabeli zgodności dotyczącej implementacji Dyrektywy 2019/1995</p>
<p>Art. 2 pkt 22 dyrektywy 2017/2455</p>	<p>22) w art. 369a dodaje się punkt w brzmieniu:</p> <p>„3) »państwo członkowskie konsumpcji« oznacza państwo członkowskie, które uznaje się za miejsce świadczenia usług zgodnie z tytułem V rozdział</p>	Zmieniony dyr. 2019/1995		<p>Z uwagi na zmianę brzmienia całego przepisu art. 369a przez dyrektywę 2019/1995, implementacja do krajowej ustawy o podatku od towarów i usług będzie wykazana w tabeli zgodności dotyczącej dyrektywy 2019/1995.</p>

	3 lub, w przypadku wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość, państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy.”;			
Art. 2 pkt 23 dyrektywy 2017/2455	<p>23) art. 369b i 369c otrzymują brzmienie:</p> <p>„Artykuł 369b</p> <p>Państwa członkowskie zezwalają każdemu podatnikowi prowadzącemu wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość oraz każdemu podatnikowi niemającemu siedziby w państwie członkowskim konsumpcji świadczącemu usługi na rzecz osoby niebędącej podatnikiem na stosowanie niniejszej procedury szczególnej. Niniejsza procedura ma zastosowanie do wszystkich towarów lub usług tego rodzaju dostarczanych lub świadczonych we Wspólnocie.</p> <p>Artykuł 369c</p> <p>Podatnik zgłasza państwu członkowskiemu identyfikacji rozpoczęcie i zakończenie prowadzenia działalności podlegającej opodatkowaniu objętej niniejszą procedurą szczególną lub zmianę tej działalności w takim stopniu, że nie spełnia on już warunków niezbędnych do stosowania niniejszej procedury szczególnej. Podatnik przekazuje taką informację drogą elektroniczną.”;</p>	<p>Zmieniony dyr. 2019/1995</p> <p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 35 lit. g projektu ustawy dot. Art. 130b ust. 7 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>Z uwagi na zmianę brzmienia art 369b przez dyrektywę 2019/1995, implementacja tego przepisu do krajowej ustawy o podatku od towarów i usług będzie wykazana w tabeli zgodności dotyczącej dyrektywy 2019/1995.</p> <p>35) w art. 130b:</p> <p>g) w ust. 7:</p> <p>– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury unijnej jest obowiązany do zawiadomienia właściwego naczelnika urzędu skarbowego za pomocą środków komunikacji elektronicznej o”;</p> <p>– w pkt 2 wyrazy „procedurą szczególną rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedurą unijną”;</p> <p>– pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) „zaprzestaniu dokonywania dostaw towarów lub świadczenia usług objętych procedurą unijną”;</p> <p>Przepis art. 369c nie uległ istotnym zmianom – zastąpiono jedynie zwrot „podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim konsumpcji” zwrotem „podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej”. Jednak w związku z tą zmianą nie było potrzeby zmiany art. 130b ust. 7 ustawy o podatku od towarów i usług, który łącznie z art. 130b ust. 1 tej ustawy, stanowi transpozycję art. 369c dyrektywy 2006/112/WE – artykuł ten posługuje się ogólnym sformułowaniem: „podatnicy”, których definicję zawiera art. 130a pkt 2 ustawy o VAT i artykuł ten uległ odpowiednim modyfikacjom. Zatem, ponieważ art. 130b ust. 7, w przeciwieństwie do art. 369c dyrektywy 2006/112/WE w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2021 r., posługuje się terminem „podatnik” a nie „podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim konsumpcji”, przepis ten nie uległ zmianom wynikającym z modyfikacji art. 369c. Zmiana dokonana w art. 130b ust. 7 ustawy o podatku od towarów i usług ma charakter techniczny i dostosowawczy i została wprowadzona ze względów legislacyjnych.</p> <p>Przepis ten z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie:</p>

			<p>Art. 130b.7. Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury unijnej jest obowiązany do zawiadomienia właściwego naczelnika urzędu skarbowego za pomocą środków komunikacji elektronicznej o:</p> <p>1) zmianach danych objętych zgłoszeniem, z wyjątkiem tych, których aktualizacji dokonał na podstawie art. 96 ust. 12 lub ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników,</p> <p>2) zmianach działalności objętej procedurą unijną, w wyniku których przestał spełniać warunki do jej stosowania,</p> <p>3) zaprzestaniu dokonywania dostaw towarów lub świadczenia usług objętych procedurą unijną”;</p> <p>– nie później niż 10. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpiła okoliczność wymagająca zawiadomienia.</p> <p>35) w art. 130b:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Podatnik może złożyć zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury unijnej w państwie członkowskim identyfikacji. Procedura unijna ma zastosowanie do wszystkich dostaw towarów lub usług objętych tą procedurą dokonywanych lub świadczonych przez podatnika na terytorium Unii Europejskiej.”,</p>	
<p>Art. 2 pkt 24 dyrektywy 2017/2455</p>	<p>24) w art. 369e wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Państwo członkowskie identyfikacji wyklucza podatnika z niniejszej procedury szczególnej w każdym z następujących przypadków:”;</p> <p>b) lit. a) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„a) gdy powiadamia on o zaprzestaniu prowadzenia wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość i zaprzestaniu świadczenia usług objętych niniejszą procedurą szczególną;”;</p>	<p>T</p> <p>Lit. a zmieniona dyr. 2019/1995</p>	<p>Art. 1 pkt 35 lit. h projektu ustawy dot. art. 130b ust. 8 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>35) w art. 130b:</p> <p>h) w ust. 8:</p> <p>– we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „procedury szczególnej rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedury unijnej”;</p> <p>– pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:</p> <p>„1) zawiadomi właściwego naczelnika urzędu skarbowego o zaprzestaniu dokonywania dostaw towarów lub świadczenia usług objętych procedurą unijną lub</p> <p>– w części wspólnej zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:</p> <p>„– właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji tego podatnika na potrzeby procedury unijnej, na które służy zażalenie.”;</p> <p>Formuła wprowadzająca w art. 369e nie uległa istotnym zmianom – zastąpiono zwrot „skreśla” zwrotem „wyklucza”, a zwrot „podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim konsumpcji” zwrotem „podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej”. Jednak w związku z tą zmianą nie było potrzeby zmiany art. 130b ust. 8 ustawy o podatku od towarów i usług, który stanowi transpozycję art. 369e dyrektywy 2006/112/WE – artykuł ten posługuje się w pierwszym przypadku zwrotem wygaśnięcie identyfikacji, a w drugim ogólnym sformułowaniem:</p>

			<p>„podatnicy”, których definicję zawiera art. 130a pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług i artykuł ten uległ odpowiednim modyfikacjom. Zatem przepis ten nie wymaga zmian wynikających z modyfikacji art. 369e. Zmiana dokonana we wprowadzeniu i części wspólnej art. 130b ust. 8 ustawy o podatku od towarów i usług, ma charakter techniczny i dostosowawczy i została wprowadzona ze względów legislacyjnych.</p> <p>Przepis ten z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie:</p> <p>Art. 130b.8. W przypadku gdy podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury unijnej:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zawiadomi właściwego naczelnika urzędu skarbowego o zaprzestaniu dokonywania dostaw towarów lub świadczenia usług objętych procedurą unijną lub 2) nie istnieje lub mimo udokumentowanych prób nie ma możliwości skontaktowania się z nim albo jego pełnomocnikiem, albo przez okres dwóch lat nie świadczy usług ani nie dokonuje dostaw towarów objętych procedurą unijną, lub 3) nie spełnia warunków do korzystania z procedury unijnej, lub 4) systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących procedury unijnej <p>– właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji tego podatnika na potrzeby procedury unijnej, na które służy zażalenie. Podatnik jest powiadamiany o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>Z uwagi na zmianę brzmienia art 369e lit a przez dyrektywę 2019/1995, implementacja tego przepisu do krajowej ustawy o podatku od towarów i usług będzie wykazana również w tabeli zgodności dotyczącej dyrektywy 2019/1995.</p>
<p>Art. 2 pkt 25 dyrektywy 2017/2455</p>	<p>25) art. 369f i 369 g otrzymują brzmienie:</p> <p>„Artykuł 369f</p> <p>Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji deklarację VAT za każdy kwartał kalendarzowy, niezależnie od tego, czy wewnątrzwspólnotowa sprzedaż towarów na odległość objęta niniejszą procedurą szczególną miała miejsce lub czy usługi objęte niniejszą procedurą szczególną były świadczone. Deklarację VAT składa się do końca miesiąca następującego po upływie okresu rozliczeniowego objętego daną deklaracją.</p> <p>Artykuł 369g</p> <p>1. Deklaracja VAT zawiera numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 369d, oraz, dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w</p>	<p>Zmieniony dyr. 2019/1995</p> <p>Ust. 1 - 3 zmienione</p>	<p>Z uwagi na zmianę brzmienia art 369f i 369g ust. 1 - 3 przez dyrektywę 2019/1995, implementacja tych przepisów do krajowej ustawy o podatku od towarów i usług będzie wykazana w tabeli zgodności dotyczącej dyrektywy 2019/1995.</p>

	<p>którym VAT jest należny, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, wewnątrzwspólnotowej sprzedaży na odległość towarów oraz usług objętych niniejszą procedurą szczególną wykonanych w danym okresie rozliczeniowym, jak i całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki. W deklaracji wykazuje się również mające zastosowanie stawki VAT i całkowitą kwotę należnego VAT. Deklaracja VAT zawiera również zmiany dotyczące poprzednich okresów rozliczeniowych, zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.</p> <p>2. Jeżeli w przypadku wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość objętej niniejszą procedurą szczególną towary są wysyłane lub transportowane z państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie identyfikacji, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość takiej sprzedaży z podziałem na każde państwo członkowskie, z którego towary są wysyłane lub transportowane, oraz indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej nadany przez każde takie państwo członkowskie. Deklaracja VAT zawiera te informacje dla każdego państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie identyfikacji, z podziałem na państwa członkowskie konsumpcji.</p> <p>3. W przypadku gdy – poza stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim identyfikacji – podatnik świadczący usługi objęte niniejszą procedurą szczególną ma co najmniej jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego świadczone są usługi, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość tych usług dla każdego państwa członkowskiego, w którym ten podatnik ma miejsce prowadzenia działalności, oraz indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej takiego miejsca prowadzenia działalności, z podziałem na państwa członkowskie konsumpcji.</p> <p>4. Jeżeli po złożeniu deklaracji VAT wymagane są jakiegokolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji zgodnie z art. 369f. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiegokolwiek zmiany.”;</p>	<p>dyr. 2019/1995</p> <p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 36 lit. f projektu ustawy dot. art. 130c ust. 5a ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>36) w art. 130c:</p> <p>f) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu: „5a. W przypadku stwierdzenia błędów w złożonej deklaracji VAT ich korekta dokonywana jest w deklaracji VAT składanej za bieżący okres rozliczeniowy, nie później jednak niż w ciągu 3 lat, licząc od dnia upływu terminu do złożenia deklaracji, w której stwierdzono błędy. W deklaracji VAT, w której dokonuje się korekty, należy wskazać właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta.”;</p>
--	--	------------------------------------	--	---

Art. 2 pkt 26 dyrektywy 2017/2455	<p>26) w art. 369h ust. 1 akapit drugi zdanie drugie otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Jeżeli dostawy towarów lub świadczenia usług zostały rozliczone w innych walutach, do celów wypełnienia deklaracji VAT podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej stosuje kurs wymiany obowiązujący w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego.”;</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 36 lit. g projektu ustawy dot. art. 130c ust. 7 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>36) w art. 130c:</p> <p>g) w ust. 7 wyrazy „świadczenia usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych” zastępuje się wyrazami „dostaw towarów lub świadczenia usług”,</p> <p>Przepis ten z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie:</p> <p>Art. 130c.7. W przypadku gdy płatności z tytułu dostaw towarów lub świadczenia usług dokonywano w innych walutach niż euro, do ich przeliczenia na euro stosuje się kurs wymiany opublikowany przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu danego okresu rozliczeniowego, a jeżeli nie zostanie opublikowany w tym dniu – kurs wymiany opublikowany następnego dnia.</p>
Art. 2 pkt 27 dyrektywy 2017/2455	<p>27) w art. 369i akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej dokonuje płatności VAT, podając odniesienie do właściwej deklaracji VAT, nie później niż w momencie upływu terminu, w którym trzeba złożyć deklarację.”;</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 36 lit. h projektu ustawy dot. art. 130c ust. 8 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>36) w art. 130c:</p> <p>h) w ust. 8 wyraz „drugiego” zastępuje się wyrazem „właściwego”;</p> <p>Przepis art. 369i dyrektywy 2006/112/WE nie uległ istotnym zmianom – zastąpiono jedynie zwrot „podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim konsumpcji” zwrotem „podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej”. Jednak w związku z tą zmianą nie było potrzeby zmiany art. 130c ust. 8 ustawy o podatku od towarów i usług, który stanowi transpozycję art. 369i dyrektywy 2006/112/WE – artykuł ten posługuje się ogólnym sformułowaniem: „podatnicy”, których definicję zawiera art. 130a pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług i artykuł ten uległ odpowiednim modyfikacjom. Zatem, ponieważ art. 130c ust. 8 ustawy o podatku od towarów i usług, w przeciwieństwie do art. 369i dyrektywy 2006/112/WE w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2021 r., posługuje się terminem „podatnik” a nie „podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim konsumpcji” czy „podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej”, przepis ten nie uległ zmianom wynikającym z modyfikacji art. 369i. Zmiana dokonana w art. 130c ust. 8 ustawy o podatku od towarów i usług ma charakter techniczny i dostosowawczy i została wprowadzona ze względów legislacyjnych.</p> <p>Przepis ten z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie:</p> <p>Art. 130c 8. Podatnicy są obowiązani do wpłacania kwot VAT w euro, wskazując deklarację VAT, której dotyczy wpłata, w terminie, o którym mowa w ust. 2, na rachunek bankowy właściwego urzędu skarbowego.</p>
Art. 2 pkt 28 dyrektywy 2017/2455	<p>28) art. 369j otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 369j</p> <p>Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może, w związku z podlegającą opodatkowaniu działalnością objętą niniejszą procedurą szczególną, odliczać VAT poniesionego w państwie członkowskim konsumpcji na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 22 lit. a i b projektu ustawy dot. art. 89 ust. 1 i 1m ustawy o podatku</p>	<p>22) w art. 89:</p> <p>a) w ust. 1 pkt 4 wyrazy „6a i 7” zastępuje się wyrazami „6a, 7 i 9”;</p> <p>b) w ust. 1m wyrazy „usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a” zastępuje się wyrazami „usług, wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość lub sprzedaży na odległość towarów importowanych”;</p> <p>Przepis art. 89 ust. 1 pkt 4 z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie:</p> <p>Art. 89.1. W odniesieniu do:</p>

	<p>Niezależnie od przepisów art. 2 pkt 1, art. 3 i art. 8 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2008/9/WE podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie z tą dyrektywą.</p> <p>Jeżeli podatnik, który korzysta z niniejszej procedury szczególnej, jest objęty wymogiem rejestracji w państwie członkowskim w związku z działalnością nieobjętą niniejszą procedurą szczególną, odlicza on – w deklaracji VAT, którą ma złożyć zgodnie z art. 250 niniejszej dyrektywy – VAT poniesiony w tym państwie członkowskim w związku z działalnością podlegającą opodatkowaniu objętą niniejszą procedurą szczególną.”;</p>		od towarów i usług	<p>4) podatników i podmiotów zagranicznych, zidentyfikowanych na potrzeby procedury szczególnej rozliczania VAT, o której mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, nieposiadających na terytorium kraju siedziby działalności gospodarczej oraz stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej podatników i podmiotów zagranicznych, zidentyfikowanych na potrzeby procedury – mogą być zastosowane zwroty podatku na warunkach określonych w ust. 1a–1g oraz w rozporządzeniu wydanym na podstawie ust. 2, 3 i 5.</p> <p>Przepis art. 89 ust. 1m z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie:</p> <p>Art. 89.1m. Przepisy ust. 1a–1g stosuje się odpowiednio do podatników i podmiotów zagranicznych, o których mowa w ust. 1 pkt 4, z tym że mogą się oni również ubiegać o zwrot podatku w odniesieniu do nabytych przez nich na terytorium kraju towarów i usług lub w odniesieniu do towarów, które były przedmiotem importu na terytorium kraju, jeżeli te towary i usługi były przez nich wykorzystywane do świadczenia na terytorium kraju usług, wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość lub sprzedaży na odległość towarów importowanych.</p>
Art. 2 pkt 29 dyrektywy 2017/2455	<p>29) art. 369k ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej prowadzi ewidencję transakcji objętych niniejszą procedurą szczególną. Ewidencja ta musi być wystarczająco szczegółowa, aby umożliwić organom podatkowym państwa członkowskiego konsumpcji sprawdzenie prawidłowości deklaracji VAT.”;</p>	T	Art. 1 pkt 37 lit. a projektu ustawy dot. art. 130d ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług	<p>37) w art. 130d:</p> <p>a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:</p> <p>„1. Podatnicy zidentyfikowani na potrzeby procedury unijnej są obowiązani prowadzić w postaci elektronicznej ewidencję transakcji objętych procedurą unijną, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 63c rozporządzenia 282/2011.”,</p>
Art. 2 pkt 30 dyrektywy 2017/2455	<p>30) w tytule XII rozdział 6 dodaje się sekcję w brzmieniu:</p> <p>„SEKCJA 4</p> <p>Procedura szczególna dla sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich</p> <p>Artykuł 369l</p> <p>Do celów niniejszej sekcji sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich obejmuje tylko towary, z wyjątkiem wyrobów podlegających akcyzie, w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 EUR.</p> <p>Do celów niniejszej sekcji i bez uszczerbku dla innych przepisów prawodawstwa wspólnotowego stosuje się następujące definicje:</p>	T	Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138a pkt 2 -3 ustawy o	<p>43) w dziale XII po rozdziale 8 dodaje się rozdziały 9 i 10 w brzmieniu:</p> <p>„Rozdział 9</p> <p>Szczególna procedura dotycząca sprzedaży na odległość towarów importowanych</p> <p>Art. 138a. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:</p> <p>2) sprzedaży na odległość towarów importowanych rozumie się przez to sprzedaż na odległość towarów importowanych, o której mowa w art. 2 pkt 22b, z wyjątkiem towarów podlegających podatkowi akcyzowemu, w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 euro;</p>

<p>1) »podatnik niemający siedziby na terytorium Wspólnoty« oznacza podatnika, który nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty;</p> <p>2) »pośrednik« oznacza osobę mającą siedzibę we Wspólnocie ustanowioną przez podatnika prowadzącego sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich jako osobę zobowiązaną do zapłaty VAT i wypełnienia obowiązków określonych w niniejszej procedurze szczególnej w imieniu i na rzecz tego podatnika;</p> <p>3) »państwo członkowskie identyfikacji« oznacza:</p> <p>a) jeżeli podatnik nie ma siedziby we Wspólnocie – państwo członkowskie, w którym decyduje się on zarejestrować;</p> <p>b) jeżeli podatnik ma siedzibę działalności gospodarczej poza terytorium Wspólnoty, ale posiada we Wspólnocie co najmniej jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej – państwo członkowskie, w którym znajduje się stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, w związku z którym podatnik zgłasza, że skorzysta z niniejszej procedury szczególnej;</p> <p>c) jeżeli podatnik ma siedzibę działalności gospodarczej w państwie członkowskim – to państwo członkowskie;</p> <p>d) jeżeli pośrednik ma siedzibę działalności gospodarczej w państwie członkowskim – to państwo członkowskie;</p> <p>e) jeżeli pośrednik ma siedzibę działalności gospodarczej poza terytorium Wspólnoty, ale posiada we Wspólnocie co najmniej jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej – państwo członkowskie, w którym znajduje się stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, w</p>	<p>T</p> <p>T</p>	<p>podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138c ust. 2 oraz art. 138d ust. 1 w ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138a pkt 5 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>3) podatniku niemającym siedziby na terytorium Unii Europejskiej rozumie się przez to podatnika, który nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej;</p> <p>Art.138c. 2. Pośrednikiem może być osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej ustanowiona przez podatnika dokonującego sprzedaży na odległość towarów importowanych, jako osoba zobowiązana do zapłaty VAT i wypełnienia obowiązków określonych w niniejszym rozdziale w imieniu i na rzecz tego podatnika, (...)</p> <p>Art. 138d. 1. Pośrednik wykonuje w imieniu i na rzecz podatnika, dla którego został ustanowiony, obowiązki tego podatnika w zakresie rozliczania VAT w procedurze importu, w tym w zakresie sporządzania deklaracji podatkowych i zapłaty VAT, prowadzenia i przechowywania dokumentacji, w tym ewidencji, jej udostępniania, a także inne czynności wynikające z przepisów niniejszego rozdziału, w tym złożenie zgłoszenia o zamiarze skorzystania z procedury importu przez tego podatnika.</p> <p>Art. 138a. 1.</p> <p>5) państwie członkowskim identyfikacji - rozumie się przez to państwo członkowskie:</p> <p>a) które podatnik niemający siedziby na terytorium Unii Europejskiej wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury importu,</p> <p>b) w którym podatnik posiada:</p> <ul style="list-style-type: none"> - siedzibę działalności gospodarczej albo - stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo - stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania ze szczególnej procedury importu, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, <p>c) w którym pośrednik posiada:</p> <ul style="list-style-type: none"> - siedzibę działalności gospodarczej albo - stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo - stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania ze szczególnej procedury importu, jeżeli nie posiada
---	-------------------	--	--

	<p>związku z którym pośrednik zgłasza, że skorzysta z niniejszej procedury szczególnej.</p> <p>Do celów lit. b) i e), jeżeli podatnik lub pośrednik posiadają więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej we Wspólnocie, są oni związani decyzją o wskazaniu państwa członkowskiego siedziby na dany rok kalendarzowy i dwa kolejne lata kalendarzowe.”;</p> <p>4) »państwo członkowskie konsumpcji« oznacza państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy.</p> <p>Artykuł 369m</p> <p>1. Państwa członkowskie zezwalają na korzystanie z niniejszej procedury szczególnej następującym podatnikom prowadzącym sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich:</p>	<p>T</p> <p>T</p> <p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138e ust. 4 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138a pkt 4 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138b ust. 1 pkt 1-3, ust. 3 ustawy o podatku</p>	<p>siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej;</p> <p>Art. 138e. 4. Podatnik, dla którego państwem członkowskim identyfikacji jest państwo, o którym mowa w art. 138a pkt 5 lit. b tiret trzecie, lub pośrednik, dla którego państwem członkowskim identyfikacji jest państwo, o którym mowa w art. 138a pkt 5 lit. c tiret trzecie, nie może zmienić tego państwa wcześniej niż po upływie dwóch kolejnych lat, licząc od końca roku podatkowego, w którym rozpoczął korzystanie z procedury importu.</p> <p>Art. 138a. 1. 4) państwie członkowskim konsumpcji rozumie się przez to państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy;</p> <p>Art.138b. 1. Procedurę importu może stosować podatnik dokonujący sprzedaży na odległość towarów importowanych:</p> <p>1) posiadający siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej;</p>
--	---	----------------------------	--	--

<p>a) każdemu podatnikowi mającemu siedzibę we Wspólnocie prowadzącemu sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich;</p> <p>b) każdemu podatnikowi, niezależnie od tego, czy ma siedzibę we Wspólnocie, prowadzącemu sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich i reprezentowanemu przez pośrednika mającego siedzibę we Wspólnocie;</p> <p>c) każdemu podatnikowi mającemu siedzibę w państwie trzecim, z którym Unia zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy o zakresie zbliżonym do zakresu dyrektywy Rady 2010/24/UE (*2) oraz rozporządzenia (UE) nr 904/2010, prowadzącemu sprzedaż na odległość towarów z tego państwa trzeciego;</p> <p>Podatnicy ci stosują niniejszą procedurę szczególną do wszystkich swoich transakcji sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich.</p> <p>2. Do celów ust. 1 lit. b) podatnik nie może ustanowić więcej niż jednego pośrednika w tym samym czasie.</p> <p>3. Komisja przyjmuje akt wykonawczy ustanawiający wykaz państw trzecich, o których mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, a komitetem do tego celu</p>	<p>T</p> <p>N</p>	<p>od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138e ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu</p>	<p>2) posiadający siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej albo niemający siedziby na terytorium Unii Europejskiej, reprezentowany przez pośrednika;</p> <p>3) posiadający siedzibę działalności gospodarczej na terytorium państwa trzeciego, z którym Unia Europejska zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy o zakresie zbliżonym do zakresu dyrektywy Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz. Urz. UE L 84 z 31.03.2010, str. 1) oraz rozporządzenia (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.).</p> <p>3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, podatnik może korzystać z procedury importu, jeżeli dokonuje sprzedaży na odległość towarów importowanych z państwa trzeciego, na terytorium którego posiada siedzibę.</p> <p>Art. 138e. 2. Podatnik korzystający z procedury importu stosuje ją do wszystkich transakcji sprzedaży na odległość towarów importowanych.</p> <p>Art.138c. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2, podatnik nie może jednocześnie ustanowić więcej niż jednego pośrednika.</p>
---	-------------------	--	---

<p>jest komitet utworzony na mocy art. 58 rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010.</p> <p>Artykuł 369n</p> <p>W przypadku sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich, od których VAT deklaruje się na mocy niniejszej procedury szczególnej, zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego następuje, a VAT staje się wymagalny w momencie dostawy. Dostawę towarów uznaje się za dokonaną w momencie zaakceptowania płatności.</p> <p>Artykuł 369o</p> <p>Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej lub pośrednik działający na jego rzecz zgłasza państwu członkowskiemu identyfikacji rozpoczęcie lub zakończenie prowadzenia działalności w ramach niniejszej procedury szczególnej lub zmianę tej działalności w takim stopniu, że nie spełnia już on warunków niezbędnych do stosowania niniejszej procedury szczególnej. Informację taką przekazuje się drogą elektroniczną.</p> <p>Artykuł 369p</p> <p>1. Informacje, które podatnik niekorzystający z pośrednika musi przedstawić państwu członkowskiemu identyfikacji przed rozpoczęciem korzystania z niniejszej procedury szczególnej, zawierają następujące dane:</p> <p>a) nazwę (nazwisko);</p> <p>b) adres pocztowy;</p> <p>c) adres elektroniczny oraz strony internetowe;</p> <p>d) numer identyfikacyjny VAT lub krajowy numer identyfikacji podatkowej.</p>		<p>T</p> <p>T</p>	<p>ustawy dot. art. 138c ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138f ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138e ust. 1-3, 5 ustawy o podatku od</p>	<p>Art 138f. Obowiązek podatkowy z tytułu sprzedaży na odległość towarów importowanych objętych procedurą importu powstaje w momencie dokonania dostawy towarów. Dostawę towarów uważa się za dokonaną w momencie zaakceptowania płatności w rozumieniu art. 61b rozporządzenia 282/2011.</p> <p>Art. 138e. 1. Podatnik, o którym mowa w art. 138b ust. 1, może złożyć zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury importu w państwie członkowskim identyfikacji.</p> <p>2. W imieniu podatnika, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2, zgłoszenia dokonuje ustanowiony przez podatnika pośrednik.</p> <p>3. Podatnik, który zamierza działać w charakterze pośrednika na rzecz podatników, o których mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2, składa zgłoszenie informujące o zamiarze działania w takim charakterze w państwie członkowskim identyfikacji.</p> <p>5. W przypadku gdy państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska zgłoszenia dokonuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej do właściwego naczelnika urzędu skarbowego.</p> <p>Art. 138e. 6. W przypadku gdy państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska:</p> <p>1) zgłoszenie dokonywane przez podatnika, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 1 i 3, zawiera:</p> <p>a) nazwę podatnika,</p> <p>b) adres wraz z kodem pocztowym,</p> <p>c) adres poczty elektronicznej,</p> <p>d) adresy stron internetowych należących do podatnika,</p> <p>e) numer identyfikacji podatkowej przyznany w Rzeczypospolitej Polskiej lub numer identyfikacji podatkowej przyznany w innym państwie siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli jest tam nadawany,</p>
--	--	-------------------	---	--

	<p>2. Informacje, które pośrednik musi przedstawić państwu członkowskiemu identyfikacji przed rozpoczęciem korzystania z niniejszej procedury szczególnej na rzecz podatnika, zawierają następujące dane:</p> <p>a) nazwę (nazwisko);</p> <p>b) adres pocztowy;</p> <p>c) adres elektroniczny;</p> <p>d) numer identyfikacyjny VAT.</p> <p>3. Informacje, które pośrednik musi przedstawić państwu członkowskiemu identyfikacji w odniesieniu do każdego podatnika, którego reprezentuje, zanim ten podatnik rozpocznie korzystanie z niniejszej procedury szczególnej, zawierają następujące dane:</p> <p>a) nazwę (nazwisko);</p> <p>b) adres pocztowy;</p> <p>c) adres elektroniczny oraz strony internetowe;</p> <p>d) numer identyfikacyjny VAT lub krajowy numer identyfikacji podatkowej;</p> <p>e) swój indywidualny numer identyfikacyjny przyznany zgodnie z art. 369q ust. 2.</p> <p>4. Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej lub, w stosownych przypadkach, jego pośrednik zgłasza państwu członkowskiemu identyfikacji wszelkie zmiany w podanych informacjach.</p>	T	<p>towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138e ust. 6 pkt 1-3 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138e ust. 12 pkt 1-3 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43</p>	<p>2) zgłoszenie podatnika, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2, dokonywane przez pośrednika zawiera:</p> <p>a) nazwę podatnika,</p> <p>b) adres wraz z kodem pocztowym,</p> <p>c) adres poczty elektronicznej,</p> <p>d) adresy stron internetowych należących do podatnika,</p> <p>e) numer identyfikacji podatkowej przyznany w Rzeczypospolitej Polskiej lub numer identyfikacji podatkowej przyznany w innym państwie siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli jest tam nadawany,</p> <p>f) indywidualny numer identyfikacyjny na potrzeby działania jako pośrednik, nadany pośrednikowi zgodnie z ust. 7;</p> <p>3) zgłoszenie pośrednika, o którym mowa w ust. 3, zawiera:</p> <p>a) nazwę pośrednika,</p> <p>b) adres wraz z kodem pocztowym,</p> <p>c) adres poczty elektronicznej,</p> <p>d) numer identyfikacji podatkowej przyznany w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Art. 138e. 12. Podatnik albo pośrednik działający na rzecz podatnika są obowiązani do zawiadomienia właściwego naczelnika urzędu skarbowego za pomocą środków komunikacji elektronicznej o:</p> <p>1) zmianach danych objętych zgłoszeniami, o których mowa w ust. 6 pkt 1–3, z wyjątkiem tych, których aktualizacji podatnik dokonał na podstawie art. 96 ust. 12 lub ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników,</p> <p>2) zmianach działalności objętej procedurą importu, w wyniku których podatnik przestał spełniać warunki do korzystania z niej,</p> <p>3) zaprzestaniu przez podatnika dokonywania sprzedaży na odległość towarów importowanych</p>
--	---	---	--	--

	<p>Artykuł 369q</p> <p>1. Państwo członkowskie identyfikacji nadaje podatnikowi korzystającemu z niniejszej procedury szczególnej indywidualny numer identyfikacyjny VAT na potrzeby stosowania niniejszej procedury szczególnej i powiadamia go drogą elektroniczną o nadanym numerze.</p> <p>2. Państwo członkowskie identyfikacji nadaje pośrednikowi indywidualny numer identyfikacyjny i powiadamia go drogą elektroniczną o nadanym numerze.</p> <p>3. Państwo członkowskie identyfikacji nadaje pośrednikowi w odniesieniu do każdego podatnika, dla którego został wyznaczony, indywidualny numer identyfikacyjny VAT na potrzeby stosowania niniejszej procedury szczególnej.</p> <p>4. Numer identyfikacyjny VAT nadany na mocy ust. 1, 2 i 3 stosuje się tylko do celów niniejszej procedury szczególnej.</p> <p>Artykuł 369r</p> <p>1. Państwo członkowskie identyfikacji określa podatnika niekorzystającego z pośrednika z rejestru identyfikacyjnego w następujących przypadkach:</p> <p>a) gdy podatnik powiadomi państwo członkowskie identyfikacji, że nie prowadzi już sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich;</p> <p>b) gdy można w inny sposób stwierdzić, że podlegająca opodatkowaniu działalność tego podatnika w zakresie sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich zakończyła się;</p> <p>c) gdy podatnik nie spełnia już warunków koniecznych do korzystania z niniejszej procedury szczególnej;</p> <p>d) gdy podatnik systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących niniejszej procedury szczególnej.</p>	<p>T</p> <p>T</p>	<p>projektu ustawy dot. art. 138e ust. 7 pkt 1-3, ust. 8 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 138e. 7. Właściwy naczelnik urzędu skarbowego, potwierdzając zgłoszenie, o którym mowa w ust. 6:</p> <p>1) pkt 1, nadaje podatnikowi numer identyfikacyjny VAT na potrzeby korzystania z procedury importu;</p> <p>2) pkt 2, nadaje pośrednikowi, dla każdego podatnika, dla którego został wyznaczony, numer identyfikacyjny VAT na potrzeby korzystania z procedury importu;</p> <p>3) pkt 3, nadaje pośrednikowi indywidualny numer identyfikacyjny na potrzeby działania jako pośrednik, w imieniu i na rzecz podatników korzystających z procedury importu.</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138e ust. 13-14 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>8. Numery identyfikacyjne, o których mowa w ust. 7, są nadawane z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>Art.138e. 13. W przypadku gdy:</p> <p>1) podatnik albo pośrednik działający na rzecz podatnika zawiadomi naczelnika właściwego urzędu skarbowego o zaprzestaniu dokonywania sprzedaży na odległość towarów importowanych lub</p> <p>2) podatnik nie istnieje lub mimo udokumentowanych prób nie ma możliwości skontaktowania się z nim, albo przez okres dwóch lat podatnik nie dokonuje sprzedaży na odległość towarów importowanych, lub</p> <p>3) podatnik nie spełnia warunków koniecznych do korzystania z procedury importu, lub</p> <p>4) podatnik systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących procedury importu, lub</p> <p>5) pośrednik zawiadomi naczelnika właściwego urzędu skarbowego, że nie reprezentuje już podatnika - w przypadku podatnika, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2</p> <p>- właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wykluczeniu podatnika z procedury importu, na które służy zażalenie. Podatnik a w przypadku podatnika, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2 również pośrednik, jest powiadamiany o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p>
--	--	-------------------	--

	<p>2. Państwo członkowskie identyfikacji skreśla pośrednika z rejestru identyfikacyjnego w następujących przypadkach:</p> <p>a) gdy przez okres dwóch kolejnych kwartałów kalendarzowych nie działał on jako pośrednik na rzecz podatnika korzystającego z niniejszej procedury szczególnej;</p> <p>b) gdy pośrednik nie spełnia już pozostałych warunków koniecznych do działania jako pośrednik;</p> <p>c) gdy pośrednik systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących niniejszej procedury szczególnej.</p> <p>3. Państwo członkowskie identyfikacji skreśla podatnika reprezentowanego przez pośrednika z rejestru identyfikacyjnego w następujących przypadkach:</p> <p>a) gdy pośrednik powiadomi państwo członkowskie identyfikacji, że podatnik ten nie prowadzi już sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich;</p> <p>b) gdy można w inny sposób stwierdzić, że podlegająca opodatkowaniu działalność tego podatnika w zakresie sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich zakończyła się;</p> <p>c) gdy podatnik ten nie spełnia już warunków koniecznych do korzystania z niniejszej procedury szczególnej;</p> <p>d) gdy podatnik ten systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących niniejszej procedury szczególnej;</p> <p>e) gdy pośrednik powiadomi państwo członkowskie identyfikacji, że nie reprezentuje już tego podatnika.</p> <p>Artykuł 369s</p>	T	<p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138g ust. 1 i 2 ustawy o podatku od towarów i usług oraz pkt 24 projektu ustawy</p>	<p>14. W przypadku gdy pośrednik:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przez okres dwóch kolejnych kwartałów nie działał w charakterze pośrednika na rzecz podatnika korzystającego z procedury importu, lub 2) nie spełnia warunków określonych w art. 138c, lub 3) systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących procedury importu <p>- właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wykreśleniu tego pośrednika z rejestru i wykluczeniu podatników reprezentowanych przez niego z procedury importu, na które służy zażalenie. Pośrednik oraz wszyscy podatnicy reprezentowani przez tego pośrednika są powiadamiani o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>Art. 138g. 1. Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury importu albo pośrednik działający na rzecz podatnika są obowiązani składać za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklaracje VAT do właściwego urzędu skarbowego, niezależnie od tego, czy sprzedaż na odległość towarów importowanych objęta procedurą importu miała miejsce.</p> <p>2. Deklaracje VAT składa się za okresy miesięczne, w terminie do końca miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu.</p>
--	--	---	--	---

	<p>Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej lub jego pośrednik przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji deklarację VAT za każdy miesiąc, niezależnie od tego, czy sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich była prowadzona. Deklarację VAT składa się do końca miesiąca następującego po upływie okresu rozliczeniowego objętego daną deklaracją.</p> <p>Jeżeli deklaracja VAT ma zostać złożona zgodnie z akapitem pierwszym, państwa członkowskie nie nakładają do celów VAT żadnych dodatkowych obowiązków ani innych formalności przy imporcie.</p> <p>Artykuł 369t</p> <p>1. Deklaracja VAT zawiera numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 369q, oraz, dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w którym VAT jest należny, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich, w odniesieniu do której VAT stał się wymagalny w danym okresie rozliczeniowym, jak i całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki. W deklaracji wykazuje się również mające zastosowanie stawki VAT i całkowitą kwotę należnego VAT.</p>	<p>T</p>	<p>dot. art. 99 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138g ust. 4-5 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138g ust. 6-7 ustawy o</p>	<p>24) w art. 99 w ust. 1 wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 2 – 10, art. 130c i art. 133” zastępuje się wyrazami „z zastrzeżeniem ust. 2 – 10, art. 130c i art. 133 oraz art. 138g ust. 2”;</p> <p>Art.138g. 4. Deklaracja VAT zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) numer identyfikacyjny VAT za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby procedury importu zgodnie z art. 138e ust. 7 pkt 1 i 2, a w przypadku podatnika, o którym mowa w art. 138b ust. 1 pkt 2, także indywidualny numer identyfikacyjny pośrednika, o którym mowa w art. 138e ust. 7 pkt 3; 2) dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w którym VAT jest należny: <ol style="list-style-type: none"> a) całkowitą wartość sprzedaży na odległość towarów importowanych, pomniejszoną o kwotę VAT, w odniesieniu do której powstał obowiązek podatkowy w okresie rozliczeniowym, za który jest składana deklaracja VAT, b) całkowitą kwotę należnego VAT przypadającą na sprzedaż na odległość towarów importowanych, o której mowa w lit. a, wraz z jej podziałem na kwoty odpowiadające poszczególnym stawkom VAT, c) stawki VAT; 3) kwotę należnego VAT ogółem. <p>5. W przypadku stwierdzenia błędów w złożonej deklaracji VAT ich korekta dokonywana jest w deklaracji VAT składanej za bieżący okres rozliczeniowy, nie później jednak niż w ciągu 3 lat, licząc od dnia upływu terminu do złożenia deklaracji, w której stwierdzono błędy. W deklaracji VAT, w której dokonuje się korekty, należy wskazać właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której dokonywana jest korekta.</p>
--	---	----------	---	---

	<p>2. Jeżeli po złożeniu deklaracji VAT wymagane są jakiekolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji zgodnie z art. 369s. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiekolwiek zmiany.</p> <p>Artykuł 369u</p> <p>1. Deklaracja VAT sporządzana jest w euro.</p> <p>Państwa członkowskie, które nie przyjęły euro, mogą wymagać sporządzenia deklaracji VAT w swoich walutach krajowych. Jeżeli dostawy towarów zostały rozliczone w innych walutach, do celów wypełnienia deklaracji VAT podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej lub jego pośrednik stosują kurs wymiany obowiązujący w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego.</p> <p>2. Przeliczeń dokonuje się zgodnie z kursami wymiany opublikowanymi przez Europejski Bank Centralny na dany dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, stosując kurs wymiany z następnego dnia publikacji.</p> <p>Artykuł 369v</p> <p>Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej lub jego pośrednik dokonuje płatności VAT, podając odniesienie do właściwej deklaracji VAT, nie później niż w momencie upływu terminu, w którym trzeba złożyć deklarację.</p> <p>Płatności dokonuje się na rachunek bankowy prowadzony w euro wskazany przez państwo członkowskie identyfikacji. Państwa członkowskie, które nie przyjęły euro, mogą wymagać, aby płatności były dokonywane na rachunek bankowy prowadzony w ich własnej walucie.</p> <p>Artykuł 369w</p> <p>Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może, w związku z podlegającą opodatkowaniu działalnością objętą niniejszą procedurą szczególną, odliczać VAT poniesionego w państwach członkowskich konsumpcji na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy. Niezależnie od przepisów art. 1 pkt 1 dyrektywy 86/560/EWG oraz art. 2 pkt 1 i art. 3 dyrektywy 2008/9/WE podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie z tymi</p>	<p>T</p> <p>T</p> <p>T</p>	<p>podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138g ust. 8 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 22 projektu ustawy dot. art. 89 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138h ust. 1-3 ustawy o</p>	<p>Art. 138g. 6. Kwoty w deklaracji VAT wyrażane są w euro.</p> <p>7. W przypadku gdy płatności z tytułu sprzedaży na odległość towarów importowanych dokonywano w innych walutach niż euro, do ich przeliczenia na euro stosuje się kurs wymiany opublikowany przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu danego okresu rozliczeniowego, a jeżeli nie zostanie opublikowany w tym dniu kurs wymiany opublikowany następnego dnia.</p> <p>Art. 138g. 8. Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury importu albo pośrednik działający na rzecz podatnika są obowiązani do wpłacania kwot VAT w euro, wskazując deklarację VAT, której dotyczy wpłata, w terminie, o którym mowa w ust. 2, na rachunek bankowy właściwego urzędu skarbowego.</p> <p>22) w art. 89: a) w ust. 1 pkt 4 wyrazy „6a i 7” zastępuje się wyrazami „6a, 7 i 9”, b) w ust. 1m wyrazy „usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a” zastępuje się wyrazami „usług, wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość lub sprzedaży na odległość towarów importowanych”,</p>
--	--	----------------------------	--	--

	<p>dyrektywami. Art. 2 ust. 2 i 3 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG nie mają zastosowania do zwrotów dotyczących towarów objętych niniejszą procedurą szczególną.</p> <p>Jeżeli podatnik, który korzysta z niniejszej procedury szczególnej, jest objęty wymogiem rejestracji do celów VAT w państwie członkowskim w związku z działalnością nieobjętą niniejszą procedurą szczególną, odlicza on – w deklaracji VAT, którą ma złożyć zgodnie z art. 250 niniejszej dyrektywy – VAT poniesiony w tym państwie członkowskim w związku z działalnością podlegającą opodatkowaniu objętą niniejszą procedurą szczególną.</p> <p>Artykuł 369x</p> <p>1. Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej prowadzi ewidencję transakcji objętych niniejszą procedurą szczególną. Pośrednik prowadzi ewidencję dotyczącą poszczególnych podatników, których reprezentuje. Ewidencja ta musi być wystarczająco szczegółowa, aby umożliwić organom podatkowym państwa członkowskiego konsumpcji sprawdzenie prawidłowości deklaracji VAT.</p> <p>2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, musi zostać udostępniona drogą elektroniczną państwu członkowskiemu konsumpcji i państwu członkowskiemu identyfikacji na ich wniosek.</p> <p>Ewidencja ta musi być przechowywana przez okres dziesięciu lat począwszy od końca roku, w którym dokonano transakcji.</p>		<p>podatku od towarów i usług</p>	<p>Art. 138h. 1. Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury importu albo pośrednik działający na rzecz podatnika są obowiązani prowadzić w postaci elektronicznej ewidencję transakcji objętych procedurą importu, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 63c ust. 2 rozporządzenia 282/2011. Pośrednik prowadzi odrębną ewidencję dla każdego z podatników, których reprezentuje.</p> <p>2. Ewidencja jest udostępniana przez podatnika albo pośrednika działającego na rzecz podatnika drogą elektroniczną na każde żądanie państwa członkowskiego identyfikacji oraz państwa członkowskiego konsumpcji. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną ewidencję udostępnia się w sposób i w terminie wskazanych przez właściwy organ podatkowy.</p> <p>3. Ewidencję przechowuje się przez okres 10 lat od zakończenia roku podatkowego, w którym dokonano sprzedaży na odległość towarów importowanych.</p>
--	---	--	-----------------------------------	---

<p>Art. 2 pkt 31 dyrektywy 2017/2455</p>	<p>31) w tytule XII dodaje się rozdział w brzmieniu: „ROZDZIAŁ 7 Uregulowania szczególne dotyczące deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu</p> <p>Artykuł 369y</p> <p>Jeżeli, w odniesieniu do importu towarów, z wyjątkiem wyrobów podlegających akcyzie, w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 EUR, nie stosuje się procedury szczególnej określonej w rozdziale 6 sekcja 4, państwo członkowskie importu zezwala osobie przedstawiającej towary organom celnym na rzecz osoby, dla której towary te są przeznaczone na terytorium Wspólnoty, na skorzystanie z uregulowań szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu w odniesieniu do towarów, których wysyłka lub transport kończy się w tym państwie członkowskim.</p> <p>Artykuł 369z</p> <p>1. Do celów związanych z niniejszymi uregulowaniami szczególnymi stosuje się następujące zasady:</p> <p>a) osoba, dla której towary są przeznaczone, jest zobowiązana do zapłaty VAT;</p> <p>b) osoba przedstawiająca towary organom celnym na terytorium Wspólnoty pobiera VAT od osoby, dla której towary są przeznaczone, i dokonuje płatności takiego VAT.</p> <p>2. Państwa członkowskie zapewniają, by osoba przedstawiająca towary organom celnym na terytorium Wspólnoty podjęła właściwe środki w celu zapewnienia opłacenia prawidłowego podatku przez osobę, dla której towary są przeznaczone.</p> <p>Artykuł 369za</p> <p>W drodze odstępstwa od art. 94 ust. 2 państwa członkowskie mogą postanowić, że przy stosowaniu niniejszych uregulowań szczególnych stosuje się stawkę podstawową VAT obowiązującą w państwie członkowskim importu.</p>	<p>T</p> <p>T</p> <p>N</p>	<p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138i ust. 1-2 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 138i. 1. W przypadku importu towarów, z wyjątkiem towarów podlegających podatkowi akcyzowemu, będących przedmiotem sprzedaży na odległość towarów importowanych umieszczonych w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 euro, których wysyłka lub transport kończy się na terytorium kraju, osoby zgłaszające towary organom celnym na terytorium kraju w imieniu własnym i na rzecz osoby, dla której towary są przeznaczone, mogą wykazywać podatek pobrany z tytułu importu towarów w deklaracjach składanych za okresy miesięczne, zwanych dalej „deklaracjami miesięcznymi”.</p> <p>2. Przepis ust. 1 stosuje się pod warunkiem, że:</p> <p>1) do towarów nie stosuje się procedury importu, o której mowa w rozdziale 9, ani zasad odpowiadających tym regulacjom w innym państwie członkowskim;(…)</p> <p>3. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku oblicza i pobiera podatek w prawidłowej wysokości od osoby, dla której towary są przeznaczone, nie później niż w momencie doręczenia tej osobie przesyłki i dokonuje płatności tego podatku. Osoba, dla której towary są przeznaczone jest zobowiązana do zapłaty podatku.</p> <p>Art. 1 pkt 17 projektu ustawy dot. art. 41 ust. 2 i 2a;</p> <p>17) w art. 41: a) w ust. 2 po wyrazach „z zastrzeżeniem art. 114 ust. 1” dodaje się wyrazy „ i art. 138i ust. 4”; b) w ust. 2a po wyrazach „stawka podatku wynosi 5%” dodaje wyrazy „, z zastrzeżeniem art. 138i ust. 4”;</p>
---	--	----------------------------	---

	<p>Artykuł 369zb</p> <p>1. Państwa członkowskie zezwalają, aby VAT pobierany na mocy niniejszych uregulowań szczególnych był zgłaszany drogą elektroniczną za pomocą deklaracji miesięcznych. W deklaracji podaje się całkowitą kwotę VAT pobranego w danym miesiącu kalendarzowym.</p> <p>2. Państwa członkowskie wymagają opłacenia VAT, o którym mowa w ust. 1, do końca miesiąca następującego po imporcie.</p>	<p>T</p> <p>T</p> <p>Ust. 2 zmieniony dyr. 2019/1995</p>	<p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138i ust. oraz</p> <p>Art. 1 pkt 44 projektu ustawy dot. art. 146aa ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138i ust. 5 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 43</p>	<p>43) 4. Dla importu towarów, o którym mowa w ust. 1, stawka podatku wynosi 22%.</p> <p>44) w art. 146aa w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) stawka podatku, o której mowa w art. 41 ust. 1 i 13, art. 109 ust. 2, art. 110 i art. 138i ust. 4 wynosi 23%.”.</p> <p>5. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku jest obowiązana składać za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklarację miesięczną. Za deklarację miesięczną uznaje się sumę zgłoszeń celnych, dokonywanych według miejsca przedstawienia towarów organom celnym, zawierających całkowitą kwotę podatku pobranego w miesiącu, za który składane są te zgłoszenia celne.</p> <p>Z uwagi na zmianę brzmienia art 369zb ust. 2 przez dyrektywę 2019/1995, implementacja tego przepisu do krajowej ustawy o podatku od towarów i usług będzie wykazana w tabeli zgodności dotyczącej dyrektywy 2019/1995.</p>
--	---	--	---	---

	<p>3. Osoba korzystająca z niniejszych uregulowań szczególnych prowadzi ewidencję transakcji objętych niniejszymi uregulowaniami szczególnymi przez okres ustalany przez państwo członkowskie importu. Ewidencja ta musi być wystarczająco szczegółowa, aby umożliwić organom podatkowym lub celnym państwa członkowskiego importu sprawdzenie prawidłowości zadeklarowanego VAT, oraz musi zostać udostępniona drogą elektroniczną państwu członkowskiemu importu na jego wniosek.</p> <p>ROZDZIAŁ 8</p> <p>Kursy wymiany</p> <p>Artykuł 369zc</p> <p>1. Kurs wymiany euro w stosunku do waluty krajowej, który należy wziąć pod uwagę w odniesieniu do kwot wspomnianych w art. 369l oraz w art. 369y, jest ustalany raz w roku. Stosuje się kursy wymiany przy zastosowaniu kursu wymiany obowiązującego w pierwszym dniu roboczym października ze skutkiem od dnia 1 stycznia roku następnego.</p> <p>2. Państwa członkowskie mogą zaokrąglić kwotę w walucie krajowej będącą wynikiem przeliczenia kwot wyrażonych w euro.</p> <p>3. Państwa członkowskie mogą w dalszym ciągu stosować kwotę obowiązującą w momencie dokonywania corocznego ustalenia kursu przewidzianego w ust. 1, jeżeli po przeliczeniu kwot wyrażonych w euro, przed zaokrągleniem przewidzianym w ust. 2, kwota wyrażona w walucie krajowej zostaje zmieniona o mniej niż 5 % lub ulega zmniejszeniu.”.</p>	<p>T</p> <p>T</p>	<p>projektu ustawy dot. art. 138i ust. 7 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 14 projektu ustawy dot. art. 7a ust. 1, art. 45 ust. 1 pkt 11, art. 47 80, i art. 138a pkt 2 oraz art. 138i ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>7. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku jest obowiązana prowadzić w postaci elektronicznej ewidencję towarów importowanych objętych niniejszą procedurą w sposób pozwalający na prawidłowe obliczenie i pobór podatku oraz wykazanie całkowitej kwoty pobranego podatku w deklaracji miesięcznej, a także sprawdzenie przez organ celny prawidłowości pobieranego i wykazanego podatku. Ewidencja zawiera dane w odniesieniu do każdego towaru będącego przedmiotem importu, w tym kwotę obliczonego podatku, datę doręczenia towaru i datę pobrania podatku.</p> <p>14) w art. 31a dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. Na potrzeby stosowania art. 7a ust. 1, art. 45 ust. 1 pkt 11, art. 48 ust. 2, art. 52 ust. 3, art. 56 ust. 1 i 2, art. 138a pkt 2 i art. 138i ust. 1 kwotę wyrażoną w euro przelicza się przy zastosowaniu kursu wymiany obowiązującego w pierwszym dniu roboczym października poprzedniego roku podatkowego, opublikowanego przez Europejski Bank Centralny, przy czym wyrażone w złotych kwoty wynikające z przeliczenia zaokrągla się do pełnych złotych w ten sposób, że końcówki kwot wynoszące mniej niż 50 groszy pomija się, a końcówki kwot wynoszące 50 i więcej groszy podwyższa się do pełnych złotych.”;</p>
--	---	-------------------	---	---

Art. 3 dyrektywy 2017/2455	<p style="text-align: center;">Zmiany w dyrektywie 2009/132/WE</p> <p>Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2021 r. w dyrektywie 2009/132/WE skreśla się tytuł IV.</p>	<p style="text-align: center;">T</p>	<p>Art. 1 pkt 20 projektu ustawy dot. art. 51 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>20) uchyla się art. 51,</p>
Art. 4 dyrektywy 2017/2455	<p>1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 31 grudnia 2018 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.</p> <p>Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 31 grudnia 2020 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 2 i 3 niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.</p> <p>Państwa członkowskie stosują przepisy niezbędne do wykonania art. 1 niniejszej dyrektywy od dnia 1 stycznia 2019 r.</p> <p>Państwa członkowskie stosują przepisy niezbędne do wykonania art. 2 i 3 niniejszej dyrektywy od dnia 1 stycznia 2021 r.</p> <p>Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.</p> <p>2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.</p>	<p style="text-align: center;">T</p> <p>Zmieniony decyzją Rady 2020/1109</p>	<p>Art. 16 projektu ustawy</p>	<p>Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2021 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 2 lit. a i b w zakresie pkt 2 lit. c i d, pkt 23, pkt 35 lit. e, f, lit. g tiret pierwszego i drugiego oraz lit. h tiret pierwszego, trzeciego i piątego, pkt 40 lit. d, e, lit. f tiret pierwszego i drugiego oraz lit. g tiret drugiego w zakresie pkt 3 i tiret trzeciego, pkt 43 w zakresie art. 138e ust. 6-8, 10, 11, ust. 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 oraz art. 8 13, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.</p> <p>Decyzją 2020/1109 z dnia 20 lipca 2020 r. zmieniającą dyrektywy (UE) 2017/2455 i (UE) 2019/1995 w odniesieniu do terminu transpozycji i daty rozpoczęcia stosowania w związku z pandemią COVID-19, Rada, uwzględniając wniosek KE, odroczyła wprowadzenie nowych przepisów dotyczących podatku VAT w handlu elektronicznym o sześć miesięcy. Przepisy te zaczną obowiązywać od 1 lipca 2021 r. zamiast 1 stycznia 2021 r.</p>
	2. TABELA ZGODNOŚCI DOTYCZĄCA IMPLEMENTACJI DYREKTYWY RADY (UE) 2019/1995			
Art. 1 pkt 1 dyrektywy 2019/1995	<p>1) w tytule V rozdział 1 sekcja 2 dodaje się artykuł w brzmieniu:</p> <p>„Artykuł 36b</p> <p>Jeżeli uznaje się, że podatnik otrzymał i dokonał dostawy towarów zgodnie z art. 14a, wysyłkę lub transport tych towarów przypisuje się do dostawy dokonanej przez tego podatnika.”;</p>	<p style="text-align: center;">T</p>	<p>Art. 1 pkt 9 projektu ustawy dot. art. 22 ustawy o podatku od</p>	<p>9) w art. 22:</p> <p>c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:</p> <p>„3a. W przypadku dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, wysyłka lub transport tych towarów są przyporządkowane dostawie towarów dokonanej przez podatnika, który ułatwia dostawę towarów.</p>

			towarów i usług	
Art. 1 pkt 2 dyrektywy 2019/1995	<p>2) art. 66a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 66a</p> <p>W drodze odstępstwa od art. 63, 64 i 65, zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego z tytułu dostawy towarów dokonanej przez podatnika, w odniesieniu do którego uznaje się, że otrzymał i dokonał dostawy towarów zgodnie z art. 14a oraz z tytułu dostawy towarów dokonanej do tego podatnika ma miejsce i VAT staje się wymagalny w momencie zaakceptowania płatności.”;</p>	T	Art. 1 pkt 7 projektu ustawy dot. art. 19a ustawy o podatku od towarów i usług	<p>7) w art. 19a:</p> <p>b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:</p> <p>„1b. W odniesieniu do dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, dokonywanych:</p> <p>1) na rzecz podatnika ułatwiającego dostawy towarów,</p> <p>2) przez podatnika ułatwiającego dostawy towarów</p> <p>– obowiązek podatkowy powstaje w momencie zaakceptowania płatności w rozumieniu art. 41a rozporządzenia 282/2011.”;</p>
Art. 1 pkt 3 dyrektywy 2019/1995	<p>3) dodaje się artykuł w brzmieniu:</p> <p>„Artykuł 136a</p> <p>Jeżeli uznaje się, że podatnik otrzymał i dokonał dostawy towarów zgodnie z art. 14a ust. 2, państwa członkowskie zwalniają dostawę tych towarów dokonaną do tego podatnika.”;</p>	T	Art. 1 pkt 21 projektu ustawy dot. art. 83 ustawy o podatku od towarów i usług	<p>21) w art. 83 w ust. 1 w pkt 26 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 27 w brzmieniu:</p> <p>„27) dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 2, dokonywanych na rzecz podatnika, który ułatwia dostawę towarów.”;</p>

Art. 1 pkt 4 dyrektywy 2019/1995	4) art. 169 lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) transakcji podatnika, które są zwolnione zgodnie z art. 136a, 138, 142 i 144, art. 146–149, art. 151, 152, 153 i 156, art. 157 ust. 1 lit. b) oraz art. 158–161 lub art. 164;”	T	Art. 1 pkt 21 projektu ustawy dot. art. 83 ustawy o podatku od towarów i usług	
Art. 1 pkt 5 dyrektywy 2019/1995	5) art. 204 ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie: „Państwa członkowskie nie mogą jednak stosować możliwości, o której mowa w akapicie drugim, do podatnika w rozumieniu art. 358a pkt 1, który wybrał procedurę szczególną dla usług świadczonych przez podatników niemających siedziby na terytorium Wspólnoty.”;			Nie ma potrzeby wprowadzania nowych regulacji do ustawy o VAT. Obowiązek ustanowienia przedstawiciela podatkowego dotyczy podmiotów z państw trzecich, które podlegają obowiązkowi zarejestrowania jako podatnik VAT czynny (art. 18a ustawy o VAT). Podatnicy, w rozumieniu art. 358a pkt 1 nie mają obowiązku składania zgłoszenia rejestracyjnego, co wynika z rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 14 listopada 2014 r. w sprawie określenia podatników niemających obowiązku składania zgłoszenia rejestracyjnego (§1 pkt 1 lit. m). W konsekwencji nie mają obowiązku ustanowienia przedstawiciela. Z uwagi na rozszerzenie zakresu procedury szczególnej również na inne usługi rozporządzenie to zostanie odpowiednio zmodyfikowane w związku z projektem ustawy e-commerce.
Art. 1 pkt 6 dyrektywy 2019/1995	6) art. 272 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) podatników, którzy nie dokonują żadnej z transakcji, o których mowa w art. 20, 21, 22, 33, 36, 136a, 138 i 141;”			Nie ma potrzeby zmiany w obowiązujących przepisach ponieważ do podatników objętych tą regulacją zastosowanie mają ogólnie obowiązujące na gruncie krajowych przepisów o VAT zasady dot. rejestracji, fakturowania i składania deklaracji.
Art. 1 pkt 7 dyrektywy 2019/1995	7) w tytule XII nagłówek rozdziału 6 otrzymuje brzmienie: „Procedury szczególne dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami lub prowadzą sprzedaż towarów na odległość, lub dokonują niektórych krajowych dostaw towarów” ;	T		Zgodnie z systematyką przyjętą w ustawie o podatku od towarów i usług zagadnieniom dotyczącym procedur szczególnych dla podatników świadczących usługi na rzecz osób niebędących podatnikami lub prowadzą sprzedaż towarów na odległość, lub dokonują niektórych krajowych dostaw towarów (procedura unijna i nieunijna) poświęcony jest dział XII zatytułowany „Procedury szczególne”, który reguluje także inne procedury szczególne.
Art. 1 pkt 8 dyrektywy 2019/1995	8) w tytule XII rozdział 6 nagłówek sekcji 3 otrzymuje brzmienie: „Procedura szczególna dla wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość, dla dostaw towarów w państwie członkowskim dokonywanych przez interfejsy elektroniczne ułatwiające te dostawy oraz dla usług świadczonych przez podatników mających siedzibę na terytorium Wspólnoty, ale nieposiadających siedziby w państwie członkowskim konsumpcji” ;	T	Art. 1 pkt 33 projektu ustawy dot. tytułu rozdziału 6a w dziale XII ustawy o podatku od	33) w dziale XII tytuł rozdziału 6a otrzymuje brzmienie: „Procedura unijna dotycząca niektórych dostaw towarów oraz niektórych usług”;

			towarów i usług	
<p>Art. 1 pkt 9 dyrektywy 2019/1995</p>	<p>9) art. 369a otrzymuje brzmienie: „Artykuł 369a</p> <p>Do celów niniejszej sekcji i bez uszczerbku dla innych przepisów prawodawstwa wspólnotowego stosuje się następujące definicje:</p> <p>1) »podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim konsumpcji« oznacza podatnika, który ma siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, ale nie ma siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego konsumpcji;</p> <p>2) »państwo członkowskie identyfikacji« oznacza państwo członkowskie, w którym podatnik ma siedzibę działalności gospodarczej lub jeżeli nie ma takiej siedziby na terytorium Wspólnoty – państwo członkowskie, w którym ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.</p> <p>Jeżeli podatnik nie ma siedziby działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, ale ma więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie, w którym znajduje się stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, w związku z którym podatnik zgłasza, że skorzysta z niniejszej procedury szczególnej. Podatnik jest związany tą decyzją na dany rok kalendarzowy i dwa kolejne lata kalendarzowe.</p> <p>Jeżeli podatnik nie ma siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów. W przypadku większej liczby państw członkowskich rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów, podatnik wskazuje, które z tych państw członkowskich jest państwem członkowskim identyfikacji. Podatnik jest związany tą decyzją na dany rok kalendarzowy i dwa kolejne lata kalendarzowe;</p> <p>3) »państwo członkowskie konsumpcji« oznacza jedno z następujących państw członkowskich:</p> <p>a) w przypadku świadczenia usług, państwo członkowskie, które uznaje się za miejsce świadczenia usług zgodnie z tytułem V rozdział 3;</p>	T	Art. 1 pkt 34 lit b i c projektu ustawy dot. art. 130a pkt 2, 2a i 2b ustawy o podatku od towarów i usług	<p>34) w art. 130a:</p> <p>b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2) podatnikach – rozumie się przez to osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, które:</p> <p>a) dokonują wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość lub</p> <p>b) ułatwiają dostawę towarów zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem dostawy rozpoczyna się i kończy na terytorium tego samego państwa członkowskiego, lub</p> <p>c) posiadają siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale nie posiadają siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego konsumpcji oraz świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a;”,</p> <p>c) po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu:</p> <p>„2a) państwie członkowskim konsumpcji – rozumie się przez to:</p> <p>a) w przypadku wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość – państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy,</p> <p>b) w przypadku dostaw towarów dokonanych przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem takich dostaw rozpoczyna się i kończy na terytorium tego samego państwa członkowskiego – to państwo członkowskie,</p> <p>c) w przypadku świadczenia usług – państwo członkowskie, na terytorium którego ma miejsce świadczenie usług;</p> <p>2b) państwie członkowskim identyfikacji – rozumie się przez to państwo członkowskie:</p> <p>a) w którym podatnik posiada siedzibę działalności gospodarczej albo</p> <p>b) w którym podatnik posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo</p> <p>c) w którym podatnik posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury unijnej, o której mowa w pkt 3, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo</p>

	<p>b) w przypadku wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość, państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy;</p> <p>c) w przypadku dostawy towarów dokonanej przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 14a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem tej dostawy rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, to państwo członkowskie.”;</p>		<p>Art. 1 pkt 35 lit c projektu ustawy dot. art. 130b ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>d) rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów, a w przypadku większej liczby takich państw członkowskich, państwo członkowskie, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury unijnej, o której mowa w pkt 3, pod warunkiem że nie posiada siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej;”;</p> <p>35) w art. 130b:</p> <p>c) w ust. 3 wyrazy „W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3” zastępuje się wyrazami „W przypadkach, o których mowa w art. 130a pkt 2b lit. c i d”,</p> <p>Przepis ten z uwzględnieniem wprowadzonych zmian ma następujące brzmienie:</p> <p>3. W przypadkach, o których mowa w art. 130a pkt 2b lit. c i d, podatnik nie może zmienić państwa członkowskiego identyfikacji wcześniej niż po upływie dwóch kolejnych lat, licząc od końca roku, w którym rozpoczął korzystanie z procedury szczególnej rozliczania VAT.</p>
<p>Art. 1 pkt 10 dyrektywy 2019/1995</p>	<p>10) art. 369b otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 369b</p> <p>Państwa członkowskie zezwalają na stosowanie niniejszej procedury szczególnej następującym podatnikom:</p> <p>a) podatnikowi prowadzącemu wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość;</p> <p>b) podatnikowi ułatwiającemu dostawę towarów zgodnie z art. 14a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem dostawy rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim;</p> <p>c) podatnikowi niemającemu siedziby w państwie członkowskim konsumpcji, świadczącemu usługi na rzecz osoby niebędącej podatnikiem.</p> <p>Niniejsza procedura szczególna ma zastosowanie do wszystkich towarów lub usług tego rodzaju dokonywanych lub świadczonych na terytorium Wspólnoty przez danego podatnika.”;</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 34 lit b i c projektu ustawy dot. art. 130a pkt 2 3 ustawy o podatku od towarów i usług</p> <p>Art. 1 pkt 35 lit a projektu ustawy dot. art. 130b ust. 1 ustawy o podatku od</p>	<p>34) w art. 130a:</p> <p>b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2) podatnikach – rozumie się przez to osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, które:</p> <p>a) dokonują wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość lub</p> <p>b) ułatwiają dostawę towarów zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem dostawy rozpoczyna się i kończy na terytorium tego samego państwa członkowskiego, lub</p> <p>c) posiadają siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale nie posiadają siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego konsumpcji oraz świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a;”;</p> <p>35) w art. 130b:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Podatnik może złożyć zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury unijnej w państwie członkowskim identyfikacji. Procedura unijna ma zastosowanie do wszystkich dostaw towarów lub usług objętych tą procedurą dokonywanych lub świadczonych przez podatnika na terytorium Unii Europejskiej.”;</p>

			towarów i usług	
Art. 1 pkt 11 dyrektywy 2019/1995	11) art. 369e lit. a) otrzymuje brzmienie: „a) gdy powiadamia on o zaprzestaniu dokonywania dostaw towarów lub świadczenia usług objętych niniejszą procedurą szczególną;”;	T	Art. 1 pkt 35 lit h projektu ustawy dot. art. 130b ust. 8 pkt 1 ustawy o podatku od towarów i usług	35) w art. 130b: h) w ust. 8: – pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) zawiadomi właściwego naczelnika urzędu skarbowego o zaprzestaniu dokonywania dostaw towarów lub świadczenia usług objętych procedurą unijną lub”;
Art. 1 pkt 12 dyrektywy 2019/1995	12) art. 369f otrzymuje brzmienie: „Artykuł 369f Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji deklarację VAT za każdy kwartał kalendarzowy, niezależnie od tego, czy dostawy towarów i świadczenia usług objęte niniejszą procedurą szczególną miały miejsce. Deklarację VAT składa się do końca miesiąca następującego po upływie okresu rozliczeniowego objętego tą deklaracją.”;	T	Art. 1 pkt 36 lit a i b projektu ustawy dot. art. 130c ust. 1 i 2 ustawy o podatku od towarów i usług	36) w art. 130c: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Podatnicy zidentyfikowani na potrzeby procedury unijnej są obowiązani składać za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklaracje na potrzeby rozliczenia VAT, zwane dalej „deklaracjami VAT”, do właściwego urzędu skarbowego, niezależnie od tego, czy dostawy towarów i świadczenia usług objęte procedurą unijną miały miejsce.”; b) w ust. 2 wyrazy „do 20. dnia miesiąca” zastępuje się wyrazami „do końca miesiąca”, Przepis ust. 2 z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie: Art. 130c. 2. Deklaracje VAT składa się za okresy kwartalne w terminie do końca miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale.
Art. 1 pkt 13 dyrektywy 2019/1995	13) w art. 369g ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie: „1. Deklaracja VAT zawiera numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 369d, oraz, dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w którym VAT jest należny, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, mające zastosowanie stawki VAT, całkowitą kwotę odpowiadającą jej VAT w podziale na stawki, a także całkowitą kwotę należnego VAT w odniesieniu do następujących dostaw towarów lub świadczenia usług objętych niniejszą procedurą szczególną, mających miejsce w danym okresie rozliczeniowym: a) wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość; b) dostaw towarów zgodnie z art. 14a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport tych towarów rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim;	T	Art. 1 pkt 36 lit c - e projektu ustawy dot. art. 130c ust. 4, 4a i 5 ustawy o podatku od	36) w art. 130c c) w ust. 4: – we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „powinna zawierać” zastępuje się wyrazem „zawiera”, – w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie: „a) całkowitą wartość, pomniejszoną o kwotę VAT, następujących transakcji mających miejsce w danym okresie rozliczeniowym: – wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość,

<p>c) świadczenia usług.</p> <p>Deklaracja VAT zawiera również zmiany dotyczące poprzednich okresów rozliczeniowych, zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.</p> <p>2. Jeżeli towary są wysyłane lub transportowane z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, mające zastosowanie stawki VAT, całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki, a także całkowitą kwotę należnego VAT w odniesieniu do następujących dostaw towarów objętych niniejszą procedurą szczególną, z podziałem na każde państwo członkowskie, z którego takie towary są wysyłane lub transportowane:</p> <p>a) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość innej niż ta dokonywana przez podatnika zgodnie z art. 14a ust. 2;</p> <p>b) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość i dostawy towarów, jeżeli wysyłka lub transport tych towarów rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, dokonanej przez podatnika zgodnie z art. 14a ust. 2.</p> <p>W odniesieniu do dostaw, o których mowa w lit. a), deklaracja VAT zawiera również indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej nadany przez państwo członkowskie, z którego takie towary są wysyłane lub transportowane.</p> <p>W odniesieniu do dostaw, o których mowa w lit. b), deklaracja VAT zawiera również indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej nadany przez państwo członkowskie, z którego takie towary są wysyłane lub transportowane, o ile są dostępne.</p> <p>Deklaracja VAT zawiera informacje, o których mowa w niniejszym ustępie, z podziałem na państwa członkowskie konsumpcji.</p> <p>3. W przypadku gdy – poza stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim identyfikacji – podatnik świadczący usługi objęte niniejszą procedurą szczególną ma jedno lub większą liczbę stałych miejsc prowadzenia działalności gospodarczej, z których świadczone są te usługi, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, mające zastosowanie stawki VAT, całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki, a także całkowitą kwotę należnego VAT, w odniesieniu do świadczenia tych usług dla każdego państwa członkowskiego, w którym ten podatnik ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, oraz indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej tego stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, z podziałem na państwa członkowskie konsumpcji.”;</p>		<p>towarów i usług</p> <ul style="list-style-type: none"> – dostawy towarów dokonywanych przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport tych towarów rozpoczyna się i kończy na terytorium kraju, – świadczenia usług,” – w pkt 2 w lit. b wyraz „usługi” zastępuje się wyrazem „transakcje”, <p>Przepis ust. 4 z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie:</p> <p>Art. 130c.4. Deklaracja VAT zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku; 2) dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w którym VAT jest należny: <ul style="list-style-type: none"> a) całkowitą wartość, pomniejszoną o kwotę VAT, następujących transakcji mających miejsce w danym okresie rozliczeniowym: <ul style="list-style-type: none"> – wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość, – dostawy towarów dokonywanych przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport tych towarów rozpoczyna się i kończy na terytorium kraju, – świadczenia usług, b) całkowitą kwotę podatku należnego przypadającą na transakcje, o których mowa w lit. a, wraz z jej podziałem na kwoty odpowiadające poszczególnym stawkom VAT, c) stawki VAT; 3) kwotę podatku należnego ogółem. d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: <p>„4a. W przypadku gdy towary są wysyłane lub transportowane z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji, deklaracja VAT oprócz informacji, o których mowa w ust. 4, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dla każdego państwa członkowskiego, z którego towary są wysyłane lub transportowane: <ul style="list-style-type: none"> a) całkowitą wartość, pomniejszoną o kwotę VAT, następujących dostaw towarów: <ul style="list-style-type: none"> – wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość innej niż dokonywana przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2, – wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość i dostawy towarów, jeżeli wysyłka lub transport tych towarów rozpoczyna się i kończy na terytorium państwa
--	--	--

			<p>członkowskiego innym niż państwo członkowskie identyfikacji, dokonanej przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 7a ust. 2,</p> <p>b) całkowitą kwotę podatku należnego przypadającą na transakcje, o których mowa w lit. a, wraz z jej podziałem na kwoty odpowiadające poszczególnym stawkom VAT,</p> <p>c) stawki VAT;</p> <p>2) w przypadku dostaw, o których mowa w pkt 1 lit. a tiret pierwsze – numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od wartości dodanej, a w przypadku jego braku - numer, za pomocą którego ten podatnik jest zidentyfikowany dla celów podatkowych w państwie członkowskim, z którego towary są wysyłane lub transportowane;</p> <p>3) w przypadku dostaw, o których mowa w pkt 1 lit. a tiret drugie – numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od wartości dodanej, a w przypadku jego braku - numer, za pomocą którego ten podatnik jest zidentyfikowany dla celów podatkowych w państwie członkowskim, z którego towary są wysyłane lub transportowane, o ile jest dostępny.”,</p> <p>e) w ust. 5:</p> <p>– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</p> <p>„W przypadku gdy poza stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim identyfikacji podatnik świadczący usługi objęte procedurą unijną ma również inne stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej znajdujące się w innym państwie członkowskim, z którego świadczone są te usługi, deklaracja VAT, oprócz informacji, o których mowa w ust. 4, zawiera:”;</p> <p>– pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) całkowitą wartość tych usług, wraz z jej podziałem na państwa członkowskie konsumpcji dla każdego państwa członkowskiego, w którym podatnik ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej,”;</p> <p>– w pkt 2 wyrazy „jakikolwiek numer, za pomocą którego ten podatnik jest zidentyfikowany w państwie członkowskim” zastępuje się wyrazami „numer, za pomocą którego ten podatnik jest zidentyfikowany dla celów podatkowych w państwie członkowskim”;</p> <p>Przepis ust. 5 z uwzględnieniem wprowadzonej zmiany ma następujące brzmienie:</p> <p>Art. 130c.5. W przypadku gdy poza stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim identyfikacji podatnik świadczący usługi objęte procedurą unijną ma również inne stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej znajdujące się w innym państwie członkowskim, z którego świadczone są te usługi, deklaracja VAT, oprócz informacji, o których mowa w ust. 4, zawiera:</p> <p>1) całkowitą wartość tych usług, wraz z jej podziałem na państwa członkowskie konsumpcji dla każdego państwa członkowskiego, w którym podatnik ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej,”;</p>
--	--	--	---

				2) numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od wartości dodanej, a w przypadku jego braku – numer, za pomocą którego ten podatnik jest zidentyfikowany dla celów podatkowych w państwie członkowskim, w którym ma takie miejsce.
Art. 1 pkt 14 dyrektywy 2019/1995	14) w art. 369zb ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Państwa członkowskie wymagają, aby VAT, o którym mowa w ust. 1, był płatny co miesiąc w terminie płatności mającym zastosowanie do zapłaty należności celnych.”.	T	Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138i ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług	Art. 138i. 6. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku jest obowiązana do wpłacenia pobranego podatku w terminie do 16. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym podatek został pobrany.
Art. 2 dyrektywy 2019/1995	1.Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2020 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2021 r. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie. 2.Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.	Zmieniony decyzją Rady 2020/1109	Art. 16 projektu ustawy	Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2021 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 2 lit. a i b w zakresie pkt 2 lit. c i d, pkt 23, pkt 35 lit. e, f, lit. g tiret pierwszego i drugiego oraz lit. h tiret pierwszego, trzeciego i piątego, pkt 40 lit. d, e, lit. f tiret pierwszego i drugiego oraz lit. g tiret drugiego w zakresie pkt 3 i tiret trzeciego, pkt 43 w zakresie art. 138e ust. 6-8, 10, 11, ust. 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 oraz art. 8 13, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia. Decyzją 2020/1109 z dnia 20 lipca 2020 r. zmieniającą dyrektywy (UE) 2017/2455 i (UE) 2019/1995 w odniesieniu do terminu transpozycji i daty rozpoczęcia stosowania w związku z pandemią COVID-19, Rada, uwzględniając wniosek KE, odroczyła wprowadzenie nowych przepisów dotyczących podatku VAT w handlu elektronicznym o sześć miesięcy. Przepisy te zaczną obowiązywać od 1 lipca 2021 r. zamiast 1 stycznia 2021 r., zapewniając państwom członkowskim i przedsiębiorstwom dodatkowy czas na przygotowanie się do ich stosowania.
	3. TABELA ZGODNOŚCI DOTYCZĄCA IMPLEMENTACJI DYREKTYWY RADY (UE) 2018/1910			
Art. 1 pkt 2 dyrektywy 2018/1910	2) w tytule V rozdział 1 sekcja 2 dodaje się artykuł w brzmieniu: „Artykuł 36a 4. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do sytuacji objętych art. 14a.”;	T	Art. 1 pkt 9 projektu ustawy dot. art. 22 ustawy o podatku od	9) art. 22 po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu: 3b. Przepisy ust. 2-2c nie mają zastosowania do dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, dokonywanych na rzecz podatnika ułatwiającego dostawę towarów oraz dokonywanych przez tego podatnika.” Ustawa, w której dokonano transpozycji dyrektywy Rady (UE) 2018/1910 z dnia 4 grudnia 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do harmonizacji i uproszczenia niektórych

			<p>towarów i usług</p> <p>przepisów w systemie podatku od wartości dodanej dotyczących opodatkowania handlu między państwami członkowskimi nie implementuje art. 36a ust. 4 dyrektywy 2006/112/WE wprowadzonego dyrektywą 2018/1910. Przepis ten wskazuje bowiem, że art. 36a dyrektywy 2006/112/WE nie ma zastosowania do sytuacji objętych art. 14a. Tymczasem art. 14a dyrektywy 2006/112/WE, do którego odnosi się wspomniany art. 36a ust. 4, został wprowadzony w drodze wchodzącej w skład tzw. pakietu VAT e-commerce dyrektywy Rady (UE) 2017/2455 dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość, którą państwa członkowskie są zobowiązane transponować na mocy decyzji Rady z dnia 20 lipca 2020 r. zmieniająca dyrektywy (UE) 2017/2455 i (UE) 2019/1995 w odniesieniu do terminu transpozycji i daty rozpoczęcia stosowania w związku z pandemią COVID-19, do dnia 30 czerwca 2021 r., a stosować od dnia 1 lipca 2021 r. Oznacza to de facto, że transpozycja art. 36a ust. 4 dyrektywy 2006/112/WE jest warunkowana transpozycją przepisów art. 14a dyrektywy 2006/112/WE, wobec którego termin transpozycji upływa z dniem 30 czerwca 2021 r. (z obowiązkiem stosowania wdrożonego przepisu dopiero od dnia 1 lipca 2021 r.)</p> <p>Wskazana zależność pomiędzy dyrektywą 2018/1910 a dyrektywą 2017/2455 powoduje zatem, że państwa członkowskie nie były w stanie zapewnić wdrożenia art. 36a ust. 4 dyrektywy VAT, bez jednoczesnej transpozycji art. 14a dyrektywy. Biorąc pod uwagę termin transpozycji dyrektywy 2017/2455 (30 czerwca 2021 r.), Polska dokonuje transpozycji art. 36a ust. 4 dyrektywy VAT, wprowadzonego dyrektywą 2018/1910, łącznie z wdrożeniem dyrektywy 2017/2455 i tzw. pakietu VAT e-commerce.</p>
--	--	--	--

2. ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

POZOSTAŁE PRZEPISY PROJEKTU – zmiany będące konsekwencją implementacji DYREKTYWY RADY (UE): 2017/2455 oraz 2019/1995 oraz pozostałe zmiany

Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Art. 1 W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106, z późn. zm.)		
Art. 1 pkt 1 lit c dotyczy art. 2 pkt 23 i 24 ustawy o podatku od towarów i usług	1) w art. 2: c) uchyla się pkt 23 i 24;	Polska posiada regulacje dotyczące sprzedaży wysyłkowej (w Polsce rozwiązanie takie funkcjonuje od 1 grudnia 2008 r.). W ustawie o podatku od towarów i usług, w brzmieniu obowiązującym do końca czerwca 2021 r., zawarte zostały definicje legalne sprzedaży wysyłkowej, dzielące ją na sprzedaż z i na terytorium kraju (art. 2 pkt 23 i 24). W zakresie implementacji dyrektywy 2017/2455 ustawa wprowadzi w art. 2 pkt 22a nową regulację definiującą wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość (WSTO) i uchylili regulacje dotyczące sprzedaży wysyłkowej istniejące w art. 2 pkt 23 i 24 ustawy o podatku od towarów i usług.
Art. 1 pkt 1 lit d dotyczy art. 2 pkt 26 ustawy o podatku od towarów i usług	1) w art. 2: d) w pkt 26 wyrazy „za pomocą środków komunikacji elektronicznej” zastępuje się wyrazami „drogą elektroniczną”;	W projektowanym przepisie art. 2 pkt 26 ustawy o VAT proponuje się dostosowanie definicji usług elektronicznych do nomenklatury stosowanej w ustawie o VAT. Wykładnia tej definicji może powodować wątpliwości interpretacyjne co do sposobu wykonywania usług elektronicznych, w kontekście wykorzystanych dla potrzeb tej definicji pojęć. Zgodnie z jej obecnym brzmieniem, usługami elektronicznymi są usługi świadczone przy pomocy środków komunikacji elektronicznej. Na gruncie przepisów prawa podatkowego interpretacja pojęcia środków komunikacji elektronicznej jest zawężana do wyspecjalizowanych środków spełniających określone standardy i przygotowanych do otrzymywania i przysyłania danych w określonej formie. Środkami komunikacji elektronicznej są w szczególności zdefiniowany w ustawie Ordynacja podatkowa portal podatkowy, epuap lub określone oprogramowanie (np. aplikacja e-mikrofirma przeznaczona do generowania i przysyłania JPK). Z tego powodu brzmienie definicji usług elektronicznych może nasuwać wątpliwości co do dopuszczalnych sposobów świadczenia usług elektronicznych. W związku z tym w obecnie obowiązującej definicji usług elektronicznych proponuje się zastąpić pojęcie środków komunikacji elektronicznej, pojęciem drogi elektronicznej. Na gruncie przepisów prawa podatkowego, pojęcie drogi elektronicznej jest znacznie szersze od pojęcia środków komunikacji elektronicznej. Należy zwrócić przy tym uwagę, że w przepisie art. 7 rozporządzenia 282/2011, do którego stosowania odsyła przepis art. 2 pkt 26 ustawy o VAT, również jest mowa o usługach świadczonych drogą elektroniczną, a nie o usługach świadczonych przy pomocy środków komunikacji elektronicznej.
Art. 1 pkt 2 dotyczy art. 3 ustawy o podatku od towarów i usług	2) w art. 3 w ust. 3: a) we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyraz „podatników”, b) pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie: „2) podatników: a) nieposiadających siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju, b) o których mowa w art. 109b, c) korzystających z procedur szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9,	Ustawa rozszerza właściwość organów podatkowych. Obecnie organami podatkowymi, właściwymi dla podatników podatku od towarów i usług oraz podatku od wartości dodanej, korzystających z procedury MOSS, są odpowiednio Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście oraz Naczelnik Łódzkiego Urzędu Skarbowego (art. 3 ust. 3 pkt 3 ustawy o VAT oraz odpowiednie przepisy rozdziałów 6a i 7 działy XII ustawy o VAT – art. 130b ust. 4-8, art. 130c ust. 1, ust. 8, art. 132 ust. 3, ust. 5-7, art. 133 ust. 1, ust. 8). Zmiany wprowadzane w art. 3 ust. 3 pkt 2 ustawy o VAT mają na celu określenie właściwości organu podatkowego w przypadkach podatników, o których mowa w art.

	<p>d) działających w charakterze pośredników na rzecz podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9</p> <p>– właściwym organem podatkowym jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście, zwany dalej „naczelnikiem drugiego urzędu skarbowego;</p> <p>3) podatników:</p> <p>a) o których mowa w art. 130a pkt 2 i art. 138b ust. 1 pkt 1–3, oraz podmiotów zagranicznych, o których mowa w art. 131 pkt 2, zidentyfikowanych na potrzeby procedury szczególnej rozliczania VAT, o której mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, dla których państwem członkowskim konsumpcji, o którym mowa w art. 130a pkt 2a, art 131 pkt 3a i art. 138a pkt 4, jest Rzeczpospolita Polska,</p> <p>b) działających w charakterze pośredników na rzecz podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, dla których państwem członkowskim konsumpcji, o którym mowa w art. 130a pkt 2a, art 131 pkt 3a i art. 138a pkt 4, jest Rzeczpospolita Polska</p> <p>– właściwym organem podatkowym jest Naczelnik Łódzkiego Urzędu Skarbowego.”</p>	<p>109b, korzystających z procedur szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, oraz działających w charakterze pośredników na rzecz podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9. Organem podatkowym właściwym w tych sprawach będzie Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa – Śródmieście.</p> <p>Należy zwrócić przy tym uwagę, że art. 109b ust. 1 nakłada na podatników ułatwiających poprzez interfejs elektroniczny – taki jak platforma (<i>ang. platform</i>), platforma handlowa (<i>ang. marketplace</i>), portal lub inne podobne środki – dokonanie na terytorium UE określonych w tym przepisie dostaw towarów i usług, zasadniczo na rzecz podmiotów niebędących podatnikami, obowiązek prowadzenia ewidencji zawierającej określone informacje na temat tych czynności (transakcji) i wykonujących je podatników. W myśl projektowanego art. 109b ust. 4 ustawy o VAT wskazaną ewidencję udostępnia się nie później niż w terminie 7 dni od dnia doręczenia żądania właściwego organu podatkowego (tj. Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście), w odniesieniu do (i) dostaw towarów, w przypadku których wysyłka lub transport towarów kończy lub rozpoczyna się na terytorium kraju oraz (ii) świadczenia usług, w przypadku których miejsce świadczenia znajduje się na terytorium kraju. Należy mieć na względzie, że obowiązkiem prowadzenia i udostępniania tej ewidencji będą objęci podatnicy (operatorzy interfejsów elektronicznych) bez względu na to w jakim państwie znajduje się ich siedziba działalności gospodarczej. W praktyce obowiązek ten będzie zatem spoczywał również na podatnikach zagranicznych, tj. takich, których siedziba działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej zlokalizowane są w innych niż Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej bądź w państwach trzecich, które nie należą do tej organizacji. W związku z tym zasadne jest, aby to właśnie Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście, który jest właściwym organem podatkowym dla podatników nieposiadających siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju, pełnił rolę właściwego organu podatkowego również w przypadku podatników, o których mowa w art. 109b.</p> <p>W związku z rozwiązaniami wprowadzanymi projektem ustawy należy również nadać nowe brzmienie art. 3 ust. 3 pkt 3 ustawy o VAT które wskazuje, że Naczelnik Łódzkiego Urzędu Skarbowego jest właściwym organem podatkowym dla podatników o których mowa w art. 130a pkt 2, podmiotów zagranicznych, o których mowa w art. 131 pkt 2, podatników, o których mowa w 138b ust. 1 pkt 1 - 3, zidentyfikowanych na potrzeby procedury szczególnej rozliczania VAT, o której mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, oraz działających w charakterze pośredników na rzecz podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, dla których państwem członkowskim konsumpcji jest Rzeczpospolita Polska.</p>
<p>Art. 1 pkt 4 dotyczy art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>4) w art. 12 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju” zastępuje się wyrazami „wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość”;</p>	<p>Zmiana w tym przepisie ma charakter techniczny i jej celem jest dostosowanie regulacji do nowej definicji WSTO, zastępującej definicję sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju.</p>

Art. 1 pkt 5 dotyczy art. 13 ust. 4 pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług	5) w art. 13 w ust. 4 w pkt 2 wyrazy „sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju” zastępuje się wyrazami „wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość”;	Zmiana w tym przepisie ma charakter techniczny i jej celem jest dostosowanie regulacji do nowej definicji WSTO, zastępującej definicję sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju.
Art. 1 pkt 6 dotyczy art. 17 ust. 1 pkt 5 lit. c ustawy o podatku od towarów i usług	6) w art. 17 w ust. 1 w pkt 5 lit. c otrzymuje brzmienie: „c) dostawa towarów nie jest dokonywana w ramach wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość lub sprzedaży na odległość towarów importowanych rozliczanej w procedurze importu, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, lub na zasadach odpowiadających tym regulacjom;”;	Zmiany w tym przepisie mają charakter techniczny i ich celem jest dostosowanie regulacji do nowej definicji WSTO, zastępującej definicję sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju. Ponadto wyłączenie rozszerzone zostało również na SOTI. Zmiana wyłącza możliwość stosowania mechanizmu odwróconego obciążenia w przypadku, gdy SOTI dokonywana byłaby do nabywcy w Polsce przez dostawcę spoza UE, który rozlicza VAT w IOSS. Dostawa taka powinna być rozliczona wyłącznie w IOSS.
Art. 1 pkt 7 projektu ustawy dot. art. 19a ustawy o podatku od towarów i usług	7) w art. 19a: a) w ust. 1 wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 1a, 5 i 7 11, art. 14 ust. 6, art. 20 i art. 21 ust. 1” zastępuje się wyrazami „z zastrzeżeniem ust. 1a, 1b, 5 i 7 11, art. 14 ust. 6, art. 20, art. 21 ust. 1 i art. 138P”; c) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do dostawy towarów, z wyjątkiem dostaw towarów, o których mowa w: 1) art. 7 ust. 1 pkt 2; 2) art. 7a ust. 1 i 2, dokonywanych na rzecz podatnika ułatwiającego dostawę towarów oraz przez tego podatnika.”; d) w ust. 5 w pkt 3 w lit. b po wyrazach „- oraz gazet, czasopism i magazynów, drukowanych (CN 4902),” dodaje się wyrazy „, z wyjątkiem dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, dokonywanych na rzecz podatnika ułatwiającego dostawę towarów oraz przez tego podatnika”; e) ust. 8 otrzymuje brzmienie: „8. Jeżeli przed dokonaniem dostawy towaru lub wykonaniem usługi otrzymano całość lub część zapłaty, w szczególności przedpłatę, zaliczkę, zadebek, ratę, wkład budowlany lub mieszkaniowy przed ustanowieniem spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego lub lokalu o innym przeznaczeniu, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą jej otrzymania w odniesieniu do otrzymanej kwoty, z wyjątkiem: 1) dostaw towarów, w stosunku do których obowiązek podatkowy powstaje w sposób, o którym mowa w ust. 1b,; 2) dostaw towarów i świadczenia usług, w stosunku do których obowiązek podatkowy powstaje w sposób, o którym mowa w ust. 5 pkt 4.”;	Zmiany w art. 19a ust. 1 mają charakter techniczny i ich celem jest wskazanie, że zasada ogólna dotycząca powstania obowiązku podatkowego określona w art. 19a ust. 1 nie będzie mieć zastosowania do wyjątku wprowadzonego w ust. 1b tego artykułu. Modyfikacje proponowane w art. 19a ust. 4, ust. 5 pkt 3 lit. b i ust. 8 ustawy o VAT mają na celu wyłączenie stosowania innych specyficznych zasad powstawania obowiązku podatkowego do dostaw towarów objętych zakresem projektowanego art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT. Wyłączenie to wynika z faktu, że te, określone w implementowanej dyrektywie szczególne zasady dotyczące powstawania obowiązku podatkowego (tj. w momencie zaakceptowania płatności), odnoszą się do wszystkich kategorii towarów będących przedmiotem dostaw ułatwianych przez operatorów interfejsów elektronicznych w rozumieniu proponowanego art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT. W konsekwencji należy wyłączyć zastosowanie specyficznych reguł powstawania obowiązku podatkowego dotyczących niektórych dostaw towarów przewidzianych w przepisach ustawy o VAT, w przypadku gdy dostawy te będą ułatwane przez operatora IE.
Art. 1 pkt 8 projektu ustawy dot. art. 21 ustawy o podatku od towarów i usług	8) w art. 21 w ust. 6 w pkt 2 w lit. b kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu: „c) dostaw towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, dokonywanych na rzecz podatnika ułatwiającego dostawę towarów oraz przez tego podatnika.”;	Proponowany art. 21 ust. 6 pkt 2 ustawy o VAT wyłącza możliwość stosowania tzw. metody kasowej do dostaw towarów objętych zakresem projektowanego art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o VAT. To wyłączenie dotyczy zarówno „fikcyjnej” dostawy pomiędzy dostawcą bazowym i operatorem interfejsu elektronicznego, jak i „fikcyjnej” dostawy dokonywanej przez operatora interfejsu elektronicznego na rzecz podmiotu niebędącego podatnikiem VAT, będącym jednocześnie finalnym nabywcą towarów (konsumentem). Zmiana ta wynika z przyjęcia szczególnej reguły dotyczącej

		momentu powstania obowiązku podatkowego w odniesieniu do takich transakcji przewidzianej w projektowanym art. 19a ust. 1b ustawy o VAT.
Art. 1 pkt 9 lit. b dotyczy art. 22 ust. 1b ustawy o podatku od towarów i usług	<p>9) w art. 22:</p> <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu: 1b. Przepis ust. 1a pkt 2 i 3 stosuje się pod warunkiem posiadania przez dostawcę dokumentów jednoznacznie potwierdzających dokonanie dostawy na zasadach określonych w tych przepisach.”,</p>	<p>Zgodnie z projektowanym art. 22a ust. 1b ustawy o podatku od towarów i usług warunkiem stosowania art. 22 ust. 1a pkt 2-3 jest konieczność posiadania przez dostawcę dokumentów jednoznacznie potwierdzających dokonanie tej dostawy na zasadach określonych w tych przepisach. Obecnie, zgodnie z brzmieniem art. 24 ust. 11 ustawy o VAT wymóg ten dotyczy jedynie podatnika podatku od wartości dodanej, dokonującego sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju. Z uwagi na konieczność uszczelnienia systemu oraz zapobiegania oszustwom, wymóg ten będzie dotyczył wszystkich dostawców, korzystających z procedur szczególnych określonych w art. 120 ust. 4 lub 5 ustawy o podatku od towarów i usług lub odpowiadającym im przepisom w innych państwach członkowskich. Jednocześnie należy zauważyć, że dostawa towarów, o której mowa w art. 22a ust. 1a pkt 1, jest opodatkowana na zasadach marży w kraju, w którym rozpoczyna się wysyłka lub transport (czyli w Polsce, a nie w państwie członkowskim nabywcy) i z tego względu, w tym przypadku, dostawca nie musi posiadać omawianych dokumentów.</p> <p>Wskazane powyżej wyłączenia dotyczą również SOTI.</p> <p>Procedura szczególna (procedura marży) mająca zastosowanie do dostaw towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich i antyków dotyczy sprzedaży w UE i nie może być stosowana do podatku VAT należnego przy imporcie. Zasadniczo, jeśli towary są dostarczane spoza UE konsumentowi w UE, zastosowanie mają zasady VAT dotyczące SOTI. Jeżeli IOSS jest używany do SOTI, procedura marży nie ma zastosowania.</p> <p>Jeśli podatnik-pośrednik importuje dzieła sztuki, przedmioty kolekcjonerskie i antyki (nie towary używane), może zdecydować się na zastosowanie procedury marży dla sprzedaży tych importowanych towarów. Podatnik-pośrednik samodzielnie importuje towary, a następnie realizuje dostawę krajową. Podatnik-pośrednik może następnie zastosować procedurę marży do tych kolejnych dostaw (z wyjątkiem dostaw towarów używanych), w wyniku czego nie będzie mógł odliczyć VAT od importu. Tak więc, jeśli podlegający opodatkowaniu pośrednik chce zastosować procedurę marży przy sprzedaży, będzie musiał samodzielnie importować towary i zastosować procedurę marży do kolejnych dostaw.</p>
Art. 1 pkt 10 dotyczy art. 22a ust. 7-11 ustawy o podatku od towarów i usług	<p>10) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:</p> <p>7. Warunkiem uznania dostawy towarów w ramach wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość za dostawę dokonaną na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy, w przypadku gdy towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, jest otrzymanie przez dostawcę, przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za dany okres rozliczeniowy, dowodów, że towary zostały dostarczone do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów.</p> <p>8. Dowodami, o których mowa w ust. 7, są dokumenty:</p>	<p>Regulacje w zakresie WSTO pozostają analogiczne, jeżeli chodzi o ujęcie systemowe, do regulacji dotyczących wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów (WDT) i eksportu (różnice polegają na ostatecznym odbiorcy takich towarów) i generalnie te same regulacje powinny być stosowane.</p> <p>Utrzymanie, co do zasady, przepisów dotyczących dowodów przy sprzedaży wysyłkowej również w realiach wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość jest powodowane potrzebą zapewnienia organom administracji podatkowej odpowiedniego narzędzia do sprawowania kontroli nad ruchem towarów w ramach UE. Jeżeli towary są zlokalizowane w Polsce, bez względu na to, do kogo należą (czy do podatnika z siedzibą w Polsce, z siedzibą w innym państwie członkowskim UE czy w państwie trzecim), to istotne jest zapewnienie, że ich dostawy zostaną opodatkowane, tj. że nie dojdzie do braku opodatkowania, ale również podwójnego opodatkowania. Dostawy towarów, niezależnie od tego, czy dokonywane w ramach</p>

	<p>1) przewozowe otrzymane od przewoźnika (spedytora) odpowiedzialnego za wywóz towarów z terytorium kraju - w przypadku gdy przewóz towarów jest zlecany przez dostawcę przewoźnikowi,</p> <p>2) potwierdzające odbiór towarów poza terytorium kraju</p> <p>– jeżeli dokumenty te łącznie potwierdzają dostarczenie towarów do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów.–</p> <p>9. W przypadku gdy dokumenty, o których mowa w ust. 8, nie potwierdzają jednoznacznie dostarczenia towarów do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów, dokumentami wskazującymi, że wystąpiła dostawa towarów na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów, mogą być również inne dokumenty otrzymywane przez dostawcę w tego rodzaju dostawie towarów, w szczególności:</p> <p>1) korespondencja handlowa z nabywcą, w tym jego zamówienie;</p> <p>2) dokument potwierdzający zapłatę za towar, z wyjątkiem przypadków, gdy dostawa ma charakter nieodpłatny lub zobowiązanie jest realizowane w innej formie – w takim przypadku inny dokument stwierdzający wygaśnięcie zobowiązania.</p> <p>10. Jeżeli warunek, o którym mowa w ust. 7, nie został spełniony, dostawca nie wykazuje tej dostawy w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3, za dany okres rozliczeniowy. W tym przypadku dostawca wykazuje tę dostawę w ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3, za następny okres rozliczeniowy jako dostawę towarów na terytorium kraju, jeżeli przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za ten następny okres rozliczeniowy dostawca nie otrzymał dokumentów wskazujących, że wystąpiła dostawa towarów na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów.</p> <p>11. Otrzymanie dokumentów wskazujących, że wystąpiła dostawa towarów na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów dla wysyłanych lub transportowanych towarów po terminie, o którym mowa w ust. 10, uprawnia dostawcę do dokonania korekty podatku należnego w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym dostawca otrzymał te dokumenty.”;</p>	<p>WSTO (tak jak w analizowanym przykładzie), czy też w ramach innych dostaw transgranicznych (np. dostawy B2B, gdzie nabywca rozlicza wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów), czy też w zakresie obrotu krajowego podlegają szczególnym warunkom mającym na celu zagwarantowanie ich opodatkowania. Jednym z takich warunków jest konieczność gromadzenia dowodów potwierdzających przemieszczenie towarów, co jest szczególnie często wykorzystywane w obrocie między państwami członkowskimi czy też między tymi krajami a krajami trzecimi. W przypadku obrotu transgranicznego organ podatkowy musi mieć bowiem pewność, że towar opuścił terytorium kraju / wjechał na terytorium kraju, co jest warunkiem sine qua non podstawowych w ramach UE transakcji, jak np. wewnątrzwspólnotowa dostaw towarów / wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów. Posiadanie dokumentów przewozowych jak również dokumentów potwierdzających odbiór towarów poza terytorium kraju będzie warunkiem uznania dostawy towarów w ramach wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość za dostawę dokonaną na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy (podobnie jak obecnie przy sprzedaży wysyłkowej). Brak wskazanych dokumentów spowoduje, że dostawa będzie musiała zostać rozliczona jako dostawa krajowa, podlegać zaewidencjonowaniu zgodnie z art. 109 ust. 3 ustawy o VAT oraz wykazaniu w deklaracji podatkowej. Tak jak wskazano wyżej, dotyczyć to będzie każdej sytuacji, gdy towary będą położone na terytorium kraju, niezależnie od statusu podatkowego (rezydencji podatkowej) dostawcy.</p> <p>Ponadto należy zwrócić uwagę, iż fakt, że dostawa ma miejsce na terytorium innego państwa nie oznacza, że Polska nie będzie zaangażowana w rozliczenie VAT z tytułu takich transakcji. W szczególności bowiem w myśl art. 86 ust. 8 pkt 1 ustawy o VAT podatnikowi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego (prawo do odliczenia podatku naliczonego), jeżeli importowane lub nabyte towary i usługi dotyczą dostawy towarów lub świadczenia usług przez podatnika poza terytorium kraju, jeżeli kwoty te mogłyby być odliczone, gdyby czynności te były wykonywane na terytorium kraju, a podatnik posiada dokumenty, z których wynika związek odliczonego podatku z tymi czynnościami.</p>
<p>Art. 1 pkt 15 dotyczy art. 33 ust. 4 i 6 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>15) w art. 33:</p> <p>a) w ust. 4 wyrazy „art. 33a-33c” zastępuje się wyrazami „art. 33a i 33b”,</p> <p>b) w ust. 6 wyrazy „art. 33a i 33c” zastępuje się wyrazem „art. 33a”;</p>	<p>Zmiana o charakterze dostosowawczym, w związku z uchynieniem art. 33c ustawy o VAT.</p>
<p>Art. 1 pkt 16 dotyczy art. 33c ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>16) uchyla się art. 33c;</p>	<p>Uchylenie art.33c jest konsekwencją zmian w modelu odpraw celnych przesyłek pocztowych, polegających na przyjęciu przez operatora wyznaczonego w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo pocztowe, tj. Poczta Polska S.A. roli zgłaszającego i tym samym dłużnika celnego.</p>

Art. 1 pkt 19 dotyczy art. 46 pkt 4 ustawy o podatku od towarów i usług	19) w art. 46 uchyla się pkt 4;	W art. 46 ustawy o podatku od towarów i usług uchyla się pkt 4. Projektowana zmiana ma charakter porządkujący. Regulacje związane z przeliczaniem walut zostały przeniesione do projektowanego art. 31a ust. 5.
Art. 1 pkt 23 dotyczy art. 96 ust. 1a ustawy o podatku od towarów i usług	23) w art. 96 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Dostawca nieposiadający siedziby działalności gospodarczej na terytorium kraju dokonujący wewnątrzwspólnotowej sprzedaży na odległość towarów, które w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, składa zgłoszenie rejestracyjne do naczelnika urzędu skarbowego przed dniem dokonania dostawy.”;	<p>W dodanym ustępie 1a w art. 96 ustawy o VAT wskazuje się, iż w przypadku WSTO dokonywanej przez dostawcę, nieposiadającego siedziby działalności gospodarczej na terytorium kraju, którego towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu znajdują się na terytorium kraju, zgłoszenie rejestracyjne składa się do naczelnika urzędu skarbowego przed dniem dokonania dostawy.</p> <p>Zatem w sytuacji, w której zagraniczny dostawca dokonujący WSTO posiada towary na terytorium Polski, powinien być on zawsze zobowiązany do rejestracji na VAT, niezależnie od swojego statusu, oraz niezależnie od tego czy jest on zgłoszony do procedury OSS. Jest to konieczne z uwagi na fakt, że organy skarbowe powinny mieć wiedzę na temat tego, kto i jakie towary posiada w Polsce i gdzie je wysyła.</p> <p>W przypadku dostawców, którzy zdecydowali się na procedurę OSS, należy zauważyć, że mogą oni rozliczać WSTO tylko w procedurze unijnej. Zgodnie z art. 57e rozporządzenia 2019/2026 państwo członkowskie identyfikacji identyfikuje podatnika stosującego procedurę unijną za pomocą jego numeru identyfikacyjnego VAT – oznacza to, że przed skorzystaniem z procedury unijnej konieczna jest rejestracja dostawcy, ponieważ tylko w ten sposób może on uzyskać numer niezbędny do zgłoszenia do procedury unijnej. Ponadto należy wskazać, że deklaracja VAT składana w OSS, jeżeli towary są wysyłane lub transportowane z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji, powinna zawierać m.in. indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej nadany przez państwo członkowskie, z którego takie towary są wysyłane lub transportowane (art. 369g ust. 2 dyrektywy VAT). Zatem nawet w przypadku, gdy podatnik nieposiadający siedziby w danym państwie członkowskim będzie z jego terytorium wysyłać towary, to wówczas to państwo członkowskie ma prawo wymagać od takiego podatnika rejestracji (nawet jeżeli podatnik rozlicza się w OSS).</p>
Art. 1 pkt 24 dotyczy art. 99 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług	24) w art. 99 w ust. 1 wyrazy „ust. 2-10, art. 130c i art. 133” zastępuje się wyrazami „ust. 2-10, art. 130c, art. 133 i art. 138g ust. 2”;	Zmiana o charakterze dostosowującym. Podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury IOSS albo pośrednik działający na rzecz podatnika, dla każdego z podatników, których reprezentuje, jest obowiązany składać deklaracje VAT za okresy miesięczne, w terminie do końca miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu. W związku z tym istnieje potrzeba wprowadzenia zastrzeżenia dotyczącego projektowanego art. 138g ust. 2.
Art. 1 pkt 25 dotyczy art. 103b ustawy o podatku od towarów i usług	25) po art. 103a dodaje się art. 103b w brzmieniu: „Art. 103b. 1. W przypadku gdy na podstawie art. 5c rozporządzenia 282/2011 podatnik ułatwiający dostawy towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 i 2, nie jest zobowiązany do zapłaty podatku w kwocie przekraczającej kwotę tego podatku, którą zadeklarował i zapłacił, naczelnik urzędu skarbowego lub naczelnik urzędu celno-skarbowego określa podmiotowi dokonującemu dostawy towarów na rzecz tego podatnika kwotę podatku do zapłaty. 2. Kwotę podatku do zapłaty, o której mowa w ust. 1, stanowi kwota, do zapłaty której, na podstawie art. 5c rozporządzenia 282/2011, nie jest zobowiązany podatnik ułatwiający dostawy towarów.”;	Przedmiotowa regulacja dotyczy sytuacji określonych w projektowanym art. 7a ustawy o VAT, gdy uznaje się, że podatnik (operator IE) ułatwiający pewne dostawy towarów na terytorium UE poprzez użycie interfejsu elektronicznego otrzymał (nabył) i dokonał dostawy tych towarów samodzielnie i w związku z tym jest zobowiązany do zapłaty VAT od tych dostaw. Taki podatnik może być zależny od rzetelności informacji przekazanych przez dostawców bazowych sprzedających towary poprzez ten interfejs elektroniczny, aby prawidłowo zadeklarować i zapłacić kwotę należnego VAT. W związku z tym, w przypadkach, gdy otrzymane przez niego informacje są błędne, na mocy art. 5c rozporządzenia 282/2011, taki podatnik nie będzie zobowiązany do zapłaty kwoty VAT przekraczającej kwotę tego podatku, którą

		zadeklarował i zapłacił za te dostawy, jeżeli może on wykazać, że nie wiedział o tym, że otrzymane informacje są nieprawidłowe i racjonalnie rzecz biorąc nie mógł o tym wiedzieć. Powyższa regulacja powoduje jednak, że z uwagi na błędnie przekazywane informacje przez dostawcę bazowego, część podatku VAT może nie zostać zapłacona w prawidłowej wysokości przez podatnika ułatwiającego tą sprzedaż za pomocą interfejsu elektronicznego. Proponowana regulacja ma na celu niejako „domknięcie” mechanizmu zapłaty podatku związanego z dostawami za pośrednictwem interfejsów elektronicznych, zobowiązując do zapłaty podatku podmiot dokonujący dostawy towarów za pośrednictwem tych interfejsów.
Art. 1 pkt 26 dotyczy art. 106a pkt 1, 3 i 4 ustawy o podatku od towarów i usług	<p>26) w art. 106a:</p> <p>a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) sprzedaży, z wyjątkiem:</p> <p>a) przypadków, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz ust. 1a, w których usługodawca lub dokonujący dostawy towarów nie rozlicza podatku należnego i faktura dokumentująca te transakcje nie jest wystawiana przez usługobiorcę lub nabywcę towarów w imieniu i na rzecz usługodawcy lub dokonującego dostawy towarów,</p> <p>b) czynności rozliczanych w procedurach szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, dla których państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie inne niż Rzeczpospolita Polska;”,</p> <p>b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) dostawy towarów i świadczenia usług rozliczanych w procedurach szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a i 7, przez podatników zidentyfikowanych na potrzeby tych procedur, dla których państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska;”,</p> <p>c) dodaje się pkt 4 w brzmieniu:</p> <p>„4) sprzedaży na odległość towarów importowanych, rozliczanej w procedurze szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 9, przez podatników zidentyfikowanych na potrzeby tej procedury, dla których państwem członkowskim identyfikacji jest Rzeczpospolita Polska.”;</p>	<p>Zmiana zaproponowana w art. 106a pkt 1 i 3 ustawy o VAT jest konsekwencją rozwiązania przewidzianego w art. 219a ust. 2 lit. b dyrektywy 2017/2455, zgodnie z którym, w drodze odstępstwa, fakturowanie podlega przepisom mającym zastosowanie w państwie członkowskim, w którym jest zidentyfikowany usługodawca oraz dostawca korzystający z jednej z procedur szczególnych OSS.</p> <p>Przepis art.106a pkt 1 ustawy o VAT ma na celu wyłączenie z obowiązku fakturowania na zasadach obowiązujących w Polsce czynności rozliczanych w procedurach szczególnych OSS i IOSS w sytuacji gdy podmiot zarejestrowany jest do tych procedur w innym państwie członkowskim niż Polska.</p> <p>Przepis art. 106a pkt 3 w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2021 r. dotyczy jedynie podatników świadczących usługi TBE, rozliczanych w systemie MOSS (ponieważ do tej pory jedynie te usługi mogły być rozliczane w tej procedurze szczególnej). Od dnia 1 lipca 2021 r. przepis ten, w związku z rozszerzeniem procedury OSS, będzie obejmował także inne usługi oraz dostawy rozliczane w tej procedurze. Zatem zmiana w art. 106a pkt 3 ustawy o VAT przewiduje, że podatnicy zarejestrowani w OSS do procedury unijnej oraz procedury nieunijnej, dla których państwem identyfikacji jest Polska, będą stosowali przepisy obowiązujące w Polsce do wystawiania faktur dokumentujących dostawy oraz usługi rozliczane dla celów VAT w OSS. Jest to zatem kontynuacja dotychczasowego podejścia.</p> <p>Analogicznie w przypadku podatników zarejestrowanych w IOSS, dla których państwem identyfikacji jest Polska, do faktur dokumentujących dokonanie SOTI, rozliczanych dla celów VAT w IOSS, zastosowanie będą miały polskie przepisy w zakresie wystawiania faktur (projektowany art.106a pkt 4 ustawy o VAT).</p>
Art. 1 pkt 27 dotyczy art. 106b ust. 1, 3, i 4a ustawy o podatku od towarów i usług	<p>27) w art. 106b:</p> <p>a) w ust. 1:</p> <p>– pkt 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4) otrzymanie przez niego całości lub części zapłaty przed dokonaniem czynności, o których mowa w pkt 1 i 2, z wyjątkiem przypadku, gdy zapłata dotyczy:</p> <p>a) wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów,</p> <p>b) czynności, dla których obowiązek podatkowy powstaje zgodnie z art. 19a ust. 5 pkt 4,</p>	<p>W zmienionym art. 106b ust. 1 pkt 4 ustawy o VAT uzupełniono katalog przypadków, co do których nie powstaje obowiązek wystawienia faktury dokumentującej otrzymanie całości lub części zapłaty przed dokonaniem czynności udokumentowanych fakturą. Zgodnie z wprowadzaną zasadą, taki obowiązek nie będzie powstawał również w sytuacji, gdy zapłata dotyczy dostaw, dla których obowiązek podatkowy powstaje zgodnie z projektowanym art. 19a ust. 1b.</p> <p>W art. 106b ust. 3 uzupełniono katalog czynności, w stosunku do których podatnik nie ma obowiązku wystawienia faktury na żądanie nabywcy, o czynności, o których mowa w projektowanym art. 19a ust. 1b oraz art. 106a pkt 3 i 4.</p>

	<p>c) dostaw towarów, dla których obowiązek podatkowy powstaje zgodnie z art. 19a ust. 1b.”,</p> <p>b) w ust. 3:</p> <p>- pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, z wyjątkiem czynności, o których mowa w art. 19a ust. 5 pkt 4, oraz czynności, o których mowa w art. 106a ust. 3 i 4 - jeżeli obowiązek wystawienia faktury nie wynika z ust. 1,”</p> <p>- po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a) otrzymanie całości lub części zapłaty przed wykonaniem czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, z wyjątkiem przypadku, gdy zapłata dotyczy czynności, o których mowa w art. 19a ust. 1b, art. 19a ust. 5 pkt 4 i art. 106a ust. 3 i 4, oraz wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów - jeżeli obowiązek wystawienia faktury nie wynika z ust. 1,”</p> <p>c) uchyla się ust. 4,</p> <p>d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:</p> <p>„4a. Podatnik korzystający z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9, może wystawić fakturę dokumentującą czynności, o których mowa w art. 106a pkt 3 i 4.”;</p>	<p>Na mocy projektowanych przepisów art. 106b ust. 4a ustawy o VAT podatnikowi korzystającemu z OSS albo IOSS zostawia się swobodę wyboru w zakresie fakturowania tych czynności. Zatem to podatnik sam zdecyduje czy będzie wystawiał faktury czy też nie. W konsekwencji tej zmiany należy uchylć ust. 4 w art. 106b.</p>
<p>Art. 1 pkt 28 dotyczy art. 106e ust. 1 pkt 12 i ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>28) w art. 106e:</p> <p>a) w ust. 1 w pkt 12 po wyrazach „stawkę podatku” dodaje się wyrazy „albo stawkę podatku od wartości dodanej w przypadku korzystania z procedur szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9”;</p> <p>b) w ust. 6 wyrazy „sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju i sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju” zastępuje się wyrazami „wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość, sprzedaży na odległość towarów importowanych”;</p>	<p>Zgodnie z art. 106e ust. 1 pkt 12 ustawy o podatku od towarów i usług faktura zawiera stawkę podatku. W przypadku gdy Polska jest państwem członkowskim identyfikacji dla podatnika korzystającego z OSS / IOSS faktura jest wystawiana zgodnie z przepisami polskimi, jednak może zdarzyć się, że nie będzie na niej wykazywany polski podatek, a podatek od wartości dodanej i stawka innego państwa członkowskiego. W związku z tym należało doprecyzować, że na fakturze może znaleźć się również stawka podatku od wartości dodanej w przypadku gdy podatnik korzysta z ww. procedur szczególnych (projektowana zmiana art. 106e ust. 1 pkt 12).</p> <p>Zmiana w art. 106e ust. 6 ustawy o VAT polega na zmianie pojęcia sprzedaży wysyłkowej na wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość.</p> <p>Dodatkowo proponuje się analogicznie jak przy WSTO, wyłączyć ze stosowania przepisu art. 106e ust. 5 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług również przypadek, gdy dokonywana jest SOTI.</p>
<p>Art. 1 pkt 30 dotyczy art. 109b ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>4. Podatnik jest obowiązany udostępnić drogą elektroniczną, w zakresie wskazanym w żądaniu właściwego organu podatkowego, ewidencję, o której mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego żądania, w odniesieniu do:</p> <p>1) dostaw towarów, w przypadku których wysyłka lub transport towarów kończy się lub rozpoczyna na terytorium kraju;</p> <p>2) świadczenia usług, w przypadku których miejsce świadczenia znajduje się na terytorium kraju.</p>	<p>Art. 109b ust. 4-6 ustawy o VAT określają zakres transakcji, w odniesieniu do których ma być udostępniana ewidencja (prowadzona przez operatorów interfejsów elektronicznych na podstawie art. 109b ust. 1) na żądanie właściwego organu podatkowego, jak również sposób udostępniania tej ewidencji.</p> <p>Zgodnie z proponowanym art. 109b ust. 4 ustawy o VAT podatnik (operator interfejsu elektronicznego) jest obowiązany udostępnić drogą elektroniczną, na żądanie właściwego organu podatkowego (tj. Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście), ewidencję, o której mowa w art. 109b ust. 1 ustawy o VAT (ewidencja ułatwianych transakcji), nie później niż w terminie 14 dni od dnia</p>

	<p>5. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną zgodnie z ust. 4, ewidencję udostępnia się w sposób wskazany przez właściwy organ podatkowy w wezwaniu, w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego wezwania.</p> <p>6. Elektroniczna kopia żądania, o którym mowa w ust. 4, lub wezwania, o którym mowa w ust. 5, może być przekazana na adres poczty elektronicznej:</p> <p>1) wskazany w zgłoszeniu informującym o zamiarze skorzystania przez podatnika z procedur szczególnych, o których mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7, i 9 lub odpowiadających im regulacjach;</p> <p>2) wskazany przez podatnika w inny sposób niż ten, o którym mowa w pkt 1, w przypadku gdy podatnik nie korzysta z procedur szczególnych, o których mowa w pkt 1;</p> <p>3) podatnika, podany na stronie internetowej podatnika, w przypadku gdy adres poczty elektronicznej, o którym mowa w pkt 1 i 2, nie został wskazany.</p> <p>(...)</p>	<p>doręczenia tego żądania. Wyjaśnić należy, że żądanie udostępnienia ewidencji na mocy ustępu 4 jest doręczane zgodnie z uregulowaniami przewidzianymi w Ordynacji podatkowej (art. 144 i n.). Projektowany art. 109b ust. 4-6 ustawy o VAT nie modyfikuje tych reguł.</p> <p>Zgodnie z tym przepisem podatnik jest obowiązany udostępnić ewidencję w odniesieniu do czynności (transakcji) powiązanych z terytorium Polski, tj. dostaw towarów, w przypadku których wysyłka lub transport towarów kończy lub rozpoczyna się na terytorium kraju oraz świadczenia usług, w przypadku których miejsce świadczenia znajduje się na terytorium kraju.</p> <p>W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających podatnikowi udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną, zgodnie z ust. 4, ewidencję udostępnia się w sposób wskazany przez właściwy organ podatkowy w wezwaniu, w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego wezwania (projektowany art. 109b ust. 5 ustawy o VAT).</p> <p>W myśl proponowanego art. 109b ust. 6 ustawy o VAT elektroniczna kopia żądania, o której mowa w art. 109b ust. 4 ustawy o VAT, lub wezwania, o którym mowa w ust. 5, może być przekazana na wyszczególnione w tym ustępie adresy poczty elektronicznej.</p> <p>Należy podkreślić, że ust. 6 nie modyfikuje reguł dla doręczeń przewidzianych w Ordynacji Podatkowej.</p>
<p>Art. 1 pkt 31 dotyczy art. 112 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>31) w art. 112 wyrazy „z zastrzeżeniem art. 130d ust. 3 i art. 134 ust. 3” zastępuje się wyrazami „z zastrzeżeniem art. 109b ust. 7, art. 130d ust. 3, art. 134 ust. 3, art. 138h ust. 3 i art. 138i ust. 8”;</p>	<p>Zmiana w przepisie 112 ustawy o VAT ma charakter dostosowujący, bowiem odzwierciedla zmianę w postaci dodania przepisów art. 109b, art. 138h ust. 3 i art. 138i ust. 8 ustawy o VAT. Zmiana dostosowawcza jest związana z wprowadzeniem szczególnego 10-letniego terminu na przechowywanie przez operatorów interfejsów elektronicznych ewidencji, o której mowa w proponowanym art. 109b ust.1 ustawy o VAT, a także ewidencji prowadzonej przez podatników korzystających z procedury szczególnej dotyczącej sprzedaży na odległość towarów importowanych, o której mowa w art. 138h ust. 1 ustawy o VAT oraz ewidencji prowadzonej przez osoby odpowiedzialne za pobór podatku korzystające ze szczególnej procedury dotyczącej deklarowania i zapłaty podatku z tytułu importu towarów, o której mowa w proponowanym art. 138i ust. 7 ustawy o VAT.</p>
<p>Art. 1 pkt 32 dotyczy art. 113 ust. 2 pkt 1 i 1a ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>32) w art. 113 w ust. 2:</p> <p>a) w pkt 1 wyrazy „sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju oraz sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju” zastępuje się wyrazami „wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość, która nie podlega opodatkowaniu na terytorium kraju”,</p> <p>b) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a) sprzedaży na odległość towarów importowanych, która nie podlega opodatkowaniu na terytorium kraju,”;</p>	<p>W art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy o podatku od towarów i usług dokonano zmiany dostosowawczej w związku z zastąpieniem pojęcia sprzedaży wysyłkowej z i na terytorium kraju - pojęciem WSTO. Jednocześnie, z uwagi na pojawiające się w praktyce wątpliwości co do prawidłowości wliczania do wartości sprzedaży, sprzedaży wysyłkowej podlegającej opodatkowaniu na terytorium Polski, w przepisie tym wprost wskazano, że do wartości sprzedaży, o której mowa w art. 113 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług (200 000 zł) nie wlicza się WSTO, która nie podlega opodatkowaniu na terytorium kraju. Przepis ten ma na celu doprecyzowanie, że wyłączeniu z omawianego limitu, powinna podlegać wyłącznie sprzedaż, która jest opodatkowana poza terytorium kraju. Natomiast WSTO, która podlega opodatkowaniu w PL, będzie wliczana do tego limitu.</p>

		Ponadto projektowany przepis wyłącza z wartości sprzedaży, o której mowa w art. 113 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług również SOTI, która nie podlega opodatkowaniu na terytorium kraju. Zmiana ta ma na celu dostosowanie przepisów ustawy o VAT do art. 288 pkt 1 dyrektywy VAT, zgodnie z którym kwota obrotu dla procedury szczególnej dotyczącej drobnych przedsiębiorców obejmuje wartość dostawy towarów i świadczenie usług, o ile są one opodatkowane. Zatem do wartości sprzedaży (200 000 zł) powinna być wliczana tylko wartość SOTI, która podlega opodatkowaniu na terytorium kraju.
Art. 1 pkt 34 lit. a dotyczy art. 130a pkt 1a ustawy o podatku od towarów i usług	34) w art. 130a: a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: „1a) usługach – rozumie się przez to usługi świadczone na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji;”;	Pomimo, że dyrektywa VAT nie zawiera definicji usług, które mogą być objęte zakresem procedury unijnej, dla większej klarowności w projekcie ustawy w art. 130a ustawy o podatku od towarów i usług dodaje się pkt 1a, który dla potrzeb rozdziału regulującego omawianą procedurę (rozdział 6a w dziale XII ustawy o VAT) wprowadza taką definicję. Zgodnie z omawianym przepisem przez „usługi” należy rozumieć usługi świadczone na rzecz konsumentów, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi do których nie ma zastosowania ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o VAT, zgodnie z którą miejscem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej.
Art. 1 pkt 34 lit. d dotyczy art. 130a pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług	34) w art. 130a: d) pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) procedurze unijnej - rozumie się przez to rozliczenie VAT należnego z tytułu czynności określonych w art. 130a pkt 2 lit. a-c państwu członkowskiemu konsumpcji za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji.”;	Zmiana o charakterze technicznym i doprecyzowującym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Obecnie słowniczek procedury szczególnej określonej w rozdziale 6a w dziale XII ustawy o podatku od towarów i usług (art. 130a pkt 3) zawiera definicję „procedury szczególnej rozliczania VAT”. Z uwagi na powszechne stosowanie terminu „procedura unijna” oraz z uwagi na fakt, że takimi terminami posługuje się rozporządzenie 282/2011 (art. 57a.), zastąpiono pojęcie „procedury szczególnej rozliczania VAT” definicją „procedury unijnej”
Art. 1 pkt 35 lit. b dotyczy art. 130b ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług	35) w art. 130b: b) uchyla się ust. 2,	Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych.
Art. 1 pkt 35 lit. d dotyczy art. 130b ust. 4 ustawy o podatku od towarów i usług	35) w art. 130b: d) w ust. 4 wyrazy „naczelnika drugiego urzędu skarbowego” zastępuje się wyrazami „właściwego naczelnika urzędu skarbowego”,	Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym, wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika ze zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury unijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.
Art. 1 pkt 35 lit. e dotyczy art. 130b ust. 5 ustawy o podatku od towarów i usług	35) w art. 130b: e) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Właściwy naczelnik urzędu skarbowego dokonuje identyfikacji podatnika na potrzeby procedury unijnej i potwierdza zgłoszenie, wykorzystując numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku.”,	Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT” definicją „procedury unijnej” oraz zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury unijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście..
Art. 1 pkt 35 lit. f dotyczy art. 130b ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług	35) w art. 130b: f) w ust. 6 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:	Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT” definicją „procedury unijnej” oraz zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o

	„W przypadku gdy podatnik nie spełnia warunków do korzystania z procedury unijnej, właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie.”,	VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury unijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Sródmieście..
Art. 1 pkt 35 lit. h dotyczy art. 130b ust. 8 pkt 2-4 ustawy o podatku od towarów i usług	35) w art. 130b: h) w ust. 8: – pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie: 2) nie istnieje lub mimo udokumentowanych prób nie ma możliwości skontaktowania się z nim albo jego pełnomocnikiem, albo przez okres dwóch lat nie świadczy usług ani nie dokonuje dostaw towarów objętych procedurą unijną, lub”, – w pkt 3 wyrazy „procedury szczególnej rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedury unijnej”, – w pkt 4 wyrazy „procedury szczególnej rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedury unijnej”;	Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT” definicją „procedury unijnej” oraz ze zmiany art. 58a rozporządzenia 282/2011.
Art. 1 pkt 37 lit. a i b dotyczy art. 130d ust. 2 i 3 ustawy o podatku od towarów i usług	37) w art. 130d: a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie: 2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest udostępniana przez podatnika drogą elektroniczną na każde żądanie państwa członkowskiego identyfikacji oraz państwa członkowskiego konsumpcji. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną ewidencję udostępnia się w sposób i w terminie wskazanych przez właściwy organ podatkowy.”, b) w ust. 3 wyrazy „świadczenia usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych” zastępuje się wyrazami „dostaw towarów lub świadczenia usług objętych procedurą unijną”;	W art. 130d ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług uregulowano, iż ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest udostępniana przez podatnika drogą elektroniczną na każde żądanie państwa członkowskiego identyfikacji oraz państwa członkowskiego konsumpcji Wyjaśnić należy, że co do zasady, żądanie udostępnienia ewidencji na mocy ustępu 2 jest doręczane zgodnie z zasadami uregulowanymi w Ordynacji podatkowej (art. 144 i n.). Powyższe uzupełniono o regulację, iż w przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną, ewidencję udostępnia się w sposób i w terminie wskazanym przez właściwy organ podatkowy. Przykładowo, organ podatkowy może wskazać, że ewidencja ta powinna zostać udostępniona przez podatnika na informatycznym nośniku danych. Jest to swego rodzaju rozwiązanie zabezpieczające, dzięki któremu będzie możliwe uzyskanie dostępu do ewidencji w postaci elektronicznej gdy, ze względu na zaistniałe przeszkody techniczne, nie będzie możliwości udostępnienia jej przez podatnika w sposób wskazany przez organ podatkowy w pierwotnym żądaniu. W takiej sytuacji organ podatkowy wskazuje w jaki sposób ewidencja ma być udostępniona (np. za pomocą informatycznego nośnika danych), a także wyznacza termin, przed upływem którego podatnik będzie obowiązany do udostępnienia ewidencji w ten sposób. Zmiana dokonana w brzmieniu art. 130d ust. 3 to zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym, wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika z rozszerzenia zakresu podmiotowo-przedmiotowego procedury unijnej (procedura dotyczy nie tylko usług TBE, ale również innych usług oraz dostaw towarów).
Art. 1 pkt 39 lit. a dotyczy art. 131 ust. 1a ustawy o podatku od towarów i usług	39) w art. 131: a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:	Pomimo, że dyrektywa VAT nie zawiera definicji usług, które mogą być objęte zakresem procedury nieunijnej, dla większej klarowności w projekcie ustawy w art. 131 dodaje się pkt 1a, który dla potrzeb rozdziału regulującego procedurę nieunijną wprowadza taką definicję. Zgodnie z omawianym przepisem przez „usługi” należy rozumieć usługi świadczone na rzecz konsumentów, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji. Zatem są to usługi, do których

	„1a) usługach – rozumie się przez to usługi świadczone na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego konsumpcji;”;	nie ma zastosowania ogólna zasada określona w art. 28c ustawy o podatku od towarów i usług, zgodnie z którą miejscem świadczenia usług na rzecz podmiotów niebędących podatnikami jest miejsce, w którym usługodawca posiada, co do zasady, siedzibę działalności gospodarczej.
Art. 1 pkt 39 lit. c dotyczy art. 131 pkt 4 ustawy o podatku od towarów i usług	39) w art. 131: c) pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) państwie członkowskim identyfikacji - rozumie się przez to państwo członkowskie, które podmiot zagraniczny wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury nieunijnej, jeżeli jego działalność w zakresie świadczenia usług jako podatnika VAT na terytorium Unii Europejskiej zostanie rozpoczęta zgodnie z postanowieniami niniejszego rozdziału;”;	Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT”, w tym wypadku, „procedurą nieunijną”, jak również z rozszerzenia tej procedury na inne usługi.
Art. 1 pkt 39 lit. d dotyczy art. 131 pkt 6 ustawy o podatku od towarów i usług	39) w art. 131: d) pkt 6 otrzymuje brzmienie: „6) procedurze nieunijnej - rozumie się przez to rozliczenie VAT należnego z tytułu świadczenia usług państwu członkowskiemu konsumpcji za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji.”;	Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Obecnie słowniczek procedury szczególnej określonej w rozdziale 7 w dziale XII ustawy o podatku od towarów i usług (art. 131 pkt 6) zawiera definicję „procedury szczególnej rozliczania VAT”. Z uwagi na powszechne stosowanie terminu „procedura nieunijna” (dla procedury określonej w rozdziale 7) oraz z uwagi na fakt, że takim terminem posługuje się rozporządzenie 282/2011, zastąpiono pojęcie „procedur szczególnych rozliczania VAT” definicją „procedury nieunijnej”.
Art. 1 pkt 40 lit. c dotyczy art. 132 ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług	40) w art. 132: c) w ust. 3 wyrazy „naczelnika drugiego urzędu skarbowego” zastępuje się wyrazami „właściwego naczelnika urzędu skarbowego”;	Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika ze zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury nieunijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.
Art. 1 pkt 40 lit. e dotyczy art. 132 ust. 5a ustawy o podatku od towarów i usług	40) w art. 132: e) w ust. 5a zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „W przypadku gdy podmiot zagraniczny nie spełnia warunków do korzystania z procedury nieunijnej, właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie.”;	Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika z rozszerzenia tej procedury na inne usługi oraz zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury nieunijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.
Art. 1 pkt 40 lit. f dotyczy art. 132 ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług	40) w art. 132: f) w ust. 6: — wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Podmiot zagraniczny zidentyfikowany na potrzeby procedury nieunijnej jest obowiązany do zawiadomienia właściwego naczelnika urzędu skarbowego za pomocą środków komunikacji elektronicznej o:” – w pkt 2 wyrazy „procedurą szczególną rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedurą nieunijną”, – w pkt 3 skreśla się wyrazy „telekomunikacyjnych, usług nadawczych i usług elektronicznych”;	Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT”, w tym wypadku, „procedurą nieunijną” oraz z rozszerzenia tej procedury na inne usługi, a także ze zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury nieunijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.

<p>Art. 1 pkt 40 lit. g dotyczy art. 132 ust. 7 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>40) w art. 132: g) w ust. 7: – pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie: 2) mimo udokumentowanych prób nie ma możliwości skontaktowania się z podmiotem zagranicznym zidentyfikowanym na potrzeby procedury nieunijnej albo jego pełnomocnikiem, albo przez okres dwóch lat podmiot ten nie świadczy usług objętych procedurą nieunijną, lub”, – w pkt 3 i 4 wyrazy „procedury szczególnej rozliczania VAT” zastępuje się wyrazami „procedury nieunijnej”, – w części wspólnej zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „– właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji tego podmiotu na potrzeby procedury nieunijnej, na które służy zażalenie.”;</p>	<p>Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT”, w tym wypadku, „procedurą nieunijną” oraz zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury nieunijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Sródmięcie.</p>
<p>Art. 1 pkt 41 lit. e dotyczy art. 133 ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>41) w art. 133: e) w ust 6 skreśla się wyrazy „telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych”,</p>	<p>Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika z rozszerzenia tej procedury na inne usługi.</p>
<p>Art. 1 pkt 41 lit. f dotyczy art. 133 ust. 8 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>41) w art. 133: f) w ust. 8 wyraz „drugiego” zastępuje się wyrazem „właściwego”;</p>	<p>Zmiana o charakterze technicznym i dostosowawczym wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika ze zmian wprowadzonych w art. 3 w ust. 3 ustawy o VAT, który w pkt 2 wskazuje, że organem podatkowym właściwym w przypadku podatników korzystających z procedury nieunijnej jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Sródmięcie.</p>
<p>Art. 1 pkt 42 dotyczy art. 134 ust. 1 i 2 i 3 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>42) w art. 134: a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie: „1. Podmioty zagraniczne zidentyfikowane na potrzeby procedury nieunijnej są obowiązane prowadzić w postaci elektronicznej ewidencję transakcji objętych procedurą nieunijną, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 63c rozporządzenia 282/2011. 2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest udostępniana przez podatnika drogą elektroniczną na każde żądanie państwa członkowskiego identyfikacji oraz państwa członkowskiego konsumpcji. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną ewidencję udostępnia się w sposób i w terminie wskazanych przez właściwy organ podatkowy.”; b) w ust. 3 wyrazy „świadczenia usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych” zastępuje się wyrazami „świadczenia usług objętych procedurą nieunijną”;</p>	<p>Zmiana dokonana w brzmieniu art. 134 ust. 1 i 3 ma charakter techniczny i dostosowawczy i została wprowadzona ze względów legislacyjnych. Zmiana ta wynika z zastąpienia pojęcia „procedury szczególnej rozliczania VAT”, w tym wypadku, „procedurą nieunijną” oraz z rozszerzenia tej procedury na inne usługi. Dodatkowo w art. 134d ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług uregulowano, iż ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest udostępniana przez podatnika drogą elektroniczną na każde żądanie państwa członkowskiego identyfikacji oraz państwa członkowskiego .Wyjaśnić należy, że co do zasady, żądanie udostępnienia ewidencji na mocy ustępu 2 jest doręczane zgodnie z zasadami uregulowanymi w Ordynacji podatkowej (art. 144 i n.). Powyższe uzupełniono o regulację, iż w przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną, ewidencję udostępnia się w sposób i w terminie wskazanym przez właściwy organ podatkowy. Przykładowo, organ podatkowy może wskazać, że ewidencja ta powinna zostać udostępniona przez podatnika na informatycznym nośniku danych. Jest to swego rodzaju rozwiązanie zabezpieczające, dzięki któremu będzie możliwe uzyskanie dostępu do ewidencji w postaci elektronicznej gdy, ze względu na zaistniałe przeszkody techniczne, nie będzie możliwości udostępnienia jej przez podatnika w sposób wskazany przez organ podatkowy w pierwotnym żądaniu. W takiej sytuacji</p>

		organ podatkowy wskazuje w jaki sposób ewidencja ma być udostępniona (np. za pomocą informatycznego nośnika danych), a także wyznacza termin, przed upływem którego podatnik będzie obowiązany do udostępnienia ewidencji w ten sposób.
Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138a pkt 1 i 6 ustawy o podatku od towarów i usług	43) w dziale XII po rozdziale 8 dodaje się rozdziały 9 i 10 w brzmieniu: „Rozdział 9 Szczególna procedura dotycząca sprzedaży na odległość towarów importowanych Art. 138a. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: 1) VAT - rozumie się przez to podatek i podatek od wartości dodanej; 6) procedurze importu rozumie się przez to rozliczenie VAT należnego z tytułu sprzedaży na odległość towarów importowanych państwu członkowskiemu konsumpcji, za pośrednictwem państwa członkowskiego identyfikacji.	Dodano wyjaśnienie, że w szczególnej procedurze dotyczącej sprzedaży na odległość towarów importowanych, zwanej procedurą importu, przez VAT - rozumie się podatek od towarów i usług oraz podatek od wartości dodanej (pkt 1), oraz zdefiniowana została sama procedura importu (analogicznie jak procedura unijna i nieunijna) (pkt 6).
Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138c ust. ust. 2 -4, art. 138d ustawy o podatku od towarów i usług	Art. 138c 2. Pośrednikiem może być osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej ustanowiona przez podatnika dokonującego sprzedaży na odległość towarów importowanych, jako osoba zobowiązana do zapłaty VAT i wypełnienia obowiązków określonych w niniejszym rozdziale w imieniu i na rzecz tego podatnika, jeżeli łącznie spełnia następujące warunki: 1. jest zarejestrowana jako podatnik VAT czynny; 2. posiada siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia, o którym mowa w art. 138e ust. 3; 3. przez ostatnie 24 miesiące nie zalegała z wpłatami poszczególnych podatków stanowiących dochód budżetu państwa, przekraczającymi odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach; udział zaległości w kwocie podatku ustala się w stosunku do kwoty należnych wpłat za okres rozliczeniowy, którego dotyczy zaległość; 4. przez ostatnie 24 miesiące osoba fizyczna będąca podatnikiem, a w przypadku podatników niebędących osobami fizycznymi - osoba będąca współnikiem spółki cywilnej lub handlowej niemającej osobowości prawnej, członkiem władz zarządzających, głównym księgowym, nie została prawomocnie skazana na podstawie ustawy z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy za popełnienie przestępstwa skarbowego; 5. jest uprawniona do zawodowego wykonywania doradztwa podatkowego zgodnie z przepisami o doradztwie podatkowym lub do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych zgodnie z przepisami o rachunkowości. 3. Wymóg, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, uznaje się również za spełniony, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki: 1. podmiot uregulował, wraz z odsetkami za zwłokę, zaległości przekraczające odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach, w terminie 30 dni od dnia powstania tych zaległości;	Projektowany art. 138c ustawy o VAT określa warunki, jakie powinien spełniać podmiot, który ma zamiar działać jako pośrednik. Dyrektywa VAT nie reguluje zasad ustanawiania pośrednika poza jednym warunkiem, mianowicie pośrednik musi posiadać siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium UE. Państwa członkowskie mogą same ustanowić zasady lub warunki, które mają zostać nałożone na podatników, którzy chcą działać jako pośrednicy w IOSS. Jednak koncepcja pośrednika jest, co do zasady, podobna do koncepcji „przedstawiciela podatkowego”, którą poszczególne państwa członkowskie wdrożyły w swoim ustawodawstwie krajowym. Państwa członkowskie mogą zastosować obie koncepcje w ten sam sposób. W celu zagwarantowania szczelności systemu poboru VAT z tytułu dokonanych dostaw SOTI umieszczonych w przesyłkach do 150 euro, proponuje się, aby warunki jakie musi spełnić podmiot, który chce działać jako pośrednik, w imieniu i na rzecz podatnika, który stosuje SOTI, były analogiczne jak dla przedstawiciela podatkowego. Tylko zastosowanie warunków już sprawdzonych, pozwoli za zabezpieczenie wpływów w prawidłowej kwocie podatku VAT, zarówno do budżetu Polski jak i innych państw członkowskich konsumpcji. W projektowanym art. 138c ust. 2 ustawy o VAT proponuje się aby pośrednikiem działającym w imieniu i na rzecz podatnika, który stosuje procedurę importu, była osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, ustanowiona przez podatnika dokonującego sprzedaży na odległość towarów importowanych jako osoba zobowiązana do zapłaty VAT i wypełnienia obowiązków określonych w niniejszym rozdziale w imieniu i na rzecz tego podatnika. Warunki jakie łącznie musi spełnić pośrednik: 1) być zarejestrowany jako podatnik VAT czynny;

	<p>2. uregulowanie zaległości zgodnie z pkt 1 w ostatnich 24 miesiącach nie dotyczyło więcej niż dwóch okresów rozliczeniowych odrębnie w każdym podatku.</p> <p>4. Pośrednika ustanawia się w drodze pisemnej umowy, która zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. nazwy stron umowy oraz ich adresy i dane identyfikacyjne na potrzeby odpowiednio podatku, podatku od wartości dodanej lub podatku o podobnym charakterze; 2. adres, pod którym będzie prowadzona i przechowywana dokumentacja na potrzeby VAT; 3. oświadczenie podmiotu, który jest ustanawiany pośrednikiem, o spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 2. <p>Art. 138d. 1. Pośrednik wykonuje w imieniu i na rzecz podatnika, dla którego został ustanowiony, obowiązki tego podatnika w zakresie rozliczania VAT w procedurze importu, w tym w zakresie sporządzania deklaracji podatkowych i zapłaty VAT, prowadzenia i przechowywania dokumentacji, w tym ewidencji, jej udostępniania, a także inne czynności wynikające z przepisów niniejszego rozdziału, w tym złożenia zgłoszenia o zamiarze skorzystania z procedury importu przez tego podatnika.</p> <p>2. Pośrednik odpowiada solidarnie z podatnikiem za zobowiązanie podatkowe, które pośrednik rozlicza w imieniu i na rzecz tego podatnika.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 2) posiadać siedzibę działalności gospodarczej na terytorium kraju lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju i które wybiera w celu złożenia zgłoszenia o zamiarze stosowania procedury importu jako pośrednik, 3) przez ostatnie 24 miesiące nie zalegać z wpłatami poszczególnych podatków stanowiących dochód budżetu państwa, przekraczającymi odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach; udział zaległości w kwocie podatku ustala się w stosunku do kwoty należnych wpłat za okres rozliczeniowy, którego dotyczy zaległość; 4) przez ostatnie 24 miesiące osoba fizyczna będąca podatnikiem, a w przypadku podatników niebędących osobami fizycznymi - osoba będąca współnikiem spółki cywilnej lub handlowej niemającej osobowości prawnej, członkiem władz zarządzających, głównym księgowym, nie została prawomocnie skazana na podstawie Kodeksu karnego skarbowego za popełnienie przestępstwa skarbowego; 5) być uprawnionym do zawodowego wykonywania doradztwa podatkowego zgodnie z przepisami o doradztwie podatkowym lub do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych zgodnie z przepisami o rachunkowości. <p>Wymóg posiadania zaległości uznaje się również za spełniony w projektowanym art. 138c ust. 2 ustawy o VAT, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) podmiot uregulował, wraz z odsetkami za zwłokę, zaległości przekraczające odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach, w terminie 30 dni od dnia powstania tych zaległości; 2) uregulowanie ww. zaległości w ostatnich 24 miesiącach nie dotyczyło więcej niż dwóch okresów rozliczeniowych odrębnie w każdym podatku. <p>Pośrednik zgodnie z projektowanym art. 138c ust. 3 ustawy o VAT powinien być ustanowiony w drodze pisemnej umowy. Umowa taka zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwy stron umowy oraz ich adresy i dane identyfikacyjne na potrzeby odpowiednio podatku, podatku od wartości dodanej lub podatku o podobnym charakterze, 2) adres, pod którym będzie prowadzona i przechowywana dokumentacja na potrzeby VAT, 3) oświadczenie podmiotu, który jest ustanawiany pośrednikiem, o spełnieniu wszystkich ww. wymaganych warunków. <p>Pośrednik zgodnie z projektowanym art. 138d ust. 1 ustawy o VAT wykonuje w imieniu i na rzecz podatnika, dla którego został ustanowiony obowiązki tego podatnika w zakresie rozliczania VAT w procedurze importu, w tym sporządzania deklaracji podatkowych i zapłaty VAT, w zakresie prowadzenia i przechowywania dokumentacji, w tym ewidencji, jej udostępniania a także inne czynności wynikające z przepisów dotyczących procedury importu, w tym złożenia zgłoszenia o zamiarze stosowania procedury importu przez tego podatnika – implementacja art. 369l pkt 2 dyrektywy VAT.</p> <p>Pośrednik musi wypełniać wszystkie obowiązki określone w procedurze importu (IOSS) w imieniu i na rzecz podatnika, z których najważniejsze to składanie deklaracji podatkowych i zapłata podatku VAT z tytułu SOTI. Jednak sam podatnik stosujący</p>
--	---	--

		<p>procedurę importu (dostawca/sprzedawca lub uznany dostawca, który ułatwia SOTI np. interfejs elektroniczny), nie jest zwolniony z wypełniania obowiązków związanych z VAT i pozostaje odpowiedzialny za zapłatę podatku VAT wraz z pośrednikiem. Proponuje się, analogicznie jak przy przedstawicielu podatkowym, wprowadzić odpowiedzialność solidarną pośrednika w projektowanym art. 138d ust. 2 ustawy o VAT. Pośrednik będzie odpowiadał solidarnie z podatnikiem za zobowiązanie podatkowe, które pośrednik rozlicza w imieniu i na rzecz tego podatnika w ramach procedury importu.</p>
<p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138e ust. 10 i 12 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>43) w dziale XII po rozdziale 8 dodaje się rozdziały 9 i 10 w brzmieniu:</p> <p>„Rozdział 9</p> <p>Szczególna procedura dotycząca sprzedaży na odległość towarów importowanych</p> <p>Art. 138e. 10. W przypadku gdy podatek nie spełnia warunków koniecznych do korzystania z procedury importu, właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie. Podatek lub jego pośrednik, jest powiadamiany o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>11. W przypadku gdy pośrednik nie spełnia warunków koniecznych do działania w charakterze pośrednika na rzecz podatników korzystających z procedury importu, właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie. Pośrednik jest powiadamiany o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p>	<p>Przepisy o charakterze technicznym. Wprowadzono rozwiązania analogiczne jak mają obecnie zastosowanie przy procedurze unijnej i nieunijnej.</p>
<p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138g ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>43) w dziale XII po rozdziale 8 dodaje się rozdziały 9 i 10 w brzmieniu:</p> <p>„Rozdział 9</p> <p>Szczególna procedura dotycząca sprzedaży na odległość towarów importowanych</p> <p>Art. 138g. 3. Termin, o którym mowa w ust. 2, upływa również, gdy ostatni dzień terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy.</p>	<p>Dla terminu składania deklaracji na potrzeby rozliczenia podatku VAT w IOSS przyjęto rozwiązanie analogiczne jak obowiązujące przy procedurze unijnej i nieunijnej.</p>
<p>Art. 1 pkt 43 dotyczy art. 138h ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>43) w dziale XII po rozdziale 8 dodaje się rozdziały 9 i 10 w brzmieniu:</p> <p>„Rozdział 9</p>	<p>Dotatkowo w art. 138h ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług uregulowano, iż ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest udostępniana przez podatnika drogą elektroniczną na każde żądanie państwa członkowskiego identyfikacji oraz państwa członkowskiego konsumpcji Wyjaśnić należy, że co do zasady, żądanie udostępnienia</p>

	<p>Szczególna procedura dotycząca sprzedaży na odległość towarów importowanych</p> <p>Art. 138h. 2. (...) W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną, ewidencję udostępnia się w sposób i w terminie wskazanym przez właściwy organ podatkowy.</p>	<p>ewidencji na mocy ustępu 2 jest doręczane zgodnie z zasadami uregulowanymi w Ordynacji podatkowej (art. 144 i n.).</p> <p>Powyższe uzupełniono o regulację, iż w przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających udostępnienie ewidencji drogą elektroniczną, ewidencję udostępnia się w sposób i w terminie wskazanym przez właściwy organ podatkowy. Przykładowo, organ podatkowy może wskazać, że ewidencja ta powinna zostać udostępniona przez podatnika na informatycznym nośniku danych. Jest to swego rodzaju rozwiązanie zabezpieczające, dzięki któremu będzie możliwe uzyskanie dostępu do ewidencji w postaci elektronicznej gdy, ze względu na zaistniałe przeszkody techniczne, nie będzie możliwości udostępnienia jej przez podatnika w sposób wskazany przez organ podatkowy w pierwotnym żądaniu. W takiej sytuacji organ podatkowy wskazuje w jaki sposób ewidencja ma być udostępniona (np. za pomocą informatycznego nośnika danych), a także wyznacza termin, przed upływem którego podatnik będzie obowiązany do udostępnienia ewidencji w ten sposób.</p>
<p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138i ust. 2pkt 2, 8-16 ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>43) w dziale XII po rozdziale 8 dodaje się rozdziały 9 i 10 w brzmieniu:</p> <p>Rozdział 10</p> <p>Szczególna procedura dotycząca deklarowania i zapłaty podatku z tytułu importu towarów</p> <p>Art.138i. 2. Przepis ust. 1 stosuje się pod warunkiem, że:</p> <p>2) osoba zgłaszająca towary organom celnym, zwana dalej „osobą odpowiedzialną za pobór podatku”, jest operatorem pocztowym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe lub podatnikiem posiadającym status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego.</p>	<p>Z procedury USZ z uwagi na brak konieczności składania zabezpieczenia kwoty podatku, mogą korzystać tylko podmioty „zaufane”. Proponuje się aby to byli tylko operatorzy pocztowi w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe lub podatnicy posiadającym status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego.</p> <p>Zgodnie z definicją w art. 3 pkt 12 ustawy - Prawo pocztowe, operator pocztowy jest to przedsiębiorca uprawniony do wykonywania działalności pocztowej, na podstawie wpisu do rejestru operatorów pocztowych. W art. 7 tej ustawy określono warunki jakie musi spełniać operator, aby został wpisany do rejestru. Warunkiem wymienionym w lit. d tego artykułu jest, iż nie był on prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo przeciwko (...) mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub umyślne przestępstwo skarbowe.</p> <p>Ponadto zgodnie z art. 38 UKC, przedsiębiorca mający siedzibę na obszarze celnym Unii i spełniający kryteria określone w art. 39 UKC może złożyć wniosek o przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy.</p> <p>Status ten przyznawany jest przez organy celne – w stosownych przypadkach po przeprowadzeniu konsultacji z innymi właściwymi organami – i podlega monitorowaniu.</p> <p>Możliwość korzystania z procedury USZ tylko przez podmioty wpisane do rejestru operatorów pocztowych, którzy spełniają wymogi określone w przepisach prawa pocztowego oraz podmioty posiadające status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego, przykładowo prowadzące działalność w formie agencji celnej, obniży ryzyko wystąpienia nieprawidłowości i zapewni o prawidłowej realizacji tej procedury oraz o skutecznym poborze należności podatkowych od towarów importowanych w przesyłkach o wartości do 150 euro.</p>

	<p>8. Ewidencja jest przechowywana przez okres 10 lat licząc od końca roku podatkowego, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu towarów, i jest udostępniana przez osobę odpowiedzialną za pobór podatku drogą elektroniczną na każde żądanie organu celnego.</p> <p>9. Jeżeli organ celny stwierdzi, że w deklaracji miesięcznej, kwota podatku została wykazana w wysokości innej niż całkowita kwota podatku wynikająca z ewidencji, o której mowa w ust. 7, w odniesieniu do przesyłek, od których podatek został pobrany lub powinien zostać pobrany ze względu na doręczenie przesyłki, naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję określającą podatek w prawidłowej wysokości.</p>	<p>Regulacja zawarta w projektowanym art. 138i ust. 8 ustawy o VAT stanowi częściową implementację art. 369zb ust. 3 dyrektywy VAT (obowiązek prowadzenia ewidencji). Dyrektywa VAT to państwom członkowskim przekazuje jednak kompetencje, co do zasad i terminu prowadzenia ewidencji przez osoby przedstawiające towary organom celnym w ramach tzw. uregulowań szczególnych.</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 138i ust. 8 ustawy o VAT ewidencja powinna być przechowywana przez 10 lat, licząc od końca roku podatkowego, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu towarów i udostępniana przez osobę odpowiedzialną za pobór podatku drogą elektroniczną na każde żądanie organu celnego.</p> <p>Ponieważ generalnie ewidencje, które są wprowadzone w ramach tzw. pakietu VAT e-commerce (dla MOSS, OSS, IOSS, platform internetowych) są przechowywane przez 10 lat, a dotyczą, co do zasady wszystkich towarów (i usług) sprzedawanych przez Internet w tym towarów będących przedmiotem SOTI, należy dla celów kontroli wprowadzić analogiczny termin do przechowywania ewidencji w USZ.</p> <p>Jeżeli organ celny (z urzędu) w wyniku podjętych czynności kontrolnych stwierdzi, że w deklaracji miesięcznej (<i>de facto</i> zgłoszeniu celnym), w odniesieniu do przesyłek, od których podatek został pobrany lub powinien zostać pobrany ze względu na doręczenie przesyłki, kwota podatku została wykazana w wysokości innej (zarówno wyższej jak i niższej) niż całkowita kwota podatku wynikająca z ewidencji, którą ma obowiązek prowadzić osoba odpowiedzialna za pobór podatku, to zgodnie z projektowanym art. 138i ust. 9 ustawy o VAT, naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje na osobę odpowiedzialną za pobór podatku decyzję, określającą podatek w prawidłowej wysokości. Przepis ten dotyczy zatem sytuacji, gdy osoba odpowiedzialna za pobór podatku w deklaracji miesięcznej wykaże kwotę pobranego podatku w innej wysokości niż obliczony (w prawidłowej wysokości) podatek wynikający z ewidencji, który miała pobrać.</p> <p>W projektowanym przepisie całkowity podatek wynikający z ewidencji obejmuje obliczony podatek od przesyłek:</p> <ul style="list-style-type: none"> - doręczonych, od których został pobrany podatek w miesiącu, za który złożona została deklaracja miesięczna (niezależnie czy w wysokości wynikającej z ewidencji), oraz - od których został już pobrany podatek w miesiącu, za który złożona została deklaracja miesięczna ale przesyłka jeszcze nie została doręczona, oraz - od których nie został pobrany podatek ale przesyłka została doręczona w miesiącu, za który została złożona deklaracja miesięczna. <p>Przepis ten znajduje zastosowanie w przypadkach:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ przykładowo w ewidencji osoba odpowiedzialna za pobór podatku obliczyła podatek w prawidłowej wysokości i w takiej kwocie pobrała ten podatek ale przez pomyłkę w deklaracji (<i>de facto</i> zgłoszeniu celnym) wykazała go w innej wysokości i w takiej wysokości dokonała jego wpłaty. ➤ przykładowo w ewidencji osoba odpowiedzialna za pobór podatku obliczyła podatek w prawidłowej wysokości ale przez pomyłkę pobrała ten
--	---	--

	<p>10. Po złożeniu deklaracji miesięcznej osoba odpowiedzialna za pobór podatku może wystąpić z wnioskiem do naczelnika urzędu celno-skarbowego o wydanie decyzji określającej podatek w prawidłowej wysokości.</p> <p>11. Jeżeli osoba odpowiedzialna za pobór podatku nie złoży deklaracji miesięcznej, kwotę podatku określa naczelnik urzędu celno-skarbowego w drodze decyzji.</p> <p>12. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 33 ust. 6 stosuje się odpowiednio.</p> <p>13. W przypadkach, o których mowa w ust. 9-11, przepisy art. 33 ust. 6, art. 34 ust. 3 i 4 i art. 37 stosuje się odpowiednio.</p> <p>14. W przypadku gdy:</p> <p>1) organ celny wyda decyzję, o której mowa w ust. 9, w której określi podatek w wysokości wyższej niż podatek wykazany w deklaracji miesięcznej albo wyda decyzję, o której mowa w ust. 11 lub</p>	<p>podatek w innej wysokości i tę inną kwotę wykazała w deklaracji (<i>de facto</i> zgłoszeniu celnym) a następnie również tę inną kwotę wpłaciła.</p> <p>➤ przykładowo w ewidencji osoba odpowiedzialna za pobór podatku obliczyła podatek w prawidłowej wysokości ale doręczyła przesyłkę bez pobrania podatku i w deklaracji (<i>de facto</i> zgłoszeniu celnym) nie wykazała tej kwoty podatku</p> <p>Projektowany art. 138i ust. 10 ustawy o VAT umożliwia osobie odpowiedzialnej za pobór podatku wystąpienie samodzielnie z wnioskiem do naczelnika urzędu celno-skarbowego o wydanie decyzji określającej podatek w prawidłowej wysokości, już po złożeniu deklaracji miesięcznej, gdyby osoba w wyniku samokontroli stwierdziła nieprawidłowości w deklaracji.</p> <p>Projektowany art. 138i ust. 11 ustawy o VAT dotyczy sytuacji, gdy pomimo ciężącego na osobie korzystającej z USZ, jako osobie odpowiedzialnej za pobór podatku, obowiązku złożenia deklaracji miesięcznej, w której ma wykazać pobrany podatek, osoba ta w ogóle nie złoży deklaracji miesięcznej a tym samym nie wykaże pobranego podatku od nabywców/importerów którym doręczyła przesyłki. Wówczas kwotę podatku określa naczelnik urzędu celno-skarbowego w drodze decyzji. Zatem chodzi o sytuację, gdy podatek był wykazany w ewidencji , ale nie została złożona w ogóle deklaracja miesięczna.</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 138i ust. 12 ustawy o VAT, naczelnik urzędu skarbowego właściwy do poboru kwoty należności celnych przywozowych wynikających z długu celnego jest obowiązany do poboru podatku z tytułu importu towarów w ramach procedury USZ wykazanego w deklaracji miesięcznej.</p> <p>Projektowany art. 138i ust. 13 ustawy o VAT przewiduje, że do decyzji, o których mowa w ust. 9 - 11, przepisy art. 33 ust. 6 i art. 34 ust. 3 i 4 i art. 37 ustawy o VAT stosuje się odpowiednio. Oznacza to, że obowiązany do poboru podatku wynikającego z takich decyzji będzie, analogicznie jak w odniesieniu do importu dokonanego na ogólnych zasadach, naczelnik urzędu skarbowego właściwy do poboru kwoty należności celnych przywozowych wynikających z długu celnego. Od decyzji wydanych w ramach USZ przysługiwać będzie odwołanie do dyrektora izby administracji skarbowej a do postępowań tych zastosowanie będą miały przepisy Ordynacji podatkowej. Osoba odpowiedzialna za pobór podatku zobowiązana będzie do zapłaty podatku wynikającego z decyzji w ramach USZ w terminie 10 dni od dnia doręczenia tych decyzji. Natomiast w zakresie poboru odsetek zastosowanie będą miały odpowiednio przepisy art. 37 ustawy o VAT.</p> <p>Projektowanym art. 138i ust. 14 ustawy o VAT reguluje się kwestię obowiązku zastosowania zabezpieczenia kwoty podatku, który ma być wykazany w deklaracji miesięcznej, w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów celnych, w przypadku gdy warunki procedury USZ nie są respektowane przez osobę odpowiedzialną za pobór podatku.</p> <p>W przypadku gdy organ celny:</p>
--	--	---

	<p>2) podatek wykazany w deklaracji miesięcznej nie został wpłacony w terminie, o którym mowa w ust. 6</p> <p>- osoba odpowiedzialna za pobór podatku może dokonywać importu towarów zgodnie z ust. 1, pod warunkiem złożenia zabezpieczenia kwoty podatku, który ma być wykazany w deklaracji miesięcznej, w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów celnych.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ➤ wyda decyzję, o której mowa w ust. 9, w której określony zostanie wyższy pobrany podatek niż został wykazany w deklaracji miesięcznej (zatem nie chodzi o decyzję organu celnego, gdy osoba odpowiedzialna za pobór podatku wykazała w deklaracji miesięcznej wyższy pobrany podatek, niż wynikało to z ewidencji i organ określił niższą kwotę podatku) albo ➤ wyda decyzję, o której mowa w ust. 11, określając podatek w prawidłowej wysokości w sytuacji, gdy podatek był pobrany, ale nie została w ogóle złożona deklaracja miesięczna lub ➤ podatek wykazany w deklaracji miesięcznej, nie został wpłacony w terminie do 16. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym podatek został pobrany <p>to w takich sytuacjach osoba odpowiedzialna za pobór podatku, może nadal dokonywać importu towarów w ramach procedury USZ, jednakże pod warunkiem złożenia zabezpieczenia kwoty podatku, która ma być wykazana w deklaracji miesięcznej, w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów celnych.</p> <p>Należy podkreślić, że zasadniczym ułatwieniem w USZ jest odroczenie terminu płatności podatku, który zgodnie z art. 369zb ust. 2 dyrektywy VAT ma być spójny z odroczonym terminem płatności mającym zastosowanie do zapłaty należności celnych. Zatem jak wynika z motywu 4 dyrektywy 2019/1995 zmieniającej dyrektywę VAT, ma być spójny z terminem płatności należności celnych, określonym w art. 111 UKC.</p> <p>Kwestie zasad na jakich odraczany jest terminu płatności należności celnych, określonych w art. 110 - 111 UKC zostały szczegółowo uregulowane w przepisach prawa celnego.</p> <p>Z brzmienia motywu 13 rozporządzenia 2019/2026 zmieniającego rozporządzenie wykonawcze 282/2011 wynika, że w celu zapewnienia spójności między uregulowaniami szczególnymi dotyczącymi deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu z jednej strony a przepisami celnymi dotyczącymi odroczenia terminu płatności należności celnych oraz obowiązków osoby przedstawiającej towary organom celnym z drugiej strony oraz zagwarantowania prawidłowej płatności pobranego VAT z tytułu importu, w przypadku gdy stosuje się te uregulowania, należy sprecyzować, że dokonywana co miesiąc płatność VAT z tytułu importu na mocy uregulowań szczególnych może podlegać określonym w przepisach celnych warunkom mającym zastosowanie do odroczenia terminu płatności należności celnych.</p> <p>Art. 63d rozporządzenia 282/2011 przewiduje dla państw członkowskich uzależnienie możliwości stosowania odroczonej zapłaty podatku od spełnienia warunków mających zastosowanie do odroczenia terminu płatności należności celnych zgodnie z przepisami UKC. Zatem to do państwa członkowskiego należy decyzja, czy skorzysta z regulacji przewidzianych w prawie celnym dla odroczenia należności celnych.</p> <p>Zaproponowane w projektowanym art. 138i ust. 14 ustawy o VAT przyjęcie zbliżonych warunków, jakie mają zastosowanie przy odroczeniu terminu płatności należności celnych, w sytuacji, gdy organ celny stwierdzi (np. w wyniku kontroli), że osoba, korzystająca z tego uproszczenia naruszy obowiązki jakie wynikają z USZ, ma na celu zabezpieczenie przed ewentualnymi nieprawidłowościami i nadużyciami oraz</p>
--	--	--

	<p>15. Zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 14, stosuje się przez 12 miesięcy, do towarów wpisywanych do ewidencji, począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 14 pkt 1, lub 2) w którym podatek nie został wpłacony w terminie, o którym mowa w ust. 6. 	<p>rozszerzeniem systemu poboru VAT. Podobne regulacje (aczkolwiek bardziej restrykcyjne - bowiem złożenie takiego zabezpieczenia jest elementem warunkującym możliwość korzystania z USZ), przyjęły lub zamierzają wprowadzić inne państwa członkowskie np. Austria, Francja, Litwa, Czechy, Irlandia czy Słowenia.</p> <p>Zabezpieczenie, zgodnie z projektowanym art. 138i ust. 15 ustawy o VAT, stosowane będzie przez okres 12 miesięcy, począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 14 pkt 1 - w której organ celny określił podatek w wysokości wyższej niż podatek wykazany w deklaracji miesięcznej.</p> <p>Przykładowo decyzja organu celnego została doręczona we wrześniu, to od 1 października osoba odpowiedzialna za pobór VAT może nadal korzystać z USZ tzn. pobierać podatek od osoby, dla której towary są przeznaczone, jednakże pod warunkiem złożenia zabezpieczenia kwoty podatku, który ma być wykazany w deklaracji miesięcznej, w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów celnych. W praktyce oznacza to, że w przypadku nie złożenia ww. zabezpieczenia kwoty podatku, w odniesieniu do importu towarów dokonanego od 1 października osoba zgłaszająca towary organom celnym nie może stosować procedury USZ i wykazywać podatku pobranego z tytułu importu towarów w deklaracji miesięcznej a jedynie może dokonywać importu towarów w przesyłkach na zasadach ogólnych, z wykorzystaniem standardowych zgłoszeń celnych (projektowany art. 138i ust. 15 pkt 1 ustawy o VAT.).</p> <p>Analogicznie termin stosowania zabezpieczenia w USZ będzie obliczany, gdy osoba odpowiedzialna za pobór podatku nie zapłaci podatku pobranego i wykazanego w deklaracji miesięcznej w terminie do 16 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym podatek został pobrany.</p> <p>W przypadku, gdy podatek pobrany od przesyłek doręczonych przykładowo we wrześniu, został zapłacony w dniu 18 października, to od 1 listopada osoba obowiązana do poboru podatku może nadal korzystać z USZ jednakże pod warunkiem złożenia zabezpieczenia kwoty podatku, który ma być wykazany w deklaracji miesięcznej, w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych na podstawie przepisów celnych. W praktyce oznacza to, że w przypadku nie złożenia ww. zabezpieczenia kwoty podatku, do importu towarów dokonanego od dnia 1 listopada, osoby zgłaszające towary organom celnym nie mogą korzystać z procedury USZ i wykazywać podatku pobranego z tytułu importu towarów w deklaracjach miesięcznych a jedynie mogą dokonywać importu towarów w przesyłkach na zasadach ogólnych z wykorzystaniem standardowych zgłoszeń celnych (projektowany art. 138i ust. 15 pkt 2 ustawy o VAT).</p> <p>Zabezpieczenie będzie stosowane zawsze do towarów wpisywanych po raz pierwszy do ewidencji (nie chodzi o jej uzupełnianie), w okresie gdy zabezpieczenie zaczyna obowiązywać a jego stosowanie trwa 12 miesięcy. Zatem decydująca będzie data dokonania po raz pierwszy wpisu towarów do ewidencji a nie data importu przesyłki. Oznacza to, że jeżeli import przesyłki nastąpił 31 października ale wpis do ewidencji będzie dokonany następnego dnia tj. 1 listopada, to będzie już obowiązek złożenia zabezpieczenia na kwotę podatku od tej przesyłki.</p>
--	---	--

	<p>16. Przepisu ust. 14 pkt 1 nie stosuje się, gdy całkowita kwota podatku niewykazanego w deklaracji miesięcznej nie przekracza 1% kwoty podatku określonego w decyzji, o której mowa w ust. 9.</p>	<p>W przypadku gdy naczelnik urzędu celno-skarbowego wydał decyzję, o której mowa w ust. 9 określającą podatek w prawidłowej wysokości, w sytuacji gdy organ celny stwierdził, że w deklaracji miesięcznej kwota podatku została wykazana w wysokości innej niż całkowita kwota podatku wynikająca z ewidencji osoba odpowiedzialna za pobór podatku nie będzie zobowiązana do złożenia zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 14, gdy całkowita kwota podatku niewykazanego w deklaracji miesięcznej nie przekracza 1% kwoty podatku określonego w tej decyzji (art. 138i ust. 16 ustawy o VAT). Przepis ten ma na celu umożliwienie korzystania z USZ bez konieczności składania zabezpieczenia, jeżeli nieprawidłowo wykazany podatek w deklaracji miesięcznej wynikał z drobnego błędu rachunkowego lub oczywistej omyłki.</p>
<p>Art. 1 pkt 43 projektu ustawy dot. art. 138j ustawy o podatku od towarów i usług</p>	<p>Art. 138j. 1. Jeżeli organ celny stwierdzi, że osoba odpowiedzialna za pobór podatku obliczyła i pobrała podatek w nieprawidłowej wysokości, naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję określającą podatek w prawidłowej wysokości. Obowiązana do zapłaty podatku jest osoba, dla której towary były przeznaczone.</p> <p>2. W przypadku stwierdzenia, że osoba odpowiedzialna za pobór podatku pobrała podatek w nieprawidłowej wysokości, naczelnik urzędu celno-skarbowego ustala tej osobie dodatkowe zobowiązanie podatkowe w wysokości odpowiadającej 20% kwoty zaniżenia kwoty podatku, jeżeli osoba odpowiedzialna za pobór podatku wiedziała lub miała uzasadnione podstawy do tego, aby przypuszczać, że kwota podatku powinna być w innej wysokości niż określona na podstawie informacji towarzyszących przesyłce. W stosunku do osób fizycznych, które za ten sam czyn ponoszą odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe albo za przestępstwo skarbowe, dodatkowego zobowiązania podatkowego nie ustala się.</p> <p>3. Naczelnik urzędu celno-skarbowego nie ustala dodatkowego zobowiązania podatkowego, o którym mowa w ust. 2, jeżeli osoba odpowiedzialna za pobór podatku posiadała informacje</p>	<p>Projektowany, art. 138j ustawy o VAT reguluje kwestię nie pobrania podatku w prawidłowej wysokości przez osobę odpowiedzialną za pobór podatku. Zgodnie z projektowanym art. 138j ust. 1 ustawy o VAT jeżeli organ celny stwierdzi, że osoba odpowiedzialna za pobór podatku obliczyła i pobrała podatek w nieprawidłowej wysokości a wynikało to przykładowo z błędnych danych, które jej zostały przekazane przez nabywcę/importera, na podstawie których osoba odpowiedzialna za pobór podatku dokonała zgłoszenia celnego w USZ, wówczas naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję określającą podatek w prawidłowej wysokości. W takiej sytuacji obowiązany do zapłaty podatku będzie tylko osoba, dla której towary były przeznaczone.</p> <p>Jeżeli jednak osoba odpowiedzialna za pobór podatku wiedziała lub miała uzasadnione podstawy do tego, aby przypuszczać, że kwota podatku powinna być w innej wysokości niż określona na podstawie informacji towarzyszących przesyłce, to z zgodnie z projektowanym art. 138j ust. 2 ustawy o VAT, naczelnik urzędu celno-skarbowego ustala tej osobie dodatkowe zobowiązanie podatkowe w wysokości odpowiadającej 20% kwoty zaniżenia kwoty podatku. Przez uzasadnione podstawy, o których mowa w przepisie, należy rozumieć okoliczności, które jednoznacznie powinny wzbudzić podejrzenia u osoby fizycznej faktycznie dokonującej zgłoszenia. W tym kontekście należy wskazać, że osoba ta nie jest pracownikiem służb skarbowych czy celnych i w związku z tym nie musi mieć z reguły doświadczenia w identyfikacji „podejrzanych” przesyłek, choć każda sytuacja wymaga indywidualnej oceny. Zatem, o ile podejrzenia u takiej osoby powinny wzbudzić okoliczności, które w sposób oczywisty wskazywać mogą na niezgodność zawartości przesyłki z towarzyszącymi jej dokumentami (np. masa lub gabaryty znacząco odbiegające od opisu towaru), o tyle nie można od niej oczekiwać np. umiejętności odczytania napisów w języku chińskim, które po przetłumaczeniu odbiegałyby od treści dokumentów. W stosunku do osób fizycznych, które za ten sam czyn ponoszą odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe albo za przestępstwo skarbowe, dodatkowego zobowiązania podatkowego nie ustala się.</p> <p>Projektowany art. 138j ust. 3 ustawy o VAT stanowi jednak, że dodatkowe zobowiązanie podatkowe nie zostanie ustalone, w przypadku posiadania informacji potwierdzających, że wartość importowanego towaru jest taka sama jak wartość wynikająca z informacji towarzyszących przesyłce. W praktyce, jeżeli osoba</p>

	<p>potwierdzające, że wartość importowanego towaru jest taka sama jak wartość wynikająca z informacji towarzyszących przesyłce.</p> <p>4. Osoba, dla której towary są przeznaczone, może wystąpić z wnioskiem do naczelnika urzędu celno-skarbowego o wydanie decyzji określającej podatek w prawidłowej wysokości.</p> <p>5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, 2 i 4, przepisy art. 33 ust. 6, art. 34 ust. 3 i 4, art. 37 i art. 38 ust. 2 stosuje się odpowiednio.”;</p>	<p>odpowiedzialna za pobór podatku stwierdzi w momencie wpisywania towaru do ewidencji, na podstawie posiadanych dokumentów towarzyszących przesyłce, że wartość tego towaru może być nieprawdziwa, powinna skontaktować się z osobą, dla której towar jest przeznaczony i zażądać dodatkowych dokumentów (np. oryginału faktury), które potwierdzą już posiadane dane. Jeżeli w trakcie kontroli osoba odpowiedzialna za pobór podatku, wykaże przed organem celnym, że podjęła dodatkowe czynności i próbowała dodatkowo zweryfikować poprawność danych wynikających z dokumentów towarzyszących przesyłce, wówczas jedyną osobą odpowiedzialną za zapłatę podatku z tytułu importu jest osoba, dla której towary były przeznaczone</p> <p>W przypadku, gdy sama osoba, dla której towar jest przeznaczony stwierdzi, że podatek od towaru otrzymanego w przesyłce powinien być pobrany w innej wysokości (wyższej lub niższej), może wystąpić z wnioskiem do naczelnika urzędu celno-skarbowego o wydanie decyzji z prawidłowo określonym podatkiem (projektowany art. 138j ust. 4 ustawy o VAT).</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 138j ust. 5 ustawy o VAT do decyzji wydanych na podstawie ust. 1 i 2 zastosowanie będą miały przepisy art. 33 ust. 6 i art. 34 ust. 3 i 4, art. 37 i art. 38 ust. 2 ustawy o VAT.</p> <p>Powyższe rozwiązania mają na celu zabezpieczenie przed ewentualnymi nieprawidłowościami i nadużyciami.</p>
Art. 2. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2020 r. poz. 170)		
<p>Art. 2 pkt 1 dotyczy art. 2 ust. 4 ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników</p>	<p>w art. 2 ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Obowiązkowi ewidencyjnemu nie podlegają podatnicy, którzy posiadają numer identyfikacyjny nadany na podstawie art. 132 ust. 5, art. 134a ust. 4 oraz art. 138e ust. 7 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106, z późn. zm.).”.</p>	<p>W art. 2 projektu ustawy doprecyzowano, że podmioty korzystające ze szczególnej procedury importu (IOSS), o której mowa w dziale XII w rozdziale 9 ustawy VAT, nie podlegają obowiązkowi ewidencyjnemu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o NIP. Projektowany przepis dotyczyć będzie tylko podatników zarejestrowanych w Polsce dla potrzeb procedury importu i prowadzących wyłącznie działalność objętą tą procedurą. Jeżeli podatnik korzysta z procedury importu i dodatkowo prowadzi także inną działalność nieobjętą tą procedurą, podatnik będzie objęty obowiązkiem ewidencyjnym jedynie w zakresie dodatkowej działalności.</p> <p>Celem projektowanej szczególnej procedury jest uproszczenie podatnikom dokonującym w Polsce SOTI objętej IOSS, rejestracji i rozliczania podatku VAT. Obecnie podmioty prowadzące działalność gospodarczą podlegającą opodatkowaniu na terytorium Polski, obowiązane są uzyskać numer ewidencyjny NIP oraz zarejestrować się jako podatnik VAT czynny, co się wiąże z koniecznością wypełniania i składania szeregu dokumentów. Mając na uwadze powyższe, proponuje się, aby podmioty korzystające ze szczególnej procedury importu (IOSS) były zwolnione z obowiązku składania zgłoszenia rejestracyjnego dla celów podatku VAT na zasadach ogólnych oraz nie podlegały również obowiązkowi ewidencyjnemu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o NIP.</p>

Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.)		
Art. 3 dotyczy art.87 § 2 ustawy – Ordynacja podatkowa	<p>w art. 87 § 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„§ 2. Obowiązek wystawienia rachunku, o którym mowa w § 1, nie dotyczy:</p> <p>1) rolników sprzedających produkty roślinne i zwierzęce pochodzące z własnej uprawy, hodowli lub chowu, nieprzerobione lub nieprzetworzone sposobem przemysłowym, chyba że sprzedaż jest dokonywana w ich odrębnych, stałych miejscach sprzedaży poza obrębem uprawy, hodowli lub chowu, z wyjątkiem sprzedaży na targowiskach, o których mowa w art. 20 ust. 1c pkt 3 lit. b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych;</p> <p>2) podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziałach 6a, 7 i 9 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.”.</p>	Zmiany w art. 87 § 2 Ordynacji podatkowej są konsekwencją odejścia od obowiązku fakturowania dostaw towarów i usług przez podatników korzystających z procedury szczególnej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a, 7 i 9. Poza odejściem od obowiązku fakturowania, tacy podatnicy zgodnie z projektowanym art. 87 § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej nie mają także obowiązku wystawienia rachunku, o którym mowa w art. 87 § 1 Ordynacji podatkowej.
Art. 4. W ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382)		
Art. 4 dotyczy art. 65a, 65b i 77a ustawy – Prawo celne	<p>1) uchyla się art. 65a i 65b;</p> <p>2) po art. 77 dodaje się art 77a w brzmieniu: „Art. 77a. W przypadkach o których mowa w art. 143a rozporządzenia delegowanego, osobę dokonującą zgłoszenia celnego w imieniu własnym, lecz na rzecz odbiorcy przesyłki, uważa się za upoważnioną do dokonania zgłoszenia, jeżeli odbiorca przesyłki, poinformowany o możliwości samodzielnego dokonania zgłoszenia celnego lub wyboru innego przedstawiciela celnego, nie zgłosił zamiaru skorzystania z tej możliwości.”.</p>	<p>Zmiana dotycząca uchylecia art.65a i 65b jest konsekwencją zmian w modelu odpraw celnych przesyłek pocztowych, polegających na przyjęciu przez operatora wyznaczonego w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo pocztowe, tj. Poczta Polska S.A. roli zgłaszającego i tym samym dłużnika celnego.</p> <p>Proponowana instytucja przedstawicielstwa dorozumianego znacznie przyczyni się do skrócenia czasu otrzymania przesyłki przez odbiorcę i zdjęcie z niego obowiązku załatwiania formalności celnych. Projektowane rozwiązanie jest korzystne również z punktu widzenia osób (operatorów pocztowych, przewoźników ekspresowych), które dostarczają paczki. Czas niezbędny na pozyskanie pełnomocnictwa znacznie wydłużyłby czas dostawy przesyłki i dodatkowo ją komplikował.</p> <p>Proponuje się zatem, aby przedstawicielstwo dorozumiane byłoby dopuszczalne, pod warunkiem dania odbiorcy przesyłki możliwości złożenia zastrzeżenia. Odbiorca przesyłki mógłby zrezygnować z usług podmiotu i sam dokonać zgłoszenia celnego przesyłki, jak również mógłby upoważnić wybraną przez siebie agencję celną do złożenia zgłoszenia. W przypadku, gdy upoważnienie dla pełnomocnika celnego będzie miało formę upoważnienia dorozumianego, przedstawiciel celny będzie działał jako przedstawiciel pośredni, co oznacza, że będzie odpowiadał solidarnie z odbiorcą przesyłki.</p>
Art. 5.		
Art. 5 – przepis przejściowy	Art. 5. Do towarów będących przedmiotem sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju i na terytorium kraju, o której mowa w art. 2 pkt 23 i 24 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, których wysyłka lub transport rozpoczęły się przed dniem 1 lipca 2021 r., dostarczonych do nabywcy po dniu 30 czerwca 2021 r. stosuje się przepisy dotychczasowe.	W związku z uchyleniem pojęć „sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju” oraz „sprzedaży wysyłkowej na terytorium kraju” w projekcie ustawy zawarto przepis przejściowy, regulujący zasady rozliczania transakcji sprzedaży wysyłkowej towarów, których transport rozpoczął się przed dniem wejścia w przed dniem 1 lipca 2021 r., a które zostały dostarczone do nabywcy po dniu 30 czerwca 2021 r. Art. 5 projektu

		ustawy określa, że do towarów, będących przedmiotem sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju i na terytorium kraju, których wysyłka lub transport rozpoczęły się przed dniem 1 lipca 2021 r., dostarczonych do nabywcy po dniu 30 czerwca 2021 r., stosuje się przepisy dotychczasowe. Oznacza to, że podatnik, który rozpoczął transport towarów w ramach sprzedaży wysyłkowej przed dniem 1 lipca zobowiązany będzie do rozliczenia tej transakcji na dotychczasowych zasadach.
Art. 6		
Art. 6 – przepis przejściowy	Art. 6. W przypadku stwierdzenia błędów w deklaracjach, o których mowa w art. 130c ust. 1 i art. 133 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, złożonych za okresy rozliczeniowe przypadające przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przepisów art. 130c ust. 5a i art. 133 ust. 4a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się.	W obecnym stanie prawnym podatnik, który chce wprowadzić zmiany do deklaracji VAT składanych w ramach systemu MOSS, może tego dokonać, korygując deklaracje za okresy, w których pierwotnie zadeklarował świadczenie usług TBE. Zgodnie z projektowanymi przepisami art. 130 c ust. 5a i art. 133 ust. 4a ustawy o podatku od towarów i usług, które wejdą w życie 1 lipca 2021 r., korekty takich deklaracji VAT będą dokonywane w ramach deklaracji składanej za następne okresy rozliczeniowe. Aby ograniczyć skutki o charakterze informatycznym wynikające ze zmian w sposobie dokonywania korekty wcześniejszych deklaracji VAT w ramach procedury szczególnej, rozporządzenie wykonawcze 2019/2026 wprowadziło zmiany w art. 61 rozporządzenia 282/2011. Zgodnie z nowym brzmieniem ww. przepisu, który jest stosowany bezpośrednio i nie wymaga implementacji do krajowego porządku prawnego, korekty deklaracji VAT dotyczące okresu rozliczeniowego poprzedzającego dzień 1 lipca 2021 r. dokonuje się poprzez zmiany do tej deklaracji, a nie poprzez korygowanie kolejnej deklaracji, a z kolei korekty deklaracji VAT dotyczące okresów począwszy od pierwszego okresu rozliczeniowego w 2021 r. (czyli od III kwartału 2021 r.), dokonuje się poprzez korygowanie kolejnej deklaracji. W związku z powyższym należało zaprojektować przepis przejściowy, który wskazywałby, że przepisu ust. 5a dodawanego w art. 130c i ust. 4a ustawy o podatku od towarów i usług dodawanego w art. 133 ustawy o podatku od towarów i usług nie stosuje się do okresów rozliczeniowych przypadających przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy.
Art. 7.		
Art. 7 – przepis przejściowy	Art. 7. 1. Do deklaracji, o której mowa w art. 130c ustawy zmienianej w art. 1, składanej za okres rozliczeniowy bezpośrednio przypadający przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 130c ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym. 2. Do deklaracji, o której mowa w art. 133 ustawy zmienianej w art. 1, składanej za okres rozliczeniowy bezpośrednio przypadający przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 133 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.	W związku z tym, że niniejszy projekt wprowadza zmianę w zakresie terminu, w jakim podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury unijnej i nieunijnej, o których mowa w dziale XII rozdziałach 6a i 7a ustawy o podatku od towarów i usług, będzie obowiązany składać deklaracje VAT, w projektowanej ustawie przewidziano przepisy przejściowe (art. 7 ust. 1 i 2) zgodnie z którymi do deklaracji VAT, o których mowa w art. 130c i 133 ustawy o podatku od towarów i usług, składanych za okres rozliczeniowy bezpośrednio przypadający przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, czyli za III kwartał 2021 r., zastosowanie będą miały przepisy ustawy o VAT w brzmieniu dotychczasowym. Powyższe oznacza, że deklarację VAT za III kwartał 2021 r. należy złożyć w terminie do 20 lipca 2021 r.
Art. 8, 9 i 11		
Art. 8, 9 i 11 – przepisy przejściowe	Art. 8. 1. Osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna, która: 1) posiada: a) siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo	Zgodnie z art. 2 rozporządzenia 2019/2026 niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2021 r. Od dnia 1 kwietnia 2020 r. państwa członkowskie zezwalają jednak podatnikom i pośrednikom działającym na ich rzecz na przedkładanie informacji wymaganych na podstawie art. 360, 369c lub 369o dyrektywy VAT do celów rejestracji w ramach procedur szczególnych.

	<p>b) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo</p> <p>c) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które wybiera w celu złożenia zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od wartości dodanej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej</p> <p>– oraz</p> <p>2) zamierza od dnia 1 lipca 2021 r.:</p> <p>a) świadczyć na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a ustawy zmienianej w art. 1, usługi, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na terytorium którego nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, lub</p> <p>b) dokonywać dostaw towarów wysyłanych lub transportowanych z terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy, który jest:</p> <ul style="list-style-type: none"> - podatnikiem podatku od towarów i usług lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9 ustawy zmienianej w art. 1, lub - podatnikiem podatku od wartości dodanej lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od wartości dodanej, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów odpowiadającego wewnątrzwspólnotowemu nabyciu towarów, o którym mowa w art. 9 ustawy zmienianej w art. 1, lub - każdym innym niż wymieniony w tiret pierwszym i tiret drugim podmiotem niebędącym podatnikiem podatku od towarów i usług lub podatnikiem podatku od wartości dodanej, <p>– i dokonuje sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju, o której mowa w art. 2 pkt 23 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, a suma całkowitej wartości towarów wysyłanych lub transportowanych, pomniejszona o kwotę podatku od towarów i usług, przekroczyła w trakcie roku podatkowego, w którym jest składane zgłoszenie lub w poprzednim roku podatkowym kwotę 42 000 zł</p> <p>– może do dnia 30 czerwca 2021 r. złożyć, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od wartości dodanej należnego z tytułu czynności określonych w pkt 2 lit. a lub b.</p> <p>2. Zgłoszenie może także złożyć osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna:</p>	<p>W projekcie zawarto przepisy przejściowe, w których umożliwia się podatnikom (którzy będą mogli skorzystać z projektowanej tzw. procedury unijnej; art. 8 projektu), podmiotom zagranicznym świadczącym usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego (które będą mogły skorzystać od dnia 1 lipca 2021 r. z projektowanej procedury nieunijnej; art. 9 projektu) oraz podatnikom i pośrednikom (którzy będą mogli skorzystać z projektowanej tzw. procedury importu art. 11 projektu) przekazanie za pomocą środków komunikacji elektronicznej właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego zgłoszenia do procedur szczególnych rozliczania VAT, przed wejściem w życie przepisów rozszerzających zakres podmiotowo-przedmiotowy procedury unijnej i nieunijnej oraz procedury importu.</p> <p>Takiego zgłoszenia będą mogli również dokonać podatnicy dokonujący sprzedaży wysyłkowej z terytorium kraju, o której mowa w art. 2 pkt 23 ustawy o VAT, a suma całkowitej wartości towarów wysyłanych lub transportowanych, pomniejszona o kwotę podatku od towarów i usług, nie przekroczyła w trakcie roku podatkowego 2020 kwoty 42 000 zł, pod warunkiem złożenia zawiadomienia o wyborze, od dnia 1 lipca 2021 r., miejsca opodatkowania na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 8 ust. 2 projektu).</p> <p>Zgodnie z projektowanym ust. 3 art. 8 zawiadomienie to powinno zawierać nazwę lub imię i nazwisko, adres siedziby działalności gospodarczej lub adres miejsca zamieszkania, numer identyfikacji podatkowej, informacje o wyborze miejsca opodatkowania, niezbędne do określenia momentu tego wyboru, w tym nazwę państwa członkowskiego, którego dotyczy zawiadomienie i datę dokonania pierwszej dostawy po wykonaniu wyboru oraz dane kontaktowe, w tym numer telefonu i adres poczty elektronicznej.</p> <p>Przepisy przejściowe weszłyby w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, przez co uniknięto by sytuacji, w której duża liczba podmiotów rejestruje się w OSS i w IOSS w pierwszym dniu obowiązywania nowych przepisów, tj. z początkiem lipca 2021 r.</p> <p>Jednocześnie, aby umożliwić podmiotom przekazanie za pomocą środków komunikacji elektronicznej Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenia do procedur szczególnych rozliczania VAT, zdecydowano o wcześniejszym wprowadzeniu w życie części przepisów zmienianej ustawy o VAT. Do zgłoszeń będą stosowane przepisy art. 130b ust. 5 i 6, ust. 7 pkt 2 oraz ust. 8 pkt 3 (w zakresie procedury unijnej), art. 132 ust. 5 i 5a, ust. 6 pkt 2 oraz ust. 7 pkt 3 (w zakresie procedury nieunijnej), art. 138e ust. 6-8, 10, 11, 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 (w zakresie procedury importu), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p> <p>Co istotne w przepisach przejściowych art. 8 i 9 oraz art. 11 projektu, wskazano, jakie dane powinny być zamieszczone w zgłoszeniu informującym o zamiarze skorzystania z danej procedury szczególnej, i określono, w jaki sposób właściwy naczelnik urzędu skarbowego przed dniem 1 lipca 2021 r. potwierdza to zgłoszenie lub, w przypadku niespełnienia warunków niezbędnych do skorzystania z danej procedury szczególnej, wydaje postanowienie w sprawie odmowy przyjęcia zgłoszenia, na które służy zażalenie.</p>
--	--	--

<p>1) o której mowa w ust. 1 pkt 1, dokonująca czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b, jeżeli suma całkowitej wartości towarów wysyłanych lub transportowanych, pomniejszona o kwotę podatku od towarów i usług, nie przekroczyła w trakcie roku podatkowego 2021 ani w poprzednim roku podatkowym kwoty 42 000 zł, pod warunkiem złożenia na piśmie, do dnia 30 czerwca 2021 r., zawiadomienia o wyborze, od dnia 1 lipca 2021 r., miejsca opodatkowania na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;</p> <p>2) która nie posiada siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej i zamierza dokonywać od dnia 1 lipca 2021 r. dostaw towarów wysyłanych lub transportowanych z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do nabywcy, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b.</p> <p>3. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, powinno zawierać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę lub imię i nazwisko; 2) adres siedziby działalności gospodarczej lub adres miejsca zamieszkania; 3) numer identyfikacji podatkowej; 4) informacje o wyborze miejsca opodatkowania niezbędne do określenia momentu tego wyboru; 5) dane kontaktowe, w tym numer telefonu i adres poczty elektronicznej. <p>4. Zgłoszenie zawiera dane, o których mowa w załączniku numer I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/194 z dnia 12 lutego 2020 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do procedur szczególnych dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, prowadzą sprzedaż towarów na odległość i dokonują niektórych krajowych dostaw towarów (Dz. Urz. UE L 40 z 13.02.2020, str. 114, z późn. zm.).</p> <p>5. Do zgłoszenia stosuje się przepisy art. 130b ust. 5, 6, ust. 7 pkt 1 i 2 i ust. 8 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p> <p>6. Do dnia 30 czerwca 2021 r. osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, o których mowa w ust. 1 i 2, są obowiązane do niezwłocznego zawiadomienia Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Sródmiście za pomocą środków komunikacji elektronicznej o rezygnacji z zamiaru skorzystania z procedury, o której mowa w ust. 1, za pośrednictwem Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>7. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Sródmiście wydaje postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji na potrzeby procedury, o której mowa w ust. 1, na które służy zażalenie. O wydaniu postanowienia powiadamia się również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>Art. 9. 1. Osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna nieposiadająca siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, wykonująca czynności podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług lub podatkiem od wartości dodanej na</p>	<p>Gdyby podmiot z jakichś względów wycofał się z zamiaru korzystania z systemu OSS oraz IOSS od 1 lipca 2021 r., powinien on niezwłocznie powiadomić o tym właściwego naczelnika urzędu skarbowego. Projektowane przepisy w tym zakresie przewidują możliwość zrezygnowania przez ww. podmioty ze stosowania procedury szczególnej od dnia 1 lipca 2021 r. w Polsce (np. umożliwiając jeszcze przed 1 lipca 2021 r. ewentualną zmianę państwa członkowskiego identyfikacji). W sytuacji gdy właściwy naczelnik urzędu skarbowego zostanie poinformowany o zmianach w zakresie działalności gospodarczej, w wyniku których podmiot nie będzie spełniał już warunków niezbędnych do stosowania danej procedury lub zrezygnuje z jej stosowania, wyda postanowienie, na które służy zażalenie, o wygaśnięciu identyfikacji na potrzeby procedury szczególnej.</p>
---	---

terytorium Unii Europejskiej, która od dnia 1 lipca 2021 r. zamierza świadczyć na rzecz osób niebędących podatnikami, o których mowa w art. 28a ustawy zmienianej w art. 1, usługi, których miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego, może do dnia 30 czerwca 2021 r. złożyć, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, należnego z tytułu świadczenia tych usług.

2. Zgłoszenie zawiera dane, o których mowa w załączniku numer I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/194 z dnia 12 lutego 2020 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do procedur szczególnych dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, prowadzą sprzedaż towarów na odległość i dokonują niektórych krajowych dostaw towarów.

3. Do zgłoszenia stosuje się przepisy art. 132 ust. 5, 5a, ust. 6 pkt 1 i 2 i ust. 7 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

4. Do dnia 30 czerwca 2021 r. osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, o których mowa w ust. 1, są obowiązane do niezwłocznego zawiadomienia Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście za pomocą środków komunikacji elektronicznej o rezygnacji z zamiaru skorzystania z procedury, o której mowa w ust. 1, za pośrednictwem Rzeczypospolitej Polskiej.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście wydaje postanowienie o wygaśnięciu identyfikacji na potrzeby procedury, o której mowa w ust. 1, na które służy zażalenie. O wydaniu postanowienia powiadamia się również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 11. 1. Osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna, która:

1) posiada:

a) siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo

b) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo

c) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które wybiera w celu przedłożenia zgłoszenia, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo

d) siedzibę działalności gospodarczej na terytorium państwa trzeciego, z którym Unia Europejska zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy o zakresie zbliżonym do zakresu dyrektywy Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz. Urz. UE L 84 z 31.03.2010, str. 1) oraz rozporządzenia (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od

	<p>wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.¹⁾), która zamierza dokonywać dostaw towarów, o których mowa w pkt 2, z tego państwa trzeciego</p> <p>– oraz</p> <p>2) zamierza dokonywać od dnia 1 lipca 2021 r. dostaw towarów z wyjątkiem towarów podlegających podatkowi akcyzowemu, w tym wtedy, gdy uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyłce towarów, wysyłanych lub transportowanych z terytorium państwa trzeciego, w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej kwoty wyrażonej w złotych i odpowiadającej równowartości 150 euro, do nabywcy, który jest:</p> <p>a) podatnikiem podatku od towarów i usług lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od towarów i usług, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 9 ustawy zmienianej w art. 1, lub</p> <p>b) podatnikiem podatku od wartości dodanej lub osobą prawną niebędącą podatnikiem podatku od wartości dodanej, którzy nie mają obowiązku rozliczania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów odpowiadającego wewnątrzwspólnotowemu nabyciu towarów, o którym mowa w art. 9 ustawy zmienianej w art. 1, lub</p> <p>c) każdym innym niż wymieniony w lit. a i b podmiotem niebędącym podatnikiem podatku od towarów i usług lub podatnikiem podatku od wartości dodanej</p> <p>– przy czym dostarczane towary nie są nowymi środkami transportu ani towarami, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1</p> <p>– może do dnia 30 czerwca 2021 r. złożyć, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej należnego z tytułu dokonania tych dostaw.</p> <p>2. Osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna, która:</p> <p>1) posiada:</p> <p>a) siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo</p> <p>b) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli nie posiada siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, albo</p> <p>c) stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które wybiera w celu przedłożenia zgłoszenia, jeżeli nie posiada siedziby działalności</p>	
--	---	--

¹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 259 z 16.10.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L z 7.12.2018, str. 1.

gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej, ale posiada więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej;

2) spełnia łącznie następujące warunki:

a) jest zarejestrowana jako podatnik VAT czynny,

b) przez ostatnie 24 miesiące nie zalegała z wpłatami poszczególnych podatków stanowiących dochód budżetu państwa, przekraczającymi odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach, przy czym udział zaległości w kwocie podatku ustala się w stosunku do kwoty należnych wpłat za okres rozliczeniowy, którego dotyczy zaległość; wymóg, uznaje się również za spełniony, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:

- podmiot uregulował, wraz z odsetkami za zwłokę, zaległości przekraczające odrębnie w każdym podatku odpowiednio 3% kwoty należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach, w terminie 30 dni od dnia powstania tych zaległości,

- uregulowanie zaległości zgodnie z pkt 1 w ostatnich 24 miesiącach nie dotyczyło więcej niż dwóch okresów rozliczeniowych odrębnie w każdym podatku,

c) przez ostatnie 24 miesiące osoba fizyczna będąca podatnikiem, a w przypadku podatników niebędących osobami fizycznymi - osoba będąca współnikiem spółki cywilnej lub handlowej niemającej osobowości prawnej, członkiem władz zarządzających, głównym księgowym, nie została prawomocnie skazana na podstawie ustawy z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2021 r. poz. 408) za popełnienie przestępstwa skarbowego,

d) jest uprawniona do zawodowego wykonywania doradztwa podatkowego zgodnie z przepisami o doradztwie podatkowym lub do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych zgodnie z przepisami o rachunkowości

– oraz

3)

zamierza od dnia 1 lipca 2021 r. działać w charakterze pośrednika na rzecz podatników korzystających z procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej należnego z tytułu dokonania dostaw, o których mowa w ust. 1 pkt 2

– może od 1 kwietnia 2021 r. do 30 czerwca 2021 r. złożyć, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenie informujące o zamiarze działania w takim charakterze.

3. Pośrednik, o którym mowa w ust. 2, może złożyć zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, w imieniu i na rzecz osoby prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej oraz osoby fizycznej:

1) która nie posiada siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii Europejskiej i zamierza dokonywać od dnia 1 lipca 2021 r. dostaw towarów, o których mowa w ust. 1 pkt 2,

	<p>2) o której mowa w ust. 1</p> <p>– pod warunkiem jego ustanowienia w drodze pisemnej umowy, zawierającej nazwy stron umowy, ich adresy i dane identyfikacyjne na potrzeby odpowiednio podatku od towarów i usług, podatku od wartości dodanej lub podatku o podobnym charakterze, adres, pod którym będzie prowadzona i przechowywana dokumentacja na potrzeby podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, oraz oświadczenie podmiotu, który jest ustanawiany pośrednikiem, o spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 2.</p> <p>4</p> <p>4. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 138e ust. 6 pkt 1, ust. 7 pkt 1, ust. 8, 10, ust. 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 ustawy zmienianej w art. 1.</p> <p>5. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 2, stosuje się przepisy art. 138e ust. 6 pkt 3, ust. 7 pkt 3, ust. 8, 11, ust. 12 pkt 1 i ust. 13 pkt 5 ustawy zmienianej w art. 1.</p> <p>6. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 3, stosuje się przepisy art. 138e ust. 6 pkt 2, ust. 7 pkt 2, ust. 8, 10, ust. 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 ustawy zmienianej w art. 1.</p> <p>7. Do dnia 30 czerwca 2021 r. osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej lub osoby fizyczne zidentyfikowane na potrzeby procedury, o której mowa w ust. 1, albo pośrednik, o którym mowa w ust. 2, działający na rzecz podatnika są obowiązani do niezwłocznego zawiadomienia Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o rezygnacji z zamiaru skorzystania z procedury, o której mowa w ust. 1, za pośrednictwem Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>8. W przypadku, o którym mowa w ust. 7, Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście wydaje postanowienie o wykreśleniu tego podatnika albo pośrednika z rejestru i wykluczeniu podatników reprezentowanych przez tego pośrednika z procedury importu, na które służy zażalenie. Podatnik albo pośrednik oraz wszyscy podatnicy reprezentowani przez tego pośrednika są powiadamiani o wydaniu postanowienia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p>	
Art. 10		
Art. 10 – przepis przejściowy	Art. 10. Podmiot, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 2, przed złożeniem zgłoszenia, o którym mowa w art. 8 ust. 1, składa do właściwego naczelnika urzędu skarbowego zgłoszenie rejestracyjne, o którym mowa w art. 96 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1.	Zgodnie ze zmienianym art. 130b ust. 5 ustawy o VAT, który wejdzie w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy, właściwy naczelnik urzędu skarbowego dokonuje identyfikacji podatnika na potrzeby procedury unijnej i potwierdza zgłoszenie, wykorzystując numer, za pomocą którego podatnik jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług. Zatem, aby móc się zgłosić do procedury unijnej, podatnik powinien dokonać rejestracji w Polsce. W związku z powyższym w art. 10 dodano zapis, zgodnie z którym osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej oraz osoba fizyczna, która nie posiada siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej

		na terytorium Unii Europejskiej i zamierza dokonywać od dnia 1 lipca 2021 r. dostaw towarów wysyłanych lub transportowanych, z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i chce przed 1 lipca 2021 r. złożyć zgłoszenie informujące o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od wartości dodanej, będzie obowiązana, przed złożeniem ww. zgłoszenia, złożyć zgłoszenie rejestracyjne, o którym mowa w art. 96 ust. 1a ustawy o VAT.
Art. 12.		
Art. 12 – przepis przejściowy	Art. 12.. Zgłoszenia, o których mowa w art. 8, art. 9 i art. 11, złożone przed dniem wejścia w życie tych przepisów, uznaje się za złożone w dniu ich wejścia w życie. Przepisy art. 8, art. 9 i art. 11 stosuje się odpowiednio.	W związku z tym, że na podstawie art. 2 akapit trzeci rozporządzenia 2019/2026, od dnia 1 kwietnia 2021 r. podatnik, który będzie chciał rozliczać podatek VAT w ramach procedury unijnej, nieunijnej lub importu, lub podatnik, który będzie chciał działać w charakterze pośrednika w procedurze importu, od dnia 1 lipca 2021 r., będą mogli już od 1 kwietnia 2021 r. złożyć zgłoszenie rejestracyjne, czyli przed wejściem w życie przepisów art. 8, 9 i 11, należy wprowadzić przepis art.12 wskazujący, że w przypadku zgłoszeń, o których mowa w art. 8, 9 i 11 złożonych przed dniem wejścia w życie tych przepisów, uznaje się je za złożone w dniu ich wejścia w życie.
Art. 13		
Art. 13 – przepis przejściowy	Art. 13. Do dnia 30 czerwca 2021 r. do zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, o którym mowa: 1) w art. 130b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy art. 130b ust. 5 i 6, ust. 7 pkt 2 i ust. 8 pkt 3 tej ustawy, w brzmieniu dotychczasowym; 2) w art. 132 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy art. 132 ust. 5 i 5a, ust. 6 pkt 2 i ust. 7 pkt 3 tej ustawy, w brzmieniu dotychczasowym.	Aby umożliwić podmiotom przekazanie za pomocą środków komunikacji elektronicznej Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście zgłoszenia do procedur szczególnych rozliczania VAT przed 1 lipca 2021 r., zdecydowano o wprowadzeniu w życie części nowych przepisów z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy. Przy czym przepisy te nie znalazłyby zastosowania do podatników świadczących usługi TBE dla konsumentów unijnych (nie podatników), którzy już obecnie mogą rejestrować się do istniejących procedur szczególnych rozliczania VAT od tych usług. W związku z powyższym należy wprowadzić przepis art. 13 wskazujący, że w przypadku takich podmiotów, zastosowanie znajdą przepisy ustawy o VAT w brzmieniu dotychczasowym.
Art. 14 i 15		
Art. 14 i 15– przepisy przejściowe	Art.14. Podatników, o których mowa w art. 130a pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, którzy zostali zidentyfikowani na potrzeby procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej zgodnie z art. 130b ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, uznaje się za zidentyfikowanych na potrzeby procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 6a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Art. 15. Podmioty zagraniczne, o których mowa w art. 132 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, które zostały zidentyfikowane na potrzeby procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej zgodnie z art. 132 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, uznaje się za zidentyfikowane na potrzeby procedury szczególnej rozliczania podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, o której mowa w dziale XII w rozdziale 7 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.	Przepisy przejściowe weszłyby w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, przez co uniknięto by sytuacji, w której duża liczba podmiotów rejestruje się w OSS w pierwszym dniu obowiązywania nowych przepisów, tj. z początkiem lipca 2021 r. Przy czym nie dotyczyłoby to podatników, świadczących usługi TBE dla konsumentów unijnych (nie podatników), którzy już obecnie mogą rejestrować się do istniejących procedur szczególnych rozliczania VAT od tych usług, a co za tym idzie, w ich przypadku następowalaby kontynuacja ich rozliczania odpowiednio w procedurze unijnej lub nieunijnej od lipca 2021 r. Podmioty obsługiwane obecnie w systemie MOSS od lipca 2021 r. będą przeniesione do systemu OSS automatycznie, zatem nie będzie konieczna ponowna rejestracja. Aby zapewnić podatnikom pewność prawną, aby nie było wątpliwości co do braku / konieczności ponownej rejestracji, należy wprowadzić do ustawy odpowiednie przepisy.

Art. 16		
Art. 16 – przepis końcowy	Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2021 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 2 lit. a i b w zakresie pkt 2 lit. c i d, pkt 23, pkt 35 lit. e, f, lit. g tiret pierwszego i drugiego oraz lit. h tiret pierwszego, trzeciego i piątego, pkt 40 lit. d, e, lit. f tiret pierwszego i drugiego oraz lit. g tiret drugiego w zakresie pkt 3 i tiret trzeciego, pkt 43 w zakresie art. 138e ust. 6-8, 10, 11, ust. 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 oraz art. 8-13, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.	Artykuł 16 stanowi o wejściu w życie projektowanych przepisów zasadniczo z dniem 1 lipca 2021 r., z wyjątkiem: przepisów umożliwiających złożenie zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania z procedury szczególnej OSS oraz IOSS (art. 1 pkt 2 lit. a i b w zakresie pkt 2 lit. c i d, pkt 23, pkt 35 lit. e, f, lit. g tiret pierwszego i drugiego oraz lit. h tiret pierwszego, trzeciego i piątego, pkt 40 lit. d, e, lit. f tiret pierwszego i drugiego oraz lit. g tiret drugiego w zakresie pkt 3 i tiret trzeciego, pkt 43 w zakresie art. 138e ust. 6-8, 10, 11, ust. 12 pkt 1 i 2 i ust. 13 oraz art. 8-13 projektu), których wejście w życie określono na dzień następujący po dniu ogłoszenia.